GILLIAN

FLYNN

Locuri întunecate

De la autoarea bestsellerului
Fata dispărută

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Gillian Flynn

Locuri întunecate

Traducere din engleză de Bogdan Perdivară

3
TREI

Superbului meu soț, Brett Nolan

Familia Day ducea un trai liniștit
Dar într-o zi Ben Day a înnebunit
Puterea lui Satan băiatu-și dorea
Pe-ai lui i-a ucis ca să aibă ce vrea.

Pe Michelle fără milă a strâns-o de gât
Pe Debby cea mică a ciopârțit-o urât
Pe maică-sa, Patty, la urm-a lăsat-o
Drept în cap cu o pușcă a împușcat-o.

Doar Libby, copila, a scăpat de măcel
Dar viața niciodată nu i-a mai fost la fel.

— *Cântec de copii*, aproximativ 1985

Libby Day

Acum

Am în mine o răutate palpabilă, ca un organ. Spintecă-mi burta și s-ar putea să alunece afară, cărnoasă și întunecată, să cadă pe dușumea și s-o calci în picioare. E sângele familiei Day. Ceva nu-i cum trebuie cu el. N-am fost niciodată o fetiță cuminte, iar după crime treaba s-a stricat și mai mult. Libby, Micuța Orfelină, a crescut posacă și molatică, dată în grijă de la o rudă la alta — rude mai îndepărtate, veri de-al doilea, surori ale bunicilor și prieteni de-ai prietenilor —, înțepenită prin tot soiul de rulote sau ferme împuțite din lungul și latul Kansasului. Eu, ducându-mă la școală cu hainele purtate ale surorilor mele moarte. Cămăși cu subsuori gălbejite. Nădragi cu tururile lăsate, largi de te apuca râsul, atârnați pe mine cu o curea răpănoasă, strânsă până la ultima gaură. În pozele cu clasa, părul mi-era mereu în dezordine — bentițe alandala, rătăcite printre șuvițele de păr ca niște obiecte aruncate de vânt în hățișuri — și aveam mereu pungi umflate

sub ochi, pungi de bețivancă. Poate și niște buze lăsate în jos, ciudoase, pe unde-ar fi trebuit să fie zâmbetul. Poate.

N-am fost un copil adorabil și, când m-am făcut mare, m-am transformat într-un adult absolut nesuferit. Dacă ai face un desen cu sufletul meu, ar ieși o mâzgăleală cu colți.

Era un martie nasol, plin de umezeală, și atârnam în pat gândindu-mă să mă omor, un obicei drag mie. Reverie de după-amiază: o pușcă de vânătoare, gura mea, un pocnet și capul zvâcnindu-mi o dată, de două ori, sânge pe pereți.Trosc, pleosc. „Voia să fie îngropată ori incinerată?“, avea să întrebe lumea. „Pe cine să chemăm la înmormântare?“ Și n-avea să știe nimeni. Oamenii, care-or fi fost, urmau să se uite la pantofii sau la umerii altora până se lăsa tăcerea, după care cineva avea să scoată la iveală un vas cu cafea, în grabă și cu suficientă zdrăngăneală. Cafeaua se potrivește de minune cu morțile subite.

Am scos un picior de sub așternuturi, dar nu mă puteam hotărî să-l pun pe podea. Sunt în depresie, presupun. Am tot fost deprimată, presupun, de vreo douăzeci și patru de ani. Simt pe undeva, pe dinăuntru, o versiune mai bună a mea — ascunsă pe după ficat sau lipită pe splina trupului meu pricăjit, ca de copil —, o Libby care-mi spune să mă ridic odată din pat, să fac ceva, să mă maturizez, să merg mai departe. Însă, de obicei, răutatea învinge. Fratele meu mi-a măcelărit familia când aveam șapte ani. Mami, două surori, duse într-o clipită: poc-poc, țac-țac, hâc-hâc. După asta n-a mai trebuit să fac mare lucru, nu se aștepta nimeni la nimic.

Am moștenit 321 374 de dolari când am făcut optsprezece ani, ca urmare a acelor binevoitori care citiseră despre trista mea poveste, oameni de bine ale căror *inimi*

zburaseră către mine. Ori de câte ori aud expresia asta, și-o aud des, îmi imaginez niște inimi zemoase, cu aripi ca de pasăre, planând către unul dintre domiciliile mele mizere din copilărie, cu mine însămi, fetiță, la geam, făcând din mână și apucând inimile acelea lucioase, ce varsă peste mine bancnote verzi, *mulțam, mulțam fain*! Când eram încă o copilă, donațiile erau puse într-un cont bancar, care, pe atunci, se tot umfla la trei–patru ani, când vreo revistă sau post de radio scotea de la naftalină cazul meu. „O zi nou-nouță pentru Libby cea micuță: Unica supraviețuitoare a masacrului din prerie a împlinit zece ani." (Cu mine, purtând codițe subțiri, pe iarba pișată de oposumi din fața rulotei mătușă-mii Diane. Gambele umflate ale mătușii, date în vileag de fusta destrămată, înfipte în iarba galbenă din spatele meu.) Micuța Day cea vitează a împlinit șaisprezece ani! (Cu mine, rămasă tot mititică, cu fața luminată de licăritul lumânărilor de pe tort, cu cămașa prea strâmtă pe sâni, ajunși ditai țâțele în anul acela, lăbărțați ca-n benzile desenate pe silueta mea minusculă, ridicoli, obsceni.)

Trăiam din banii ăia de mai bine de treisprezece ani, dar erau pe sfârșite. Aveam o întâlnire, în după-amiaza aceea, ca să aflu cum anume, mai exact, se evaporaseră. O dată pe an, omul care se ocupa de banii mei, un bancher cu obraji rozalii și uitătură fixă, pe nume Jim Jeffreys, insista să mă scoată la cină, la o „verificare", cum îi spunea. Mâncam amândoi de maximum douăzeci de dolari și vorbeam despre viața mea — mă știa, până la urmă, de când eram de-o șchioapă, hehe. În ceea ce mă privea, nu știam mai nimic despre Jim Jeffreys, și nu-l întrebam niciodată, fiindcă vedeam întâlnirea, întotdeauna, cu aceiași ochi de copil: Fii politicoasă, dar nu prea, și isprăvește

odată cu asta. Răspunsuri monosilabice, oftaturi ostenite. (Îl suspectam totuși pe Jim Jeffreys că ar fi creștin, bisericos — avea răbdarea și optimismul cuiva care credea că Isus veghează.) Următoarea „verificare" ar fi trebuit să fie peste vreo opt sau nouă luni, însă Jim Jeffreys o ținuse pe-a lui, lăsând mesaje telefonice cu voce potolită și gravă, unde zicea că făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să prelungească „viața fondului", dar că se făcuse vremea să ne gândim la „următorul pas".

Și, din nou, răutatea: m-am gândit imediat la cealaltă fetiță de prin tabloide, Jamie Nu-știu-cum, care-și pierduse familia în același an — 1985. O parte din față îi arsese într-un incendiu provocat de tăticul ei, care-i omorâse pe toți ceilalți din familie. Ori de câte ori mergeam la bancomat mă gândeam la fata aia, Jamie, și la cum, dacă nu mi-ar fi luat fața, aș fi avut de două ori mai mulți bani. Jamie Cum-o-cheamă aia se fâțâia prin vreun mall cu bănișorii mei, își cumpăra genți fițoase, bijuterii și creme untoase ca să-și netezească mutra aia plină de cicatrice. Și era, normal, groaznic că gândeam așa. Dar știam, măcar, asta.

Într-un târziu, târziu, târziu m-am smuls de pe pat cu un geamăt teatral și-am apucat-o spre partea din față a casei. Stau cu chirie într-o căbănuță, într-o buclă formată din alte căbănuțe de cărămidă, cocoțate toate pe un povârniș lat și abrupt ce dă către fostul obor de vite din Kansas City. Kansas City din Missouri, nu Kansas City din Kansas. E o diferență.

Cartierul meu n-are nici măcar nume, atât de uitat de lume este. I se spune Acolo, În Direcția Aia. O zonă ciudată, de mâna a doua, plină de fundături și de rahat de câine. Celelalte căsuțe sunt pline de bătrâni care

locuiesc acolo de când au fost construite. Bătrânii ăștia stau, cărunți și tremurători ca piftia, pe după plasele de la geamuri, și se uită, la orice oră, pe geam. Uneori mai merg spre mașini, pășind grijuliu cu picioarele lor vârstnice. Mă fac să mă simt vinovată, ca și cum aș face bine să mă duc și să-i ajut. Dar nu le-ar plăcea asta. Nu-s vârstnici dintre cei prietenoși — sunt din ăia cu buze strânse, arțăgoși, deloc entuziaști că mă au vecină, n-o au la inimă pe individa asta *nouă*. Întreaga zonă zumzăie de dezaprobarea lor. Se simte zgomotul nemulțumirii lor și mai e și câinele slăbănog și roșcovan de la două uși mai încolo, care latră toată ziua și urlă cât e noaptea de lungă, vuietul constant de fundal despre care nu-ți dai seama că te înnebunește decât atunci când încetează, pentru câteva momente binecuvântate doar, înainte de a începe iar. Singurul sunet vesel din vecinătate e cel pe care, de obicei, dorm: gânguritul de dimineață al copiilor mici. O gașcă întreagă, cu fețe rotunde și înfofoliți, merge la vreo grădiniță, ascunsă și mai departe încă, prin vizuinile întortocheate ale străzilor din spatele casei mele, ținându-se fiecare, strâns, de bucata lungă de funie pe care o târăște în urma lui un adult. Mărșăluiesc precum pinguinii și trec pe lângă casa mea în fiecare dimineață, însă nu i-am văzut nici măcar o dată să se și întoarcă. Ar putea la fel de bine să tropăie așa până ce dau ocol lumii și revin la timp ca să treacă iar pe sub fereastra mea, de dimineață. Oricum ar fi, m-am atașat de ei. Sunt trei fete și un băiat, toți cu o înclinație spre geci de un roșu-aprins — iar când nu-i văd, când dorm prea mult, chiar devin melancolică. Și mai melancolică decât de obicei. Așa s-ar exprima mama, n-ar folosi vreun cuvânt mai dramatic, gen *deprimată*. Sunt melancolică de douăzeci și cinci de ani.

Pun pe mine o fustă și-o bluză, simțindu-mă o piticanie, fiindcă hainele mele de om mare, de adult, nu mi se potrivesc niciodată pe deplin. De-abia dacă am un metru cincizeci și cinci, ba, de fapt, am un metru cincizeci și doi, dar rotunjesc cifrele. N-ai decât să mă dai în judecată. Am treizeci și unu de ani, însă oamenii au tendința să mi se adreseze cu voci cântate, ca și cum ar vrea să-mi ofere acuarele de pictat cu degetele.

O apuc pe panta plină de buruieni, în timp ce câinele roșcovan al vecinilor se lansează în lătratul lui obișnuit. Pe pavaj, lângă mașina mea, se află stârvurile sfărâmate ale unor pui de pasăre, cu ciocuri și aripi aplatizate care-i fac să aducă a reptile. Sunt aici de aproape un an. Nu pot să mă abțin să nu le privesc de fiecare dată când urc în mașină. Trebuie o ploaie bună, să le spele de-acolo.

Două femei mai în vârstă stau de vorbă pe treptele de la intrarea unei case de peste drum; le-am simțit cum refuză să mă vadă. Nu știu pe nimeni pe nume. Dacă ar muri una dintre femeile astea, n-aș putea nici măcar să zic „a murit biata doamnă Zalinski". Aș fi nevoită să spun „scorpia aia bătrână de vizavi a mierlit-o".

Simțindu-mă ca un copil-fantomă, m-am suit în mașina anonimă, de mărime mijlocie, ce pare să fie făcută în principal din plastic. Tot aștept să vină cineva de la reprezentanță și să-mi zică ce e evident: „E-o glumă. Nu puteți conduce așa ceva. Am făcut o poantă". Îmi conduc mașina de jucărie, ca în transă, cale de zece minute către centru ca să-l întâlnesc pe Jim Jeffreys, și intru în parcarea restaurantului cu douăzeci de minute întârziere, știind că o să zâmbească plin de bunătate și n-o să aducă vorba de lipsa mea de punctualitate.

Ar fi trebuit să-l sun de pe mobil când ajung, ca să iasă și să mă conducă înăuntru. Restaurantul — un local mare, de modă veche, unde se mănâncă fripturi — e înconjurat de clădiri pustiite care-l îngrijorează, de parcă niște bande de violatori ar sta mereu la pândă, în bârlogurile lor goale, așteptându-mi sosirea. Jim Jeffreys n-o să fie, tocmai el, „Tipul-Care-A-Lăsat-Să-I-Se-Întâmple-Ceva -Rău-Lui-Libby-Day". Nimic rău nu i se poate întâmpla CURAJOASEI FETIȚE DAY, MICUȚA PIERDUTĂ, amărâta, roșcovana de șapte ani cu ochi mari și albaștri, singura supraviețuitoare a MASACRULUI DIN PRERIE, a NEBUNIEI UCIGAȘE DIN KANSAS, a SACRIFICIULUI SATANIC DE LA FERMĂ. Mama, două surori mai mari, măcelărite de Ben. Singura supraviețuitoare, pe el îl arătasem cu degetul: el e criminalul. Eram drăgălașa care-și trimisese la judecată fratele slujitor al diavolului. *Enquirer* pusese pe prima pagină o poză cu fotografia mea înlăcrimată, cu titlul CHIP DE ÎNGER.

M-am uitat în oglinda retrovizoare; îmi vedeam și acum fețișoara de copil. Pistruii erau mai spălăciți, dinții îndreptați, însă tot aveam nasul cârn și ochi rotunzi, ca de pisoi. Acum îmi vopseam părul într-un blond oxigenat, însă pe dedesubt creșteau rădăcinile roșcate. Era ca și cum mi-ar fi sângerat pielea capului, asta mai ales în lumina după-amiezii. Arăta sângeros. Mi-am aprins o țigară. Treceau luni fără să fumez, după care îmi aminteam: am nevoie de o țigară. Așa-s eu, nimic nu se prinde de mine.

— Să mergem, Copilă Day, am zis cu voce tare.

Așa îmi zic când mă simt plină de ură.

Am coborât din mașină și am fumat pe drumul spre restaurant, cu țigara în mâna dreaptă, ca să nu mă uit la

cea stângă, cea zdrobită. Era aproape seară. Nori trecători goneau în șiruri pe cer, ca o turmă de bizoni, iar soarele era îndeajuns de jos cât să dea o tentă roz tuturor lucrurilor. Către râu, dincolo de rampele arcuite ale autostrăzii, se aflau niște silozuri vechi, ce se proțăpeau golașe, înnegurate de amurg și fără rost.

Am străbătut parcarea de una singură, călcând pe o constelație de sticlă spartă. N-am fost atacată. Abia trecuse totuși de cinci după-amiaza. Jim Jeffreys lua cina devreme și era mândru de asta.

Stătea la bar când am intrat, sorbind dintr-un pahar cu suc, și primul lucru pe care l-a făcut, cum mă și așteptam, a fost să-și înșface telefonul mobil din buzunarul sacoului și să se holbeze la el ca și cum l-ar fi trădat.

— Ai sunat cumva? s-a încruntat.

— Nu, am uitat, am mințit eu.

Asta l-a făcut să zâmbească.

— Bun, în fine. În fine, mă bucur că ai venit, drăguță. Ești gata să dăm cărțile pe față?

A aruncat doi dolari pe tejghea, apoi m-a condus către un separeu cu banchetă din piele roșie, cu niște crăpături prin care se ițea umplutura galbenă. Am simțit cum muchiile aspre îmi zgârie picioarele când m-am strecurat pe după masă. Din pernuțe se ridica un miros stătut de fum stătut de țigară.

Jim Jeffreys nu bea niciodată alcool de față cu mine și nu mă întreba niciodată dacă vreau să beau ceva, însă când a venit ospătarul am cerut un pahar de vin roșu și l-am privit cum încearcă să nu pară surprins sau dezamăgit, sau orice chestie care-i stătea în fire. *Ce fel de vin roșu?* a întrebat ospătarul și, de fapt, habar nu aveam — nu ținusem niciodată minte numele de vinuri roșii ori albe

sau care parte din nume trebuia rostită cu voce tare, așa că am zis, simplu, *vinul casei*. El a comandat o friptură, eu cartofi copți umpluți, apoi ospătarul s-a dus, Jim Jeffreys a slobozit un oftat lung, ca pe scaunul dentistului, și a zis:

— Ei, Libby, o să intrăm împreună într-o fază nouă și diferită.

— Cât a mai rămas, deci? am întrebat, gândind *zicăzecemiizicăzecemii*.

— Tu *citești* rapoartele pe care ți le trimit?

— Uneori, am mințit din nou.

Îmi plăcea să primesc corespondență, dar nu s-o și citesc; rapoartele erau probabil vârâte într-un teanc de plicuri de prin casă.

— Dar mesajele le-ai *ascultat*?

— Cred că telefonul tău are ceva. Te tot întrerupi.

Ascultasem destul cât să știu că am dat de belea. De obicei opream după prima propoziție a lui Jim Jeffreys, care începea mereu cu *Aici prietenul tău Jim Jeffreys, Libby…*

Jim Jeffreys și-a împreunat degetele și a scos în afară buza de jos.

— Au mai rămas 982 de dolari și 12 cenți. Cum am mai menționat, dacă ai fi reușit să completezi cu venituri din vreo slujbă regulată, puteam să mai ținem contul pe linia de plutire, dar…, a zis azvârlind palmele în sus cu o grimasă, lucrurile n-au mers în felul ăsta.

— Dar cu cartea, oare cartea…

— Îmi pare rău, Libby, cartea nu. Îți zic asta în fiecare an. Nu-i vina ta, însă cartea… nu. Nimic.

Cu ani în urmă, pentru a-mi exploata a douăzeci și cincea aniversare, un editor de cărți de dezvoltare personală mi-a cerut să scriu despre felul în care izbândisem în lupta cu „fantomele trecutului“. Nu prea izbândisem

eu, dar am fost totuși de acord cu cartea, și-am început să stau de vorbă telefonic cu o femeie din New Jersey care se ocupa de scrisul propriu-zis. Cartea ieșise de Crăciun, în 2002, cu o copertă înfățișându-mă cu o tunsoare nefericit de neîngrijită. Se numea *O nouă zi pentru Day! Nu te mulțumi să supraviețuiești traumei din copilărie — Depășește-o!* și includea câteva instantanee cu mine și cu familia mea moartă, înghesuite între 200 de pagini pline cu terci cleios de gândire pozitivă. Căpătasem 8 000 de dolari pe ea și niște invitații de a vorbi în cadrul unor grupuri de supraviețuitori. Am zburat la Toledo la o întrunire cu niște bărbați rămași orfani de mici; la Tulsa, ca să particip la o adunare specială a adolescenților ale căror mămici fuseseră ucise de tăticii lor. Am dat autografe pentru copii ce respirau pe gură și-mi puneau întrebări agasante, gen dacă mami a mea cocea plăcinte. Am dat autografe pentru bătrânei cărunți și nevoiași care se chiorau la mine pe după ochelarii groși, cu răsuflarea trăsnind a cafea și acid gastric. „Începe o nouă Zi!“, scriam, sau „Te aşteaptă o nouă zi!“. Ce noroc că puteam face glumițe cu numele de familie! Cei care veneau să mă vadă arătau întotdeauna extenuați și deznădăjduiți și se adunau nesiguri lângă mine, în grupuri răzlețe. Grupurile erau întotdeauna mici. Odată ce m-am prins că nu eram plătită pentru nimic din toate astea, am refuzat să mă mai mișc undeva. Cartea, oricum, fusese un fiasco total.

— Mi se pare că trebuia să scoată mai mulți bani, am bolborosit.

Chiar voiam să scoată bani, într-un fel obsesiv, copilăresc — senzația aceea că, dacă îmi doream destul, trebuia să se întâmple. Ar fi trebuit să se întâmple.

— Știu, a zis Jim Jeffreys, care nu mai avea ce comenta, după șase ani, pe marginea subiectului.

M-a urmărit, în tăcere, cum beau vinul.

— Dar, într-un fel, Libby, asta te pune în fața unei etape noi, interesante, a vieții tale. Ce vrei, cum ar veni, să te faci când crești mare?

Îmi dădeam seama că ar fi trebuit să consider vorbele lui ca pe ceva simpatic, dar am simțit că mă cuprinde un val de furie dementă. Nu voiam să mă fac nimic, asta era și ideea, în pizda mă-sii.

— Nu mai sunt bani deloc?

Jim Jeffreys a clătinat cu tristețe din cap și s-a apucat să-și toarne sare pe friptura nou-sosită, ce băltea într-un sânge de culoarea sucului zmeuriu.

— Dar donații noi? — vine curând a douăzeci și cincea aniversare.

Am simțit iarăși cum mă iau toți dracii, fiindcă mă făcuse să spun asta cu voce tare. Ben începuse măcelăritul pe la 2:00 dimineața, pe 3 ianuarie 1985. Data de înregistrare pe masacrul familiei mele, și eu, aici, așteptând nerăbdătoare să se facă vremea. Cine zicea lucruri din astea? De ce nu mai puteau să fie măcar 5 000 de dolari în cont?

A scuturat iarăși din cap.

— Nu mai sunt, Libby. Cât ai… treizeci de ani? Ești femeie. Oamenii își văd de altele. Vor să ajute alte fetițe, nu…

— Nu pe mine.

— Mă tem că nu.

— Oamenii își văd de altele? Serios?

M-am simțit brusc abandonată, așa cum mă simțeam întotdeauna când eram mică și vreo mătușă ori verișoară mă lepădă la ușa altei mătuși sau verișoare. *Mie mi-a*

ajuns, mai ține-o și tu câtva. Și noua mătușă ori verișoară era foarte de treabă cam vreo săptămână, încerca din răsputeri cu micuța scârnăvie care eram, apoi… e drept, de obicei eu eram de vină. Chiar eram, nu vorbesc ca o victimă acum. Unei verișoare i-am îmbibat sufrageria cu fixativ și i-am dat foc. Mătușă-mea Diane, tutorele meu, sora mamei, draga de ea, m-a luat la ea în casă — apoi m-a trimis de acolo — de vreo șase ori până să-mi închidă definitiv ușa. I-am făcut lucruri foarte urâte femeii ăleia.

— Apare întotdeauna câte o crimă nouă, mă tem că așa stau lucrurile, Libby, mormăia Jim Jeffreys. Atenția publicului e scurtă. Gândește-te, numai, cum a înnebunit lumea după Lisette Stephens.

Lisette Stephens era o fetiță drăguță, brunetă, de cinci ani care dispăruse în drum spre casă, chiar înainte de cina de Ziua Recunoștinței. Întregul Kansas City se implicase în găsirea ei — nu mai puteai da pe știri fără să-i vezi poza cu chipul zâmbitor. Povestea intrase pe posturile naționale la începutul lui februarie. Nu se întâmplase nimic cu cazul vreme de o lună. Lisette Stephens era moartă și toată lumea știa asta, dar nu voia nimeni să fie primul care o lasă baltă.

— Însă, a continuat Jim Jeffreys, cred că tuturor le-ar plăcea să audă că o duci bine.

— Nemaipomenit.

— Ce-ai zice să faci o facultate? a zis înghițind un cocoloș de carne.

— Nu.

— Dar dacă ți-am aranja o slujbă, ceva la un birou, cu formulare și din astea?

— Nu.

M-am închis în mine, ignorând mâncarea din față, emanând mohoreală. Era încă un cuvânt de-al mamei, ăsta: *mohoreală*. Însemna să fii melancolic într-un fel care-i agasa pe alții. Să fii trist la modul agresiv.

— Bun, păi ce-ar fi să-ți iei o săptămână și să te gândești la toate astea?

Își devora friptura, furculița i se mișca iute în sus și-n jos. Jim Jeffreys voia să plece. Jim Jeffreys îşi terminase treaba aici.

M-a lăsat cu trei plicuri și un rânjet ce-ar fi trebuit să arate optimism. Trei plicuri nenorocite, arătând ca niște gunoaie. Jim Jeffreys îmi înmâna, cândva, cutii de carton ce dădeau pe dinafară de corespondență, plicuri ce conțineau, cel mai adesea, cecuri. Îi trimiteam cecul lui Jeffreys să-l încaseze, contrasemnat, apoi donatorul primea o scrisoare tipizată, cu scrisul meu butucănos: „Mulțumesc pentru donație. Oamenii ca dumneavoastră mă fac să sper într-un viitor mai bun. Mulțam din inimă, Libby Day". Chiar scria „mulțam", cuvânt pe care Jim Jeffreys considera că oamenii aveau să-l găsească mai autentic.

Însă, acum, duse erau cutiile de pantofi gemând de donații; nu mai aveam decât trei scrisori prăpădite și o noapte întreagă de omorât. M-am dus înapoi acasă și abia după ce mai multe mașini m-au atenționat cu farurile mi-am dat seama că ale mele nu erau aprinse. Linia orizontului din Kansas City licărea către est, clădirile se iteau modeste, ca într-un joc mediocru de Monopoly, câte un turn de radiodifuziune se înălța ici și colo. Am încercat să-mi închipui ce-aș fi putut face pentru bani. Lucruri pe care le făceau adulții. M-am imaginat infirmieră, cu bonetă, cu un termometru în mână; apoi într-o uniformă albastră

de polițistă, strânsă pe corp, ajutând un copil să treacă strada; apoi, cu perle la gât și șorț cu flori, pregătind cina pentru soțior. *Așa de dusă ești,* mi-am zis. *Încă-ți iei ideile despre maturitate din cărți cu poze*. Și, chiar când gândeam asta, m-am văzut scriind literele alfabetului pe o tablă, în fața unor copilași cu ochi strălucitori din clasa întâi.

Am încercat să-mi închipui ocupații realiste — ceva cu computere, de pildă. Introducere de date, nu era și ăsta un fel de serviciu? Asistență clienți, poate? Văzusem un film unde o femeie plimba câini ca să-și câștige traiul, îmbrăcată în salopete și pulovere, mereu cu flori în mână, cu cățeluși iubitori și băloși. Doar că nu-mi plac câinii, mă tem de ei. M-am gândit în cele din urmă, cum altfel, la agricultură. Familia noastră se ocupase cu agricultura vreme de un veac, până la mama, asta până ce Ben îi făcuse felul. Apoi ferma a fost vândută.

N-aş fi știut, oricum, să cultiv pământul. Țin minte cum era: Ben plescăind prin noroiul rece al primăverii, gonind viței din cale; mâinile aspre ale mamei scormonind prin bobițele de culoarea cireșelor din care avea să se ivească sorgul; chițăielile lui Michelle și Debby când săreau pe stogurile de paie din magazie. „Mă mănâncă!“, se plângea mereu Debby, apoi sărea iar. Nu pot să mă cufund în asemenea gânduri. Am etichetat amintirile astea de parcă ar fi o regiune deosebit de periculoasă: Loculîntunecat. Dacă zăbovesc prea mult asupra imaginii mamei încercând să dreagă din nou afurisitul de filtru de cafea ori dacă o văd pe Michelle țopăind în cămașa ei de noapte din jerseu, cu șosete lungi trase până la genunchi, mintea mi se afundă în Loculîntunecat. Dâre maniacale, roșu-aprins, răsunând în noapte. Toporul implacabil, coborând ritmic, mișcându-se mecanic, de

parcă ar despica lemne. Detunături de armă în holul cel mic. Țipetele panicate, ca de coțofană, ale maică-mii, încercând încă să-și salveze copiii cu jumătate din cap zburat.

Oare ce face un asistent administrativ? m-am întrebat.

Am parcat lângă casă, am pășit pe o bucată de trotuar unde cineva zgâriase în ciment, cu decenii în urmă, „Jimmy o iubește pe Tina". Uneori îmi imaginez și ce s-a ales de cei doi: El e jucător de baseball în liga inferioară/ea, casnică în Pittsburg, luptând cu cancerul. El e pompier divorțat/ea a fost avocată și s-a înecat pe coasta Golfului anul trecut. Ea e profesoară/el a crăpat de anevrism cerebral la douăzeci de ani. Un joc mental bun, chiar dacă morbid. Am obiceiul să-l omor cel puțin pe unul dintre ei.

M-am uitat la casa mea închiriată, m-am întrebat dacă acoperișul se lăsase. Dacă se prăbușea toată șandramaua, n-aș fi avut mult de pierdut. N-aveam nimic de valoare în afara unui motan bătrân pe nume Buck, care mă tolera. Când am dat să urc pe treptele vechi și slinoase m-au întâmpinat, din casă, mieunăturile lui țâfnoase și mi-am dat seama că uitasem să-l hrănesc astăzi. Am deschis ușa și motanul matusalemic a înaintat către mine, încet și împiedicat, ca o rablă cu roata dezumflată. Nu mai aveam mâncare de pisici în casă — de o săptămână era pe lista de cumpărături —, așa că m-am dus la frigider, am scos niște felioare de șvaițer întărit și i le-am dat pe alea. M-am așezat apoi și m-am apucat să desfac cele trei plicuri, cu degetele mirosindu-mi a lapte acrit.

Dar n-am izbutit să trec de primul.

Dragă dnă Day,

Sper ca această scrisoare să ajungă la dumneavoastră, fiindcă se pare că nu aveți un website. Am citit despre dumneavoastră și v-am urmărit îndeaproape povestea pe parcursul anilor. Sunt foarte interesat să aflu ce mai faceți și cu ce vă mai ocupați acum. Acceptați vreodată invitații să apăreți undeva? Aparțin unui grup care ar fi dispus să plătească 500 de dolari doar ca să vă vadă. Vă rog să mă contactați și vă voi oferi bucuros mai multe informații.

Cu căldură,
Lyle Wirth
P.S. Este vorba de o ofertă de afaceri serioasă.

Striptease? Pornografie? Când ieșise cartea, cu secțiunea „Copila Day a crescut", cea mai băgată în seamă fusese poza mea de la șaptesprezece ani, cu sâni bălăngănitori, de femeie în toată firea, abia ținuți locului de bustiera albă, de pițipoancă. Primisem câteva propuneri de la reviste erotice de duzină, niciuna suficient de generoasă ca să mă facă să stau pe gânduri. Chiar și acum, cinci sute nu erau tocmai de ajuns dacă tipii ăștia voiau să mă vadă goală. Dar poate — *gândește pozitiv, Copilă Day!* —, poate chiar era o ofertă pe bune, poate tot de la un grup de îndoliați, care aveau nevoie să apar ca să aibă un pretext să vorbească despre ei înșiși. Cinci sute pentru câteva ore de compătimire era un schimb rezonabil.

Scrisoarea era scrisă la calculator, cu excepția unui număr de telefon, trecut cu cerneală în josul foii de o mână hotărâtă. Am format numărul, sperând să intre mesageria. În loc de asta, pe fir s-a lăsat o tăcere mormântală: un receptor ridicat, dar la care nu vorbea nimeni. M-am simțit stingherită, ca și cum aș fi sunat pe

cineva în mijlocul unei petreceri despre care nu trebuia să știu.

Trei secunde, apoi o voce de bărbat:

— Alo?

— Bună. Vorbesc cu Lyle Wirth?

Buck adulmeca pe la picioarele mele, dornic să mai capete ceva de mâncare.

— Cine-i?

Și, pe fundal, același nimic asurzitor. Ca și cum ar fi fost pe fundul unui puț.

— Sunt Libby Day. Mi-ați scris.

— Ohhh, măi să fie. Pe bune? Libby Day. Ăă, unde ești? În oraș?

— Ce oraș?

Bărbatul — ori băiatul, avea o voce tânără — a țipat ceva către altcineva din spate, (s-a deslușit un „le-am făcut deja"), apoi mi-a icnit în ureche.

— Ești în Kansas City? Locuiești în Kansas City, așa-i? Libby?

Era cât pe ce să închid, dar tipul a început să răcnească *alooo? alooo?*, ca și cum aș fi fost o puștoaică năucă, neatentă la ore, așa că i-am spus că da, locuiam în Kansas City și-am întrebat ce poftea de fapt. A dat drumul unui hăhăit, un hohot din cele de genul *n-o-să-crezi-da-stai-să vezi.*

— Păi, cum spuneam, voiam să vorbesc cu tine despre o apariție. Poate.

— Ca să fac ce?

— Păi, sunt într-un club special… avem o întâlnire a clubului săptămâna viitoare, și…

— Ce fel de club?

— Păi, unul mai altfel, așa. O chestie oarecum clandestină, gen…

N-am zis nimic, l-am lăsat să se agite. După bravada inițială, simțeam că e cam stingherit acum. Bun așa.

— Rahat, e imposibil de explicat la telefon. Pot să… ăăă… te invit la o cafea?

— E prea târziu pentru cafele, am zis, după care mi-am dat seama că nu se referea totuși la seara asta, că vorbea probabil de săptămâna viitoare cândva, și m-am întrebat apoi, iarăși, cum să-mi petrec următoarele patru sau cinci ore.

— O bere? Vin? a întrebat.

— Când?

Pauză.

— În seara asta?

Pauză.

— Bine.

Lyle Wirth arăta ca un criminal în serie. Ceea ce însemna că, probabil, nu era așa ceva. Dacă ai hăcui târfe sau ai mânca oameni ai străzii, ai încerca să arăți normal. Stătea la o măsuță slinoasă, în mijloc la Tim-Clark's Grille, o speluncă plină de igrasie lângă un talcioc. Localul devenise faimos pentru grătarele sale şi începea să fie frecventat de lume bună de-acum, un amestec de vârstnici cărunți și gagii lățoși în blugi elastici. Lyle nu era nici una, nici alta: avea cam douăzeci și ceva de ani și păr ondulat, cânepiu, pe care încerca să-l îmblânzească cu prea mult gel prin locuri nepotrivite, așa că-i era pe jumătate încrețit și pe jumătate lucios de unsoare. Purta ochelari fără ramă, o geacă strâmtă Members Only și blugi elastici, dar nu la modul mișto, ci doar la modul strâmt. Trăsăturile îi erau prea delicate ca să fie arătoase la un bărbat. Bărbații n-ar trebui să aibă buzele ca bobocii de trandafir.

Mi-a surprins privirea în timp ce înaintam spre el. La început nu m-a recunoscut și a pornit să mă măsoare din ochi, tipa asta necunoscută. Dar, când eram aproape lângă masă, s-a prins deodată: pistruii, oasele slăbănoage, nasul cârn care se făcea și mai cârn cu cât te uitai mai mult.

— Libby! s-a apucat să strige, și-a dat seama că-i prea familiar și a completat, Day!

S-a ridicat, a tras unul dintre scaunele pliante, a făcut o moacă de parcă și-ar fi regretat gestul cavaleresc și s-a așezat la loc.

— Ai părul blond.

— Mda, am zis.

Nu-i suport pe ăia care încep o conversație cu chestii evidente — ce să faci cu astea? *Da' știu că-i arșiță astăzi. Da, este*. Mi-am rotit privirea, cu gândul să cer ceva de băut. O chelneriță, cu fustă mini și o claie de păr negru, voluptuos, stătea cu poponețul ei drăguț la mine. Am bătut cu degetele în masă până s-a întors, cu o față care trebuie să fi avut cel puțin șaptezeci de ani, machiaj gros ca foaia de clătită pe obraji și vase vinețiii de sânge șerpuindu-i pe mâini. S-a aplecat scârțâind spre mine și a pufnit când i-am comandat doar o bere ieftină.

— Mușchiul de vită e foarte bun aici, a zis Lyle.

Dar nu mânca nimic nici el, ci doar sorbea dintr-un pahar cu ceva lăptos.

De fapt nu prea bag carne, de când mi-am văzut familia făcută bucăți — încă încercam să-mi scot din minte friptura ațoasă a lui Jim Jeffreys. Am făcut semn că nu, și mi-am așteptat berea, uitându-mă peste tot curioasă, ca un turist. Lyle avea unghii murdare, asta am observat mai întâi. Peruca bătrânei chelnerițe era strâmbă și pe gât

îi cădeau șuvițe de păr alb, asudat. Și-a băgat vreo câteva la loc cât a apucat o porție de cartofi prăjiți ce se vedeau sfârâind sub becul cu lumină infraroșie. Un grăsan stătea singur la masa de alături, ospătându-se cu coaste de porc și cercetând ce-și luase de la talcioc: o vază veche și de prost-gust cu o sirenă pe ea. Degetele lui lăsaseră urme unsuroase pe sânii sirenei.

Chelnerița mi-a pus berea în față fără o vorbă, apoi a început să se gudure pe lângă umflat, zicându-i Drăguță.

— Deci care-i treaba cu clubul? am zis fără să mai pierd vremea.

Lyle s-a făcut rozaliu la față, iar genunchiul a început să i se zbânțuie sub masă.

— Păi, știi că sunt tipi care joacă fotbal pe net sau colecționează poze cu jucători de baseball?

Am dat din cap că da. A slobozit un hohot bizar și a continuat:

— Ori femei care citesc reviste mondene și știu totul despre vreun actor, adică știu, gen, cum îl cheamă pe copilul lui nou-născut și orășelul în care a crescut?

Am înclinat ușurel capul, a încuviințare precaută.

— Păi, și cu noi e așa, dar, în fine, îi zicem Clubul Omor.

Am luat un gât de bere, simțind că îmi apar broboane de sudoare pe nas.

— Nu-i așa de aiurea cum sună.

— Sună al dracului de aiurea.

— Știi cum unora le plac romanele polițiste? Sau sunt prinși cu totul în bloguri cu cazuri adevărate de omucidere? Păi, membrii clubului nostru sunt genul ăsta. Fiecare are crima lui, de care-i obsedat: Laci Peterson, Jeffrey MacDonald, Lizzie Borden… tu și familia ta. Tu și

familia ta, gen, sunteți la mare preț în club. Tari de tot. Mai babani decât JonBenét.

Mi-a observat strâmbătura și a completat:

— O tragedie ce s-a întâmplat. Și fratele tău e la închisoare, cum ar fi, de vreo douășcinci de ani?

— Nu-i plânge de milă lui Ben. Mi-a omorât familia.

— Hah. Așa-i, a zis și s-a apucat să sugă o bucățică de gheață lăptoasă. Așa, și ai vorbit vreodată cu el despre asta?

Am simțit cum mi se activează scuturile de apărare. Mai sunt și unii care se jură că Ben e nevinovat. Îmi trimit tăieturi de prin ziare cu Ben, dar nu le citesc, le arunc imediat ce-i văd poza — cu părul roșu și revărsat pe umeri, ca Isus, ca să meargă cu figura lui radioasă, plină de pace. Are aproape patruzeci de ani. N-am fost niciodată să-mi văd fratele în pârnaie, în toți anii ăștia. Închisoarea în care-i ținut actualmente este, foarte convenabil, la periferia orașului nostru de baștină — Kinnakee, Kansas — unde a comis crimele. Dar nu-s nostalgică.

Majoritatea fanilor lui Ben sunt femei. Cu urechi clăpăuge și dinți de cal, cu păr făcut permanent, pantaloni şi sacouri, buze pungite și crucifixe la gât. Mai apar când și când la ușa mea, cu prea mult sclipici la ochi. Îmi spun că mărturia mea a fost greșită. Am fost năucă, am fost silită, am mințit când am jurat, la șapte ani, că fratele meu fusese ucigașul. Adesea țipă la mine, întotdeauna cu salivă din belșug. Vreo câteva m-au și plesnit. Asta le face încă și mai puțin convingătoare: o muiere isterică, roșie la față, e foarte ușor de ignorat, iar eu caut mereu motive să ignor lumea.

Dacă ar fi mai drăguțe cu mine, poate m-ar face să le bag în seamă.

— Nu, nu vorbesc cu Ben. Dacă asta ai în minte, nu mă interesează.

— Nu, nu, nu, nu-i asta. Tu doar vii, e ca la o întrunire aproape, și ne lași, gen, să te întrebăm una, alta. Nu te gândești chiar deloc la noaptea aia?

Locîntunecat.

— Nu, deloc.

— S-ar putea să afli chestii interesante. Sunt niște fani… experți, care știu mai multe decât detectivii despre caz. Nu că ar fi *așa* de greu.

— Deci sunt unii care vor să mă convingă că Ben ar fi nevinovat.

— Păi… poate. Ori poate-i convingi tu că nu-i așa.

Simțeam un iz de condescendență. Se apleca spre mine, cu umerii încordați, surescitat.

— Vreau o mie de dolari.

— Pot să-ți dau 700.

Mi-am rotit iarăși privirea prin încăpere, fără să promit nimic. Aveam de gând să accept oricât mi-ar fi oferit Lyle Wirth, fiindcă altfel mă păștea o slujbă adevărată, cât de curând, și nu eram gata pentru așa ceva. Nu-s eu persoana pe care să te poți baza cinci zile pe săptămână. Luni marți miercuri joi vineri? Uneori nici nu mă dau jos din pat cinci zile la rând — câteodată uit să și mănânc cinci zile la rând. Să ajung la locul de muncă, unde să stau opt ore — opt ditai orele departe de bârlogul meu —, asta era ceva nefezabil.

— Șapte sute e-n regulă, am zis.

— Perfect. Și-or să fie o groază de colecționari pe-acolo, așa că să iei suvenire, ăă, obiecte din copilărie pe care-ai vrea să le vinzi. Poți să te-alegi ușor cu 2 000 de dolari, gen. Mai ales scrisori. Cu cât mai personale, cu atât mai

bine, normal. Orice are data apropiată de a crimelor. 3 ianuarie 1985.

A recitat totul ca și cum ar fi zis asta adesea.

— Orice de la mama ta. Oamenii sunt… de-a dreptul fascinați de mama ta.

Întotdeauna erau. Voiau mereu să știe: ce fel de femeie ajunge să fie măcelărită de propriul ei fiu?

Patty Day

2 ianuarie 1985, 8:02 a.m.

Vorbea la telefon iarăși, îi auzea vocea hârâită ca de desene animate, *muahaha,* strecurându-se prin ușă. Vrusese o derivație doar pentru el — jumătate dintre colegii de la școală, se jurase, aveau propriul nume trecut în cartea de telefon. Li se spunea Liniile Copiilor. Râsese, apoi se supărase fiindcă se supărase *el* pe râsul ei. (Serios, o linie telefonică pentru copii? Cât de răzgâiați erau copiii ăștia?) Nu mai adusese niciunul vorba despre asta — una-două se simțeau stânjeniți, amândoi —, apoi, după vreo câteva săptămâni, venise acasă, cu capul în pământ, și-i arătase conținutul unei pungi de cumpărături: un separator de conexiune, care ar fi permis ca două receptoare să folosească aceeași linie, și un telefon de plastic, foarte ușor, care nu părea foarte diferit de cele roz de jucărie cu care se jucau fetițele de-a secretarele. „Biroul dlui Benjamin Day“ răspundeau, încercând să-și atragă fratele în joc. Ben zâmbea și le spunea să preia mesajul; dar în ultima vreme se mulțumise să le ignore.

De când venise acasă cu cumpărăturile acelea, expresia „fir de telefon spurcat“ pătrunsese în casa familiei Day. Firul se întindea din priza de la bucătărie peste tăblia de gătit, prin hol, strecurându-se pe sub ușa lui, care era întotdeauna închisă. Cel puțin o dată pe zi cineva se împiedica de fir, lucru urmat fie de un țipăt (dacă era vorba despre una din fete) fie de o înjurătură (dacă era vorba de Patty sau de Ben). Îl rugase de mai multe ori să prindă firul de perete și tot de atâtea ori el n-ajunsese s-o facă. Încerca să-și spună că era vorba despre încăpățânarea normală de adolescent, însă la Ben căpoșenia era agresivă, făcând-o să creadă că era furios, leneș, ba chiar ceva mai rău, un lucru la care nu se gândise măcar. Și, mă rog, cu cine vorbea? Înainte de misterioasa adăugare a celui de-al doilea telefon, pe Ben abia dacă-l sunase câte cineva. Avea doi prieteni buni, pe frații Muehler, viitori Fermieri ai Americii în salopete, atât de timizi încât uneori, când răspundea ea, închideau — după care Patty îl anunța pe Ben că fusese sunat de Jim sau de Ed. Însă, până acum, nu existaseră conversații îndelungate în spatele ușilor închise.

Patty bănuia că fiul ei își făcuse, în cele din urmă, o prietenă, însă când bătuse câteva apropouri în direcția aceea, Ben fusese atât de stingherit încât pielea deschisă la culoare i se făcuse de un alb albăstrui, iar pistruii începuseră să-i lucească, ca un avertisment. O lăsase baltă cu totul. Nu era genul de mamă care să intre cu bocancii în viața copiilor ei — și așa era destul de greu pentru un băiat de cincisprezece ani să aibă parte de intimitate într-o casă plină de fete. Își pusese un zăvor la ușă după ce, într-o zi, când se întorsese de la școală, dăduse peste Michelle cotrobăindu-i prin sertare. Şi cu instalarea zăvorului o

pusese în fața faptului împlinit: un ciocan, câteva bătăi și gata. Cuibușorul lui băiețesc era asigurat. Și, din nou, nu-l putea învinui. Ferma devenise prea feminină în anii de după plecarea lui Runner. Draperiile, canapelele, ba chiar și lumânările erau toate numai dantelărie și galben-caisă. Pantofiori roz, chiloței cu floricele și rochițe cu bretele umpleau până la refuz șifonierele și sertarele. Puținele intervenții ale lui Ben — firul îmbârligat al telefonului și încuietoarea metalică, bărbătească — păreau, până la urmă, de înțeles.

Auzea un zvon de râsete de după ușa lui și asta o tulbură. Ben nu râdea mult de fel, n-o făcuse nici când era copil. La opt ani își privise una dintre surori, cu răceală, și decretase: „Michelle suferă de hlizeală", de parcă ar fi fost o afecțiune vindecabilă. Patty îl socotea stoic, însă felul său reținut era mai mult de-atât. Taică-său nu prea știuse cum să se poarte cu el, alternând între trânte (Ben rămânea țeapăn, fără reacție, în vreme ce Runner, pe post de crocodil, îl rostogolea pe dușumele) și reproșuri (Runner plângându-se că băiatul ăsta era prea sobru, prea ciudat, prea ca o fată). Nici Patty nu se descurcase mult mai bine. Își luase de curând o carte despre cum să fie mamă de adolescent, pe care o ținea ascunsă sub pat, de parcă ar fi fost pornografie. Autorul spunea că trebuia să fie curajoasă, să pună întrebări, să ceară răspunsuri de la copil, numai că Patty nu putea. Orice tentativă de întrebat, în perioada asta, îl scotea din sărite pe Ben și-i declanșa tăcerea aceea insuportabilă, asurzitoare. Cu cât încerca mai mult să-și dea seama ce-i cu el, cu atât mai mult se ascundea băiatul. La el în cameră. Vorbind cu persoane pe care ea nu le cunoștea.

Cele trei fete ale ei erau și ele treze de-acum, erau treze de câteva ore. La o fermă, până și la una ca a lor, amărâtă, ipotecată, subevaluată, era nevoie să te trezești devreme, iar obiceiul stăruia și-n vreme de iarnă. Ieșiseră și țopăiau prin zăpadă acum. Le uşuise, ca pe niște cățeluși, ca să nu-l trezească pe Ben, apoi se enervase când îi auzise vocea la telefon și-și dăduse seama că se ridicase deja din pat. Știa că de-asta se apucase de făcut clătite, preferatele fetelor. Ca să echilibreze scorul. Ben și fetele o acuzau mereu că e părtinitoare — lui Ben i se cerea să aibă răbdare cu ființele acelea micuțe, cu fundițe, fetițele erau rugate întruna să nu mai facă gălăgie, să-și lase fratele în pace. Michelle, în vârstă de zece ani, era cea mai mare, Debby avea nouă ani, iar Libby șapte. („Doamne, mamă, parcă le-ai fătat la grămadă", îl auzea pe Ben admonestând-o.) Trase de draperia subțire, ca să-și vadă fiicele în starea lor naturală, de animăluțe: Michelle și Debby, șefa și adjuncta, construind o fortăreață de zăpadă după planuri pe care nu se obosiseră să i le comunice și lui Libby; Libby încercând să-și bage nasul, oferindu-le bulgări de zăpadă, pietre și un băț lung, elastic, toate respinse după câte o privire fugară. Libby, în cele din urmă, se aplecă și scoase un urlet pe cinste, apoi se apucă să dea cu piciorul în tot edificiul. Patty se retrase de la fereastră — urmau pumnișori și lacrimi, iar de astea n-avea chef.

Ușa lui Ben se crăpă, iar tropăielile greoaie de la capătul holului o anunțară că purta ciubotele acelea mari și grele pe care nu le suporta. Nu te uita la ele, își spuse. Zicea același lucru ori de câte ori purta pantalonii de camuflaj. („Tata purta pantaloni de camuflaj", îi replica morocănos, atunci când se plângea. „La vânătoare, îi purta la vânătoare", îl corecta ea.) Îi lipsea puștiul de

altădată, care cerea haine nebătătoare la ochi, care nu purta decât blugi și bluze de lână cu nasturi. Băiatul cu păr roșu, obsedat de avioane. Și-acuma uite-l, în geacă neagră, blugi negri și căciulă de ski trasă pe ochi. Ben mormăi ceva și dădu s-o apuce spre ușă.

— Nu-nainte de micul dejun, strigă ea.

Băiatul se opri, apoi întoarse către ea doar profilul feței.

— Am niște chestii de făcut.

— Nicio problemă, hai să mănânci ceva cu noi.

— Nu suport clătitele, doar știi.

La naiba.

— Îți fac altceva. Stai la masă.

N-ar fi sfidat un ordin direct, nu? Se țintuiră unul pe altul cu privirea, Patty pe cale să cedeze, apoi Ben oftă dramatic și se lăsă greoi într-un scaun. Începu să-și facă de lucru cu solnița, presărând granulele pe masă și adunându-le într-o grămăjoară. Mai că-i venea să-i spună să nu facă asta, dar se opri. Era, deocamdată, suficient că stătea la masă.

— Cu cine vorbeai? întrebă turnându-i niște suc de portocale, deși știa că avea să-l lase neatins ca să-i facă în ciudă.

— Niște lume.

— Lume, mai mulți adică?

Băiatul nu făcu decât să ridice din sprâncene.

Ușa de plasă fu dată deoparte, apoi ușa de la intrare se izbi de perete, și auzi cum niște cizmulițe sunt aruncate pe covoraș — fete învățate bine, să nu lase urme de noroi. Confruntarea fusese, probabil, rezolvată rapid. Michelle și Debby se ciorovăiau deja în legătură cu un desen animat de la televizor. Libby păși înainte și se aruncă

pe un scaun de lângă Ben, scuturându-și niște gheață din păr. Dintre cele trei fetițe ale lui Patty, doar Libby știa cum să-l dezarmeze pe Ben: îi zâmbi, îi făcu iute din mânuță și apoi își mută privirea drept în față.

— Hei, Libby, zise el, încă jucându-se cu sarea.

— Hei, Ben. Îmi place muntele tău de sare.

— Mersi.

Patty îl văzu pe Ben închizându-se vădit din nou în el la apariția celorlalte două fete, cu voci gălăgioase și pițigăiate care reverberau în toate ungherele bucătăriei.

— Mami, Ben face mizerie, țipă Michelle.

— Lasă, dragă, uite, clătitele-s aproape gata. Ben, vrei ouă?

— De ce-i faci ouă lui Ben? scânci Michelle.

— Ben, ouă?

— Mda.

— Vreau și eu ouă, zise Debby.

— Nici măcar nu-ți plac, se răsti Libby.

Întotdeauna îi lua partea fratelui ei.

— Ben are nevoie de ouă fiindcă e băiat. Bărbat.

Asta îl făcu pe Ben să surâdă un pic, iar pe Patty să aleagă pentru Libby cea mai rotundă dintre clătite. Le așeză clătitele în farfurii, în vreme ce ouăle sfârâiau în spate, iar operațiunea delicată de pregătire a micului dejun pentru toți cinci merse surprinzător de bine. Era ce mai rămăsese din mâncarea mai de doamne-ajută, resturi de la Crăciun, dar n-avea de gând să-și facă acum griji pentru asta. Avea să-și facă griji după masă.

— Mami, Debby stă cu coatele pe masă, făcu Michelle, pe tonul ei de șefă.

— Mami, Libby nu s-a spălat pe mâini, continuă Michelle.

— Nici tu.

Debby.

— Nimeni nu s-a spălat.

Libby, râzând.

— Pitic murdărici, zise Ben înghiontind-o.

Era o glumă veche de-a lor expresia aceea. Patty nu știa de unde apăruse. Libby își lăsă capul pe umăr și râse mai tare, un râs teatral, menit să-i facă pe plac lui Ben.

— Mama dă pupici, chicoti cu buze umede Libby, ca un fel de replică.

Patty dădu cu săpun pe o cârpă și-o trecu tuturor, ca să se poată așeza la masă toată lumea. Arareori se mai obosea Ben să-și tachineze surorile și avea impresia că ar fi putut prelungi buna dispoziție dacă stăteau cu toții la locul lor. Îi trebuia buna dispoziție, în felul în care-ți trebuie somn după ce-ai pierdut o noapte, în felul în care visezi să te arunci în pat. Se trezea, zi după zi, și se jura că n-avea să lase ferma s-o încovoaie, n-avea să permită ruinării acesteia (era de trei ani în urmă cu ratele, trei *ani* și nicio scăpare) s-o transforme în soiul acela de femeie pe care-l ura: acră, arțăgoasă, genul care nu e în stare să se mai bucure de nimic. Dimineață de dimineață se ghemuia pe covorașul destrămat de lângă pat și se ruga, dar era, de fapt, o promisiune. *Azi n-o să țip, n-o să plâng, n-o să mă strâng toată ghem de parcă aș aștepta să fiu făcută una cu pământul. O să mă bucur de ziua de azi.* Cine știe, poate că avea să reziste până la prânz fără să se posomorască.

Erau toți gata acum, cu mâinile curate, o rugăciune scurtă și totul bine, însă Michelle nu-și putu ține gura.

— Ben trebuie să-și dea jos căciula.

Familia Day avusese întotdeauna regula că nu se stă cu capul acoperit la masă; o regulă atât de ne-negociabilă,

încât Patty se simți surprinsă că avea de-a face cu așa ceva.

— Ben chiar trebuie să-și dea jos căciula, zise Patty, cu o împunsătură blândă în voce.

Ben înclină capul către ea, făcând-o să simtă un fior de îngrijorare. Ceva nu era cum trebuie. Sprâncenele lui, ce arătau de obicei ca niște linii subțiri de culoarea ruginei, erau negre, iar pielea de dedesubt pătată cu violet-închis.

— Ben?

Își scoase căciula și pe capul lui se ițea o coamă neagră-tăciune de păr, țepoasă ca blana unui labrador bătrân. Simți un șoc, ca și cum ar fi băut prea iute o înghițitură de apă rece ca gheața: părul roșcat, semnul distinctiv al lui Ben, băiatul ei, dispăruse. Părea mai în vârstă acum. Arăta mai răutăcios. De parcă puștiul care i se afla în față îl împinsese în neant pe Ben al ei.

Michelle țipă, Debby izbucni în lacrimi.

— Ben, dragule, dar de ce? zise Patty.

Își tot spunea să nu reacționeze exagerat, dar exact asta făcea acum. Porcăria asta de comportament adolescentin — doar asta era — făcea ca toată relația cu fiul ei să pară deodată lipsită de speranță. În vreme ce Ben se holba la tăblia mesei, cu un rânjet disprețuitor, adăpostindu-se de agitația femeiască din jur, Patty se strădui să-i înjghebe o scuză. Își urâse părul roșu de copil, fusese hărțuit din cauza asta. Poate încă era. Poate era un act de afirmare a sinelui. Un lucru pozitiv. Totuși, Ben moștenise părul roșcat de la Patty și acum îl eliminase. Era, cum altfel, o respingere. Libby, cealaltă roșcată din familie, gândea la fel. Își luă o șuviță din propriul păr între degete și începu să o cerceteze, posacă.

— În regulă, zise Ben înghițind hulpav un ou și ridicându-se de la masă. Gata cu drama. E doar păr, atâta tot.

— Totuși aveai păr așa de frumos!

Asta îl făcu să se poticnească, de parcă ar fi stat pe gânduri. Apoi scutură din cap — la comentariul ei, la întreaga dimineață, nu știa — și porni bocănind către ușă.

— Calmați-vă, strigă fără să se mai uite spre ele. Mă întorc mai încolo.

Era aproape sigură că avea să trântească ușa, însă o închise încetișor, și asta păru și mai rău încă. Patty își suflă bretonul din ochi și se uită împrejurul mesei la perechile de ochi albaștri, măriți, care așteptau să vadă care avea să-i fie reacția. Zâmbi și râse fără putere.

— Ei, a fost cam aiurea, recunoscu.

Fetele se săltară un pic, înălțându-se vizibil în scaune.

— El e tare aiurea, adăugă Michelle.

— Acuma părul i se potrivește cu hainele, făcu Debby ștergându-și lacrimile cu dosul palmei și băgându-și cu furculița o bucată de clătită în gură.

Libby nu făcu decât să se uite în farfurie, cu umerii gheboșați către masă. Era o imagine a supărării cum numai un copil putea înfățișa.

— E-n regulă, Lib, haide, zise Patty și încercă s-o mângâie în treacăt, fără să le stârnească din nou pe celelalte.

— Nu, nu e, răspunse ea. Ne *urăște*.

Libby Day

Acum

La cinci zile după berea cu Lyle, am coborât pe povârnișul de lângă casă, apoi am coborât și mai mult, în canalul zonei West Bottoms din Kansas City. Cartierul prosperase în perioada de aur a târgurilor de vite, apoi își petrecuse multe decenii parcurgând inversul prosperității. Mai rămâneau, acum, clădiri înalte și tăcute de cărămidă, purtând numele unor companii dispărute: Raftery Cold Storage, London Beef, Dannhauser Cattle Trust. Câteva clădiri, ocupate din nou, fuseseră convertite în case bântuite, deschise publicului, numai bune pentru Halloween: tobogane de câte cinci etaje, castele vampirești și adolescenți beți ascunzând sticle de băutură în geci de piele.

Pe la început de martie, locul arăta singuratic de-a binelea. Parcurgând cu maşina străzile încremenite, se mai întâmpla să văd când și când pe cineva intrând sau ieșind din vreo clădire, dar habar nu aveam pentru ce. Pe

lângă râul Missouri, zona se transforma din semipustie într-o paragină de rău augur, într-o ruină de-a dreptul.

Am simțit că mă împunge neliniștea când am parcat în fața unei clădiri cu patru niveluri, ce purta pe frontispiciu numele Tallman Corporation. Era unul dintre momentele alea în care mi-aș fi dorit să am mai mulți prieteni. Sau niște prieteni, acolo. Ar fi trebuit să iau pe cineva cu mine. Însă, fiindcă lucrurile stăteau cum stăteau, lăsasem un bilet pe treptele din interiorul casei, explicând unde eram, cu scrisoarea lui Lyle atașată. Dacă dispăream, polițaii ar fi avut de unde să înceapă. Sigur, dacă aș fi avut o prietenă, poate că prietena mi-ar fi zis *Nu te las sub nicio formă să faci una ca asta, scumpo*, cum zic întotdeauna femeile chestii, pe tonul ăla protector.

Sau poate că nu. Crimele acelea îmi afectaseră permanent capacitatea de evaluare. Îmi închipuiam că se pot întâmpla toate răutățile de pe lume, fiindcă deja se întâmplaseră toate răutățile de pe lume. Dar nu erau totuși șanse mici, mici de tot, ca eu, Libby Day, s-o mai pățesc iarăși? Nu eram în siguranță, automat? O statistică strălucitoare, indestructibilă. Nu pot decide, așa că pendulez între precauțiile cele mai drastice (dormitul, tot timpul, cu luminile aprinse, cu bătrânul Colt Peacemaker al mamei pe noptieră) şi imprudențele cele mai ridicole (aventuratul, singură, într-un Club Omor aflat într-o clădire abandonată).

Purtam cizme cu tocuri înalte, ca să mă înalț cu vreo câțiva centimetri, iar cea dreaptă îmi venea mult mai largă decât stânga, din pricina piciorului paradit. Îmi venea să-mi pocnesc fiece oscior din trup, să mă relaxez cumva. Eram încordată. Agasată, cu dinții încleştați. Nimeni n-ar trebui să aibă atâta nevoie de bani. Încercasem

să pun ce făceam într-o lumină inofensivă și, în episoade scurte, de-a lungul ultimei zile, mă transformasem într-o persoană plină de noblețe. Oamenii ăștia erau interesați de familia mea, eu eram mândră de familia mea și le permiteam străinilor ăstora să tragă cu ochiul la lucruri pe care nu le-ar fi putut afla altminteri. Și, dacă voiau să-mi ofere bani, aveam de gând să-i iau, nu eram chiar atât de sfântă.

Însă, drept să spun, nu eram mândră de familia mea. Nimeni nu-i plăcuse pe alde Day vreodată. Tata, Runner Day, era nebun, bețiv și violent într-un fel deloc impresionant — un omuleț cu pumni pieziși. Mami făcuse patru copii de care nu izbutea să aibă grijă ca lumea. Copii amărâți, de la fermă, puturoși și manipulativi, venind mereu la școală ca niște nevoiași: fără să fi luat masa de dimineață, cu cămăși rupte, mucoși și roșii în gât. Eu și surorile mele am fost cauza a cel puțin patru epidemii de păduchi pe parcursul scurtei noastre experiențe cu școala primară. Jegoșii de Day.

Și uite-mă acum, după mai bine de douăzeci de ani, încă umblând prin diverse locuri, având încă nevoie de lucruri. De bani, mai precis. În buzunarul din spate al blugilor aveam un bilet pe care mi-l scrisese Michelle cu o lună înainte de crime. Rupsese foaia dintr-o agendă cu arc, tăiase frumos marginea zdrențuită și-o împăturise, cu grijă, în formă de săgeată. În bilet era vorba despre lucrurile obișnuite care umblau prin mintea de clasa a patra a lui Michelle: un băiat din clasă, învățătoarea cea dobitoacă, niște blugi fițoși și urâți pe care-i primise de ziua ei o colegă răsfățată. Era plictisitor, deloc memorabil — aveam cutii întregi cu chestii din astea, pe care le cărasem din casă în casă fără să le fi deschis până acum.

Voiam să-l dau pe 200 de dolari. M-a lovit un acces scurt și vinovat de voioșie când m-am gândit la celelalte mizerii pe care le puteam vinde, notițe și fotografii și porcării pe care n-avusesem niciodată curajul să le arunc. M-am dat jos din mașină, am respirat adânc, mi-am îndreptat gâtul.

Noaptea era rece, cu atingeri molatice de primăvară ici și colo. O lună enormă, galbenă atârna pe cer ca un lampion chinezesc.

Am suit treptele de marmură mânjite cu frunze murdare crănțănind sub cizme, un sunet bolnăvicios, de oase vechi. Ușile erau din metal masiv, greu. Am bătut, am așteptat, am mai ciocănit de trei ori, expusă luminii lunii ca un comediant huiduit de public. Eram pe cale să-l sun pe Lyle de pe mobil când ușa s-a deschis într-o parte; un tip înalt, cu față lungă, m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Ce-i?

— Ăă, Lyle Wirth e pe-aici?

— De ce-ar fi Lyle Wirth pe-aici? a zis fără să zâmbească.

Mă lua de sus, fiindcă putea s-o facă.

— A, du-te dracului, am bolborosit și m-am răsucit pe călcâie, simțindu-mă o idioată fără pereche.

După trei pași, tipul a strigat după mine.

— Aolică, stai așa, nu te da cu curu-n sus.

Dar mă născusem cu curu-n sus. Îmi și închipuiam cum ieșisem din pântece, gheboșată și-n poziția greșită. Nu-mi ia mult să-mi pierd răbdarea. *Du-te dracului* poate că nu-mi stă mereu pe vârful limbii, dar e aproape. Pe mijlocul limbii.

M-am oprit între două trepte, gata s-o pornesc în jos.

— Uite, îl știu pe Lyle Wirth, clar, a zis tipul. Ești pe lista de oaspeți sau ceva?

— Nu știu. Mă cheamă Libby Day.

I-a căzut falca, și-a săltat-o la loc cu un zgomot umed, ca de scuipat, și mi-a aruncat aceeași privire de verificare pe care mi-o aruncase și Lyle.

— Ai părul blond.

Am ridicat din sprâncene.

— Haide, te conduc jos, a zis deschizând larg ușa. Vino încoace, că nu te mușc.

Puține expresii mă calcă mai tare pe nervi ca asta, *nu mușc*. Singura replică ce mă scoate din sărite mai tare e când vreun gagiu beat și cu mutră șuncoasă din vreun bar mă vede cum încerc să trec pe lângă el și latră: *Zâmbește, că n-o fi așa de rău!* Ba chiar este de fapt, bălegosule.

Am urcat iar treptele, aruncându-i priviri ucigașe tipului de la ușă, cu mers ultra-încet, ca să se apese în ușă s-o țină deschisă. Nemernic.

Am intrat într-un foaier ca o grotă, pe laturile căruia se vedeau corpuri de iluminat din alamă, stricate, făcute să arate ca niște tulpini de grâu. Încăperea avea mai bine de doișpe metri înălțime. Tavanul avusese pe el, cândva, o pictură murală — se mai deslușeau, vag, imagini cojite de băieți și fete de la țară, care dădeau cu sapa sau cu lopata. O fată, cu mutra dispărută acum, arăta de parcă ar fi ținut în mână o coardă. Ori un șarpe? Întreaga parte vestică a încăperii se prăbușise într-un loc: unde stejarul mural ar fi trebuit să-și desfășoare explozia de frunze verzi, văratice, se vedea un petic din cerul albastru al nopții. Vedeam lucirea lunii, însă nu și luna însăși. Foaierul rămânea întunecat, lipsit de electricitate, însă deslușeam, prin unghere, maldăre de resturi adunate acolo cu mătura. Petrecăreții îi alungaseră pe locuitorii clandestini, făcuseră un pic de curat, încercaseră s-o mai

dreagă. Mirosea, oricum, a pișat. Un prezervativ străvechi zăcea lipit, ca o macaroană, pe un perete.

— N-ați găsit și voi să închiriați o sală de banchete? am mormăit.

Podeaua de marmură a vibrat sub mine. Era clar că toată acțiunea se petrecea jos.

— Nu suntem tocmai bine priviți, a zis tipul.

Avea o față tânără, cărnoasă, cu alunițe. Purta o bobiță turcoaz în ureche, de felul celor pe care le asociasem mereu cu indivizii care joacă Temnițe și Dragoni. Bărbați care țin dihori de casă și li se pare că scamatoriile sunt mișto.

— Plus că în clădirea asta e o anumită… ambianță. Unul din familia Tallman și-a zburat aici creierii, în 1953.

— Drăguț.

Stăteam și ne uitam unul la altul, iar fața lui își schimba forma în semiîntuneric. Nu vedeam nicio cale ca să ajungem jos. Ascensoarele din stânga nu funcționau, era clar, indicatoarele murdare le arătau blocate între etaje. Mi-am imaginat o echipă de bărbați-fantomă, în costume, așteptând răbdători s-o ia iarăși din loc.

— Deci… ne ducem undeva?

— Aa, da. Uite, voiam doar să zic… îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat. Sunt sigur că, și după atâta timp… Nu-mi pot imagina, și gata. Parcă-i scos din Edgar Allan Poe. Ce s-a întâmplat.

— Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, am zis, răspunsul standard.

Tipul a râs.

— Ehei, atunci nu ești în locul potrivit.

M-a condus pe după un colț și apoi pe-un hol cu foste birouri. Am călcat scrâșnit pe sticlă spartă, uitându-mă,

în treacăt, prin toate încăperile: goală, goală, un căruț de cumpărături, o grămadă de fecale adunate cu grijă la un loc, resturile unui foc de tabără, apoi un vagabond care ne-a aruncat un *Salutare* voios, de deasupra unei sticloanțe.

— Îl cheamă Jimmy, a zis puștiul. Părea în regulă, așa că l-am lăsat să stea.

Câtă mărinimie, mi-am zis, dar m-am mulțumit să-i fac lui Jimmy un semn din cap. Am ajuns la o ditamai baricada de ușă, am deschis-o și am fost asaltată de zgomot. Din pivniță se auzeau, în competiție, sunete de orgă, de heavy metal şi vacarmul produs de oameni care încearcă să comunice răcnind unii la alții, acoperindu-se.

— După tine, a zis.

N-am mișcat. Nu-mi place să am pe cineva în spate.

— Sau aș putea… ăă… pe aici.

M-am gândit s-o șterg în momentul ăla, apoi însă ticăloșia s-a repliat în mine când mi l-am închipuit pe gagiul ăsta, nenorocitul ăsta de *jongler* de festival medieval, ajungând acolo și zicându-le tovarășilor: *S-a speriat și-a luat-o la goană!* Și toți să râdă și să se simtă niște duri. Iar el să adauge: *E cu totul altfel decât am crezut c-o să fie.* Cu palma coborâtă la o șchioapă de pământ, ca să arate cât de mititică eram. Sătefutsătefutsătefut, am îngânat și m-am ținut după el.

Am coborât etajul până la o ușă de subsol plină de fluturași de hârtie: Toneta 22: Comorile lui Lizzie Borden! Obiecte de colecționat pentru vânzare sau schimb! Toneta 28: Karla Brown — Discuție despre urmele de mușcături. Toneta 14: Joc de rol — Anchetează cazul Casey Anthony! 15: Gustările Oribile ale lui Tom — Servim Punch Jonestown și Cocktail Fanny Adams!

Am văzut, după aceea, într-un colț, un flyer de un albastru granulat, cu o poză de-a mea trasă la copiator într-un colț: Cea mai Groaznică *Zi*! Masacrul de la Ferma Kinnakee din Kansas — Disecție de Caz și o INVITATĂ Foarte Specială!

M-am gândit iarăși dacă nu făceam mai bine să plec, însă ușa s-a dat în lături și am fost absorbită într-o pivniță umedă, fără geamuri, plină cu vreo două sute de persoane, toți aplecați unii spre alții, răcnindu-și în urechi, cu mâini lăsate pe umeri. Odată, la școală, puseseră un film cu o invazie de lăcuste care lovise Vestul Mijlociu, și asta mi-era acum senzația — toți ochii ăia bulbucându-se, gurile mestecând acolo, brațele și coatele ridicate pe lângă corp. Camera era aranjată cu tarabe ca la talcioc, împărțită în șiruri de îngrădituri construite din sârmă împletită, pentru garduri. Fiecare îngrăditură era câte o crimă. Mi s-a părut, la prima vedere, că ar fi vreo patruzeci. Un generator abia dacă izbutea să aprindă un mănunchi de becuri ce atârnau de cabluri prin încăpere, legănându-se alandala, luminând fețe în unghiuri grotești, ca la o petrecere de măști ale morții.

Lyle, aflat în cealaltă parte a încăperii, m-a ochit și a început să-și croiască drum prin mulțime, cu umărul înainte, înaintând pieziș. Amabil cu lumea. Era, se părea, un tip important în gloata asta — toți voiau să-l atingă, să-i zică ceva. S-a aplecat, un gagiu i-a șoptit ceva în urechea delicată și, când a ridicat capul din nou, a dat peste un bec, făcându-i pe cei din jur să râdă, cu fețele luminate de becul ce se învârtea ca un girofar. Fețe de bărbați. Mutre de tipi. În toată pivnița aceea erau doar vreo câteva femei — patru, din câte vedeam, toate ochelariste și urâțele. Nici bărbații nu erau mai atractivi. Se vedeau

niște flăcăi cu favoriți și aere de profesorași; exemplare de tătici de suburbie; mai erau o puzderie de indivizi trecuți de douăzeci de ani, cu tunsori ieftine și ochelari de tocilari, bărbați care-mi aminteau de Lyle și de tipul care mă condusese până aici. Comuni, dar duhnind a mintoșenie arogantă, ca și cum s-ar fi dat cu parfum de deșteptăciune.

Lyle a ajuns la mine, în vreme ce tipii din spatele lui rânjeau, cercetându-mă de parcă aș fi fost noua lui gagică. A clătinat din cap.

— Scuze, Libby. Kenny trebuia să mă sune când ajungeai, ca să te conduc personal aici.

L-a fulgerat cu privirea pe Kenny, peste capul meu, iar Kenny a scos un soi de murmur nedumerit și a plecat. Lyle mă conducea acum prin mulțime, împungându-mă cu un deget în umăr. Unii dintre cei prezenți purtau costume. Un bărbat cu redingotă neagră și joben negru s-a strecurat lângă mine, mi-a oferit dulciuri și a râs. Lyle și-a dat ochii peste cap și-a zis:

— Ăsta-i obsedat de Frederick Baker. În ultimii ani am încercat să-i mai domolim pe ăștia care se costumează, dar… prea mulți au obsesia asta.

— Nu știu ce înseamnă asta, am zis, îngrijorată că-mi pierd cumpătul.

Simțeam coate și genunchi și eram împinsă înapoi ori de câte ori făceam câte un pas în față.

— Chiar nu pricep, pe bune, ce mama dracului se întâmplă aici.

Lyle a oftat nerăbdător, s-a uitat la ceas.

— Uite, nouă nu ne vine rândul până după miezul nopții. Vrei să-ți fac un tur, să-ți explic mai multe?

— Vreau banii.

Și-a mușcat buza de jos, a scos un plic din buzunarul de la spate și mi l-a îndesat în palmă, totodată zicându-mi, la ureche, că-i pot număra mai târziu. Plicul părea gros, așa că m-am mai liniștit.

— Hai să-ți fac turul.

Am parcurs perimetrul încăperii, cu tarabe înguste în stânga și-n dreapta, cu gardurile acelea amintindu-mi de țarcurile pentru câini. Lyle și-a înfipt iarăși degetul în brațul meu, împingându-mă înainte.

— Clubul Omor — și, te rog, nu-mi ține predici, știu că-i un nume prost, doar că a prins așa. Însă Clubul Omor, noi îi spunem KC[1], și de aia avem întrunirea cea mare aici, în fiecare an, în Kansas City, KC, înțelegi tu… ăă, cum spuneam este, gen, pentru cei pasionați de rezolvarea cazurilor. Și cei pasionați. De crime faimoase. De tot soiul, de la Fanny Adams până la…

— Cine-i Fanny Adams? am izbucnit, dându-mi seama că sunt pe cale să devin geloasă.

Eu ar fi trebuit să fiu aia specială aici.

— Avea opt ani, a fost făcută bucățele în Anglia, în 1876. Tipul de care tocmai am trecut, ăla cu joben și chestii, se juca de-a ucigașul ei, Frederick Baker.

— E scârbos de-a binelea.

Deci era moartă de-o groază de vreme. Bun așa. Nu concuram cu ea.

— Păi a fost un omor destul de cunoscut, a zis și m-a surprins că mă strâmb. Mda, ziceam că ăștia-s dintr-o zonă mai puțin plăcută. Adică, cea mai mare parte din cazurile astea au fost rezolvate, nu-i mare mister. Eu, unul, vreau să rezolv cazuri. Avem foști polițiști, avocați…

[1] În engleză „Kill Club", de unde inițialele KC. (*N. t.*)

— Sunt și unii care-o fac pe… ai mei? Familia mea, se joacă vreunii de-a asta?

Un tip mătăhălos, cu șuvițe blonde și ținând în mână o păpușă gonflabilă îmbrăcată într-o rochie roșie, s-a oprit în mulțime, aproape călare pe mine, fără să mă bage de seamă măcar. Degetele de plastic ale păpușii mă gâdilau pe obraz. Cineva din spatele meu a țipat *Scott și Amber!* L-am împins pe individ de pe mine și-am încercat să deslușesc prin mulțime pe cineva care să fie îmbrăcat ca mama, ori ca Ben, vreun nenorocit cu perucă roșie și topor în mână. Am simțit că strâng pumnul.

— Nu, nu, sigur că nu, a zis Lyle. Nicidecum, Libby, n-aș permite așa ceva, costumarea… faza asta. Nu.

— De ce-s numai bărbați?

Într-una dintre îngrăditurile de lângă noi, doi tipi îndesați, în tricouri de polo, se rățoiau unul la altul pe tema uciderii unor copii de prin sudul statului Missouri.

— Nu-s numai bărbați, a zis, defensiv, Lyle. Cei mai mulți sunt bărbați, dar du-te, gen, la o adunare a ălora cu integrame și-o să vezi același lucru. Femeile apar, cum ar veni, ca să socializeze. Vorbesc despre motivul pentru care se identifică cu victimele — cum au avut şi ele soți agresivi și din alea —, beau niște cafea, cumpără câte-o poză veche. Dar a mai trebuit să fim și atenți, fiindcă uneori devin… ăă, prea implicate.

— Mda, mai bine să nu fii foarte uman în privința asta, am zis, ca o ipocrită infectă ce eram.

Lyle, din fericire, m-a ignorat.

— Chiar acum, gen, sunt obsedați de chestia cu Lisette Stephens.

A făcut un gest către în spate, unde un grupuleț de femei se îmbulzea împrejurul unui computer, cu gâturile

întinse ca niște găini. Am trecut pe lângă Lyle și-am dat să mă apropii de îngrăditura aceea. Se uitau toate la un montaj video cu Lisette. Lisette și fetele din asociația studențească. Lisette și câinele ei. Lisette și sora ei care semăna cu ea.

— Vezi ce zic? a spus Lyle. Nu rezolvă niciun caz, doar se uită la chestii pe care le-ar putea vedea și acasă, pe net.

Problema cu Lisette Stephens era că n-aveai nimic de rezolvat: nu avea iubit, nici soț, nici vreun coleg de serviciu supărat, nici vreun recidivist dubios care să-i fi reparat prin casă. Dispăruse doar, fără vreun motiv în afară de faptul că era drăguță. Genul de fată de dispariția căreia presa se obosește să se ocupe.

Am poposit într-un ungher, lângă un vraf de tricouri serigrafiate cu inscripția Aduceți-o Acasă pe Lisette. Douăzeci și cinci de dolari. Grupul însă era mai interesat de laptop. Femeile clicăiau pe forumul site-ului. Lumea adăuga adesea și poze proprii la comentarii, dar pozele erau total aiurea. „Te iubim Lisette, știm că o să te întorci acasă“ apărea alături de o fotografie cu o femeie de vârstă mijlocie, lungită pe plajă. „Pace și dragoste familiei tale, în perioada asta zbuciumată“, scria lângă o poză cu o corcitură de labrador. Femeile au revenit pe pagina principală și îndată s-a ivit fotografia cea mai agreată de presă: Lisette și maică-sa, îmbrățișate, obraz lângă obraz, radioase.

Am dat din umeri, încercând să nu bag în seamă îngrijorarea legată de Lisette, pe care n-o cunoșteam. Și din nou mă luptam cu gelozia. Dintre toate standurile astea cu crime, voiam ca al familiei Day să fie cel mai cel. Era o izbucnire de dragoste: morții mei dragi erau cei mai buni. Mi-am amintit-o fulgerător pe mama, cu părul

roșu prins în coadă la spate, ajutându-mă să-mi trag din picioare ghetuțele de iarnă flendurite și frecându-mi apoi degetele, unul câte unul. *Îl încălzim pe degețel, îl încălzim pe mititel*. Simțeam miros de pâine prăjită cu unt odată cu amintirea asta, dar nu știu dacă avusesem așa ceva. În amintirea asta aveam, încă, toate degetele de la picioare.

M-a străbătut un tremur, ca pe-o pisică.

— Oau, te-a vorbit careva pe la spate? a zis Lyle, apoi și-a dat seama de ironie.

— Ce mai e pe-aici?

Oamenii se îngrămădeau în fața unei tarabe pe care era arborat numele Bazarul Bizar al lui Bob, în spatele căreia se afla un tip cu o ditamai mustața neagră, care sorbea dintr-un castron cu supă. În spatele lui, pe o scândură, erau patru cranii și un afiș pe care scria Ultimii Patru. Tipul s-a pornit să țipe la Lyle să i-o prezinte pe micuța lui prietenă. Lyle a dat să facă un gest de respingere, a încercat să mă tragă prin mulțimea viermuitoare, apoi a ridicat din umeri și mi-a șoptit *costumat*.

— Bob Berdella, i-a zis Lyle omului, cu o strâmbătură glumeață, ea este Libby Day, a cărei familie a fost… cu Masacrul de la Ferma Kinnakee din Kansas. Familia Day.

Individul s-a aplecat peste tejghea, cu o bucățică de hamburgher îmbibată în salivă atârnându-i printre dinți.

— Dacă aveai pulă, erai bucățele în gunoiul meu acuma, a zis și a slobozit un râs tunător. Bucăți mici, mititele.

A dat să mă înhațe. M-am tras înapoi fără să vreau, apoi am pășit iarăși spre Bob, cu pumnul ridicat, furioasă, cum fac întotdeauna când mă sperii. Dă-i la nas, fă-l să sângereze, plesnește-l peste față cu carnea aia ardeiată, apoi pocnește-l iar. Dar, până să ajung la el, Bob s-a dat în spate cu scaunul și și-a ridicat mâinile bolborosind, nu

spre mine, ci spre Lyle, *coaie, mă jucam și eu, n-am făcut nimica, moșule*. Nici nu s-a uitat la mine cât și-a cerut scuze, de parcă aș fi fost un copil. Cât i-a trăncănit el lui Lyle, m-am dat la el. Primul pumn nu l-a nimerit tocmai bine, așa că s-a ales cu o scatoalcă peste bărbie, cam în felul în care ai pedepsi un cățeluș.

— Muie, tâmpitule.

Apoi s-a repezit Lyle, mormăind scuze și trăgându-mă deoparte, dar tot aveam pumnii strânși și falca încleștată. Până să mă ia de-acolo am apucat să-i trag un picior în tarabă lui Bob, suficient cât s-o facă să se clatine o dată, tare, și să se verse supa pe jos. Deja regretam că nu mă aruncasem peste masă, la gâtul lui. Nimic nu-i mai stânjenitor decât o femeie mărunțică ce nu reușește să dea un pumn ca lumea. Putea, la fel de bine, să mă și salte de-acolo pe sus, dând din piciorușele mele de bebeluș. Am ridicat privirea. Gagiul stătea înlemnit, cu brațele moi și bărbia împurpurată, încercând să-și dea seama dacă să fie spășit sau să se înfurie.

— OK, n-ar fi prima bătaie la Clubul Omor, dar cred că s-ar putea să fie cea mai ciudată, a zis Lyle.

— Nu-mi place să fiu amenințată.

— Dar nu te… știu, știu, a bolborosit Lyle. Cum am zis, la un moment dat aiuriții ăștia cu costume se tirează și-i lasă în pace pe pasionații serioși de mistere. O să-ți placă ai noștri, din grupul Day.

— Îi zice grupul Day sau grupul Masacrul de la Ferma din Kansas? am mârâit.

— Aa, mda, așa-i spunem.

A încercat să se strecoare prin alt ambuteiaj și-a sfârșit aruncat într-o parte, lângă mine. Aveam fața la doar câțiva centimetri de spinarea unuia. Cămașă

albastră, apretată. Am urmărit cu privirea cuta perfectă din mijloc. Cineva cu burtoi mare, de clovn ambulant, mă tot împingea pe la spate.

— Majoritatea îl bagă aici şi pe Satana, am zis. Masacrul Satanic de la Fermă. Omorurile Satanice din Kansas.

— Mda, nu prea credem în d-astea, așa că-ncercăm să nu folosim trimiteri la Diavol. Pardon! a zis și s-a sucit încercând să avanseze.

— Deci e o chestie de etichetă, m-am oțărât, cu ochii lipiți de cămașa albastră.

Am dat colțul și-am ajuns în răcoarea unui spațiu deschis.

— Vrei să mai vezi și alte grupuri?

A arătat spre stânga lui, unde, la toneta 31, erau adunați niște bărbați: tunsori banale, câțiva mustăcioși, multă lume la cămaşă.

— Tipii ăștia-s destul de mișto, de fapt, a zis Lyle. Își creează, gen, propria enigmă. Cred că au identificat un criminal în serie. E unul care a trecut prin mai multe state — Missouri, Kansas, Oklahoma — și a ajutat la uciderea mai multor oameni. Familiști, sau vârstnici câteodată, rămași cu prea multe datorii, cu linii de credit depășite, cu ipoteci fără ieșire.

— Omoară oameni care nu știu să aibă grijă de banii lor? am zis, dând ochii peste cap.

— Noo, îl cred un fel de Kevorkian[2] al ălora cu datorii mari și asigurări de viață bunicele. Îi zic Îngerul Datornicilor.

Unul dintre membrii de la toneta 31, un tânăr cu mandibulă proeminentă și buze care nu-i acopereau

[2] Jack Kevorkian, celebru susținător al euthanasiei, judecat şi condamnat pentru implicarea sa într-un caz de euthanasie. (*N. r.*)

tocmai bine dinții, trăgea cu urechea, așa că s-a întors spre Lyle, dornic să dea lămuriri.

— Credem că Îngerul a acționat în Iowa luna trecută: un tip cu căsoaie și patru copii pățește un accident ca la carte cu snowmobilul, într-un moment foarte convenabil. E cam una pe lună în ultimul an. Economia, omule.

Puștiul voia s-o țină așa, gata să ne tragă în îngrăditură, unde se vedeau hărți, tăieturi din ziare și un talmeș-balmeș de crănțănele răspândit pe toată masa, din care bărbații apucau câte-o mână plină, cu alune și covrigei ce le scăpau și cădeau ricoșându-le pe tenișii. Am clătinat din cap către Lyle, l-am mânat de-acolo, de data asta eu pe el. Ajunsă la adăpost, am tras o gură de aer fără sare și m-am uitat la ceas.

— E drept, a zis Lyle, că-i greu să procesezi tot ce-i aici. Hai să mergem. O să-ți placă mult grupul nostru, cred. E mult mai serios, gen. Uite, au și apărut câțiva.

A arătat cu mâna spre o tonetă curățică dintr-un colț, unde se vedea o tanti grasă, cu păr făcut permanent, care sorbea cafea dintr-o cană de unică folosință, cât o ulcea de mare, și doi bărbați de vârstă mijlocie, îngrijiți, care cercetau din priviri încăperea, cu mâinile în șolduri, ignorând-o pe femeie. Arătau ca niște polițai. În spatele lor se vedea un tip mai bătrâior, cu păr rar, gheboșat peste o masă pliantă, mâzgălind ceva pe-o foaie galbenă, în vreme ce un puști încordat, de facultate, îi citea peste umăr. Încă o mână de bărbați cu un aer comun se îmbulzea mai în spate, răsfoind dosare cafenii sau preumblându-se, pur și simplu, fără țintă.

— Uite, mai sunt și femei, a făcut triumfător Lyle, arătând spre muntele ăla de femeie cu permanent. Vrei să

mergem acum ori să aștepți și să-ți faci o intrare de zile mari?

— E bine acum.

— E un grup isteț, pasionați serioși. O să-ți placă de ei. Ba chiar aș paria c-o să ai și ce învăța de la ei.

Am pufnit și m-am luat după Lyle. Femeia a ridicat prima privirea, a mijit ochii spre mine, apoi i-a făcut mari. Avea în mână un dosar artizanal, pe care lipise o poză de-a mea de prin liceu, cu un lănțișor cu medalion în formă de inimă pe care mi-l trimisese cineva prin poștă. Femeia părea că vrea să-mi înmâneze dosarul — îl ținea ca pe un program de la teatru. N-am întins mâna. Am observat că pe cap erau desenate coarne de drac.

Lyle mi-a pus un braț peste umăr, apoi l-a ridicat.

— Bună tuturor. Invitata noastră specială a sosit și este vedeta Conferințelor Omor din acest an — e vorba despre Libby Day.

S-au ridicat câteva sprâncene, câteva capete s-au înclinat a apreciere, unul dintre gagiii care arăta a polițai a zis *măiculiță, nu pot să cred.* A dat să bată palma cu Lyle, dar s-a răzgândit: mâna i-a înghețat într-un salut nazist accidental. Tipul mai bătrâior și-a luat ochii de la mine și a continuat să mâzgălească cu spor. Mi-am făcut griji, o clipă, ca nu cumva să trebuiască să țin vreun discurs — în loc de asta am mormăit un *bună* sec și m-am așezat la masă.

Au urmat obișnuitele salutări, întrebări. Da, locuiam în Kansas City, nu, nu aveam slujbă deocamdată, nu, nu ținusem legătura cu Ben. Da, îmi scria de câteva ori pe an, dar aruncam plicurile direct la coș. Nu, nu eram curioasă ce scrie. Da, eram dispusă să o vând pe următoarea pe care-o trimitea.

— Ei binee, s-a băgat în cele din urmă Lyle, intonând pompos cuvintele, aveți înainte o figură de căpătâi a cazului Day, un așa-numit martor ocular, așa că de ce nu trecem la adevăratele întrebări?

— Am eu o întrebare adevărată, a zis unul dintre cei doi cu fețe de polițai, surâzând și foindu-se în scaun. Dacă nu te deranjează să trec la subiect.

Și chiar a așteptat să spun că nu mă deranjează.

— De ce ai declarat că Ben ți-a omorât familia?

— Fiindcă asta a făcut, am zis. Eram acolo.

— Te ascundeai, scumpo. N-aveai cum să vezi ce spui c-ai văzut, altfel ai fi fost și tu moartă.

— Am văzut ce-am văzut, am început să zic, cum fac întotdeauna.

— Rahat. Ai văzut ce ți s-a spus să vezi, fiindcă erai o fetiță cuminte și speriată care voia să ajute. Procuratura te-a făcut în sânge. Te-au folosit ca să doboare cea mai ușoară țintă. Cea mai de mântuială anchetă de poliție pe care-am văzut-o.

— Eram în casă…

— Da, și atunci cum explici focurile de armă care-au omorât-o pe mama ta? m-a pistonat tipul, aplecându-se înainte. Ben n-avea urme pe mâini…

— Băieți, băieți, s-a băgat bărbatul mai în vârstă, fluturându-și degetele groase și zbârcite. Și doamnelor, a adăugat onctuos, înclinând capul spre mine și Madam Permanent. Nici n-am prezentat măcar datele cazului. Trebuie protocol, ori suntem fix ca pe un forum de pe internet. Când avem așa un oaspete ar trebui să fim şi mai atenți că suntem pe aceeași lungime de undă.

Nimeni nu și-a arătat dezacordul mai mult decât cu un bombănit, așa că bătrâiorul și-a umezit buzele,

s-a uitat prin lentilele bifocale și și-a mai stârnit un pic flegma din gât. Era un tip autoritar, însă cumva nelalocul lui. Mi l-am imaginat acasă la el, singur, mâncând piersici la conservă pe blatul din bucătărie, cu gura plină de sirop. A început să recite din notițe.

— Ce ştim: Cam pe la ora 2:00 dimineața, pe 3 ianuarie 1985, o persoană, sau mai multe, a ucis trei membri ai familiei Day în ferma lor din Kinnakee, Kansas. Printre decedați se numără Michelle Day, de zece ani, și Debby Day, de nouă, și capul familiei, Patty Day, mama lor, în vârstă de treizeci și doi de ani. Michelle Day a fost sugrumată; Debby Day a fost omorâtă cu lovituri de topor, Patty Day a murit după două focuri de armă şi după ce a suferit lovituri de topor și tăieturi adânci provocate de un cuțit de vânătoare.

Am simțit cum îmi urcă sângele în urechi și mi-am spus că n-auzeam, oricum, nimic nou. Nimic care să mă panicheze. Nu prea eram atentă, niciodată, la detaliile crimei. Lăsam vorbele să-mi intre pe-o ureche și să-mi iasă pe cealaltă, ca un pacient cu cancer, înfricoșat, care aude jargonul acela codat și nu pricepe o iotă, cu excepția faptului că veștile sunt foarte, foarte proaste.

— Ce mai ştim, a continuat omul. Mezina, Libby Day, șapte ani, era în casă și a scăpat de ucigaș sau de ucigași printr-o fereastră din camera mamei sale.

Ce altceva ştim: Copilul cel mare, Benjamin Day, cincisprezece ani, susține că în noaptea aceea nu a fost acasă și că a dormit în hambarul unui vecin, după ce se certase cu maică-sa. Nu a avut un alt alibi și a fost extrem de necooperant cu poliția. A fost, după aceea, arestat și condamnat, pe baza, îndeosebi, a zvonurilor din comunitate, potrivit cărora ar fi intrat într-un cult

satanist — pereții din casă erau plini cu simboluri și cuvinte asociate cu adorarea Diavolului. Scrise cu sângele mamei lui.

Bătrânelul s-a oprit pentru efect dramatic, a aruncat o privire spre grup și a revenit la notițe.

— Mai incriminator a fost faptul că sora supraviețuitoare, Libby, a depus mărturie că l-a *văzut* comițând crimele. În ciuda mărturisirii neclare a lui Libby și a vârstei sale fragede, Ben Day a fost condamnat. În ciuda unei *surprinzătoare lipse de probe materiale*. Ne-am adunat aici pentru a explora alte posibilități și pentru a dezbate particularitățile acestui caz. Cred că ne putem pune de acord asupra faptului că omorurile au legătură cu evenimentele petrecute pe 2 ianuarie 1985. O singură zi și totul s-a dus de râpă — n-am vrut să iasă niciun joc de cuvinte.

Râsete potolite, priviri vinovate aruncate înspre mine.

— Când familia s-a trezit, în dimineața aceea, nu era condamnată la moarte. Ceva a mers foarte rău, *pe parcursul zilei*.

Din dosarul celui ce vorbea se ițise, parțial, o fotografie cu locul crimei: un picior dolofan, însângerat, și o bucată dintr-o cămaşă de noapte de culoarea lavandei. Debby. Bărbatul a observat că mă holbez și a îndesat poza la loc, de parcă n-ar fi fost treaba mea.

— Cred că suntem în consens că vinovatul este Runner Day, a zis grasa scormonind prin poșetă, pe a cărei margine, cât pe ce să cadă, se vedeau niște șervețele boțite.

Când am auzit numele tatii, Runner Day, am tresărit. Amărâtul de el!

— Păi așa-i, nu? a continuat. Se duce la Patty, încearcă s-o facă să-i dea bani cu de-a sila, ca de obicei, nu capătă, se enervează, o ia razna. Tipul ăsta era nebun, nu?

Femeia a scos o sticluță și-a înghițit două aspirine din ea, cum fac oamenii prin filme, aruncându-și violent capul pe spate. Apoi s-a uitat la mine în așteptarea unei confirmări.

— Mda, așa cred. Nu-l țin minte așa de bine. Au divorțat când aveam vreo doi ani. Și după aceea n-am mai avut prea mult de-a face cu el. S-a întors într-o vară și a stat cu noi, în vara de dinainte de omoruri, dar…

— Acuma unde-i?

— Nu știu.

A dat ochii peste cap.

— Și cu urma aia mare de talpă cum e? a zis un bărbat din spate. Poliția n-a explicat de ce apare o urmă de pantof bărbătesc, cu pete de sânge, într-o casă în care nimeni nu purta asemenea pantofi…

— Poliția n-a explicat multe…, a dat să spună tipul mai în vârstă.

— Cum ar fi pata de sânge alandala, a completat Lyle, întorcându-se spre mine. Pe așternuturile lui Michelle era o pată de sânge — cu o grupă de sânge cum nu mai avea nimeni în familie. Așternuturile, din păcate, erau primite de la ajutoare, așa că procuratura a susținut că sângele putea să fie de oriunde.

Cearșafuri „puțin folosite“. Da. Familia Day era mare amatoare de chestii primite din donații, aveam de acolo canapea, televizor, veioze, blugi, ba chiar și draperii am luat de acolo.

— Știi cum să dai de Runner? a întrebat puștiul. Poți să-i pui niște întrebări din partea noastră?

— Și încă mai cred că ar merita luați la întrebări niște prieteni de-ai lui Ben din vremea aceea. Mai ai legături în Kinnakee? a zis vârstnicul.

Mai mulți dintre ei începură să se certe în legătură cu patima lui Runner pentru jocurile de noroc şi prietenii lui Ben şi treaba de mântuială făcută de polițiști.

— Hei, am izbucnit, păi și Ben? Pe Ben l-ați scos din poveste?

— Zău așa, că asta-i cea mai mare eroare judiciară din toate timpurile, a zis grasa. Și să nu-mi spui că ai crede altceva. Asta dacă nu-l aperi pe tăticu'. Sau dacă nu ți-e prea rușine de ce-ai făcut.

Am privit-o țintă. Avea o bucățică de albuș de ou în păr. *Cine mănâncă ouă la miez de noapte?* am gândit. *Ori poate-i acolo de dimineață?*

— Magda noastră e foarte implicată în cazul ăsta, foarte implicată în efortul de eliberare a fratelui tău, a zis bătrâiorul, cu o ridicare condescendentă din sprâncene.

— E un om extraordinar, a zis Magda îndreptându-și bărbia spre mine. Scrie poezii, compune muzică și-i plin de viață. Ar trebui să-l cunoști, Libby, chiar ar trebui.

Magda își trecea unghiile peste niște dosare de pe masa din fața ei; câte un dosar pentru fiecare membru al familiei Day. Cel mai gros era acoperit cu fotografii cu frate-meu: Ben, roşcovan şi copilăros, ținând îmbufnat în mână un bombardier de jucărie, Ben cu păr negru și speriat, în poza de la secție de după arestare; Ben astăzi, în închisoare, redevenit roșcovan, arătând studios, cu gura un pic deschisă, ca și cum ar fi fost surprins în mijlocul unei fraze. Lângă el se afla dosarul lui Debby, cu o singură poză a ei, îmbrăcată în țigancă de Halloween: obraji roșii, buze roșii, părul șaten acoperit de basmaua roșie a lui mami, cu un șold scos în relief, prefăcându-se a fi sexy. În dreapta ei se vedea brațul meu pistruiat, întins

spre ea. Era o poză de familie, ceva ce nu crezusem să fi ajuns la public.

— De unde ai aia? am întrebat-o.

— Am făcut rost, a zis și a astupat dosarul cu o mână groasă.

Am coborât privirea spre tăblia mesei, rezistând impulsului de a mă întinde să-l apuc. Poza cu cadavrul lui Debby alunecase iarăși din dosarul tipului mai în vârstă. Vedeam piciorul însângerat, o burtică despicată, un braț aproape desprins. M-am aplecat peste masă și l-am apucat pe om de încheietură.

— Bagă undeva mizeria aia, am murmurat.

A îndesat iarăși poza în folie, a ridicat apoi dosarul, ca pe un scut, și s-a uitat la mine clipind.

Acum se uita la mine tot grupul; erau curioși, un pic îngrijorați, ca și cum aș fi fost un iepuraș drăgălaș despre care tocmai își dăduseră seama că ar putea fi turbat.

— Libby, a făcut Lyle pe tonul împăciuitor al unui moderator de talk-show. Nimeni nu pune la îndoială că ai fost în casă. Nimeni nu se îndoiește că ai supraviețuit unei încercări incredibile, pe care n-ar trebui s-o îndure niciun copil. Dar chiar ai văzut cu ochii tăi, cum ar veni, ce spui că ai văzut? Sau ai fost sfătuită să spui asta?

Mi-o imaginam pe Debby jucându-se prin părul meu cu degete scurte și iuți, cum mi-l împletea în „coadă de pește", despre care spunea că-i mai greu de făcut decât în spic, suflându-mi iz cald de cârnați pe ceafă. Legând la capăt o fundă verde, transformându-mă într-un cadou. Ajutându-mă să mă sui pe marginea căzii și să țin o oglindă pentru a-mi vedea părul în oglinda mare de deasupra chiuvetei. Debby, care voia cu atâta tărie ca totul să fie drăguț în jur.

— Nu există dovezi că altcineva decât Ben mi-a ucis familia, am zis revenind pe tărâmul celor vii, unde rămăsesem singură. Nici măcar n-a făcut vreun recurs, pentru Dumnezeu. Nu a încercat niciodată să scape.

N-aveam experiență cu deținuții, dar mi se părea că întotdeauna făceau recursuri, că era o pasiune de-a lor, chiar dacă n-aveau nicio șansă. Când îmi imaginam o pușcărie, îmi închipuiam costume portocalii și formulare de hârtie galbenă. Ben se învinovățise singur, din pură inerție — mărturia mea n-avea a face.

— A avut motive suficiente cât să facă și opt recursuri, a declarat Magda, maiestuoasă.

Mi-am dat seama că era una dintre femeile acelea în stare să-mi apară la ușă și să țipe la mine. Mă bucuram că nu-i dădusem lui Lyle adresa.

— Dacă nu s-a luptat, asta nu înseamnă că-i vinovat, Libby, înseamnă că și-a pierdut speranța.

— Păi foarte bine atunci.

Lyle a făcut ochii mari.

— O, Doamne, tu chiar crezi că Ben a făcut-o!

Și a râs. Un hohot scurt, reprimat iute, dar cu totul autentic.

— Scuză-mă, a murmurat apoi.

Nimeni nu-mi râde în nas. Tot ce spun sau fac este luat foarte, foarte în serios. Nimeni nu face bășcălie de-o victimă. Nu-s obiectul batjocurii nimănui.

— Bine, atunci bucurați-vă cu toții de teoriile voastre conspiraționiste, am zis și m-am săltat de pe scaun.

— Haide, nu fi așa, a zis tipul cu moacă de polițai. Rămâi. Convinge-ne.

— N-a… făcut… niciodată… recurs, am rostit sacadat, ca o educatoare la grădiniță. Mie mi-e suficient.

— Atunci ești o idioată.

I-am arătat degetul, un gest dur, ca și cum aș fi săpat în pământul rece. Apoi am dat să plec cu cineva, zicând, în spatele meu, „Tot o mincinoasă mică a rămas".

Am țâșnit înapoi în mulțime, împingându-mă în subsuori și burdihane, până ce am ajuns iarăși în răcoarea de pe casa scărilor, lăsând zgomotul în spate. Singura mea victorie pe seara aceea era teancul de bani din buzunar și certitudinea că oamenii ăia erau la fel de jalnici ca mine.

Am ajuns acasă, am aprins toate becurile și m-am vârât în pat cu o sticlă lipicioasă de rom. M-am întins pe-o parte, studiind pliurile complicate ale biletului lui Michelle, pe care uitasem să-l vând.

Noaptea părea, acum, o balanță dezechilibrată. Ca și cum lumea ar fi fost cândva împărțită atent între cei care-l credeau vinovat pe Ben și cei ce-l socoteau inocent, apoi apăruseră ăia doisprezece străini îmbulziți la o tonetă dintr-un subsol din oraș și trecuseră iute de partea inocenței, cu cărămizi în buzunare și... buum! acolo atârna, acum, mai greu. Magda, Ben, poezie și forța speranței. Urme de tălpi, pete de sânge și Runner care-o luase razna. Pentru prima dată de la procesul lui Ben, mă lăsasem pe seama unor oameni care credeau că greșisem în privința lui Ben și reieșea că nu mă ridicasem la înălțimea încercării. Eu și puțina mea credință. În altă seară m-aș fi dezbărat iute de toate astea, cum făceam de obicei. Însă oamenii ăștia erau atât de siguri pe ei, atât de disprețuitori, de parcă m-ar fi dezbătut de nenumărate ori și-ar fi decis că nu meritam totuși să mă toace atât de mărunt. Mă dusesem acolo presupunând că aveau să fie ca

de obicei: să vrea să mă ajute, să aibă grijă de mine, să-mi rezolve problemele. Dar, în loc de asta, mă batjocoriseră. Eram chiar așa de ușor de clintit, așa de prăpădită?

Nu. În noaptea aceea am văzut ce-am văzut, mi-am zis, mantra mea dintotdeauna. Chiar dacă nu era adevărat. Adevărul e că n-am văzut nimic. OK? Bun. Practic vorbind, n-am văzut nimic, doar am auzit. Doar am auzit, fiindcă am stat ascunsă într-o debara cât mi-a murit familia, fiindcă eram o fricoasă mică și neisprăvită.

În noaptea aceea, în noaptea aceea, în noaptea aceea. Mă trezisem în întuneric, în camera pe care-o împărțeam cu surorile, și camera era atât de rece că pe partea de dinăuntru a ferestrelor se formase promoroacă. La un moment dat, Debby venise în pat cu mine — ne băgam una într-alta ca să ne încălzim — și-și băgase poponețul dolofan în stomacul meu, lipindu-mă de peretele rece. De când fusesem în stare să umblu, umblasem prin somn, așa că nu-mi amintesc să mă fi desprins de Debby, dar mi-o amintesc pe Michelle adormită pe dușumea, cu jurnalul în brațe ca de obicei, sugând un stilou prin somn, cu cerneala curgându-i pe bărbie odată cu saliva. Nu mă obosisem să încerc s-o trezesc, s-o bag la loc în pat. Somnul era apărat cu strășnicie în casa noastră gălăgioasă, rece și aglomerată, și niciunul dintre noi nu se trezea fără să se lupte. Am lăsat-o pe Debby în pat, am deschis ușa și-am auzit voci mai încolo pe hol — șoapte alertate, la limita gălăgiei. Zgomote pe care le scot cei care cred că nu fac zgomot. O rază de lumină pe găurica de sub ușa lui Ben. Am decis să mă duc la mama în cameră, am lipăit pe culoar, am dat deoparte plapuma și m-am lipit de spatele ei. Iarna, mama dormea cu două perechi de

izmene și câteva pulovere — mereu părea, la pipăit, un animal împăiat, uriaș. De obicei nu se mișca atunci când ne băgam în pat cu ea, însă în noaptea aceea țin minte că s-a întors spre mine atât de iute, încât am crezut că era furioasă. Dar m-a luat în brațe și m-a strâns, m-a pupat pe frunte. Mi-a spus că mă iubește. Nu prea ne spunea că ne iubește. De aceea țin asta minte, sau așa cred, dacă nu cumva oi fi inventat asta ca să mă liniștesc după aceea. Dar să spunem că mi-a zis că mă iubește și, imediat, m-a luat din nou somnul.

Când m-am trezit iarăși, la minute, sau poate la ore după aceea, nu mai era în pat. Dincolo de ușa închisă, unde nu puteam ajunge, mama țipa tare, iar Ben răcnea la ea. Erau și alte voci; Debby bocea și urla *mamimami-mamimami,* apoi am auzit vâjâitul toporului. Am știut chiar din clipa aceea ce era. Metal ridicat în aer — așa era sunetul —, apoi un bufnet moale, un horcăit și un icnet scos de Debby, ca și cum ar fi vrut să tragă aer. Ben, după aceea, țipând la mama: „Pentru ce m-ai obligat să fac asta?“ Michelle nu scotea niciun sunet, ceea ce era ciudat, de vreme ce Michelle era mereu cea mai zgomotoasă, dar dinspre ea nu se auzea nimic. Mama, răcnind *fugi! fugi! nu, să nu*. Și o descărcare de armă și mama țipând încă, dar fără să mai poată scoate cuvinte, ci doar un țipăt pițigăiat, ca o pasăre care s-ar fi izbit de perete, la capătul holului.

Pași grei de picioare încălțate cu bocanci și piciorușele lui Debby fugind, încă nu era moartă, fugind spre camera mamei și eu gândind *nu, nu veni aici*, apoi bocancii zguduind dușumelele în spatele ei, apoi agățat și zgâriat la ușă și alte bolboroseli gâlgâite, horcăieli și izbituri, apoi un bufnet și sunetul toporului și mama scoțând

încă țipete subțiri și oribile de pasăre rănită, iar eu stând acolo, încremenită, în dormitorul mamei, ciulind urechea, și urechea asurzindu-mi iarăși de încă un bubuit al puștii, apoi un zuruit care-a făcut să vibreze scândurile de sub picioarele mele. Eu, lașă, sperând ca totul să treacă. Băgată pe jumătate în debara, legănându-mă singură, *Pleacă pleacă pleacă*. Uși trântite, alți pași și un vaiet, Ben șoptind ceva, frenetic, ca pentru el. Apoi plâns, un plâns gros, de bărbat, și vocea lui Ben, știu că era vocea lui Ben, țipând *Libby!Libby*.

Deschisesem un geam la mama în cameră și m-am băgat prin cadrul stricat, am căzut cu fundu-n zăpadă la doar un metru mai în jos, am simțit cum mi se udă imediat șosetele și cum mi se încurcă părul în tufe. Am fugit.

Libby! Privisem înapoi, spre casă, se vedea o singură luminiță în geam și restul întuneric.

Picioarele mi se umpluseră de răni până să ajung la iaz și să mă ghemuiesc în stufăriș. Purtam două rânduri de haine, ca mama, izmene pe sub cămașa de noapte, dar tremuram, vântul îmi făcea îmbrăcămintea să fluture și mă izbea, rece, drept în burtă.

O lanternă a început să cerceteze, frenetic, stufărișul, apoi un pâlc de copaci aflat nu departe, apoi pământul de lângă mine. *Libby!* am auzit iarăși vocea lui Ben. Mă vâna. *Stai unde ești, puișor! Stai unde ești!* Lanterna apropiindu-se tot mai mult, cizmele scrâșnind prin zăpadă și eu plângând, bocind tare cu fața băgată în mânecă, zbuciumându-mă până ce am fost cât pe-aci să mă ridic și să termin odată, apoi lanterna a zvâcnit înapoi și zgomotul de pași s-a depărtat de mine și-am rămas singură, să mor de frig în întuneric. Lumina din casă s-a stins și am rămas unde mă aflam.

După mai multe ore, când amorțisem prea tare ca să mai pot sta în picioare, m-am târât, în lumina slabă a zorilor, înapoi în casă, simțindu-mi picioarele grele, ca de fier, cu mâinile ca niște gheare înghețate. Ușa era căscată larg și am intrat, șchiopătând. Pe dușumea, în fața ușii de la bucătărie, se vedea o grămăjoară tristă de vomă, mazăre și morcovi. Restul era roșu — dâre pe pereți, băltoace pe covor, un topor însângerat lăsat sprijinit pe brațul canapelei. Am găsit-o pe mama întinsă pe jos, în pragul camerei fetelor, cu partea de sus a capului smulsă, ca o felie triunghiulară, cu găuri făcute de topor prin straturile groase de haine, cu un sân ieșit în afară. Deasupra ei, pe perete, se vedeau șuvițe lungi de păr roșcat, îngălate cu sânge și creier. Chiar lângă ea zăcea Debby, cu ochii larg deschiși și un pârâiaș de sânge prelins pe obraz. Brațul îi era desprins, tăiat aproape cu totul; abdomenul îi fusese despicat cu toporul, era desfăcut, căscat precum gura unuia care doarme. Am strigat-o pe Michelle, dar știam că e moartă. Am intrat pe vârfuri în dormitorul nostru și-am găsit-o ghemuită pe patul ei, cu păpușile, cu gâtul negru de vânătăi, cu un papuc încă în picior și un ochi deschis.

Pereții erau desenați cu sânge: pentagrame, cuvinte urâte. Pizde. Satana. Totul era spart, sfâșiat, distrus. Borcanele cu mâncare fuseseră aruncate de pereți, fulgii de cereale erau răspândiți pe toată dușumeaua. Aveau să găsească un fulg de orez expandat în rana din pieptul mamei, atât de orbească fusese distrugerea. Unul dintre pantofii lui Michelle se bălăbănea în șireturi, atârnând din ventilatorul ieftin.

Am pășit împleticit până la telefonul din bucătărie, l-am tras pe podea, am format numărul mătușii Diane,

singurul pe care-l știam pe de rost, și când Diane a răspuns am țipat *Au murit toți!* cu o voce atât de stridentă, că m-a zgâriat și pe mine în urechi. M-am vârât apoi în spațiul ca o vizuină dintre frigider și aragaz și am așteptat-o pe Diane.

La spital m-au sedat și mi-au tăiat trei degete de la picior, degerate, și jumătate dintr-un deget inelar. Am tot așteptat, de atunci, să mor.

M-am ridicat în fund, în lumina galbenă. M-am extras din casa noastră cu crime și-am revenit în dormitorul meu de om mare. Nu prea erau șanse să mor în următorii ani, eram sănătoasă tun, așa că-mi trebuia un plan. Creierul meu, creierul plin de stratageme al familiei Day, revenea, din fericire, către gânduri legate de propria-mi bunăstare. Micuța Libby Day tocmai descoperise abordarea ideală. I se poate spune instinct de supraviețuire ori i se poate zice pe nume: lăcomie.

Acei „pasionați", acei „elucidatori" aveau să plătească pentru mai mult decât niște amărâte de scrisori vechi. Nu mă-ntrebaseră pe unde era Runner și dacă mai știu pe vreunii dintre prietenii lui Ben? Aveau să plătească pentru informații pe care doar eu le puteam obține. Păcălicii ăia care învățau pe de rost planurile casei mele, care umpleau dosare cu fotografii de la locul crimei, aveau cu toții teorii despre cine ucisese familia Day. Fiindcă erau niște ciudați, le venea probabil greu să convingă pe cineva să stea de vorbă cu ei. Eu însă, fiind eu, puteam să fac asta pentru ei. Poliția ba chiar și o mulțime de suspecți aveau să-i facă pe plac sărmanei de mine. Puteam vorbi și cu tata, dacă chiar asta voiau și dacă izbuteam să dau de el.

Dar asta nu însemna că urmau, neapărat, și rezultate. În casa mea, sub lumina strălucitoare, iarăși în siguranță, mi-am zis din nou că Ben era vinovat (trebuia să fie *trebuia să fie*), în principal fiindcă n-aș fi făcut față vreunei alte posibilități. Nu și dacă voiam să funcționez și, pentru prima dată în douăzeci și cinci de ani, eram nevoită să funcționez. M-am apucat de socoteli, în cap: 500 de dolari, să zicem, ca să vorbesc cu polițiștii, 400 ca să discut cu prieteni de-ai lui Ben; 1 000 ca să dau de Runner, 2 000 ca să vorbesc cu Runner. Fanii aveau, sunt sigură, o listă întreagă cu oameni pe care-i puteam convinge să acorde un pic din timpul lor Micuței Orfeline Day. Puteam s-o lungesc așa cu lunile.

Am adormit, cu sticla de rom încă în mână, încurajându-mă singură: Ben Day e un ucigaș.

Ben Day

2 ianuarie 1985, 9:13 a.m.

Ben se rostogolea pe gheață, roțile de la bicicletă îi patinau. Cărarea era pentru biciclete de teren, pentru timp de vară, și era plină de polei, așa că era un lucru prostesc să meargă pe-acolo. Mai prostesc chiar decât ce făcea: pedala cât de iute reușea pe pământul plin de hârtoape, cu tulpini rupte de porumb ițindu-se pe amândouă laturile ca o miriște, în vreme ce trăgea de afurisitul de abțibild cu fluturaș pe care i-l lipise una dintre surori pe vitezometru. Era acolo de săptămâni, ieșindu-i și intrându-i în câmpul perceptiv ca o muscă bâzâitoare, călcându-l pe nervi, dar nu suficient cât să se ocupe de el. Punea rămășag că Debby îl lipise, cu privirea absentă și fără să stea pe gânduri: *Ce drăguț arată!* Mai să izbutească să-l desfacă de-acolo, când dădu peste o moviliță, roata din față i se suci spre stânga cu totul, iar cea din spate săltă, nărăvașă, de sub el. Nu se prăvăli deodată, ci se zdruncină, cu un picior încă prins în bicicletă, și

căzu pieziș, dând cu brațul drept în tulpinile de porumb retezate, cu piciorul drept sucit dedesubt. Dădu cu capul de pământul tare și-și simți dinții răsunând ca un clopot.

Când izbuti să respire iarăși — după zece secunde de clipit înlăcrimat — simți un firicel călduț de sânge șerpuindu-i pe lângă ochi. Bun. Dădu cu degetele peste el și-și întinse sângele pe obraz, simțind cum, din rana de la cap, se prelinge îndată alt firicel de sânge.

Își dorea să se fi lovit mai tare. Nu-și rupsese niciodată vreun os, lucru pe care-l recunoștea doar după ce-l băteai la cap. *Serios, mă? Cum ai trecut tu prin viață fără să-ți rupi ceva, acolo? Te-a ținut mă-ta împachetat în folie?* Primăvara trecută se strecurase în piscina orașului, cu niște tipi, și poposise pe trambulina mare, întinsă deasupra găurii mari și uscate, holbându-se la fundul de ciment, dorindu-și să se arunce, să se facă zob, să fie puștiul cel nebun. Țopăise de câteva ori pe trambulină, mai luase o gură de whiskey, se mai bălăngănise pe-acolo nițel și se întorsese la băieți, care abia dacă-l urmăriseră cu coada ochiului.

O fractură ar fi fost mișto tare, dar nici ceva sânge nu era de lepădat. Curgea continuu acum, îi curgea pe bărbie, pe sub bărbie, picura pe gheață. Băltoace de roșu-pur.

Anihilare.

Cuvântul apăru de niciunde — își simțea creierul lipicios, îi umblau mereu prin minte fraze și crâmpeie din cântece. Anihilare. Străfulgerări cu barbari nordici învârtind topoare. Se întrebă, o clipă doar, dacă se reîncarnase cumva și dacă asta nu era un reziduu de memorie, firicele rămase în urmă, precum cenușa. Își ridică apoi bicicleta de pe jos și alungă ideea. Doar n-avea zece ani.

Începu să pedaleze, simțind un junghi în șoldul drept, simțind că-l ustură brațul de la tulpinile de porumb.

Poate se alesese și-acolo cu o vânătaie pe cinste. Diondrei avea să-i placă asta, avea să-și treacă buricul moale al degetului peste ea, să-i dea roată o dată sau de două ori și să-l împungă apoi, ca să-l poată după aceea tachina când tresărea. Fetei ăsteia, Diondra, îi plăceau reacțiile grandioase — ea țipa, bocea, urla de râs. Făcea ochii mari, ridica sprâncenele până aproape în susul frunții când voia să pară surprinsă. Îi plăcea să se repeadă la el de pe după uși și să-l sperie, ca el să se prefacă, apoi, că o urmărește. Diondra, fata lui cu nume ce-l ducea cu gândul la prințese sau stripteuze, nu era prea sigur. Avea un pic din amândouă: bogată, dar deșucheată.

Ceva i se rupsese la bicicletă și zdrăngănea, un sunet ca de cui zuruind într-o cutie de tinichea, venind de pe lângă pedale. Se opri o clipă ca să se uite, cu mâinile rozalii și încrețite de frig ca ale unui bătrân și la fel de slăbănoage, dar nu văzu nimic în neregulă. Căcat, nu era bun de nimic. Fusese prea mic când îi părăsise taică-său. Nu apucase să învețe nimic practic. Vedea tipi care lucrau la motociclete, tractoare și mașini, cu măruntaie de motoare ca niște intestine de metal ale unor animale nemaivăzute. Dar la animale se pricepea, și la puști. Era, ca și ceilalți din familie, vânător, cu toate că nici asta nu însemna mare lucru, de vreme ce maică-sa țintea mai bine ca el.

Voia să fie un bărbat folositor, dar nu știa cum, și asta-l speria foarte tare. În vara aceea tata se întorsese să stea la fermă vreo câteva luni, iar Ben se umpluse de speranță, socotind că avea să-l învețe totuși ceva după atâta timp, avea să se obosească să-i fie și tată un pic. Dar Runner se ocupase singur de meșteritul la mașinării, nici nu-l invitase pe Ben să se uite măcar. Arătase clar, de fapt,

că Ben ar face bine să se țină departe. Își dădea seama că Runner îl credea un neisprăvit: ori de câte ori mama zicea că ar trebui reparată vreo chestie, Runner spunea „asta-i treabă de bărbat" și-i arunca un zâmbet lui Ben, provocându-l să fie de acord. Nu-i putea cere lui Runner să-i arate nici pe dracu'.

Şi nici bani n-avea. Ba da, avea 4 dolari și 30 de cenți în buzunar, dar asta-i era toată averea pe săptămâna în curs. Familia lui n-avea bani puși deoparte. Aveau un cont care era mai mereu mai mult sau mai puțin gol — văzuse un extract de cont odată, iar soldul era literalmente 1 dolar și 10 cenți, așadar, la un moment dat, familia întreagă avusese la bancă mai mult decât avea el în buzunarul hainei. Maică-sa nu putea să se ocupe ca lumea de o fermă — ceva nu-i ieșea. Ducea la siloz câte-o încărcătură de grâu, cu remorcă împrumutată, și nu se alegea cu nimic — rămânea cu mai puțin decât o costase să-l cultive — și, dacă rămânea cu vreun ban, îl dădea pe datorii. *Lupii sunt la ușă*, zicea ea întotdeauna, și, când era mai mic, și-o imaginase, cu capul scos pe ușa din față, aruncând bani verzi și foșnitori unei haite de duli, care-i înhățau în fălci ca și cum ar fi fost carne. Niciodată nu erau suficienți.

Oare avea careva să le ia, până la urmă, ferma? Și n-ar fi trebuit să o facă cineva? Poate că soluția cea mai bună era să scape de fermă, s-o ia de la început, să nu fie legați de chestia aceea mare, moartă și vie. Dar era moștenirea mamei lui de la părinți, iar maică-sa era sentimentală. Chestia era cam egoistă, dacă stăteai să te gândești. Ben lucra la fermă toată săptămâna, apoi se întorcea la școală, sâmbătă și duminică, la serviciul lui nenorocit de îngrijitor. (Școală și fermă și școală și fermă, asta-i fusese viața

de dinainte de Diondra. Acum avea trei opțiuni: școală, fermă și casa mare a Diondrei, din marginea orașului). Acasă dădea vacilor de mâncare și rânea bălegarul, iar la școală făcea cam aceeași treabă, curăța vestiare și ștergea cu mopul pe jos în cantină, îndepărta mizeria celorlalți puști. Și, cu toate astea, era nevoit să-i dea maică-sii jumătate din bani. *Familiile împart*. Serios? Bine, dar și părinții au grijă de copiii lor, ce ne facem cu asta? Ce-ar fi fost să nu mai împroști încă trei copii când abia te puteai descurca și cu unul?

Bicicleta zdrăngănea mai departe, iar Ben se aștepta ca toată chestia să se facă bucăți-bucățele, ca prin comedii, ca prin desenele animate, să mai rămână doar o roată și șaua de sub el. Îl enerva crunt că trebuia să meargă cu bicicleta, ca un copilaș plecat la pescuit în gârlă. Îl enerva crunt că nu putea să conducă o mașină. *Nimic nu-i mai trist ca un băiat pe cale să împlinească șaișpe ani,* avea Trey obiceiul să zică, suflând fum înspre el. Zicea asta ori de câte ori Ben apărea pe bicicletă la Diondra. Trey era în mare parte mișto, dar genul de tip care nu se putea abține să nu se ia de alți tipi. Trey avea nouășpe ani, păr lung, negru și opac precum smoala întărită, văr de-al doilea cu Diondra sau ceva aiurea de genul ăsta, străunchi, prieten de familie ori fiu vitreg al unui prieten de familie. Ori își schimbase de mai multe ori povestea, ori nu-i dăduse Ben suficientă atenție. Lucru cu totul posibil, fiindcă, ori de câte ori era prin preajma lui Trey, Ben se încorda îndată, devenea foarte conștient de corpul lui. De ce stătea cu picioarele rășchirate așa? Ce să facă cu mâinile? Să le țină-n șold ori în buzunare?

Ambele variante păreau aiurea. Oricum făcea, era luat la țintă cu glume. Trey era genul care se uita la ceva

doar un pic greșit la tine, ceva ce nici nu observai, și arăta acel ceva în gura mare. *Mişto nădragi, da' ți-au intrat la apă*, asta-i zisese Trey prima dată când dăduseră ochii unul cu celălalt. Ben purta niște blugi care erau poate, posibil, cu vreo două degete prea scurți. Poate vreo trei degete. *Mişto nădragi, da' ți-au intrat la apă*. Diondra se prăpădise de râs. Ben așteptase să se oprească, iar Trey să înceapă să vorbească din nou. Așteptase zece minute fără să zică nimic, încercând totuși să stea cumva ca șosetele să nu i se zărească prea mult. Apoi se retrăsese în baie, își lărgise cureaua cu o gaură, își trăsese blugii mai jos pe șale. Când revenise în cameră — dormitorul de la etaj al Diondrei, cu covor albastru și fotolii-pară peste tot, ca niște ciuperci — al doilea lucru pe care i-l zisese Trey fusese: „Ți-a ajuns cureaua pe cocoșel, omule. Nu fraierești pe nimenea".

Ben își văzu mai departe de drum, zdrăngănind, în penumbra rece a iernii, cu fulgi de zăpadă plutind prin aer ca niște particule de praf. N-avea să capete mașină nici la șaisprezece. Maică-sa avea un Cavalier cumpărat la o licitație; fusese cândva mașină de închiriat. Nu-și permiteau o a doua, deja îi spusese asta lui Ben. Și ar fi însemnat să împartă mașina, lucru care-l făcuse pe Ben, imediat, să-i piară cheful complet. Își și închipuia cum ar fi fost s-o ia pe Diondra într-o mașină care duhnea a sute de alți oameni, care mirosea a lucru ultra folosit — cartofi prăjiți vechi și urme rămase după sex făcut de alții — și, pe deasupra, o mașină care gemea, acum, de manualele de școală ale fetelor, de păpuși din sfoară și brățări de plastic. N-avea cum să meargă. Diondra zicea că ar fi putut să conducă mașina ei (avea șaptesprezece, încă o problemă, fiindcă era cam jenant, nu, să fii cu două clase

în urma prietenei tale?). Dar imaginea arăta mult mai bine așa: ei doi în CRX-ul ei roșu, cu spatele înălțat, cu fumul parfumat de țigări mentolate al Diondrei umplând spațiul și Slayer ascultat la maximum în boxe. Mda, mult mai bine.

Ar fi luat-o din loc din mizeria asta de orășel, ar fi apucat-o spre Wichita, unde unchiul ei avea un magazin de articole sportive și i-ar fi dat, poate, ceva de lucru. Ben își încercase norocul și cu echipa de baschet și cu cea de fotbal, dar i-o tăiaseră rapid, scurt, fără drept de apel, așa că să-și petreacă zilele într-o încăpere plină cu mingi de baschet și de fotbal părea ironic. Și totuși, cu echipamentul acela acolo, ar fi putut să se antreneze, să ajungă destul de bun cât să intre în liga de seniori sau ceva. Părea să fie şi o jumătate plină.

Sigur, adevărata jumătate plină era Diondra. El și Diondra în apartamentul lor din Wichita, mâncând chestii de la McDonald's, uitându-se la TV, făcând sex și fumând pachete întregi de țigări până târziu în noapte. Ben nu prea fuma când Diondra nu era prin preajmă — ea era dependenta, fuma atât de mult că mirosea a tutun chiar și după duș, de parcă, dacă și-ar fi despicat pielea, de dedesubt s-ar fi strecurat vapori de mentol. Ajunsese să-i placă asta, pentru el mirosea a liniște și a acasă, cam cum ar mirosi, pentru altcineva, pâinea caldă. Așa, deci, avea să fie: el și Diondra, cu cârlionții ei cafenii și spiralați, scorțoși de la gel (alt miros care-o reprezenta — izul acela tăios, de struguri, al părului ei), stând pe canapea și urmărind telenovela pe care o înregistra în fiecare zi. Îl prinsese și pe el povestea: femei late în umeri care beau șampanie, cu diamantele sclipindu-le pe degete, în timp ce-și înșelau bărbații, ori erau înșelate de ei, sau lumea

se alegea cu amnezie și înșela. El avea să iasă de la slujbă deci, cu palmele mirosind a piele prăfuită de minge, ea va cumpăra între timp mâncarea de la McDonald's ori de la Taco Bell, apoi o s-o ardă pe-acolo, glumind pe seama doamnelor sclipicioase de la televizor, iar Diondra i le va arăta pe alea cu unghii mai arătoase, își iubea unghiile, apoi va insista să i le dea cu ojă pe-ale lui, să-l dea cu ruj, tare-i plăcea, tare-i plăcea să-l facă drăguț, așa zicea mereu. Și-aveau să termine seara c-o repriză de gâdilat în pat, goi, cu cutiuțele de ketchup stâlcite sub ei, iar Diondra s-ar fi hlizit ca o maimuță, tare de tot, până ce vecinii ar fi bătut în tavan.

Imaginea nu era chiar completă. Lăsase deoparte, intenționat, un amănunt extrem de înfricoșător, șterse cu totul anumite realități. Nu putea fi un semn bun. Însemna că toată chestia era o visare cu ochii deschiși. Și el un puștan idiot care nu era în stare să aibă un amărât de apartament de doi bani în Wichita. Nici măcar un fleac ca ăsta nu putea să aibă. Simți că-l împunge o furie pe care și-o știa. Viața îi era un șirag lung de refuzuri care stăteau cuminți și-l așteptau.

Anihilare. Văzu din nou topoare, pușți, corpuri însângerate făcute una cu pământul. Țipete care se transformau în scâncete și ciripeli. Voia să sângereze mai mult.

Libby Day

Acum

Când eram puștoaică, am stat la un văr de-al doilea de-al lui Runner din Holcomb, Kansas, cam vreo cinci luni, în vreme ce biata mătușă Diane își revenea după un an deosebit de furios de-al meu, al doisprezecelea. Nu mai reținmulte din alea cinci luni, în afară de faptul că am făcut o excursie cu școala până la Dodge City, ca să aflăm cum stau lucrurile cu Wyatt Earp. Crezuserăm c-o să vedem puști, bizoni, târfe. În loc de astea, cei vreo douăzeci, câți eram cu toții, ne-am călcat pe picioare și ne-am frecat coatele într-o serie de cămărușe de arhivă, uitându-ne la documente, o zi întreagă de praf și de scâncete. Earp nu m-a impresionat defel, însă îi adoram pe răufăcătorii ăștia din Vestul Sălbatic, cu mustățile pe oală, țoale lălâi și ochi care licăreau ca niște bănuți. Nelegiuiții erau mereu descriși drept „mincinoși și hoți". Și acolo, într-una din cămărușele cu aer stătut, cu arhivarul bâzâind întruna despre arta arhivării, m-am simțit înveselită

că întâlnesc un tovarăș de înfăptuiri. Fiindcă, atunci, mi-am zis: „Asta-s eu“.

Sunt o mincinoasă și-o hoață. Să nu mă lași la tine în casă, iar dac-o faci, să nu mă lași singură. Şterpelesc lucruri. Mă poți prinde cu șiragul de perle în lăbuțele mele lacome și-o să-ți spun că-mi amintesc de mama și n-am avut încotro, a trebuit să le ating, un moment doar, și că-mi pare rău, nu știu ce mi-a venit.

Mama n-a avut niciodată bijuterii care să nu-i lase urme verzi pe piele, dar n-ai tu de unde ști asta. Și tot o să șparlesc perlele când nu ești atent.

Fur chiloți, inele, CD-uri, cărți, pantofi, iPod-uri, ceasuri. Merg la câte-o petrecere, acasă la cineva — n-am prieteni, dar am oameni care mă mai invită prin diverse locuri —, și-o să plec cu câteva cămăși îmbrăcate pe sub haine, cu niște rujuri mai fițoase în buzunar și cu banii pe care-i găbjesc printr-o poșetă-două. Uneori iau poșeta cu totul, dacă lumea-i îndeajuns de beată. Mi-o atârn pe umăr și mă tot duc. Medicamente pe rețetă, parfum, nasturi, stilouri. Mâncare. Am o ploscă pe care bunicul cuiva a purtat-o în Al Doilea Război Mondial, mai am o insignă cu Phi Beta Kappa obținută de unchiul preferat al unuia. Am o străveche cană de tinichea pliabilă, nici nu-mi mai amintesc de pe unde-am furat-o, o am de-o veșnicie. Mă prefac că-i o veche moștenire de familie.

Chestiile pe care le-au avut de fapt ai mei, cutiile de sub scară, nici nu suport să mă uit la ele. Lucrurile altora îmi plac mai mult. Fiindcă au în spate istoriile altora.

Un obiect din casă pe care nu l-am furat este o carte inspirată din fapte reale intitulată *Recolta Diavolului*: *Sacrificiul satanic din Kinnakee, Kansas*. A ieșit în 1986 și a fost scrisă de o fostă reporteriță pe nume Barb Eichel; cam

atâta știu. Cel puțin vreo trei semi-iubiți mi-au înmânat câte un exemplar din carte, solemni, cu aere de înțelepți, și toți trei au fost părăsiți prompt. Dacă zic că nu vreau să citesc cartea, atunci nu vreau să citesc cartea. E ca regula mea despre dormitul, întotdeauna, cu lumina aprinsă. Îi spun fiecărui bărbat cu care mă culc că stau mereu cu lumina aprinsă și ei zic mereu ceva gen „O să am grijă de tine, iubito", apoi încearcă să stingă lumina. Ca și cum aia aș fi vrut. Par cumva surprinși că eu chiar dorm, pe bune, cu lumina aprinsă.

Am dezgropat *Recolta Diavolului* dintr-un teanc strâmb de cărți aflat într-un colț — o țin acolo din același motiv pentru care păstrez cutiile cu hârtiile familiei și alte mărunțișuri, fiindcă o să-mi trebuiască, poate, într-o zi și, chiar dacă eu nu le vreau, nu vreau nici să le ia altcineva.

Pe prima pagină scria:

Kinnakee, Kansas, în inima Americii, e o comunitate pașnică de fermieri unde lumea se cunoaște, merge împreună la biserică, unde oamenii îmbătrânesc laolaltă. Nu este însă impenetrabilă la răul lumii exterioare — și, în primele ore ale zilei de 3 ianuarie 1985, răul acesta a distrus trei membri ai familiei Day, într-un torent de sânge și groază. Povestea de față nu este doar cea a unei crime, ci una a adorării sângeroase a Diavolului și a răspândirii satanismului în toate ungherele Americii — până și prin locurile ce par sigure și prietenoase.

Am început să simt în urechi, ca un zumzet, sunetele acelei nopți: un icnet masculin, tare, un zgomot de gâtlej uscat. Țipetele ascuțite ale mamei. Loculîntunecat. M-am uitat la poza de pe copertă a lui Barb Eichel. Avea păr scurt

și țepos, cercei care atârnau și un zâmbet sumbru. Biografia susținea că locuiește în Topeka, Kansas, dar asta fusese acum douăzeci și mai bine de ani.

Trebuia să-l sun pe Lyle Wirth și să-i fac propunerea cu bani-contra-informații, dar nu eram gata să-l aud iarăși cum mă toacă la cap cu uciderea propriei mele familii. (*Tu chiar crezi că Ben e vinovat!*) Voiam să fiu capabilă să mă contrez cu el, nu să stau acolo bleagă, ca un cap sec care nu poate scoate nimic folositor. Ceea ce eram, de fapt.

Am mai învârtit volumul în mâini, întinsă pe spate, sprijinită într-o pernă pusă în două, cu Buck supraveghindu-mă cu ochi întrebători de pisică, atent la orice eventuală mișcare înspre bucătărie. Barb Eichel îl descria pe Ben drept un „singuratic îmbrăcat în negru, izolat și furios“ și „obsedat de forma cea mai brutală a heavy metal-ului — numită black metal —, cântece despre care se spune că n-ar fi nimic altceva decât invocări codate ale însuși Diavolului“ . Am căutat până am dat, evident, peste o referire la mine: „angelică, dar puternică“, „hotărâtă și întristată“, cu un „aer de independență greu de găsit și la copii care au de două ori vârsta ei“. Familia noastră fusese „fericită, harnică, ducându-și traiul curat, în aer curat“. Îhâm. Și totuși asta părea să fie cartea supremă despre crime, plus că, după toate vocile alea de la Clubul Omor care-mi spuneau că-s neghioabă, eram dornică să stau de vorbă cu cineva din afară care credea, la rândul ei, că Ben era vinovatul. Muniție cu care să-l înfrunt pe Lyle. Mi-am imaginat că număr pe degete faptele: *asta, asta și aia demonstrează că voi, tăntălăilor, ați greșit*, și că Lyle își desface buzele strânse, dându-și seama că, până la urmă, aveam dreptate.

Dar tot eram dornică să-i iau banii, dacă voia.

Neștiind de unde să-ncep, am sunat la informații în Topeka și, cel mai frumos moment norocos de pe lume, am căpătat numărul lui Barb Eichel. Tot în Topeka, tot în cartea de telefon. Destul de ușor.

A ridicat receptorul la primul țâr, cu vocea voioasă și pițigăiată, asta până i-am spus cine eram.

— O, Libby, m-am întrebat mereu dacă o să ne cunoaștem vreodată, a zis după ce-a scos din gâtlej un soi de *eehhh*. Ori dacă ar trebui să te caut. N-am știut, n-am știut…

Mi-o închipuiam uitându-se prin cameră, rozându-și unghiile, agitată, una dintre femeile care se uită douăzeci de minute pe un meniu și tot intră în panică atunci când apare chelnerul.

— Speram că am putea să vorbim despre… Ben, am început, neștiind cum să formulez.

— Știu, știu, i-am scris câteva scrisori de scuze de-a lungul anilor, Libby. Doar că nu știu de câte ori pot să mai spun cât de rău îmi pare de afurisita, afurisita aia de carte.

Neașteptat.

Barb Eichel m-a invitat la prânz la ea. Voia să-mi explice totul personal. Nu mergea nicăieri cu mașina (aici am cam mirosit-o — pastile, avea aura cuiva care bagă prea multe pastile), așa că mai bine veneam eu la ea, mi-ar fi fost recunoscătoare. Din fericire, Topeka nu-i departe de Kansas City. Nu că aș fi fost prea încântată să merg — văzusem destul din el. Orașul, cândva, avusese o super clinică de psihiatrie, serios, era și un panou pe autostradă care zicea ceva gen „Bun venit în Topeka, în capitala psihiatrică a lumii!“ Orașul întreg forfotea de lunatici și terapeuți și fusesem dusă acolo când și când, cu

camioneta, pentru a beneficia uneori de consiliere privilegiată în ambulator. Iuhuhu. Vorbeam despre coșmaruri, despre atacurile de panică, despre problemele cu furia. Prin anii adolescenței am vorbit de înclinațiile mele către agresiune fizică. Mie, una, mi se pare că întregul oraș, capitala statului Kansas, duhnește a balamuc.

Citisem cartea lui Barb înainte să o pornesc spre ea, eram înarmată cu informații și întrebări. Și totuși siguranța mi-a cam fost înmuiată de cele trei ore care-mi trebuiseră ca să fac un drum de-o oră cu mașina. Prea multe viraje pe drumul greșit, înjurându-mă că n-aveam internet acasă, că nu fusesem în stare să descarc o hartă cu indicații. Nici internet, nici cablu TV. Nu-s bună la lucruri de genul: tunsori, schimbatul uleiului de motor sau vizitele la dentist. Când m-am mutat în căsuță, mi-am petrecut primele trei luni înfofolită în pături, fiindcă nu știam cum să pornesc gazul la centrală. Și mi-l tăiaseră de trei ori în ultimii câțiva ani, fiindcă uneori nu mă pot nici măcar mobiliza ca să scriu un cec. Am probleme cu concentrarea.

Am descoperit că locuința lui Barb, când am găsit-o în cele din urmă, era plicticoasă și domestică, un bloc decent de stuc pe care-l zugrăvise în verde-albicios. Liniștitor. O groază de clopoței de vânt. A deschis ușa și s-a dat înapoi, ca și cum aș fi surprins-o. Avea aceeași freză ca și în poza de pe copertă, devenită acum o aglomerare țepoasă de gri, și purta ochelari ținuți de un șnur cu mărgele, genul pe care femeile mai în vârstă îl socotesc „original". Era trecută de cincizeci, iar ochii negri te țintuiau, bulbucați pe fața osoasă.

— Ooo, hei, Libby! a gâfâit și, cât ai clipi, m-a și îmbrățișat.

Am simțit cum un os de-al ei mă împunge tare în sânul stâng. Mirosea a paciuli și a lână.

— Intră, intră.

Un cățeluș lățos a apărut lipăind pe gresie și s-a apropiat de mine lătrând vesel. Un pendul a bătut ora.

— O, sper că nu te deranjează, e un dulce, a zis privind câinele, care se gudura pe lângă mine.

Nu suport câinii, nici măcar pe ăia mici și drăguți. Mi-am ținut mâna ridicată, evitând cu tot dinadinsul să-l mângâi.

— Haide, Weenie, s-o lăsăm pe prietena noastră să mai respire, i-a gângurit Barb câinelui.

Animalul, după ce-i auzisem numele, îmi plăcea și mai puțin.

M-a pus să stau într-o cameră de zi ce părea împăiată: scaunele, sofaua, covorul, pernele, draperiile, totul era durduliu, rotunjor și acoperit cu straturi în plus de material. S-a fâțâit un pic încoace și-ncolo, vorbind peste umăr în loc să stea locului, întrebându-mă de două ori ce-aș vrea de băut. Știam, cumva, că avea să încerce să-mi vâre pe gât, în cană de lut, ceva ceai de rădăcini cu miros de noroi, care te făceau să pluteşti, ori vreun amestec de elixir de iasomie, așa că am cerut apă plată. Am căutat cu privirea sticle de băutură, dar n-am ochit niciuna. Totuși se înghițeau niște pilule pe-aici, asta sigur. Femeia se învârtea bezmetică, aidoma unui glonț ricoșat — bing, bang! — de parcă ar fi fost abțiguită cu ceva.

A adus, pe niște tăvițe, sendvişuri. Apa mea era numai cuburi de gheață. Am isprăvit-o din două înghițituri.

— Deci ce mai face Ben, Libby? a întrebat după ce, într-un târziu, s-a așezat.

Dar își ținea tava alături. Asta-i permitea o retragere rapidă.

— A, nu știu. Nu țin legătura cu el.

Dar nu părea, de fapt, să asculte. Era reglată pe stația radio din capul ei. Niște jazz suav.

— Evident, Libby, că mă simt foarte vinovată de contribuția mea la toate astea, deși cartea a ieșit după verdict, n-a avut de-a face cu asta, s-a grăbit să rostească. Și totuși am avut și eu o contribuție la iuțeala cu care s-a judecat. Așa erau *timpurile*. Tu erai așa de tânără, știu că nu mai ții minte, dar în anii '80… I s-a spus Panica Satanică.

— Ce-a fost asta?

M-am întrebat de câte ori avea să-mi folosească numele în conversație. Părea genul.

— Întreaga comunitate psihiatrică, poliția, justiția, întreaga tărășenie — credeau că toată lumea îl adoră pe Diavol. Era… *la modă*.

S-a aplecat spre mine, cu cerceii bălăngănindu-se, frângându-şi mâinile.

— Lumea chiar credea că există o rețea vastă de sataniști, era lucru obișnuit pe atunci. Un adolescent se poartă ciudat: e satanist. O fetiță de grădiniță vine acasă cu o vânătaie mai bizară sau zice ceva mai aiurit despre părțile ei intime: educatoarele ei sunt sataniste. Gen, mai ții minte, procesul de la școala pregătitoare McMartin? Amărâții ăia de învățători au avut de suferit *cu anii* până să se renunțe la acuzații. Panică satanică. A fost o poveste bună. Și am căzut și eu în plasa asta, Libby. Nu s-au pus destule întrebări.

Câinele a dat să mă adulmece. M-am încordat, sperând că Barb are să-l cheme de-acolo. N-a observat totuși,

fiindcă ochii îi erau ațintiți spre o floarea-soarelui din sticlă, care reflecta lumina aurie a soarelui ce intra pe geamul aflat mai sus de mine.

— Și, vreau să zic, povestea a ținut, a continuat Barb. Recunosc acum, și mi-a luat un deceniu întreg, Libby, că am trecut cu vederea o sumedenie de probe care nu se potriveau cu teoria Ben-Satana, am ignorat chestii care săreau în ochi.

— Cum ar fi?

— Hm, cum ar fi că tu fuseseși clar pregătită de procurori, că nu erai nicicum un martor credibil, că psihiatrul pus să te — citez — „scoată din cochilie" ți-a băgat vorbe în cap.

— Domnul doctor Brooner?

Mi-l aminteam pe doctorul Brooner.

Un hipiot cu favoriți groși, cu nas mare și ochi mici — arăta ca un animal prietenos din cărțile cu poze. Era singura persoană, în afară de mătușă-mea Diane, de care-mi plăcuse în anul acela, și singura persoană cu care vorbisem despre noaptea aceea, de vreme ce Diane nu voia să audă aşa ceva. Doctorul Brooner.

— Un șarlatan, a zis Barb și a chicotit.

Eram pe cale să protestez, mă simțeam amenințată — femeia numai ce mă făcuse, în esență, mincinoasă în față, lucru adevărat, dar care tot mă călca pe nervi —, însă a continuat.

— Și alibiul tatălui tău? Iubita aia a lui? Sub nicio formă nu putea să țină. Omul n-a avut alibi real și datora multora o groază de bani.

— Mama n-avea niciun ban.

— Avea mai mult decât tatăl meu, crede-mă.

O credeam. Tata mă trimisese odată la un vecin, ca să mă hrănească din milă, și-mi spusese să mă uit după

mărunțiș pe sub pernele canapelei și să-i aduc lui ce găseam.

— Și mai era urma de talpă de pantof întipărită *în sânge*, pe care n-a stat s-o deslușească nimeni. Însă, oricum, locul crimei era contaminat — alt lucru pe care l-am omis în carte. Au fost oameni care s-au plimbat pe-acolo toată ziua. A venit mătușa ta și a scos debarale întregi de zdrențe, haine și chestii pentru tine. Totul împotriva regulilor de procedură. Dar *nu i-a păsat nimănui*. Oamenii erau speriați. Și aveau un adolescent bizar, pe care nimeni nu-l plăcea din cale-afară, fără bani, care nu știa cum să se păzească și care, întâmplător, asculta heavy metal. E pur și simplu stânjenitor.

Și-a luat seama.

— E groaznic. O tragedie.

— Ar putea ceva să-l scoată afară pe Ben? am întrebat, simțind că mă ia cu greață.

Mă îmbolnăvea faptul că ea, care susținuse cu atâta siguranță vinovăția lui Ben, se răzgândise. La fel și faptul că întâlneam încă o persoană sigură că depusesem mărturie mincinoasă.

— Păi încerci, nu? Cred că e aproape imposibil să se desfacă tot ce s-a făcut în anii ăștia — intervalul pentru un recurs s-a scurs. Ar trebui să încerce cu *habeas corpus* și asta-i… o să vă trebuiască niște probe beton, la momentul ăsta, ca să puneți așa ceva în mișcare. Ca, de pildă, niște probe ADN foarte convingătoare. Din păcate, familia ta a fost incinerată, așa că…

— Bun, în regulă, mersi, am întrerupt-o simțind nevoia să mă duc acasă chiar în momentul acela.

— Din nou, am scris cartea după verdict, dar dacă pot să te ajut cumva, să-mi spui, Libby. Am și eu partea mea de vină. Îmi asum responsabilitatea asta.

— Ai făcut declarații, ai spus la poliție că nu crezi că Ben a făcut-o?

— Păi, nu. Se pare că majoritatea au ajuns la concluzia asta, că nu Ben a fost vinovatul, cu mult timp în urmă, a zis Barb cu o voce ascuțită brusc. Presupun că tu ți-ai retras oficial mărturia, nu? Cred că asta ar fi de mare ajutor.

Aștepta să zic mai multe, să-i explic de ce venisem s-o văd acum. Să-i spun, da, cum să nu, că Ben era nevinovat și că aveam de gând să repar totul. Stătea acolo, privindumă, mâncându-și prânzul, mestecând cu deosebită grijă fiecare îmbucătură. Am luat și eu sendvișul — cu castravete și humus —, apoi l-am pus la loc lăsând o urmă de polícar în pâinea umedă. Încăperea era mărginită de rafturi de cărți, dar cărțile erau doar manuale de dezvoltare personală. *Primește lumina soarelui!; Haide, haide, fato!; Nu te mai pedepsi; Ridică-te și stai dreaptă; Fii cel mai bun prieten al tău; Mergi înainte spre mai bine!* Și-o țineau tot așa, o avalanșă de titluri voioase și țipătoare. Cu cât citeam mai mult, cu atât mai nasol mă simțeam. Ierburi de leac, gândire pozitivă, iertare de sine, cum să trăiești cu greșelile. Avea chiar și o carte care o învăța cum să nu mai întârzie. N-am încredere în cărțile astea de autoperfecționare. Cu ani în urmă, am plecat dintr-un bar cu un prieten de-al unui prieten, un tip drăguț, de treabă, tuns scurt, normal, cu apartament prin împrejurimi. După sex, după ce-a adormit, am început să-mi bag nasul prin lucrurile lui și-am descoperit că avea biroul plin cu bilețele adezive:

Nu-ți face griji pentru lucruri neimportante, asta nu-i ceva important. Dacă am înceta să ne străduim să fim fericiți, ne-am distra de minune. Bucură-te de viață — nimeni nu scapă viu din ea. Lasă grijile și fii fericit.

Toată chestia aia plină de speranță forțată a fost, pentru mine, mai înfricoșătoare decât dacă aș fi găsit o movilă de cranii cu părul încă pe ele. Am zbughit-o ca din pușcă, cu chiloții îndesați într-o mânecă.

Nici cu Barb n-am mai stat mult. Am plecat cu promisiunea de a o suna curând și cu un prespapier albastru, în formă de inimă, pe care i-l furasem de pe o măsuță.

Patty Day

2 ianuarie 1985, 9:42 a.m.

Chiuveta era mânjită cu o crustă vineție, rămasă de la vopsitul părului lui Ben. Așadar, cândva pe parcursul nopții se încuiase în baie, se pusese pe capacul vasului de toaletă și citise instrucțiunile de pe ambalajul vopselei de păr. Îl găsise la gunoi. Ambalajul avea pe el poza unei femei cu buze roz-deschis și păr negru-tăciune, tuns bărbăteşte. Se întrebă dacă furase cumva vopseaua. Nu și-l putea imagina pe Ben, pe Ben-privire-n-pământ, punând un tub cu vopsea pe tejgheaua magazinului. Deci îl șterpelise. Apoi, în miez de noapte, fiul ei, de unul singur, măsurase, combinase și se dăduse pe cap cu soluția. Stătuse apoi, cu chimicalele acelea ca nămolul în păr, și așteptase.

Toată povestea o făcea nespus de tristă. Ideea că, în casa asta de femei, băiatul ei își vopsise părul noaptea, singur. Sigur, era o prostie să fi crezut că i-ar cere ei ajutorul, însă chestia în sine, făcută fără niciun complice,

părea tare singuratică. Sora mai mare a lui Patty, Diane, îi făcuse găuri în urechi lui Patty, în baie, acum două decenii. Patty încălzise un ac de siguranță cu o brichetă ieftină, iar Diane despicase un cartof și-i lipise miezul rece și ud în spatele urechii. Îi răciseră lobul cu un cub de gheață, iar Diane — *ține-te bine, nu mișcaaa* — înfipsese acul în carnea ca de cauciuc a lui Patty. La ce le trebuise cartoful? Ca să nu rateze ținta sau așa ceva. După prima ureche, pe Patty o apucase teama și se lăsase moale pe marginea căzii, cu vârful boldului încă ieșindu-i din lobul urechii. Diane, intensă și neclintită într-o cămașă groasă de lână, se apropiase atunci cu un al doilea ac de siguranță. „Îndată se termină, doar nu poți rămâne numai cu unul, P."

Diane, cea care se ținea de treabă, fiindcă lucrurile nu trebuiau abandonate, nici din cauza vremii, nici de lene, nici pentru o ureche care zvâcnea, ori fiindcă se topise gheața sau i se speriase sora mai mică.

Patty își prinse între degete cerceii de aur. Cel stâng nu stătea chiar în mijloc, era vina ei fiindcă se foise în ultima secundă. Dar erau acolo, însemne gemene ale curajului adolescentin, și făcuse asta cu sora ei, după cum tot cu ea se dăduse întâia oară cu ruj sau prinsese cu cleme elastice tampoanele cât un scutec de mari, cam prin 1965. Unele lucruri nu erau menite să fie făcute de unul singur.

Turnă detergent în chiuvetă și începu să frece, iar apa se făcu de un verde-tulbure. Diane avea să treacă pe acolo în curând. Mereu apărea pe la mijlocul săptămânii, dacă era „cu mașina", adică felul ei de a face ca acei cincizeci de kilometri până la fermă să pară că țin de drumurile firești ale zilei. Diane avea să se distreze cu noua pățanie

a lui Ben. Când Patty era îngrijorată de școală, profesori, fermă, Ben, căsnicia ei, copii, ferma (și după 1980 fusese mereu, mereu, mereu ferma), tânjea după Diane ca după o băutură tare. Diane, așezată într-un șezlong în garajul lor, fumând un șir de țigări, avea să o declare pe Patty o prostănacă și s-o invite să se liniștească. Grijile vin și fără să le cauți cu lumânarea. Pentru Diane, grijile erau întotdeauna niște ființe aproape concrete, creaturi cu degete rășchirate care trebuiau izgonite pe dată. Diane nu-și făcea griji, alea erau pentru femei mai slabe de înger.

Însă Patty nu-și putea găsi liniștea. Ben devenise, în ultimul an, tare distant, se transformase în puștiul ăsta ciudat, încordat, care se zăvora în cameră și tropăia pe muzică ce făcea pereții să se zguduie, cu cuvinte mugite și țipate auzindu-se de pe sub ușă. Cuvinte îngrijorătoare. La început nu se obosise să asculte, muzica în sine era atât de urâtă, atât de violentă, dar într-o zi venise mai devreme din oraș, când Ben credea că nu-i nimeni acasă, și se oprise lângă ușa lui să asculte mugetele:

Nu sunt uman,
Sunt fiul lui Satan,
Sunt doar un trup golit,
Diavolul sufletul mi-a răpit.

Înregistrarea continua, apoi venea din nou refrenul, incantația răgușită: nu sunt uman, sunt fiul lui Satan, sunt doar un trup golit, Diavolul sufletul mi-a răpit.

Și iarăși. Și iarăși. Iar Patty își dăduse seama că Ben stătea lângă disc, cobora acul și punea din nou și din nou cuvintele acelea, ca pe o rugăciune.

O voia pe Diane. Acum. Diane, tolănită pe canapea ca un urs prietenos, într-una dintre cămășile ei vechi de flanel, trei la număr, mestecând acum gumă cu nicotină, i-ar aminti cum apăruse Patty acasă într-o rochiță scurtă și ai ei mai să se sufoce, de parcă ar fi fost o cauză pierdută. „Dar nu erai, nu-i așa? Erai și tu o copilă. La fel și el". Și ar pocni din degete, pac, ca și cum ar fi fost așa de simplu.

Fetele dădeau târcoale pe la ușa băii — acolo aveau să fie când ieșea, așteptând-o. Știau, din felul în care freca Patty chiuveta, boscorodind, că se mai întâmplase ceva rău și încercau să-și dea seama dacă era un moment de lacrimi sau unul de mustrări. Când Patty plângea, le făcea invariabil să plângă pe cel puțin alte două dintre fete, iar dacă cineva dădea de belea, întreaga casă se umplea de emanații de vinovăție. Femeile Day erau definiția însăși a mentalității de gloată. Și mai erau și la o fermă doldora de furci.

Se clăti pe mâini, crăpate, roșii și bătătorite, și-și aruncă o privire în oglindă, asigurându-se că n-are ochii umezi. Avea treizeci și doi de ani, însă arăta cu zece mai mult. Avea o frunte încrețită ca un evantai din hârtie și laba gâștei i se întindea pe la colțurile ochilor. Părul roșu îi era presărat cu fire albe, sârmoase, și era slăbănoagă la modul neplăcut, numai monturi și oase ieșite în afară, de parcă ar fi înghițit un raft întreg de fierătanii: ciocane, gogoloaie de naftalină, ba și vreo câteva sticle vechi. Nu arăta ca genul de persoană pe care ți-ar veni s-o îmbrățișezi și, de fapt, copiii nu se lipeau niciodată de ea. Lui Michelle îi plăcea să-i pieptene părul (nerăbdătoare și agresivă, cum făcea Michelle majoritatea lucrurilor), iar Debby se sprijinea în ea dacă stăteau amândouă în

picioare (așa într-o doară, cum îi era lui Debby felul). Biata Libby aproape că n-o atingea defel, decât dacă o durea tare ceva, și nu degeaba. Corpul lui Patty, fusese atât de trudit, că pe la douăzeci și ceva de ani până și sfârcurile le avea osoase; o trecuse aproape imediat, pe Libby, pe biberon.

În baia strâmtă nu era dulăpior (ce-avea să se facă atunci când ajungeau la liceu fetele, o singură baie la patru femei, și pe unde-avea să fie Ben atunci? Și-l imagină fulgerător, nefericită, într-o cameră de motel, singur cuc într-un talmeș-balmeș bărbătesc de prosoape pătate și lapte acrit), așa că ținea câteva obiecte de toaletă pe marginea chiuvetei. Ben trântise toate recipientele într-un ungher — deodorantul cu vaporizator, spray-ul de păr, o cutiuță cu pudră de talc pe care nu-și amintea să o fi cumpărat. Erau pătate cu același violet care murdărise chiuveta. Le curățâ de parcă ar fi fost de porțelan. Patty nu era gata de încă un drum la drogherie. Făcuse cu mașina o tură până la Salina, cu o lună în urmă, plină de voie bună, ca să-și cumpere niște chestii de înfrumusețare: cremă de față, loțiune de păr, ruj. Avusese o bancnotă de 20 împăturită în buzunar doar pentru drumul ăsta. Răsfăț curat. Însă doar numărul covârșitor de opțiuni când venise vorba despre crema de față — hidratare, contra ridurilor, cu protecție solară — o copleșise. Puteai să cumperi ceva hidratant, apoi însă era nevoie și de un demachiant pe potrivă, apoi mai era ceva numit tonic, și până să ajungi la crema de noapte se și duceau pe copcă cincizeci de dolari. Ieșise din magazin cu mâna goală, simțindu-se umilită și neghioabă.

„Ai patru copii, nimeni nu se așteaptă să arăți ca o floricică“, fusese replica lui Diane.

Dar, din când în când, voia și ea să arate ca o floricică. Cu luni în urmă, Runner se întorsese, ca picat din cer, cu față bronzată, ochi albaștri și povești despre vase de pescuit din Alaska și despre curse de mașini din Florida. Se oprise pe treptele de la intrare, cu blugii lălâi și murdari, defel tulburat de faptul că nu mai auziseră nimic de el în trei ani și că nu le trimisese, în toată vremea, nicio para chioară. Întrebase dacă poate să se oploșească pe-acolo până-și găsește un rost — era, cum altfel, falit complet, deși-i întinsese lui Debby o cutie de cola caldă, băută pe jumătate, cu aerul că îi făcea cine știe ce dar minunat. Runner se jurase că are să repare lucruri pe la fermă și c-o să păstreze totul platonic, *dacă așa voia ea*. Era vară pe-atunci și-l lăsase să doarmă pe canapea, unde dădeau năvală peste el fetele, dimineața, în vreme ce zăcea lățit acolo, puturos, în niște boxeri rupți, cu coaiele jumătate pe-afară.

Le încântase pe fete — le zicea păpușel, îngeraș —, ba chiar și Ben îl urmărise atent, vânând interacțiuni, în treacăt, ca un rechin. Runner nu prea intrase în contact cu Ben, însă încercase să glumească cu el, să fie prietenos. Îl socotea în rândul bărbaților, ceea ce era bine, și zicea chestii gen „Asta-i treabă de bărbat", făcându-i lui Ben cu ochiul. După a treia săptămână, Runner apăruse cu o veche canapea extensibilă în camionetă și sugerase să fie lăsat să-și facă veacul în garaj. Păruse în regulă. O ajuta cu vasele și-i deschidea ușile. O lăsa pe Patty să bage de seamă că se uita la fundul ei, prefăcându-se apoi stânjenit. Schimbaseră un sărut înecat în fum într-o noapte, când venise la el cu așternuturi curate, și se năpustise îndată asupra ei — o apucase de cămașă, o lipise de perete, începuse s-o tragă de păr. Îl îmbrâncise, îi zisese că

nu-i pregătită, încercase să zâmbească. El se mohorâse și scuturase din cap, măsurând-o de sus și până jos, cu buzele pungite. Când se dezbrăcase ca să se culce, simțise mirosul de nicotină în locul de unde o înșfăcase, ceva mai jos de sâni.

Bărbatul mai zăbovi trei luni, aruncându-i priviri piezișe, apucându-se de treburi și lăsându-le pe jumătate făcute. Când îi ceruse să plece, într-o dimineață, la masă, o numise cățea ticăloasă, aruncase în ea cu un pahar, lăsând pete de suc pe tavan. După plecarea lui, descoperise că-i furase șaizeci de dolari, două sticle de tărie și o casetă de bijuterii care, avea să descopere el cât de curând, n-avea nimic în ea. Se mutase la o cabană părăginită, la vreun kilometru jumătate mai încolo — fumul se vedea ieșind pe coș necontenit, singura formă de căldură. Auzea, uneori, focuri de armă în depărtare, zgomotul gloanțelor trase drept în sus.

Și asta avea să-i fie ultima idilă cu bărbatul care era tatăl copiilor săi. Era vremea, acum, pentru mai multă realitate. Patty își potrivi părul, uscat și alandala, pe după urechi. Apoi deschise ușa. Michelle stătea pe podea, chiar în fața ei, prefăcându-se că cercetează scândurile cu privirea. O măsură pe Patty de după lentilele cu tentă gri ale ochelarilor.

— Ben are belele? întrebă. De ce-a făcut asta? Cu părul?

— Probleme de adolescent, așa cred, zise Patty, și chiar când Michelle trase o gură mare de aer — întotdeauna trăgea aer în piept înainte să spună ceva, propozițiile îi erau șiruri iuți și dese de cuvinte care ieșeau necontenit până ce simțea iarăși nevoia să respire —, pe alee se auzi o mașină. Aleea de acces era lungă, dacă porneai pe ea mai dura un minut până să ajungi. Cumva, Patty știu că nu-i

sora ei, chiar dacă fetele țipau *Diane! Diane!* deja, de-ți spărgeau urechile, dând fuga la fereastră ca să se uite. Aveau să ofteze încetișor, cu tristețe, după ce-și dădeau seama că nu era totuși Diane. Patty știa, fără să-și dea seama, că era Len, ofițerul ei de credit. Până și motorul mașinii lui scotea un zumzet posesiv. Len Lipitoarea Lacomă. Se tot războia cu el încă din 1981. Runner plecase deja pe-atunci, anunțând că viața asta nu era pentru el, uitându-se împrejur de parcă al lui ar fi fost locul ăsta, nu al ei, al părinților ei și al bunicilor ei.

Nu făcuse decât să se însoare cu ea și s-o ducă la ruină. Bietul Runner, era dezamăgit după visele atât de mărețe din anii '70, când oamenii chiar credeau că te poți îmbogăți din lucratul pământului. (Ha, pufni tare, acolo, în bucătărie, gândindu-se la asta, închipuie-ți numai!) Ea și cu Runner preluaseră ferma de la părinții ei, în '74. Era o mare chestie, mai mare chiar decât măritișul ei sau nașterea primului copil. Nimic din cele de mai sus nu-i scosese dintr-ale lor pe părinții ei atât de drăguți și potoliți — Runner duhnea încă de pe-atunci a belele, dar, binecuvântați fie, o vorbă nu scoseseră împotriva lui. Când, la șaptesprezece ani, le zisese că rămăsese borțoasă și c-or să se ia, spuseseră doar *oh*. Uite-așa. Dar era prea de ajuns.

Patty avea o poză începătoșată din ziua în care preluaseră ferma: părinții ei, țepeni și mândri, zâmbind cu timiditate înaintea aparatului de fotografiat, și ea cu Runner, cu rânjete triumfătoare și clăi de păr, incredibil de tineri, cu o sticlă de șampanie. Părinții ei nu mai băuseră șampanie până atunci, dar merseseră la oraș și luaseră o sticlă pentru ocazia respectivă. Închinaseră folosind borcane vechi de peltea.

Lucrurile se stricaseră repede și Patty nu putea să dea vina, în întregime, pe Runner. Pe-atunci toată lumea credea că valoarea pământului are să urce până la cer — *nu se mai fabrică din ăsta!* —, așa că de ce să nu cumpere terenuri mai mult, mai bun, tot timpul? *Pune uluc lângă uluc* — era un strigăt de luptă. Fii agresiv, fii curajos. Runner, cu visele lui mărețe și fără s-aibă habar de nimic, o mânase la bancă — cu o cravată de culoarea șerbetului de lămâie verde, groasă ca o plapumă — și-o tot suciseră și învârtiseră ca să capete un împrumut. Și se aleseseră cu dublul sumei pe care-o ceruseră. N-ar fi trebuit să ia banii, poate, însă cel care li-i împrumutase zisese nicio grijă, sunt vremuri de creștere galopantă.

Ni-i dau ca pe nimica! urlase Runner și una-două aveau un tractor nou și o semănătoare pe șase rânduri, când și cea pe patru rânduri era bună. Și, în mai puțin de un an, apăruseră o secerătoare vopsită în roșu lucios și o combină John Deere nouă. Vern Evelee, cu terenul lui respectabil de două sute de hectare mai jos de ei, își făcuse un obicei din a aduce vorba despre orice lucru nou pe care-l ochea pe proprietatea lor, mereu cu o ridicătură ușoară din sprânceană. Runner cumpărase și mai mult pământ, apoi o barcă de pescuit, și când Patty îl întrebase *era sigur, era sigur de toate astea?* se întunecase la față și începuse să urle la ea cât îl doare pe el lipsa ei de încredere. Apoi, deodată, se dusese totul naibii, parcă ar fi fost o glumă. Carter și embargoul la grâul exportat rușilor (luptați cu comuniștii, uitați de fermieri), dobânde de 18 procente, prețul la combustibil crescând ușor, apoi săltând de-a binelea, bănci în faliment, țări de care abia dacă auzise — Argentina — devenind deodată competitive pe piață. Concurând cu *ea,* din micul Kinnakee,

Kansas. Câțiva ani proști și se terminase cu Runner. Nu-l iertase pe Carter — auzeai numai de Carter din gura lui. Se așeza cu câte o bere la televizor și se uita la veștile proaste, se uita la dinții aceia mari, ca de iepuroi, și ochii i se făceau sticloși, ajunsese atât de plin de ură încât aveai impresia că Runner chiar îl știe pe tipul ăla de undeva.

Runner îl învinuia deci pe Carter, iar ceilalți din orășelul acela infect o învinuiau pe ea. Vern Evelee țâțâia ori de câte ori o vedea, *rușine-să-ți-fie*. Fermierii care nu se duseseră la fund n-aveau niciodată pic de compasiune, se uitau la tine ca și cum te-ai fi jucat gol în zăpadă și-ai fi vrut, apoi, să-ți ștergi de ei nasul plin de muci. Vara trecută, de pildă, unui fermier de pe lângă Ark City i se stricase basculanta. Mașinăria turnase peste el două tone de grâu. Fermierul, un bărbat solid, se înecase în cereale. Se sufocase înainte să apuce să-l scoată cineva, ca și cum s-ar fi afundat în nisip. Și toți din Kansas se arătaseră nespus de triști — regretau *accidentul stupid* — până ce descoperiseră că ferma omului era pe ducă. Apoi, dintr-odată, trecură la: *Ei bine, ar fi trebuit să fie mai atent.* Un-doi se și întorseseră împotriva lui, a amărâtului ăluia mort cu plămânii plini de recolta proprie.

Bing-bang și uite-l pe Len, cum se temuse, întinzându-i căciula de lână lui Michelle, paltonul voluminos lui Debby, ștergându-și grijuliu pantofii fără șireturi, prea noi, prea lucioși. Ben nu i-ar fi avut la inimă, își spuse. Ben își petrecea ore întregi boțindu-și tenișii prea noi, lăsându-le pe fete să calce peste ei pe rând, asta demult, când le mai îngăduia pe fete în preajmă. Libby se uită chiorâș la Len, de pe sofa, apoi se întoarse iarăși spre televizor. Libby o iubea pe Diane, iar omul ăsta nu era Diane, omul ăsta care-o păcălise să se ducă la ușă, unde-ar fi trebuit să fie Diane.

Len nu zicea niciodată *bună* pe post de salut, ci-i ieșea ca un iodler, *bu-u-nă*ă, iar Patty era, de fiecare dată, neplăcut surprinsă, fiindcă i se părea că sună teribil de ridicol. Își ține și acum salutul, păsind pe hol, și ea trebui să se strecoare iarăși în baie pentru un moment, să înjure scurt, apoi să-și atârne la loc zâmbetul pe buze. Len o îmbrățișa întotdeauna, lucru pe care era destul de sigură că nu-l făcea cu ceilalți fermieri care aveau nevoie de serviciile sale. Deschise așadar brațele și-l lăsă să-și facă damblaua, iar el o reținu în brațe o clipă mai mult parcă, cu mâinile pe amândouă coatele ei. Îl și auzi scoțând un sunet rapid, ca de supt, ca și cum ar fi adulmecat-o. Duhnea a cârnat și a dropsuri mentolate. Cândva, Len avea să se dea la ea pe bune, obligând-o să ia o decizie reală. Iar jocul ăsta era așa de jalnic, că mai c-o apuca plânsul. Vânătorul și vânatul, dar era ca într-o emisiune cu animale sălbatice de doi bani: el un coiot jigărit, cu trei picioare, iar ea un iepuraș ostenit, șchiopătând. Deloc magnific.

— Ce mai face fata mea de la fermă? zise.

Era de la sine înțeles, între ei, că încercările ei de a se ocupa singură de fermă erau un soi de glumă. Și, își zicea Patty, în momentul ăsta chiar așa ajunsese, o glumă.

— A, și eu cu ale mele, răspunse Patty.

Debby și Michelle se retraseră spre dormitor. Libby pufni de pe canapea. Ultima oară când venise până aici, cu câteva săptămâni înainte, avuseseră o licitație cu strigare, iar alde Day văzuseră, la geam, cum vecinii lor cumpără, pe sume mici, tot mai mici, chiar echipamentul care le trebuia ca să țină ferma pe linia de plutire. Michelle și Debby începuseră să se foiască, fiindcă-și văzuseră niște colege de școală, fetele Boyler, aduse de-ai lor ca și cum

ar fi venit la picnic, învârtindu-se prin fermă. *Noi de ce nu putem ieși?* se smiorcăiseră fetele, frângându-se în gesturi rugător-furioase, uitându-se cum fetele Boyler se dau cu rândul în leagănul făcut din roată de camion — n-aveau decât să-l cumpere și pe ăla, până la urmă. Patty le tot spusese: *Ăia de-afară nu-s prietenii noștri.* Cei care le trimiseseră felicitări de Crăciun pipăiau acum plugurile și discurile, toate formele acelea contorsionate, curbate, și ofereau, cu jumătate de gură, jumătate din preț. Vern Evelee luase semănătoarea pe care păruse la început s-o disprețuiască atât, făcându-l pe licitator, de fapt, să scadă din prețul de pornire. Necruțător. Se întâlnise cu Vern după o săptămână, la magazinul agricol. Vern, cu ceafa devenită roz, îi întorsese spatele. Se ținuse după el și-i țâțâise a *rușine-să-ți-fie* în ureche.

— Măi, da' ceva miroase bine pe-aici, zise Len, aproape cu ranchiună. De parcă cineva a luat o masă pe cinste.

— Clătite, zise ea și înclină din cap.

Te rog, nu mă face să te-ntreb de ce-ai venit. Te rog, de data asta măcar, spune de ce-ai venit.

— Pot să mă așez? spuse bărbatul și se proțăpi pe sofa lângă Libby, cu brațele țepene. Asta care-i? întrebă cercetând-o.

Len se întâlnise cu fetele de cel puțin zece ori, dar tot le încurca între ele și nici vorbă să le țină minte numele. Odată îi zisese lui Michelle „Susan".

— Ea e Libby.

— Are părul roșu, ca maică-sa.

Da, avea. Patty nu se putu convinge să spună tare vorbele politicoase. Cu cât Len o lungea mai mult, cu atât mai neplăcut îi era, iar stânjeneala i se transforma în teroare. Avea, de-acum, puloverul umed la spate.

— Irlandezii sunt roșcați, nu? Sunteți irlandezi?

— Germani. Numele meu de fată a fost Krause.

— A, ca să vezi. Fiindcă Krause înseamnă creț, nu roșcat. Și nu prea aveți părul creț. Poate un pic ondulat. Și eu sunt german.

Mai avuseseră și înainte conversația asta, fiindcă întotdeauna era una din două. În cealaltă variantă, Len spunea ce glumă bună, numele ei de fată fiind Krause, la fel ca și compania ce făcea utilaje agricole, păcat că nu erau rude cu ei, haha. Ambele versiuni o făceau să se simtă încordată.

— Bun, cedă ea în cele din urmă. S-a întâmplat ceva rău?

Len păru dezamăgit că schimbă direcția conversației. O privi încruntat, de parcă i s-ar fi părut o mojicie.

— Eh, acuma că ai adus vorba, da. Mă tem că ceva nu-i deloc în regulă. Am vrut să vin personal și să-ți spun. Vrei să vorbim undeva mai deoparte? zise arătând cu bărbia spre Libby și făcând ochii mari. În dormitor sau undeva?

Len avea burtică. Se vedea în josul curelei, perfect rotundă, ca o sarcină aflată la început. Nu voia să intre cu el în dormitor.

— Libby, vrei să te duci să vezi ce fac surorile tale? Trebuie să vorbesc cu dl Werner.

Libby oftă și se prelinse agale de pe canapea: picioare, fund, spinare, de parcă ar fi fost din clei. Atinse podeaua, se rostogoli de vreo câteva ori, se târî puțintel, apoi, în cele din urmă, se ridică în picioare și se strecură pe coridor.

Patty și Len se priviră, apoi el își mușcă buza de jos și dădu din cap.

— Vor să te execute silit.

Patty simți că i se strânge stomacul. Nu avea chef să stea jos în fața omului ăstuia. Nu voia să plângă.

— Ce putem face?

— Mi-e teamă că nu mai avem nicio altă opțiune. I-am reținut cu șase luni mai mult decât ar fi trebuit. Chiar mi-am riscat slujba, fată de fermă, zise zâmbindu-i, cu mâinile încleștate pe genunchi.

În camera de alături începu să scârțâie salteaua și Patty știu că Debby țopăia pe pat; era jocul ei preferat să sară de pe un pat pe altul în camera fetelor.

— Patty, singurul fel de-a rezolva e cu bani. Acum. Dacă vrei să păstrezi locul ăsta. Trebuie să împrumuți, să ceri sau să furi. A trecut vremea mândriei. Deci: cât de mult vrei ferma asta?

Salteaua scârțâi și mai tare. Patty simți cum i se frământă ouăle din stomac. Len continua să zâmbească.

Libby Day

Acum

După ce capul maică-mii a fost zburat și corpul aproape despicat cu toporul, lumea de prin Kinnakee a început să se întrebe dacă nu cumva era curvă. La început se întrebaseră, apoi presupuseseră, apoi devenise de la sine înțeles. Apăreau mașini în fața casei, la ore târzii din noapte, ziceau oamenii. Se uita la bărbați cum se uită curvele. În situații din astea, Vern Evelee remarca întotdeauna că ar fi trebuit să-și vândă semănătoarea încă din 1983, de parcă asta ar fi fost o dovadă că se prostitua.

Hai să dăm vina pe victimă, sigur că da. Însă zvonurile căpătaseră greutate: toată lumea avea un prieten care avea un văr care avea un prieten care i-o trăsese maică-mii. Cu toții aveau dovezi: ziceau de o aluniță pe interiorul coapsei ei, despre o cicatrice pe fesa dreaptă. Nu cred că pot fi adevărate poveștile astea, dar, ca și în privința altor lucruri din copilărie, nu pot nici să fiu sigură. Cât poți să ții minte de când aveai șapte ani? Pozele cu mama

nu scot la iveală chipul unei dezmățate. În adolescență, cu părul țâșnindu-i din coadă precum artificiile, era întruchiparea unei persoane drăguțe, genul care-ți amintește de o vecină sau de o bonă care ți-a plăcut de la bun început. După douăzeci de ani, cu unul, doi sau patru copii în cârcă, zâmbetul i se lărgise, dar părea mai chinuit, și mereu trăgea de ea vreunul dintre noi. Mi-o închipui asediată continuu de copiii ei. Cât atârnam, simpla noastră greutate. De la treizeci de ani încolo nu mai sunt prea multe fotografii cu ea. În puținele care există o vezi zâmbind ascultătoare, unul din zâmbetele acelea fă-odată-afurista-de-poză care dispar îndată ce se declanșează blițul. Nu m-am mai uitat la ele de ani buni. Cândva le prefiram neîncetat printre degete, îi studiam hainele, expresia, ce se mai vedea pe fundal. Căutam indicii: a cui e mâna aceea de pe umărul ei? Unde e? Cu ce ocazie? Prin adolescență le-am pus bine, le-am băgat la cutie cu celelalte lucruri.

Mă uitam acum la cutiile ghemuite de sub casa scării, umile. Mă pregăteam să mă reîntâlnesc cu familia. Dusesem la Clubul Omor biletul lui Michelle fiindcă nu mă înduram, de fapt, să deschid cutiile, așa că băgasem mâna printr-un colț, pe unde banda adezivă slăbise, și pe asta pusesem mai întâi mâna, ca într-un joc de bâlci, jalnic. Dacă aveam să continui, dacă urma să încep să mă gândesc din nou la crime, după toți anii ăștia în care îmi dădusem toată silința să fac exact contrariul, trebuia să mă pot uita la obiectele alea de gospodărie fără să intru în panică: teul nostru vechi de metal, care suna ca zurgălăii dacă-l învârteai destul de repede, cuțite îndoite și furculițe care fuseseră băgate în gurile alor mei, o carte sau două de colorat, cu margini creionate ferm, dacă era

a lui Michelle, și cu mâzgăleli orizontale plictisite dacă era a mea. Uită-te la ele, lasă-le să fie niște obiecte și atât.

Apoi decide-te ce să vinzi.

Pentru Ciudații de la Club Omor, obiectele cele mai dorite din casa Day nu sunt disponibile. Pușca de vânătoare care-a omorât-o pe mama — pușca ei pentru rațe — e vârâtă în vreun fișet cu probe, împreună cu toporul nostru din raftul de scule. (Alt motiv pentru care a fost condamnat Ben: armele proveneau de la noi din casă. Ucigașii din afară nu apar la o casă adormită cu mâinile goale, sperând să găsească niște arme ale crimei pe potrivă.) Am mai încercat să-mi închipui toate chestiile — toporul, pușca, așternuturile pe care a murit Michelle. Oare erau împreună toate obiectele alea însângerate, lipicioase, oare conspirau în vreo cutioaie? Oare le curățaseră? Dacă deschideai cutia, ce miros avea să iasă de-acolo? Țin minte mirosul ăla pătrunzător, de pământ mucegăit, la câteva ore după crime — era mai rău acum, oare, după atâția ani de putreziciune?

Fusesem, odată, la Chicago, văzusem obiecte rămase de la moartea lui Lincoln: șuvițe de păr de-al lui; fragmente de proiectil; patul prăpădit, cu cadru, în care murise; salteaua rămasă cu adâncitură pe mijloc, de parcă ar fi știut cum să-i păstreze forma ultimă. Am ajuns să dau fuga la baie și să-mi lipesc fața de ușa rece a cabinei ca să nu leșin. Cum ar fi arătat casa Day a morții dacă adunam toate relicvele și cine-ar fi venit să o vadă? Câte șuvițe murdare de sânge de-ale mamei ar fi în vitrină? Ce s-a ales de pereții ăia murdăriți cu cuvinte pline de ură când ne-au dărâmat casa? Am putea culege un braț de papură înghețată din locul în care am stat ghemuită atâtea ore?

Sau să expunem căpețelul meu de deget degerat? Ori cele trei pe care mi le-au tăiat de la picior?

Am întors spatele cutiilor — încă nu eram în stare s-o fac — și m-am așezat la un pupitru care-mi ținea loc de masă pentru mâncat. Primisem prin poștă un pachet de cadouri nebunești de la Barb Eichel. O casetă video, cam din 1984, cu titlul *Amenințare la adresa inocenței; Satanismul în America*; un vraf de articole din ziare, prinse cu o agrafă, care acopereau subiectul crimelor; câteva instantanee cu Barb lângă tribunalul unde se ținea procesul lui Ben; un manual flendurit, intitulat *Familia din închisoare: Treci dincolo de gratii!*

Am scos agrafa și am pus-o în ceșcuța cu agrafe din bucătărie (nimeni n-ar trebui să cumpere vreodată agrafe de birou, stilouri, chestii din astea folosite la scris pe care le poți căpăta gratis). Am băgat apoi caseta video în aparatul meu venerabil. Clic, vâj, trosc. Imagini cu pentagrame și oameni-țap, cu trupe rock urlând și morți arătați fulgerător pe ecran. Un bărbat cu o chică frumoasă, dată cu fixativ, mergând de-a lungul unui perete cu grafitti și explicând că „Acest material video te va ajuta să-i identifici pe sataniști, ba chiar să fii atent și la semne că cei pe care-i iubești ar putea să cocheteze cu un pericol foarte real". Bărbatul interoga predicatori, polițai, ba chiar și niște „sataniști reali". Cei mai puternici doi sataniști erau încondeiați cu negru pe la ochi, aveau robe negre și pentagrame la gât, însă ședeau în sufragerie la ei, pe o canapea ieftină din velur, iar pe dreapta se vedea bucătăria, cu un frigider galben care bâzâia pe un linoleum voios. Mi-i puteam imagina, după interviu, dând iama prin frigider după salată de ton și cola, încurcându-se în mantale. Am oprit filmul chiar când prezentatorul îi îndemna pe

părinți să scotocească prin camerele copiilor după figurine de supereroi și table de spiritism.

Tăieturile din ziare erau la fel de nefolositoare, și habar nu aveam ce se aștepta Barb să fac cu fotografiile ei. M-am așezat înfrântă. Și lenevă. Aș fi putut să mă duc până la bibliotecă și să caut ca lumea. Aș fi putut să-mi pun și eu net încă de acum trei ani, când zisesem c-o s-o fac. Dar nu mai păreau, acum, opțiuni viabile — una-două oboseam —, așa că l-am sunat pe Lyle. A răspuns de la primul țâr.

— Heeei, Libby, a zis. Voiam să te sun. Chiar voiam să-mi cer scuze pentru săptămâna trecută, gen. Cred că te-ai simțit pusă la colț și nu asta ar fi trebuit să se-ntâmple.

Fain discurs.

— Da, a fost al dracului de nasol.

— Cred că nu mi-am dat seama că aveam cu toții teoriile noastre, dar că niciuna nu implica vinovăția lui Ben. Nu m-am gândit și nu mi-am dat seama. N-am ținut cont. Tu… asta-i real pentru tine. Știu, cum ar veni, știm asta, dar în același timp *nu știm*. N-o să știm niciodată pe bune, gen. M-am prins, gata. Când îți treci atâta timp cu discuții și dezbateri, ajunge să fie… Hm. În fine. Îmi pare rău.

Nu voiam să-mi placă de Lyle Wirth, fiindcă deja hotărâsem că-i un nesimțit. Dar apreciez niște scuze cerute fără ocolișuri în felul în care cineva fără ureche muzicală apreciază o capodoperă muzicală. Nu pot s-o fac eu, dar pot să-i aplaud pe cei care-o fac.

— Ei bine…, am zis.

— Încă mai sunt membri care ar vrea, gen, să cumpere, știi… amintiri… dacă vrei să mai vinzi. Dacă de asta ai sunat.

— A, nu. Doar că mă-ntrebam… M-am gândit mult la caz.

Aş fi putut, la fel de bine, să zic cu voce tare *punct-puncte*.

Ne-am întâlnit la un bar, nu departe de mine, un loc numit Sarah's, denumire care-mi păruse mereu cam aiurea pentru un bar, însă locul era destul de molcom și avea suficient spațiu. Nu-mi place să-mi frec coatele de alții. Lyle era deja la masă, dar s-a ridicat imediat ce m-a văzut și s-a aplecat să mă îmbrățișeze, făcându-și corpul înalt să se sucească și să se zguduie. I-am simțit rama ochelarilor pe obraz. Purta alt soi de geacă de anii '80 — asta era de blugi și plină cu insigne-slogan. Nu bea când conduci, fii bun cu toată lumea, du-te la vot. I-au zdrăngănit când s-a așezat iar. Lyle era cam cu un deceniu mai tânăr ca mine, cam așa, și nu-mi dădeam seama dacă ținuta lui era intenționat ironică-retro sau pur și simplu de pămpălău.

A dat iarăși să se scuze, dar mi-ajungea. Eram sătulă, mersi.

— Uite, nici măcar nu zic că-s sută la sută sigură că Ben e nevinovat ori că m-am înşelat în declarație.

A deschis gura să zică ceva, dar a închis-o la loc.

— Dar, dacă ar fi să caut mai mult, asta ar fi ceva ce clubul ar fi în stare să finanțeze? Să plătească pentru timpul meu, într-un fel.

— Uau, Libby, e-o veste minunată că te interesează să te ocupi de așa ceva, a zis Lyle.

Nu-mi plăcea defel tonul ăsta al lui de puști, ca și cum nu și-ar fi dat seama că vorbea cu cineva mai în vârstă. Era genul care, la sfârșitul orei, când puștii băteau darabana pe bancă de nerăbdare și profesorul întreba „Mai sunt întrebări?", chiar avea întrebări.

— Cum ar veni, chestia e că avem teoriile astea despre caz, dar ție ți s-ar deschide mult mai multe uși decât oricui, a zis Lyle bâțâind din picior pe sub masă. Oamenii chiar *vor* să stea de vorbă cu tine.

— Așa-i.

Am arătat spre halba de lângă el, iar Lyle mi-a turnat niște bere într-un pahar de plastic, mai mult spumă. După care, pe bune, și-a trecut degetul peste nas, apoi l-a băgat în bere, a domolit spuma și a mai turnat un pic.

— Deci, la ce fel de retribuție te-ai gândit? a zis întinzându-mi paharul, pe care l-am lăsat înaintea mea, neștiind dacă să-l beau sau nu.

— Cred că variază de la caz la caz, am zis prefăcându-mă că acum mă gândeam prima oară la asta. În funcție de cât de greu ar fi de găsit persoana și de ce fel de întrebări ați vrea să-i pun.

— Eh, cred că ar fi o listă lungă de oameni cu care am vrea să vorbești. Chiar nu ții legătura cu Runner? Runner ar fi în capul mai tuturor listelor.

Bunul și bătrânul Runner cel dus cu pluta. Mă sunase odată în ultimii trei ani, mormăind nebunește în telefon, plângând behăit și rugându-mă să-i trimit ceva parale. De atunci, niciun semn. Dar nici înainte mare lucru. Apăruse sporadic la procesul lui Ben, uneori cu o cravată veche și sacou, altă dată în ce se nimerea, beat de moțăia în sală. În cele din urmă fusese rugat de avocații lui Ben să nu mai vină. Dădea prost.

Acum dădea și mai prost încă, de vreme ce toată lumea din Clubul Omor credea că el era ucigașul. De trei ori ajunsese la închisoare înainte să aibă loc crimele, asta din ce știam eu, însă doar pentru mărunțișuri. Dar avea totuși datorii la pariuri — paria pe orice — sporturi, curse

de câini, bingo, starea vremii. Și-i datora pensia alimentară mamei. Dacă ne omora, asta ar fi fost o cale bună ca să scape de datoria asta.

Însă nu mi-l puteam închipui pe Runner să scape cu asta, nu era suficient de isteț, și cu siguranță nu suficient de ambițios. Nu reușise nici măcar să-i fie tată singurului copil supraviețuitor. Mai pierduse vremea prin Kinnakee vreo câțiva ani după crime, luându-și când și când tălpășița prin alte părți, uneori cu lunile, trimițându-mi cutii lipite cu bandă adezivă din Idaho, Alabama ori Winner, Dakota de Sud: înăuntru erau figurine din cele care se găsesc pe la benzinării, cu fetițe cu ochi mari ținând umbrele sau pisoi, care se spărgeau întotdeauna până să ajungă la mine. Știam că s-a întors în oraș nu fiindcă venea să mă vadă, ci fiindcă aprindea focul acela puturos în cabana de pe povârniș. Diana fredona „A murit bietul Judd" când îl vedea prin orășel, cu fața mânjită de fum. Avea în el ceva care inspira totodată milă și frică.

Era probabil o binecuvântare că alesese să mă evite. Când revenise să locuiască cu mama și cu noi, în vara aceea de dinainte de sfârșit, nu făcuse decât să mă necăjească. La început doar mă agasa, cu faze gen *te-am prins de năsuc*, apoi devenise răutăcios de-a binelea. Odată a venit acasă de la pescuit, lipăind prin casă cu ciubotele mari și ude, dând cu pumnul în ușa de la baie, unde eram în cadă, sâcâindu-mă necontenit. *Haide, deschide, am o surpriză pentru tine!* În cele din urmă căscase ușa și intrase odată cu izul de bere. Avea un ghemotoc în brațe și deodată, desfăcându-le, a aruncat un somn viu, de jumătate de metru, în cadă cu mine. Lipsa de sens a chestiei m-a speriat. Am dat să mă ridic din cadă, cu pielea lunecoasă a peștelui frecându-se de a mea, cu gura aia mustăcioasă,

căscată, ca un monstru preistoric. Aș fi putut să-mi bag piciorul în gura aia și-ar fi intrat cu totul, ca într-o cizmă.

Am alunecat greoaie peste marginea căzii și am rămas gâfâind pe covoraș, în vreme ce Runner țipa la mine să termin cu prostia asta de bocit copilăresc. *Toți copiii mei sunt niște pișăcioși afurisiți.*

Trei zile n-am putut să ne spălăm, fiindcă Runner era prea ostenit ca să omoare dihania. Cred că de la el am moștenit lenea asta.

— Nu știu pe unde-și face veacul Runner. Ultima dată când am auzit de el era prin Arkansas. Dar asta era cu un an în urmă. Cel puțin.

— Păi ar putea fi o idee bună să încerci să dai de el. Sunt unii care ar vrea tare mult să vorbească cu el. Eu unul nu cred, oricum, că Runner a făcut-o, a zis Lyle. Chiar dacă ar avea cel mai mult sens așa — datorii, cunoscut pentru accese de violență.

— Nebunie.

— Nebunie, a zâmbit larg Lyle. Dar nu mi se pare destul de deștept ca s-o scoată la capăt cu asta. Fără supărare.

— Nicio problemă. Atunci care-i teoria ta?

— Încă nu-s gata să vorbesc despre asta, a zis și-a bătut cu palma un teanc de dosare de alături. Mai întâi o să-ți dau să parcurgi informațiile legitime legate de caz.

— Of, să n-am parte, am zis.

Dându-mi seama, când buzele se deschideau să rostească p-ul, că asta era expresia mamei. *Să n-am parte, unde pisicii mei mi-s cheile?*

— Deci, dacă Ben e chiar nevinovat, de ce nu încearcă să iasă? am întrebat.

Vocea mi-a ieșit pițigăiată, acută, ca un smiorcăit de copil: *de ce* nu pot mânca *prăjitură*? Mi-am dat seama

că, în taină, speram ca Ben să fie cu adevărat inocent, că speram să se întoarcă la mine, Ben acela pe care-l știam de dinainte să-mi fie frică de el. Îmi permisesem să întrezăresc, fulgerător, un viitor cu el afară din închisoare, grăbindu-se spre casa mea, cu mâinile în buzunare (altă amintire, dacă stăteam să mă gândesc: mâinile lui întotdeauna vârâte adânc în buzunare, perpetuu stinghere). Ben la masa din sufragerie, dacă aș fi avut așa ceva, bucuros, iertător, totul în regulă. Dacă era nevinovat.

Dacă și cu Parcă se plimbau în barcă, dacă Dacă nu era, Parcă parcă se îneca, o auzeam pe mătușa Diane bubuindu-mi în țeastă. Vorbele alea îmi stricaseră copilăria, aducându-mi aminte încontinuu că nimic nu ieșea bine până la urmă, nu doar pentru mine, ci pentru oricine, și de aceea inventase cineva o asemenea cimilitură. Ca să știm cu toții că n-o să căpătăm în veci ce ne trebuia.

Fiindcă — *amintește-ți, amintește-ți, amintește-ți, Copilă Day* — Ben fusese acasă în noaptea aceea. Când coborâsem din pat ca să mă duc la mama, îi văzusem ușa închisă, cu o dungă de lumină pe dedesubt. Auzisem murmure dinăuntru. Era acolo.

— Poate te-ai putea duce să-l întrebi, să faci asta mai întâi, să-l vezi pe Ben.

Ben în închisoare. Îmi petrecusem ultimii douăzeci și ceva de ani refuzând să-mi imaginez locul ăla. Mi-l închipuiam acum pe frate-meu acolo, după gardurile de sârmă, după zidurile de ciment, pe un culoar cenușiu, într-o celulă. Avea pe undeva poze cu familia? Ar avea voie să aibă aşa ceva măcar? Mi-am dat seama, din nou, că nu știu nimic despre viața lui Ben. Nu știam nici măcar cum arată o celulă, în afară de cele văzute prin filme.

— Nu, nu Ben. Încă nu.

— E o chestie de bani? O să te plătim.

— E o chestie de multe chestii, am mormăit.

— Bineee. Vrei să te ocupi de Runner, atunci? Sau… ce?

Am rămas tăcuți. Nu știam, nici eu nici el, ce să facem cu mâinile. Copil fiind, fusesem continuu trimisă să mă joc cu alți copii — psihiatrii insistaseră să interacționez cu o puzderie. Așa era și întâlnirea mea cu Lyle de-acum: acele prime zece minute dezlânate, oribile, după ce adulții au plecat și niciunul dintre puști nu știe ce vrea celălalt, așa că stai acolo, lângă televizorul pe care ți-au spus că trebuie să-l ții închis, și te joci cu antena.

Am ales niște alune din bolul de pe masă, cu coji fragile și ușoare ca aripile de insecte. Mi-am pus câteva în bere, pentru sare. Le-am dat un bobârnac, făcându-le să se scufunde și să revină. Întregul meu plan părea remarcabil de copilăresc. Chiar aveam de gând să vorbesc cu oameni care ar fi putut să fie ucigașii familiei mele? Chiar voiam să încerc să *rezolv* ceva? Puteam crede, dincolo de faptul că-mi doream asta, că Ben nu era făptașul? Și, dacă era nevinovat, asta nu mă făcea pe mine cea mai mare ticăloasă din istorie? Aveam senzația copleșitoare pe care o am când sunt pe cale să renunț la un plan, vâjâitul ăla prin aer când îmi dau seama că ideea genială care m-a pălit are hibe și că nu dețin mintea sau energia ca să le rezolv.

Nu aveam opțiunea de a mă întoarce în pat și de-a uita de toată chestia, venea chiria curând și aveau să-mi trebuiască, iute, bani de mâncare. Puteam să stau pe ajutor social, dar pentru asta trebuia mai întâi să-mi dau seama cum să-l obțin, și cel mai probabil aș fi preferat să flămânzesc decât să am de-a face cu hârțogăria.

— Mă duc să vorbesc cu Ben, am mormăit. Acolo ar trebui să încep. Dar o să-mi trebuiască 300 de dolari.

Am zis asta fără să cred c-o să-i capăt pe bune, dar Lyle a băgat mâna într-un portofel vechi de nailon, ținut laolaltă cu scotch, de unde a scos și a numărat 300 de verzișori. Nu părea tocmai nefericit.

— De unde ai tu atâția bani, Lyle?

S-a încordat un pic, s-a așezat mai drept în scaun.

— Sunt trezorierul Clubului Omor și am anumite fonduri la dispoziție. Ăsta e proiectul pe care aleg să le folosesc.

Urechile minuscule ale lui Lyle se făcuseră roșii, ca niște embrioni înfuriați.

— Le deturnezi în favoarea mea.

Îl plăceam, dintr-odată, mai mult.

Ben Day

2 ianuarie 1985, 10:18 a.m.

Dura cam o oră să ajungi cu bicicleta de la fermă până în Kinnakee. O oră cel puțin, dacă pedalai zdravăn și frigul nu-ți înroșea plămânii ca metalul și nu-ți picura sânge în jos pe bărbie. Ben își plănuia treaba la școală în perioade când era mai mult goală — de pildă nu se ducea niciodată duminica, fiindcă echipa de lupte se antrena în sală atunci. Era prea jale să apară cu mopul când toți tipii ăia pătrățoși, musculoși și gălăgioși se fâțâiau pe-acolo, scuipând pe podeaua pe care tocmai o curățaseși și apoi uitându-se la tine, pe jumătate vinovați și pe jumătate provocându-te să zici ceva.

Azi era miercuri, numai că nu se terminase încă vacanța de Crăciun, așa că locul ar fi trebuit să fie destul de liniștit — bine, sala de forță era mereu plină, întotdeauna se auzea sunetul ăla, ca și cum ar fi bătut o inimă de fier în ea. Dar era devreme încă. Devreme era cel mai bine. De obicei se ducea de la opt până la prânz, dădea cu

mopul, strângea și făcea totul să lucească, ca o maimuță nenorocită ce era, și se căra dracului de-acolo înainte să-l vadă cineva. Uneori, Ben se simțea ca un spiriduș din basme, care se furișa și lăsa totul fără pată fără ca nimeni să bage de seamă. Puștimea de-aici nu dădea doi bani pe păstratul curățeniei: aruncau o cutie de lapte la coș și laptele se prelingea pe toată podeaua, iar ăștia nu făceau decât să dea din umeri. Scuipau bucăți de carne mestecată pe scaunul de la cantină și lăsau acolo chestia, să se întărească, să se ocupe altcineva. Ben o făcea și el, fiindcă așa făceau toți. Scăpa ceva din sendvișul cu ton pe podea și dădea ochii peste cap ca și cum nu merita să-ți bați capul cu așa ceva, deși tot el, peste câteva zile, avea să se ocupe de curățat. Era un lucru tare prostesc, să se chinuie singur așa.

Deci o mizerie să se ocupe de rahatul ăsta oricând, dar cel mai rău era să se ocupe când mișunau și alții prin zonă, încercând să nu-l vadă. Azi totuși avea de gând să-și încerce norocul și să-și facă treaba. Diondra se ducea cu mașina în Salina, la cumpărături. Fata asta avea cel puțin douăzeci de perechi de blugi, care i se păreau toate la fel lui Ben, dar tot îi mai trebuiau, și încă o marcă anume. Îi purta largi, suflecați la gleznă, și cu șosete din alea umflate iștindu-se. Avea mereu grijă să-i laude blugii, la care Diondra replica imediat *dar ce zici de șosete*? Era o glumă, dar nu tocmai. Diondra purta numai șosete Ralph Laurent — costau, gen, 20 de dolari perechea, un fapt care-i strângea stomacul lui Ben. Avea un sertar întreg numai cu șosete — cu romburi și picățele și dungate, toate cu călărețul ăla deasupra, pregătit să lovească cu crosa. Ben calculase: în sertar erau șosete de 400 de dolari, stând acolo ca un coș cu fructe de Florida — făceau mai mult,

probabil, decât câștiga maică-sa într-o lună. Diondra era ciudată, nu chiar o tipă de fițe — era prea sălbatică și extravagantă ca să se potrivească în grupul ăla —, dar nici tocmai metalistă, deși asculta Iron Maiden la maximum, îi plăceau țoalele din piele și fuma tone de iarbă. Diondra nu era în nicio gașcă, era doar Fata cea Nouă. Toți o știau și în același timp n-o știau. Locuise peste tot, mai mult prin Texas, iar replica ei standard, când făcea o chestie care nu-ți pica tocmai bine, era „Așa se face în Texas". Nu conta ce, era în regulă fiindcă așa se făcea în Texas.

Înainte de Diondra, Ben se ținuse la suprafață cum putuse: era un băiat de la fermă, tăcut, sărac, care își făcea și el veacul cu alți băieți de la ferme, într-un ungher nebăgat în seamă al școlii. Nu erau atât de nătărăi ca să stârnească ostilitate; nu se lua nimeni de ei. Erau zgomotul de fundal al liceului. Lucru, pentru el, mai rău decât umilința. Eh, poate că nu, îl aveau pe tipul ăla cu lentile mari și groase, un gagiu pe care Ben îl știa din grădiniță, care fusese întotdeauna un ciudat. Se răhățise pe el în prima săptămână de școală — poveștile variau: unii ziceau că îl văzuseră căcându-se când urca pe frânghie, la ora de sport, alții că se scăpase în pantaloni chiar în clasă, și mai erau o a treia, a patra și a cincea variantă. Lucrul de căpătâi era că fusese poreclit, pentru veșnicie, Chiloțel. În pauze stătea cu capul în jos, cu ochelarii ăia gigantici îndreptați spre podea, și mereu câte unul din șmecherii școlii venea să-i ardă câte-o scatoalcă, Hei, Chiloțel! Și tipul își vedea mai departe de drum, rânjind, ca și cum s-ar fi prefăcut că gusta și el gluma. Deci da, erau și lucruri mai rele decât să nu fii băgat în seamă, dar nu-i plăcea, nu voia să fie

același Roșcat tăcut și de treabă cum tot fusese din clasa întâi. Fără zvâc și plictisitor.

Atunci, în mă-sa, mii de mulțumiri Diondrei fiindcă-l alesese, cel puțin în secret. De fapt, dăduse cu mașina peste el, așa se cunoscuseră. Era vară — perioada turului pentru boboci și elevi noi. Trei ore de îmbâcseală, apoi, cum trecea drumul spre parcarea școlii, se înfipsese în el. Îl luase pe capotă. Se dăduse jos, țipând la el *Ce pula mea ai în capul ăla?* cu răsuflarea mirosindu-i a băutură fructată, sticlele se auzeau clincănind în torpedoul CRX-ului. Când Ben se scuzase — el *își ceruse scuze* de la ea — și Diondra își dăduse seama că n-o să se înfurie, devenise tare dulce, se oferise să-l ducă acasă cu mașina, dar în loc de asta ieșiseră din oraș, parcaseră undeva și mai băgaseră niște băutură cu suc. Diondra îi zisese c-o cheamă Alexis, apoi că-l mințise. O chema Diondra de fapt. Ben îi zisese că nu trebuia să mintă niciodată când venea vorba de un nume așa de mișto, ea se bucurase și, după încă un pic, zisese: „Știi, ai o față foarte drăguță“, apoi, după câteva secunde, „ne pupăm sau cum?“ și începuseră să-și bage limbile-n gură, nu era prima dată pentru el, dar era a doua. După o oră Diondra trebuise să plece, dar îi zisese că se pricepe bine să asculte, că era marfă cât de bine se pricepea să asculte. Nu mai apucase, până la urmă, să-l ducă acasă cu mașina. Îl lăsase fix unde-l lovise.

Și începuseră să-și dea întâlniri. Ben nu-i cunoștea de fapt prietenii și nu umbla cu ea la școală. Diondra trecea prin zilele de şcoală ca o ciocârlie în zbor, uneori apărea, alteori nu. Era destul c-o vedea la sfârșitul săptămânii, în spațiul lor propriu, unde școala nu conta. Prezența ei îl molipsise, se simțea mai viu.

Până să ajungă Ben în Kinnaukee, pedalând de zor, i-o luaseră înainte vreo câteva camionete și mașini sport, trase acum în parcarea școlii. Jucătorii de baschet deci, plus cei de la lupte. Știa a cui e fiecare mașină. Se gândi să o șteargă, dar Diondra avea să mai întârzie vreo câteva ore și n-avea destui bani să atârne pe la localul cu hamburgheri — proprietarul avea boală pe puștii care vegetau pe-acolo fără să cumpere nimic. Plus că să stai singur la un local în vacanța de Crăciun era de fapt mai rău decât să lucrezi. La naiba cu maică-sa, tare-l mai seca. Părinților Diondrei nu le păsa ce făcea ea — cam jumătate din timp erau plecați la casa lor din Texas. Chiar și când Diondra fusese exmatriculată fiindcă lipsise două săptămâni întregi de la școală, luna trecută, maică-sa nu făcuse decât să râdă. *Când pisica nu-i acasă…, așa-i, scumpo? Măcar fă-ți și tu temele uneori.*

Intrarea din spate a școlii era închisă, cu lanțul pus, așa că trebuia să treacă prin vestiar. Izul de carne și de spray pentru picioare îl izbi de cum intră. Bufnetele de pe terenul de baschet și clănțănelile din sala de forță îl asigurară că vestiarul, cel puțin, era gol. Auzi, pe hol, un singur răcnet prelung — *Cooooper! Ține-așa!* — răsunând prin culoarul cu marmură ca un strigăt de luptă. Teniși lipăind pe hol, o ușă metalică dată de perete, apoi totul se liniști. Doar sunete venind de pe teren și din sala de forță: buf-poc, zang-buf.

Sportivii școlii aveau chestia asta cu încrederea, o dovadă a spiritului de echipă, și nu-și încuiau niciodată dulapurile la vestiar. În loc de asta legau cu toții câte un șiret pe unde ar fi trebuit să treacă lacătul. Cel puțin doisprezece șireturi albe atârnau de vestiare, iar Ben șovăi, ca de obicei, la gândul că s-ar fi putut uita într-unul. Și,

oricum, ce naiba le mai trebuia tipilor ăstora? Dacă aveai dulapuri pentru cărți la școală, ce puteai băga în tomberoanele astea de la sală? Oare aveau acolo deodorante, loțiuni ori ceva lenjerie de corp de care n-avea el? Purtau oare același fel de suspensori toți? Buf-buf, zang, buf. Un șiret atârna, neînnodat, ajungea să tragă iute de el și dulăpiorul s-ar fi deschis. Înainte să se convingă să n-o facă, trase de șiret și ridică, ușurel, zăvorul metalic. Nu găsi nimic interesant: un șort de sport mototolit, o revistă sportivă făcută sul, un sac pentru echipament atârnând de un cârlig. Sacul părea să conțină câteva obiecte, așa că Ben se aplecă și-i trase fermoarul.

— Alo!

Se răsuci, iar sacul se bâțâi sălbatic în cârligul lui și căzu pe fundul dulapului. Dl Gruger, antrenorul de lupte, stătea cu ziarul în mână și cu fața lui urâtă și aspră schimonosită.

— Ce naiba cauți în dulap?

— Ăă… eu… era deschis.

— Ce?

— Era, l-am văzut că-i deschis, zise Ben și-l închise cât de încet putu.

O, căcatcăcatcăcat, să nu se-ntoarcă vreunul din echipă, gândi Ben. Își imagina mutrele furioase fulgerându-l cu privirea, poreclele care aveau să urmeze.

— Era deschis? Da' ce căutai aici?

Gruger lăsă întrebarea să plutească în aer, fără să miște, fără să indice în vreun fel ce avea de gând să facă, cam cât de tare intrase în rahat. Ben încercă să-și proptească privirea în pământ și așteptă să fie certat.

— Am întrebat ce căutai acolo? zise Gruber și-și dădu cu ziarul peste ditamai palma.

— Nu știu.

Bărbatul rămase acolo, nemișcat, în vreme ce Ben gândea *țipă odată la mine și să terminăm.*

— Aveai de gând să pui mâna pe ceva?

— Nu.

— Atunci de ce l-ai deschis?

— Voiam numai…, se poticni Ben. Mi s-a părut că văd ceva.

— Ți s-a părut că vezi ceva? Ce?

Mintea lui Ben zbură spre lucrurile interzise: animale, droguri, reviste porcoase. Se gândi la pocnitori și, o clipă, îi veni să spună că dulapul luase foc, să fie erou.

— Ăă… chibrituri.

— Ți s-a părut că vezi chibrituri?

Sângele i se mutase lui Gruger din obraji pe frunte, chiar sub tunsoarea scurtă și zbârlită.

— Voiam o țigară.

— Tu ești băiatul care face curat, nu? Day nu-știu-cum?

Gruger îi făcu numele să sune ridicol, ca de fată. Privirea antrenorului examină tăietura de pe fruntea lui Ben, apoi, mai sus, rămase ațintită asupra părului său.

— Ți-ai vopsit părul.

Ben, sub claia lui neagră, se simți judecat și lepădat deoparte, băgat într-unul din grupurile de fraieri, drogați, nătărăi, poponari. Era sigur că auzise vorba asta, rostită printre dinți de Gruger — buza acestuia zvâcnea.

— Cară-te de-aici. Du-te și fă curat în altă parte. Să nu te mai întorci decât după ce-am plecat noi. Nu ești bine-venit aici. Pricepi?

Ben dădu din cap că pricepe.

— Ce-ar fi să zici asta cu voce tare, ca să ne lămurim.

— Nu-s bine-venit aici, bolborosi Ben.

— Acuma du-te.

O zisese ca și cum Ben ar fi fost un băiețel, un băiețel de cinci ani trimis plocon maică-sii. Ben ieși.

Urcă treptele până la debaraua infectă a omului de serviciu, cu o picătură de sudoare prelingându-i-se pe spate. Nu mai respira. Când era atât e furios uita să mai respire. Puse mâna pe găleata de dimensiuni industriale și-o lovi cu zgomot de chiuvetă, lăsă apă fierbinte să curgă în ea, turnă amestecul de curățat de culoarea pișatului, simțind cum vaporii de amoniac îi ard ochii. Apoi o aburcă pe suportul cu roți. O umpluse prea mult; găleata plescăi și curse când încercă s-o ridice și vreo doi litri de apă se vărsară pe el. Acum era fleașcă pe picior și între picioare. Parcă s-ar fi pișat pe el, Day Omul de Serviciu. Blugii i se lipeau de coapsă, se făcură țepeni. Îl așteptau trei ore de muncă de tot căcatul, ud și cu pantalonii ca de carton.

— Să te fut, jegule, mormăi ca pentru sine.

Izbi în perete cu bocancul, făcând să se ridice un norișor de ipsos, apoi îl lovi cu palma.

— Să-mi bag pulaaa! mugi, cu vocea pițigăindu-i-se spre sfârșit.

Așteptă în debara ca un laș, temător că Gruger avea să descopere sursa strigătului şi o să-l mai terorizeze o bucată.

Nu se întâmplă nimic. Nimeni nu era interesat să vadă ce se petrecea în debaraua omului de serviciu.

Ar fi trebuit să facă curat de-o săptămână, dar Diondra se smiorcăise că-i vacanța de Crăciun, s-o lase baltă. Așa că coșul de gunoi de la cantină era plin de cutii vechi din care picura sirop, cu ambalaje de sendvișuri acoperite cu

salată de pui și cu resturi mucegăite ale prânzului special din 1984, chiftele cu sos dulce de roșii. Toate împuțite. Se alesese cu câte-un pic din fiecare pe pulover și blugi, așa că, pe lângă amoniac, duhnea a mâncare stricată. Nu se putea duce în halul ăsta la Diondra, ce idiot era că plănuise asta. Trebuia să se ducă acasă cu bicicleta, să se descurce cu maică-sa — îl aștepta o cicăleală de treizeci de minute —, să se spele, apoi să meargă, tot cu bicicleta, până acasă la ea. Asta dacă maică-sa nu-l pedepsea. La dracu', tot avea să se ducă. Era corpul lui, părul lui. Părul lui nenorocit, negru ca tăciunele, de poponar.

Dădu cu mopul pe dușumele, apoi strânse în saci gunoiul din cabinetele profesorilor — treaba lui preferată, fiindcă suna a mare chestie, dar nu era decât adunat de ghemotoace de hârtie, ușoare ca frunzele. Îndatorirea sa ultimă era să curețe holul care făcea legătura dintre liceu și școala gimnazială (care avea și ea propriul elev-măturător stingherit). Holul era presărat cu anunțuri stridente despre fotbal, atletism și clubul de teatru pe partea cu liceul, apoi se dezintegra treptat devenind teritoriul copiilor, cu pereții plini de literele alfabetului și de lucrări despre George Washington. Uși de un albastru-intens marcau intrarea în școală, însă erau doar de formă; nici măcar încuietori n-aveau. Își deschise calea cu mopul, din Tărâmul Liceului până în Țara Copiilor, apoi lepădă mopul în găleată și-i dădu un picior, să nu-l mai vadă. Găleata alunecă lin pe podeaua de ciment și lovi peretele cu un plescăit ușor.

De la grădiniță și până în clasa a opta mersese la școala din Kinnakee; avea mai multe de-a face cu partea aceea de clădire decât cu partea de liceu în care se afla acum, cu gunoaie pe haine.

Se gândi să deschidă ușa, să umble prin tăcerea de la capătul celălalt. Zis și făcut. Să-și salute vechea școală. Ben auzi cum ușa se închide în spatele lui și se simți ceva mai relaxat. Zugrăveala era galben-lămâie pe-aici, cu mai multe ornamente la intrarea fiecărei clase. Kinnakee era îndeajuns de mic pentru ca fiecărui an școlar să-i corespundă o singură clasă. Liceul era altfel, de două ori mai mare, fiindcă și alte orășele își băgau adolescenții acolo. Însă școala era mereu plăcută și tihnită. Văzu, pe perete, un soare zâmbitor, cu Michelle D, vârsta 10, scris pe o latură. Și uite și un desen cu un motan în vestă și pantofi potcoviți — sau poate cu tocuri înalte — care, oricum, zâmbea și-i întindea un cadou unui șoricel ce avea în mână un tort. Libby D., clasa întâi. Se uită, dar nu văzu nimic făcut de Debby, nici nu știa dacă desenează sau nu, dacă stătea să se gândească. Odată încercase s-o ajute pe mama să coacă prăjituri, respirând precipitat și dând peste cap rețeta, apoi mâncând din aluat mai mult decât copsese. Debby nu era genul căreia să i se pună lucrări pe perete.

De-a lungul holului erau șiruri de recipiente galbene, unde elevii aveau voie să-și țină obiectele personale, cu fiecare nume de copil scris pe câte o bucată de bandă lipită pe coș. Se uită într-al lui Libby și descoperi o acadea mentolată, parțial suptă, și o agrafă de birou. În al lui Debby era o cutie pentru prânz care duhnea a cârnați; în al lui Michelle nu găsi decât niște carioci uscate. Mai căută și prin altele, de distracție, și-și dădu seama câte chestii aveau alți copii. Seturi de șaizeci și patru de creioane colorate, mașini și păpuși cu baterii, hârtie groasă, creponată, lanțuri de chei, albume pentru lipit surprize și pungi cu bomboane. Trist. Asta capeți când ai mai mulți

copii decât poți duce, își spuse. Asta-i spunea și Diondra când aducea vorba de greutățile de-acasă: *Păi, maică-ta n-ar fi trebuit să aibă atâția bebeluși.* Diondra era singură la părinți.

Ben porni înapoi spre partea cu liceul și se surprinse cercetând din priviri coșurile celor din clasa a cincea. Aici era fetița aceea, Krissi, căreia îi plăcea de el. Își scrisese numele cu litere verzi, lucitoare, și desenase alături o margaretă. Drăgălaș. Fata era definiția drăgălășeniei, de parcă ar fi fost pe ambalajul unei cutii cu fulgi de cereale — păr blond, ochi albaștri, îngrijită bine. Spre deosebire de surorile lui, blugii i se potriveau întotdeauna și erau curați, neteziți cu fierul; cămășile i se asortau cu șosetele sau bentițele sau din astea. Nu-i duhnea răsuflarea a mâncare ca lui Debby și nici n-avea zgaibe pe mâini precum Libby. Precum toate. Avea mereu ojă de un roz vesel pe unghii, se vedea că i le face mama ei. Punea rămășag că în coș erau păpuși Strawberry Shortcake și alte jucării care miroseau frumos.

Până și numele i se potrivea — Krissi Cates suna mișto, firesc. Și, în liceu, avea să fie sigur majoretă, cu părul ăla blond lăsat pe umeri, și-avea să uite probabil că avusese cândva o slăbiciune pentru băiatul ăla mai mare pe nume Ben. El cât o să aibă atunci, douăzeci de ani? Poate c-o să vină cu Diondra de la Wichita, să vadă vreun meci, și ea o să se uite spre peluză și o să-l vadă, îi va zâmbi nevinovat, făcându-i încântată cu mâna, iar Diondra va scoate hăhăiala aia a ei, zicând: „Nu-i destul că jumate din femeile din Wichita sunt îndrăgostite de tine, acuma trebuie să mai agăți și fetișcane de liceu?“

Poate că Ben n-ar fi cunoscut-o nicicând pe Krissi — era cu un an mai mare decât Michelle —, dar fusese

recrutat într-o zi, la începutul anului școlar. Dna Nagel, care-l plăcuse întotdeauna, îl luase pe Ben să o ajute să supravegheze ora de arte plastice de după cursuri. Pentru o singură zi. Asistentul ei obișnuit nu apăruse. Avea treabă pe-acasă, dar știa că maică-sa nu s-ar fi supărat pe el dacă ajuta cu ăștia mici — mereu îl toca s-o ajute cu ăia mici de acasă — și amestecatul de acuarele era cu mult mai tentant decât scormonitul prin bălegar. Krissi era unul dintre copiii aceia, dar nu părea foarte interesată să picteze. Nu făcea decât să sucească pensula fără rost, până ce toată foaia i se umpluse de căcăniu.

— Îți dai seama a ce arată asta? zisese el.

— A caca, spusese ea și începuse să râdă.

Cochetă, chiar și copilă fiind, îți dădeai seama că știa că se născuse drăguță și presupunea că oamenii or s-o placă. Ei bine, lui îi plăcuse. Vorbiseră, printre intervale lungi de tăcere.

Unde stai?

Pleosc, hâș, fâș. Pensula în apă și repetați.

Lângă Salina.

Și vii tocmai aici la școală?

Încă n-au terminat de făcut școala de la noi. Anul viitor o să mă duc mai aproape de casă.

E mult de mers.

Scârțâit de scaun, un umăr căzut.

Mda. Nu-mi place deloc. Trebuie să stau ore întregi, după școală, până vine tati să mă ia.

Ei, pictatul e fain.

Mda, poate. Baletul îmi place mai mult, asta fac la sfârșit de săptămână.

Baletul din weekend zicea multe. Era, probabil, una dintre puștoaicele alea cu piscină în spatele casei sau

măcar cu o saltea pentru sărituri. Îi venise să-i spună că ei, la fermă, aveau vaci — să vadă dacă-i plac animalele —, dar i se păruse că deja prea o bagă în seamă. Ea era puștoaica, ea ar fi trebuit să încerce să-l impresioneze.

Se oferise voluntar pentru ora de arte plastice pentru restul acelei luni, tachinând-o pe Krissi pentru desenele nereușite (*asta ce-ar fi, o țestoasă?*) și lăsând-o să-i tragă cu baletul (*nu, prostănacule, e BMW-ul tatii!*) Într-o zi fata, îndrăzneață, se strecurase în partea cu liceul a clădirii și-l așteptase la dulapul lui, în blugi cu fluturași brodați la buzunar și o cămașă roz care se umfla în movilițe cât aluna cam pe unde ar fi avut sânii. Nu se luase nimeni de ea, cu excepția unei fete mai mămoase, care încercase s-o mâne la loc în partea corectă a clădirii.

— Sunt bine, îi spusese scuturându-și părul și întorcându-se spre Ben. Voiam să-ți dau asta.

Îi întinsese un bilet, împăturit ca un triunghi, cu numele lui scris cu litere rotunjite pe față. O tulise apoi de-acolo, pe jumătate cât puștii din jurul ei, dar fără să pară că-i păsa de asta.

Odată, la pictură, pe Ben l-am cunoscut
Și atuncea, dintr-odată, inima lui am vrut.
Părul lui e roșu, pielea e de catifea.
Vrei să fiu prietena ta?

Și mai jos un S mare, cu *—criu, —igur, —crisoare* trecute alături. Văzuse amici de-ai amicilor cu asemenea bilete, dar el, unul, nu prea avusese parte de așa ceva. În februarie trecut primise trei felicitări de Ziua Îndrăgostiților, una de la profă, fiindcă așa se făcea, una de la o tipă de treabă care le scria tuturor, și alta de la

o fată grasă și zurlie care părea mereu pe cale să izbucnească în plâns.

Acum îi mai scria uneori Diondra, dar nu bilete drăgălașe, ci chestii murdare și furioase, chestii pe care le mâzgălea cât stătea consemnată la școală. Nicio fată nu-i mai scrisese o poezie, și era și mai drăguț că părea să nu-și dea seama că era mult prea mare pentru ea. Era un poem de dragoste de la o fată care habar n-avea despre sex și giugiuleală. (Sau avea? Când începeau să se pupăcească copiii normali?)

În următoarea zi îl așteptase după ora de pictură și-l întrebase dacă nu vrea să stea cu ea pe casa scării și el zisese bine, dar un pic, atât, și vorbiseră și glumiseră o oră întreagă pe treptele acelea umbroase. La un moment dat ea îi luase mâna și se lipise de el, iar el știuse că ar fi trebuit să-i spună nu, dar totul era atât de dulce, deloc aiurea, doar plăcut, nu ca țipetele și zgârieturile Diondrei când făcea sex sau felul gălăgios în care se înghionteau hlizindu-se prin casă surorile lui, ci dulce în felul acela în care ar fi trebuit să fie o fată. Avea pe buze strugurel cu miros de gumă de mestecat și de vreme ce Ben n-avea niciodată bani de gumă — ce chestie de căcat! — îi lăsase gura apă.

Şi-o ținuseră tot așa în ultimele luni, stând pe casa scării, așteptându-l pe tatăl ei. Nu vorbeau niciodată la sfârșit de săptămână, ba chiar, uneori, ea uita să-l aștepte și-l lăsa ca fraierul, cu un pachet de bombonele călduțe în mână, găsite când făcuse curat la cantină. Lui Krissi îi plăceau mult dulciurile. Așa și surorile lui, trăgeau la zahăr ca muștele; odată, când venise acasă, dăduse peste Libby mâncând jeleu direct din borcan.

Diondra nu aflase de chestia cu Krissi. Când mai dădea pe la școală, o ștergea drept acasă la trei și-un sfert,

să-și urmărească serialele și *Donahue*. (De obicei făcea asta mâncând aluat de prăjituri direct din castron, oare ce era cu fetele astea și cu zahărul?) Și chiar dac-ar fi știut Diondra, doar nu se întâmpla nimic în neregulă. Era, într-un fel, ca un consilier școlar. Un tip mai mare sfătuind o fată în privința temelor. Poate ar fi trebuit să se apuce de psihologie ori să se facă profesor. Tatăl lui era cu *cinci* ani mai în vârstă decât maică-sa.

Singurul lucru dubios care se întâmplase între el și Krissi se petrecuse chiar înainte de Crăciun și n-avea să se mai petreacă. Stăteau ca de obicei pe casa scării, cu acadele de măr în gură, înghiontindu-se în joacă, și deodată ea se apropiase mai mult ca de obicei, simțise în treacăt, pe braț, atingerea unui sfârc micuț. Pe gât mirosul de măr, fierbinte; se cuibărise acolo, lipită de el, fără să spună nimic, respirând doar, și-i simțise bătăile inimii, ca ale unui pisoi, pe biceps, degetele ei i se adânciseră în braț, pe lângă subsuoară, și deodată buzele ei ajunseseră exact pe urechea lui, răsuflarea aceea i-o umezea, îi zvâcneau gingiile de la acadeaua tare, apoi buzele coborâseră ușurel pe obrazul lui, trimițându-i fiori în brațe, și amândoi se făcuseră că nu-și dau seama ce se întâmplă, apoi fața ei ajunsese lângă a lui și buzele mici se apăsaseră de-ale lui, fără să se miște mai deloc, și rămăseseră așa, nemișcați, cu inimile bătându-le identic, cu trupul ei întreg cuibărit între picioarele lui și mâinile lui rămase înțepenite pe laturi, asudate, apoi buzele lui se mișcaseră un pic, se desfăcuseră doar nițel și îndată limba ei intrase, lipicioasă, învârtindu-se; amândoi aveau gust de măr și pula i se făcuse atât de tare de crezuse c-o să explodeze în pantaloni și-și lăsase mâinile pe șoldurile ei și le ținuse așa o secundă, apoi o dăduse deoparte și

alergase pe scări în jos spre buda băieților — țipând în spate *scuze, scuze* —, reușind să ajungă într-o cabină exact la timp ca să facă două mișcări și să termine, să-și dea drumul pe palme, șuvoi.

Libby Day

Acum

Aveam deci să-mi întâlnesc fratele, om în toată firea acum. După berea cu Lyle m-am dus acasă și m-am uitat, pe bune, la exemplarul trimis de Barb Eichel din *Familia din închisoare: Treci dincolo de gratii!* După ce-am citit vreo câteva capitole încâlcite despre administrația penitenciarelor în statul Florida, am răsfoit înapoi la data apariției: 1985. Nici pe departe folositor. Îmi făcem griji, de-acum, să nu mai primesc și alte cărticele fără rost de la Barb: pamflete despre parcuri acvatice defuncte din Alabama, despre hoteluri devastate din Las Vegas, avertizări despre Virusul Mileniului.

Am sfârșit prin a-l face pe Lyle să se ocupe de aranjamente. I-am spus că nu puteam ajunge la persoana potrivită, că eram copleșită de toate astea, dar adevărul era că, de fapt, n-aveam chef. Îmi pierd de îndată energia: apasă taste la telefon, stai pe așteptare, vorbește, stai pe așteptare, apoi fii foarte drăguță cu vreo femeie scârbită

cu trei copii, care-și propune la fiecare An Nou să se apuce iarăși de facultate, vreo femeie care abia așteaptă să-i dai un motiv să ți-o taie scurt. E-o cățea, drept, dar nu-i poți spune așa, altfel uite, ești trimisă cu șuturi în fund s-o iei de la început. Și asta ar trebui să te facă mai amabilă când suni iarăși. Se ocupase deci Lyle.

Închisoarea lui Ben e chiar lângă Kinnakee și a fost construită în 1997, după încă o serie de restructurări de terenuri agricole. Kinnakee e aproape în mijlocul Kansas-ului, nu prea departe de granița cu Nebraska, și se lăuda cândva că ar fi centrul geografic al celor patruzeci și opt de state ce alcătuiesc partea compactă a teritoriului Uniunii. Inima Americii. A fost o mare chestie în anii '80, când eram cu toții mari patrioți. Alte orașe din Kansas au reclamat și ele titlul, dar cei din Kinnakee le-au ignorat, cu mândrie și încăpățânare. Era singurul punct de interes al orașului. Camera de Comerț vindea postere și tricouri cu numele orașului scris cu litere cursive, înăuntrul unei inimi. În fiecare an, Diane ne cumpăra nouă, fetelor, câte un tricou nou, în parte fiindcă ne plăceau chestiile în formă de inimă, în parte fiindcă Kinnakee e un vechi cuvânt indian care înseamnă Mica Femeie Magică. Diane încercase mereu să scoată feministe din noi. Mama glumea zicând că nu se prea rade și ăsta-i un început. Nu mi-o amintesc să zică așa ceva, dar mi-o amintesc pe Diane, lată în spate și furioasă cum avea să fie mereu după crime, fumând o țigară în rulota ei, bând ceai cu gheață dintr-o ceașcă cu numele ei pe-o parte, scris cu litere ce imitau niște bușteni de lemn, povestindu-mi despre asta.

Greșeam, se pare, cu toții. Lebanon, Kansas, este centrul geografic oficial al Statelor Unite. Kinnakee se baza pe informații greșite.

Crezusem că o să treacă luni până să obțin permisiunea de a-l vedea pe Ben, dar se părea că Penitenciarul de Stat din Kinnakee acorda rapid permise de vizitator. („Considerăm că interacțiunea cu familia și prietenii este o activitate benefică pentru deținuți, ajutându-i să rămână integrați și conectați.") Hârțogăraie și rahaturi, apoi mi-am petrecut puținele zile rămase răsfoind dosarele lui Lyle, citind transcrierile stenogramelor de la procesul lui Ben, lucru pentru care nu-mi găsisem, până atunci, suficient curaj.

Mă treceau sudorile. Mărturia mea era un zigzag de amintiri încurcate, copilărești (*Cred că Ben a adus în casă la noi o vrăjitoare și ea ne-a omorât,* ziceam acolo, la care procurorul replica doar *Hmm, să vorbim acum despre ce s-a întâmplat cu adevărat*) și dialoguri repetate de dinainte (*L-am văzut pe Ben când stăteam în pragul camerei mamei şi o amenința pe mama cu pușca*). Cât despre apărătorul lui Ben, ar fi putut la fel de bine să mă înfășoare în hârtie lucioasă și să mă așeze pe-o pernă de puf, atât de delicat fusese cu mine (*Poate te încurci un pic cu ce-ai văzut, nu, Libby? Ești sigură, absolut sigură că era fratele tău acolo, Libby? Sau ne spui, poate, ce am vrea noi să auzim?* La care răspunsesem *Nu. Da. Nu.)* Până la sfârşitul acelei zile răspundeam, deja, *parcă* la toate întrebările, felul meu de-a zice că nu mai puteam.

Avocatul lui Ben se luase de pata aceea de sânge de pe așternutul lui Michelle și de pantoful misterios care lăsase o urmă în sângele familiei mele, dar nu putuse născoci o teorie alternativă credibilă. Poate mai fusese cineva, dar alte urme de pași, alte urme de cauciucuri pe-afară nu existaseră ca să poată dovedi asta. În dimineața de 3 ianuarie se produsese o creștere cu zece grade a temperaturii,

topind zăpada și transformând toate celelalte urme într-un terci primăvăratic de noroi.

În afara mărturiei mele, împotriva lui Ben mai fuseseră: urmele de unghii de pe față, pe care nu le putuse explica, o poveste despre un bărbat cu părul vâlvoi despre care susținuse, inițial, că-i omorâse pe toți — povestea asta o schimbase, iute, cu „am fost plecat toată noaptea, nu știu nimic“ —, o șuviță mare din părul lui Michelle descoperită pe podeaua camerei lui, ca și comportamentul său nebunesc din ziua aceea. Își vopsise părul în negru, lucru socotit, de toată lumea, dubios. Fusese zărit „dând târcoale“ pe lângă școală, câțiva profesori declaraseră asta. Se întrebaseră dacă nu încerca să recupereze rămășițele animale pe care le ținea în dulapul lui (rămășițe animale?) sau dacă nu voise să adune obiecte personale de-ale altor elevi pentru a săvârși o liturghie satanică. În aceeași zi, mai târziu se părea că ajunsese în bârlogul unui drogat și se lăudase cu sacrificiile făcute Diavolului.

Ben nu-și fusese sieși de ajutor. N-avea alibi pentru crime, avea cheie de la casă, unde nu se intrase prin efracție; se certase cu mama de dimineață. Și mai era și un ticălos fără pereche, se părea. Acuzarea îl declarase un ucigaș satanist. Ben replicase discutând cu entuziasm despre ritualurile adorării demonice, mai ales cântece care-i plăceau, fiindcă îi aduceau în minte lumea infernală, și despre puterea imensă a satanismului (*Te încurajează să faci lucruri care te fac să te simți bine, fiindcă suntem, în fond, animale.*) Procurorul îi ceruse lui Ben, la un moment dat, „nu te mai juca atâta cu părul și fii serios, înțelegi că e ceva serios?“

„Înțeleg că așa credeți dumneavoastră, că-i serios“, răspunsese Ben.

Nici măcar nu suna a ceva ce-ar fi spus Ben pe care mi-l aminteam, fratele meu tăcut, închis în el. Lyle inclusese și câteva fotografii de la proces: Ben cu părul negru prins în coadă (de ce nu-l puseseră avocații lui să și-l taie?), într-un costum care-i stătea şui, rânjind disprețuitor sau cu expresie absolut imperturbabilă.

Ben nu se ajutase, deci, singur, însă transcrierile mă făceau să roșesc. Pe de altă parte, m-am simțit un pic mai bine. Nu doar din vina mea intrase Ben la închisoare (asta dacă era nevinovat, dacă într-adevăr era). Nu, fusese câte-un pic vina tuturor.

La o săptămână după ce mă arătasem de acord să-l văd pe Ben, aveam să-l văd pe Ben. Conduceam înapoi spre orășelul meu natal, unde nu mai fusesem de cel puțin doisprezece ani, care între timp se transformase, fără voia mea, într-o închisoare. Prea se întâmpla iute toată chestia; mă făcea să oscilez emoțional. Izbutisem să mă sui în mașină doar după ce mă încredințasem singură că n-aveam să intru, propriu-zis, în orășelul Kinnakee, și că n-aveam s-o apuc pe drumul lung și neasfaltat care m-ar fi dus acasă, nu, sub nicio formă. Nici măcar nu mai era casa mea: proprietatea fusese vândută cu ani în urmă, demolaseră imediat casa, zdrobind pereții pe care maică-mea îi împodobise cu poze ieftine, cu flori, spărseseră ferestrele pe care le abureам cândva cu răsuflarea așteptând să se ivească cineva pe alee, făcuseră bucățele tocul ușii în care mama însemnase cu creionul cât crescuseră Ben și surorile mele de la un an la altul, dar fusese prea ostenită ca să mai facă asta și cu mine (o singură însemnare: Libby, 90 de centimetri).

Am condus trei ore prin Kansas, în sus și-n jos pe Dealurile Flint, apoi pe câmpie, cu indicatoare care mă

invitau să vizitez Muzeul Ogarului, Muzeul Telefoniei și Cel Mai Mare Ghem de Sfoară. Și din nou un impuls de loialitate; ar fi trebuit să mă duc să le văd pe toate, fie și doar ca să-i plesnesc pe excursioniștii ironici. În cele din urmă m-am depărtat de autostradă, am apucat-o spre nord-vest, pe șosele mărginașe, în zigzag, cu câmpuri făcute din puncte verzi, galbene și cafenii, ca într-un tablou poantilist pastoral. Am stat ghemuită în spatele volanului, schimbând posturi plângăcioase de country, rock creștin și chitări electrice tânguitoare. Soarele șovăielnic de martie izbutea să încălzească mașina, îmi făcea să ardă părul într-un halou roșu, grotesc. Căldura și culoarea mă duceau cu gândul, iarăși, la sânge. Pe bancheta din dreapta se afla o singură sticluță de votcă, pe care plănuiam s-o dau pe gât când ajungeam la închisoare, o doză autoprescrisă de anestezic.

Mi-a trebuit un efort considerabil ca să n-o dau pe gât din mers, cu o mână pe volan, cu capul dat pe spate.

Ca și cum ar fi făcut cineva o scamatorie, imediat ce m-am gândit *Mă apropii de-acum*, un indicator mititel a apărut la orizontul larg și plat. Știam exact ce avea să scrie pe el: *Bun venit în Kinnakee, Inima Americii!* cu litere cursive din anii '50. Așa a și fost, ba mi s-a părut că deslușesc și găurile de glonț din stânga jos, trase de Runner din camionetă, cu decenii în urmă. Apoi m-am apropiat și-am văzut că-mi imaginasem găurile de glonț. Indicatorul era nou-nouț, dar cu aceeași inscripție, *Bun venit în Kinnakee, Inima Americii!* Se ținea de minciuna asta, îmi plăcea. Îndată ce-am trecut de indicator, s-a ivit unul nou: Penitenciarul de Stat Kinnakee, următoarea la stânga. Am urmat indicațiile, înaintând spre vest pe pământuri care odinioară fuseseră ale fermei Evelee. *Ha,*

așa-ți trebuie, Evelee, mi-am zis, dar nu mai știam de ce alde Evelee erau răi. Țineam, doar, minte că erau.

Am încetinit aproape la pas când am intrat pe șoseaua nouă, aflată departe, către marginea orașului. Kinnakee nu fusese nicicând un loc prosper — mai degrabă ferme care se zbăteau în nevoi și conace optimiste, rămase de pe urma unor exploatări petroliere care înfloriseră și decăzuseră într-un interval penibil de scurt. Era mai rău acum. Afacerea cu închisoarea nu salvase orașul. Strada era înțesată cu prăvălii de amanet și case prăpădite, vechi de nici zece ani și deja lăsate într-o rână. Copii încremeniți în mijlocul unor curți jegoase. Gunoaie peste tot: ambalaje, paie de sorbit, chiștoace de țigară. Un meniu fast-food întreg — cutie de polistiren, furculiță de plastic, pahar de polistiren — se vedea pe marginea drumului, abandonat de cine-l cumpărase. Câțiva cartofi pai, stropiți cu ketchup, zăceau în șanțul alăturat. Până și copacii erau ca vai de capul lor: sfrijiți, pricăjiți și refuzând cu încăpățânare să înmugurească. La capătul cvartalului, un cuplu tânăr și pleoștit stătea în frig pe o bancă, uitându-se la traficul de pe şosea ca și cum ar fi privit la televizor.

Pe un stâlp telefonic alăturat se zbătea, bătută de vânt, o copie neclară a unei poze cu o adolescentă nezâmbitoare, dispărută din octombrie 2007. Alte două cvartale și ceea ce credeam că-i un exemplar din aceeași poză s-a dovedit a fi o altă fată care lipsea, dispărută în iunie 2008. Amândouă păreau ponosite, mohorâte, ceea ce explica de ce n-avuseseră parte de tratamentul lui Lisette Stephens. Mi-am notat mental să-mi fac o poză cu mine zâmbind, în caz că o să dispar vreodată.

Încă vreo câteva minute și s-a ivit închisoarea, pe un platou mare și ars de soare.

Era mai puțin impunătoare decât mi-o imaginasem în cele câteva dăți când mă gândisem la asta. Avea un aspect împrăștiat, suburban, putea fi confundată cu niște birouri regionale ale unei companii producătoare de frigidere ori poate un sediu al unei firme de comunicații, dacă nu puneai la socoteală sârma ghimpată ce se îmbârliga pe ziduri. Sârma îmi amintea de firul telefonic pe seama căruia se certaseră atâta mama și Ben, spre sfârșit, cel în care te-mpiedicai tot timpul. Debby fusese incinerată cu o cicatrice mică pe încheietură, datorată afurisitului de fir. Am tușit tare, doar ca să aud un pic de zgomot.

Am tras în parcare, simțind asfaltul neted ca pe un balsam, după o oră de hârtoape. Am parcat și am rămas așa, holbându-mă, cu mașina scârțâind după călătorie. De după ziduri se auzeau rumoarea și strigătele bărbaților aflați în curte la recreere. Votca mi-a alunecat pe gât, cu o înțepătură medicinală. Am plimbat prin gură o bucată întărită de gumă mentolată, apoi am scuipat-o într-un ambalaj de sendviș, simțind cum lobii urechilor mi se încălzesc de la băutură. Am băgat mâna pe sub pulover și mi-am desfăcut sutienul, simțind cum mi se preling sânii, mari și răsfrânți, pe fundalul sonor al criminalilor ce aruncau mingea la coș. Era singura chestie pe care mă sfătuise Lyle s-o fac, împiedicându-se grijuliu în cuvinte: *N-ai decât o șansă să treci prin detectorul de metale. Nu-i ca la aeroport, să vină cu aparatul în mână. Așa că ai face bine să-ți lași, gen, chestiile de metal în mașină. Inclusiv… ăăă…la femei… cred că are niște fire metalice? Sutienul. Asta ar fi, ar putea să fie o problemă.*

Eh, foarte bine. Am îndesat sutienul în torpedou și mi-am lăsat sânii să hălăduiască în voie.

Gardienii, înăuntru, erau manierați, de parcă ar fi urmărit multe filmulețe educative despre cum să fie politicoși: da, doamnă, pe aici, doamnă. Contactul vizual n-avea profunzime, imaginea se reflecta iarăși către mine din ochii lor goi, îi stingheream. Percheziție, întrebări, da doamnă, și mult de așteptat. Uși deschise și închise, deschise și închise dinaintea mea, fiecare cu alte dimensiuni, ca în Țara Minunilor. Dușumelele duhneau a înălbitor, iar aerul se simțea greoi și umed. Pe undeva prin zonă trebuia să fie sala de mese. M-a cuprins un val grețos de nostalgie gândindu-mă la bieții copilași Day și la mesele noastre de prânz primite ca ajutor social: femei țâțoase, aburite, strigând *Prânz gratuit!* spre încasatoare în timp ce veneam cu carne de vită cu sos și ceva lapte la temperatura camerei.

Ben prinsese o perioadă bună, mi-am zis: pedeapsa cu moartea, care tot apărea și dispărea în Kansas, fusese într-o etapă de suspendare când se petrecuseră crimele (m-am oprit, neliniștită de felul cum îmi formulasem în minte, „când se petrecuseră crimele“ și nu „când a ucis Ben pe toată lumea“). Fusese condamnat la închisoare pe viață. Dar măcar nu-l omorâsem. Stăteam acum înaintea ușii ca o trapă de submarin a camerei de vizite, și tot stăteam de ceva timp. „N-ai ce face decât s-o faci, n-ai ce face decât s-o faci“, mantra lui Diane. Trebuia să mă opresc din gânditul la familie. Gardianul care mă însoțea, un blond țeapăn care mă scutise de pălăvrăgeală, a făcut un gest însemnând *după dumneavoastră*.

Am împins ușa și m-am strecurat înăuntru. Erau patru despărțituri într-un șir, una ocupată de o amerindiană

nativă solidă, care vorbea cu fiul ei deținut. Părul negru al femeii îi cădea drept pe umeri, arătând violent. Mormăia spre gagiul tânăr, care încuviința întruna din cap, cu receptorul lipit de ureche și ochii lăsați în jos.

M-am așezat la două despărțituri mai încolo și tocmai mă făceam mai comodă, tocmai răsuflam un pic, când pe ușă a năvălit Ben, ca o pisică dând buzna de-afară. Era scund, cam un metru șaizeci și ceva, iar părul i se făcuse de-un ruginiu întunecat. Îl purta lung, până la umeri, trecut, ca la fete, pe după urechi. Cu salopeta aia portocalie și ochelarii cu ramă subțire arăta ca un mecanic studios. Încăperea era mică, așa că a ajuns la mine din trei pași, zâmbind potolit în tot acest timp. Radios. S-a așezat, a pus o palmă pe geam, mi-a indicat din cap să fac la fel și eu. N-am putut, n-am putut să-mi lipesc palma de a lui, umedă, ca o bucată de slănină. În loc de asta i-am zâmbit timidă și am pus mâna pe receptor.

De cealaltă parte, Ben a apucat și el receptorul, și-a dres vocea, s-a uitat în jos, a dat să spună ceva, apoi s-a oprit. Am rămas așa, uitându-mă vreme de-un minut la creștetul lui. Când a ridicat din nou privirea plângea, câte o lacrimă i se prelingea din fiecare ochi la vale, pe obraji. Le-a șters cu dosul palmei și a zâmbit, cu buze tremurătoare.

— Doamne, arăți exact ca mama, a zis iute și-a tușit, apoi și-a șters alte lacrimi. Nu știam.

Ochii i se plimbau între fața mea și mâinile lui.

— O, Doamne, Libby, ce mai faci?

Mi-am dres glasul și eu, apoi am zis:

— Cred că-s bine. M-am gândit că s-a făcut, în sfârșit, vremea să vin să te văd.

Cam arăt ca mama, mi-am zis. *Chiar așa*. Apoi, în gând, *fratele meu mai mare*, și-am simțit în piept aceeași

mândrie ca atunci când eram copil. El aducea mult cu Ben de altădată, cu fața palidă și nasul cârn al familiei. Nici nu prea se înălțase, de când cu crimele. Ca și cum am fi rămas amândoi blocați din noaptea aceea. Fratele meu mai mare, care se bucura că mă vede. *Știe să te joace pe degete*, m-am avertizat singură. Apoi am alungat gândul ăsta.

— Ce mă bucur, ce mă bucur, a zis Ben încă privindu-și palmele. M-am gândit mult la tine anii ăștia, m-am întrebat cum îți e. Asta faci aici… te gândești și te-ntrebi. Când și când îmi mai scrie cineva despre tine. Dar nu-i tot aia.

— Nu, am încuviințat. Se poartă bine cu tine? am întrebat ca proasta, cu ochii umezi, și cât ai clipi m-a și luat plânsul și nu mai voiam decât să zic *îmiparerăuîmiparerăuîmiparerău*.

Dar n-am zis nimic și mi-am concentrat privirea la câteva bubițe răspândite la colțul gurii lui Ben.

— Sunt în regulă, Libby, uită-te la mine.

L-am privit în ochi.

— Sunt bine, chiar sunt. Mi-am dat bacalaureatul aici, probabil mai mult decât aș fi făcut afară, ba chiar sunt pe cale să-mi iau și licența. Pe engleză. L-am studiat pe Shakespeare, ce mama naibii.

A scos sunetul acela gutural pe care îl oferise mereu drept râs.

— Pe legea mea, pitic murdărici.

Nu știam ce vrea să spună cu ultima chestie, dar am zâmbit, fiindcă se aștepta s-o fac.

— Măi, Libby, te sorb din priviri. Nici nu știi ce bine-mi pare că te văd. Drace, pardon. Semeni leit cu mama, nu-ți spun oamenii mereu asta?

— Cine să-mi spună? Nu mai are cine. Runner e dus pe coclauri, nu știu pe unde, Diane și cu mine nu vorbim.

Voiam să-i pară rău de mine, să se cufunde în bazinul meu mare și gol de autocompătimire. Aici eram, ultimii dintre Day. Dacă-i părea rău de mine, atunci i-ar fi venit mai greu să mă învinovățească. Lacrimile tot veneau și le-am lăsat. La două scaune mai încolo, indianca își lua rămas-bun, cu suspine la fel de adânci ca și vocea.

— Ești singurică, ha? Nu-i bine. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de tine.

— Ce-i cu tine, te-ai făcut pocăit? am bolborosit, cu fața udă de lacrimi.

Ben s-a încruntat, nu înțelegea.

— Asta-i tot? Mă ierți? N-ar trebui să fii drăguț cu mine.

Dar tânjeam după asta, simțeam nevoia de ușurare, ca atunci când îți vine să lași jos o farfurie fierbinte.

— Nț, nu-s așa de drăguț, a zis. Am în mine multă ură, pentru multă lume, dar tu nu ești pe lista aia.

— Dar, am zis și mi-am înghițit un sughiț de plâns, ca un copilaș, dar mărturia mea… Cred că se poate să fi… nu știu… nu știu…

El trebuie să fi fost, m-am avertizat iarăși.

— A, asta, a zis ca și cum ar fi fost un inconvenient minor, o săcâială măruntă de vacanță pe care-am fi făcut mai bine s-o uităm. Nu-mi citești scrisorile, așa-i?

Am încercat să mă explic ridicând stângaci din umeri.

— Păi, mărturia ta… m-a surprins, numai că te-a crezut lumea. Ce-ai zis nu m-a mirat. Erai într-o situație de demență totală. Și mereu ai fost o mincinoasă mică.

A râs iarăși, și eu la fel, gâlgâit, ca și cum am fi suferit de același acces de tuse.

— Nu, pe bune, faptul că te-au crezut? Mă voiau băgat aici, și na, au avut dovada. O mucoasă de șapte ani. Măi, ce mică erai…

Ochii i s-au întors spre dreapta, cufundat într-o reverie. Apoi s-a scuturat din ea.

— Știi la ce m-am gândit zilele trecute, fără să știu de ce? La afurisitul ăla de iepuraș de porțelan, pe care ne obliga mama să-l punem pe toaletă.

Am clătinat din cap, habar n-aveam despre ce vorbește.

— Nu-l mai știi, iepurașul? Fiindcă nu mergea bine toaleta, dacă o foloseam de două ori pe oră nu se mai trăgea apa. Așa că, dacă unul dintre noi își făcea nevoile când nu mergea, trebuia să lăsăm capacul și să punem iepurașul pe capac, ca să nu-l ridice nimeni și să vadă rahatul. Fiindcă voi, fetele, vă puneați pe țipat. Nu pot să cred că nu mai ții minte. Era o prostie, mă enervam așa de tare. Turbam că trebuia să împart baia cu voi, turbam că trebuia să locuiesc într-o casă unde nici măcar buda nu mergea, mă scotea din pepeni iepurașul. Iepurașul, a zis și a râs în felul său înfundat, mi se părea, nu știu cum, umilitor. Mă demasculiniza. O luam foarte personal. Ca și cum mama ar fi trebuit să găsească un bibelou-mașină sau pușcă, să-l folosesc eu. Măi, ce mă mai agitam pe chestia asta. Stăteam acolo, lângă toaletă, și-mi ziceam „N-o să pun iepurașul", apoi, când eram gata să plec, gândeam „Al naibii, tre' să-l pun sau o să intre și-o să se pună pe răcnit — pfai, ce mai țipați, tare, *uaaaaaa* — și nu vreau să am de-a face cu asta, așa că na, pun nenorocitul de iepure pe nenorocita de budă".

A râs iar, dar amintirea îl afectase, avea fața îmbujorată și nasul asudat.

— La faze din astea te gândești aici. La ciudățenii.

Am încercat să-mi descopăr în amintiri iepurașul, să inventariez baia și cele din ea, dar nu m-am ales cu nimic.

— Scuză-mă, Libby, e-o amintire cam aiurea pe care să ți-o bag pe gât.

Mi-am lipit buricul degetului în josul geamului și-am zis:

— Ei, nu-i nimic.

Am stat un timp tăcuți, prefăcându-ne că ascultăm zgomote care nu se auzeau de fapt. Nici nu începusem bine, dar vizita era aproape pe sfârşite.

— Ben, pot să te-ntreb ceva?

— Așa cred, a zis cu fața împietrită, pregătindu-se.

— Nu vrei să scapi de-aici?

— Cum să nu?

— Atunci de ce nu dai poliției alibiul tău pentru noaptea aceea? Nu se poate să fi dormit în hambar.

— Pur și simplu n-am un alibi bun, Libby. Asta e. Se mai întâmplă.

— Fiindcă erau, afară, cam zero grade. Țin minte asta, am zis și mi-am frecat degetul înjumătățit pe dedesubtul mesei, în timp ce-mi mișcam cele două degete rămase la piciorul drept.

— Știu, știu. Nici nu-ți imaginezi.

Și-a întors fața într-o parte.

— Nici nu-ți imaginezi câte săptămâni, câți *ani* am stat dorindu-mi să fi făcut totul… altfel. Mama și Michelle și Debby poate că n-ar fi murit dacă… dacă aș fi fost bărbat. Nu un puștan tâmpit. Care s-a ascuns în hambar, furios pe maică-sa.

O lacrimă a căzut pe receptor, mi s-a părut că aud un *bing*!

— E bine că-s pedepsit pentru noaptea aceea… mă simt… bine.

— Dar nu-nțeleg. De ce ai fost așa de… necooperant cu poliția?

Ben a ridicat din umeri și din nou fața i s-a împietrit ca o mască mortuară.

— Doamne… Eram un puștan nesigur pe el. Aveam cinșpe ani, Libby, cinșpe. Nu știam cum e să fii bărbat. Adică na, Runner nu prea m-a ajutat la faza asta. Eram un puști căruia nu-i dădea nimeni cine știe ce atenție, și deodată oamenii se purtau cu mine ca și cum s-ar fi *temut*. Și, țac-pac, ajunsesem ditamai bărbatul.

— Un ditamai bărbatul, acuzat că și-a omorât familia.

— Dacă vrei să-mi spui că-s prostul proștilor, Libby, te rog, dă-i înainte. Pentru mine era simplu: am zis doar că n-am făcut-o și — mecanism de apărare, nu știu — pur și simplu n-am luat-o așa de în serios cum ar fi trebuit. Dacă mă purtam cum se aștepta toată lumea, probabil că n-aș fi fost aici. Noaptea boceam în pernă, dar o făceam pe durul când mă vedea cineva. E-o demență, crede-mă că știu. Dar n-ar trebui să pui pe unul de cinșpe ani în boxă, într-o sală plină cu oameni care-l cunosc și să te aștepți la o groază de lacrimi. Eu mă gândeam că, normal, o să fiu achitat și după aia o să mă admire la școală pentru cât de dur eram. Visam, adică, la rahatul ăsta. Nu m-am gândit o clipă că eram în pericol să… ajung așa.

Plângea acum; și-a șters fața din nou.

— Se vede treaba că acum nu-mi mai pasă dacă mă vede cineva plângând.

— Trebuie să rezolvăm asta, am zis într-un târziu.

— N-o să se rezolve, Libby, decât dacă descoperă cine-a fost.

— Ei, îți trebuie niște avocați noi care să lucreze la caz, am zis. La câte pot face cu ADN-ul acum…

Pentru mine, ADN-ul era un soi de element magic, un soi de gelatină lucitoare care-i scotea mereu din pușcărie pe oameni.

Ben a râs cu buzele strânse, cum făcea când era puști, nelăsându-te să te bucuri de asta.

— Parcă ești Runner, a zis. Cam o dată la doi ani primesc câte o scrisoare de la el: *ADN! Trebuie să facem rost de niște ADN*. Parcă aș avea eu o găleată și n-aș vrea să dau și la alții. *A-D-N*, a zis iar, imitând scuturatul din cap cu ochi de nebun al lui Runner.

— Știi pe unde-i acuma?

— Ultima scrisoare era de la adresa Căminului Bert Nolan pentru Bărbați, pe undeva prin Oklahoma. Îmi cerea să-i trimit 500 de biștari, ca să-și continue cercetările în favoarea mea. Oricine-o fi Bert Nolan, probabil că blestemă ziua când l-a primit pe Runner în adăpostul ăla.

S-a scărpinat pe braț, ridicând mâneca suficient cât să văd un tatuaj cu un nume de femeie. Se termina în *-olly* sau în *-ally*. M-am asigurat că observă că am băgat de seamă.

— A, asta? O iubire veche. Am pornit-o ca prieteni prin corespondență. Credeam c-o iubesc, că o să mă-nsor cu ea, dar a reieșit că nu prea voia să rămână pe cap cu un tip care face pușcărie pe viață. Dar putea să-mi spună înainte să-mi fac tatuajul.

— Cred c-a durut.

— A durut ceva.

— Ziceam de despărțire.

— A, și aia a fost naspa.

Gardianul ne-a făcut semn că mai aveam trei minute, iar Ben a dat ochii peste cap.

— Greu de decis ce să spui în trei minute. Două minute trec cu planuri pentru altă vizită. În cinci minute poți termina ce-ai de vorbit. Dar în trei?

A țuguiat buzele, a scos un țocăit.

— Chiar sper c-o să mai vii, Libby. Uitasem ce dor mi-e de casă. Arăți exact ca ea.

Patty Day

2 ianuarie 1985, 11:31 a.m.

Se refugiase în baie după plecarea lui Len, al cărui zâmbet continuase să propună ceva dezagreabil, un soi de ajutor pe care știa prea bine că nu-l voia. Fetele se năpustiseră afară din dormitor imediat ce auziseră ușa închizându-se și, după o consfătuire purtată iute și în șoaptă lângă ușa băii, hotărâseră să-i dea pace și să se întoarcă la televizor.

Patty își apăsă palma pe burta unsuroasă; sudoarea i se răcea pe piele. Gata, se ducea ferma părinților ei. Simți în stomac zvâcnetul de vinovăție care-o făcuse să fie, întotdeauna, o fată așa de cuminte, frica neîncetată de a nu-i dezamăgi pe ai ei, *te rog, te rog, Doamne, nu-i lăsa să afle*. Îi încredințaseră locul ăsta, iar ea nu se ridicase la înălțimea așteptărilor. Și-i închipui printre norișorii din Rai, tata cuprinzând-o pe mama cu un braț și uitându-se la ea, amândoi clătinând din cap, *ce te-a mâncat să* faci *una ca asta?* Dojana preferată a maică-sii.

Va trebui să se mute, de-acum, într-un alt orășel. Kinnakee n-avea apartamente și urmau să se înghesuie într-un apartament după ce ea își găsea de lucru pe la vreun birou, dacă găsea ceva. Simțise mereu că-i pare rău de aceia care locuiau în apartamente, obligați să asculte râgâielile și certurile vecinilor. Simți c-o lasă picioarele; se trezi deodată că s-a așezat pe jos. N-avea destulă energie ca să plece de la fermă. Ultimul strop îl folosise ca să treacă peste ultimii ani. În unele dimineți nici nu se putea ridica din pat măcar, nu-și putea face, fizic, picioarele să iasă de sub așternuturi, fetele trebuiau să tragă de ea, s-o îmbrâncească cu de-a sila, și, cât le făcea micul dejun și le pregătea, cumva, pentru școală, visa cu ochii deschiși la cum ar fi fost să moară. Ceva rapid, un atac de cord peste noapte, ori s-o izbească vreo mașină. Mamă a patru copii călcată de autobuz. Și copiii să fie adoptați de Diane, care n-avea să-i lase să umble în pijamale toată ziua și avea să se asigure că-i vede un doctor când se îmbolnăveau și ar fi știut să-i țină din scurt până-și terminau treburile. Patty era o femeie firavă, șovăielnică și slabă, care se umplea repede de optimism, dar se desumfla și mai repede încă. Diane ar fi trebuit să moștenească ferma. Dar nu vrusese să aibă de-a face cu asta, plecase la optsprezece ani, se lansase într-o traiectorie voioasă care-o propulsase în postul de recepționeră la cabinetul unui doctor, la doar cincizeci de kilometri mai încolo, în Schieberton o distanță mică, dar crucială.

Părinții ei îndurară cu stoicism plecarea lui Diane, de parcă ăsta ar fi fost planul încă de la bun început. Patty își amintea că, prin liceu, veniseră cu toții s-o vadă făcându-și programul de majoretă, într-o seară umedă de octombrie. Fusese, pentru ei, un drum de trei ore cu mașina prin străfundurile Kansas-ului, aproape până în

Colorado, și pe tot parcursul meciului plouase potolit, însă fără oprire. Când se terminase (Kinnakee pierduse), își zărise acolo, pe teren, cei doi părinți cu păr cărunt și pe sora ei, trei ovaluri solide înfofolite în haine aspre de lână, care apoi o înconjuraseră, zâmbind cu atâta mândrie și recunoștință de ai fi zis că găsise leacul la cancer, cu încrețituri bucuroase pe la ochii adăpostiți sub trei perechi de ochelari picurați de ploaie.

Ed și Ann Krause erau morți, răposaseră prematur, dar nu pe neașteptate, Diane era acum administrator la cabinetul aceluiași doctor și locuia într-o casă mobilă, într-un parc de rulote curățel, cu straturi de flori.

— E-o viață suficient de bună pentru mine, zicea mereu. Nu-mi imaginez cum ar fi să vreau altceva.

Așa era Diane. Capabilă. Își amintea ce dulciuri le plăceau fetelor, nu uita niciodată să le aducă, an de an, tricourile cu Kinnakee: Kinnakee, Inima Americii! Diane le păcălise pe fete că numele însemna, în indiană, Mica Femeie Magică, și asta le bucurase așa de tare că Patty nu se putuse, apoi, hotărî să le spună că de fapt însemna piatră, corb sau așa ceva.

Claxonul mașinii lui Diane îi invadă gândurile cu obișnuitul său țipăt vesel.

— Diane! exclamă pițigăiat Debby.

Patty își auzi fetele gonind spre ușă, își imagină codițele și fundulețele lor rotunjoare, și le imagină alergând mai departe, spre mașină, apoi își închipui că Diane le ia cu ea și pleacă, lăsând-o în urmă în casa asta, unde va face să domnească tăcerea.

Se ridică de pe dușumea, își șterse fața cu o cârpă mucegăită. Mereu avea fața roșie, ochii roz, era deci imposibil

să-ți dai seama dacă plânsese ori nu: singurul avantaj al faptului că arăta ca un șobolan jupuit. Când deschise ușa, soră-sa deja desfăcea trei pungi de băcănie pline cu conserve, trimițându-le pe fete la mașină ca să aducă și restul. Patty ajunsese să asocieze mirosul de sacoșă de hârtie cafenie cu Diane; le aducea mâncare de o groază de vreme. Era exemplul perfect pentru viața mizerabilă pe care o ducea Patty: trăia la o fermă, dar n-avea niciodată suficient de mâncare.

— Le-am luat și un album din alea, de lipit abțibilduri, zise Diane aruncându-l pe masă.

— A, le răsfeți, D.

— Ei, numai unul le-am luat, așa că să facă bine să-l împartă. Deci e bine așa, da? spuse și se apucă de făcut cafea. Te superi?

— Sigur că nu, trebuia să fac eu.

Patty căută, în dulăpior, cana lui Diane — îi plăcea una grea, mare cât capul ei, care fusese a tatălui lor. Patty auzi, cum se așteptase, zgomotul stropșit al mașinăriei, și se răsuci, lovind aparatul de cafea cu pumnul; se bloca întotdeauna după ce storcea din el câțiva stropi.

Fetele intrară iarăși, aburcând pungile pe masa din bucătărie și, îndemnate de Diane, se apucară să le desfacă.

— Unde-i Ben? întrebă Diane.

— Mmm, făcu Patty amestecând trei linguriță de zahăr în cana lui Diane.

Făcu un gest spre fete, care încetiniseră deja cu aranjatul proviziilor și se uitau spre ele, din diferite unghiuri, cu nonșalanță prefăcută.

— A dat de bucluc, explodă încântată Michelle. Din nou.

— Spune-i despre ce și-a făcut la… știi tu ce, își îmboldi Debby sora.

Diane se întoarse spre Patty cu o grimasă, așteptându-se, era limpede, la vreo mutilare genitală sau altele asemenea.

— Fetelor, mătușa D. v-a luat un album…

— Mergeți și jucați-vă cu el la voi în cameră, vreau să vorbesc cu mama voastră.

Diane le vorbea mereu fetelor mai aspru decât Patty, juca rolul fals-morocănos al lui Ed Krause, care obișnuise, în copilăria lor, să le boscorodească cu un aer atât de exagerat de trudit că până și copiii știuseră de la bun început că mai mult le tachina. Patty adăugă o privire rugătoare către Michelle.

— Uau, un album cu abțibilduri! anunță Michelle, exagerându-și doar un pic entuziasmul.

Michelle era mereu dornică să fie complice la planurile ascunse ale adulților. Și, odată ce Michelle se prefăcea că vrea ceva, Libby începea pe loc să rânjească și să întindă mânuțele. Libby era născută de Crăciun, ceea ce însemna că nu căpăta niciodată cantitatea corectă de cadouri. Patty avea obiceiul să pună deoparte un cadou suplimentar — cu un „La mulți ani, Libby!“ —, dar știau cu toții adevărul, Libby ieșea în pagubă. Și arareori Libby se simțea altfel decât păgubită.

Știa lucrurile astea despre fetele ei, dar le uita mereu. Ce avea oare, de o surprindeau așa de tare trăsăturile de personalitate ale copiilor?

— Vrei să mergem în garaj? întrebă Diane, cu mâna pe țigările din buzunarul de la piept.

— O, răspunse Patty fără să comenteze mai mult.

Diane se lăsa și se reapuca de fumat de cel puțin două ori pe an, de când împlinise treizeci de ani. Avea acum treizeci și șapte (și arăta mult mai rău decât Patty, avea pielea de pe față numai romburi boțite, ca a unui șarpe),

iar Patty învățase de mult că cel mai bine era să-și țină gura și s-o trimită în garaj. Exact așa procedase mama cu tatăl lor. Care, da, murise de cancer pulmonar nu cu mult după ce împlinise cincizeci de ani.

Patty își urmă sora, trăgând aer în piept, pregătindu-se să-i spună lui Diane că ferma era dusă, așteptând să vadă dacă sora ei avea să se apuce să-l boscorodească pe Runner, cu cheltuielile acelea nebunești ale lui, şi pe ea, care le îngăduise, sau doar să rămână tăcută, înclinând o singură dată din cap.

— Care-i deci treaba cu chestia aia a lui Ben? zise Diane așezându-se confortabil în șezlongul scrâșnitor, cu două benzi rupte și atârnând către podea.

Își aprinse o țigară și alungă îndată fumul dinspre Patty.

— A, nu-i așa de ciudat. Adică e, dar… și-a vopsit părul în negru. Ce-nseamnă asta?

Așteptă ca Diane să-și slobozească hohotele ascuțite, dar soră-sa tăcea.

— Ce mai face Ben, Patty? În general, cum ți se pare?

— Mm, nu știu. Cam cu toane.

— Tot timpul a fost cu toane. Și când era mic, parcă era o pisică. Odată se alinta, și-n momentul următor se uita la tine de parcă habar n-avea cine ești.

Era adevărat, Ben fusese, la doi ani, ceva uimitor. Se cerea iubit degrabă, apuca un sân sau un braț, dar, de îndată ce-și căpăta porția de afecțiune, și asta se întâmpla iute, se pleoștea total, o făcea pe mortul până ce-i dădeai drumul. Îl dusese la doctor, iar Ben rămăsese țeapăn, rigid, cu buzele strânse, un băiețel stoic cu bluză pe gât și cu o capacitate deranjantă de a se arăta neprietenos. Până și pe doctor îl descumpănise; îi dăduse o acadea ieftină, iar ei îi

zisese să mai vină peste șase luni dacă situația rămânea la fel. Dar situația rămăsese pentru totdeauna la fel.

— Eh, să ai toane nu-i o crimă, zise Patty. Și Runner avea toane.

— Runner e un ticălos, nu-i la fel. Ben a avut întotdeauna felul ăsta distant de-a fi.

— Păi are cinșpe ani, dădu Patty să înceapă, însă se poticni.

Sub ochi îi căzu un borcan cu cuie vechi de pe policioară, care se îndoia că mai fusese mutat de pe vremea lui taică-său. Avea lipit un crâmpei de bandă adezivă pe care scria *Cuie,* cu scrisul lui alungit și drept.

Garajul avea o podea uleioasă de ciment, mai rece chiar decât aerul. Într-un colț, un bidon vechi, plin cu apă, înghețase și crăpase. Aburii respirației lor se împleteau cu fumul țigării lui Diane. Dar era bizar de mulțumită aici, printre sculele astea vechi, pe care și le putea imagina în mâinile tatălui ei: greble cu dinți strâmbați, topoare de toate mărimile, rafturi cu borcane umplute cu șuruburi, cuie și șaibe. Până și o ladă frigorifică veche, cu dâre de rugină pe fund, unde tatăl lor își ținea la rece berea când asculta meciurile la radio.

O neliniștea că Diane vorbea atât de puțin, de vreme ce lui Diane îi plăcea să-și exprime opiniile, chiar și când nu le avea. O neliniștea și mai mult nemișcarea lui Diane, faptul că nu-și găsise ceva de îndreptat, de aranjat, fiindcă lui Diane îi plăcea să facă lucruri, nu se mulțumea niciodată să stea și să vorbească.

— Patty, trebuie să-ți zic ce-am auzit și eu. Prima dată m-am gândit să nu-ți spun nimic, fiindcă evident că nu-i adevărat. Dar ești mamă, ar trebui să știi, și… la naiba, habar n-am, ar trebui, pur și simplu, să știi.

— OK.

— S-a jucat Ben vreodată cu fetele într-un fel care-ar putea să inducă pe cineva în eroare?

Patty nu făcu decât să se holbeze la ea.

— Într-un fel care i-ar face pe unii să-și facă idei greșite… sexual?

Patty aproape simți că se sufocă.

— Ben *le urăște* pe fete! zise, surprinsă de cât de ușurată se simțea. Are de-a face cu ele cât mai puțin cu putință.

Diane își aprinse încă o țigară, încuviințând încordată din cap.

— Ei, bine atunci, în regulă. Dar mai e ceva. Mi-a spus o prietenă că s-a făcut o plângere legată de Ben în școală, că vreo câteva fetițe, cam de vârsta lui Michelle, au zis ceva că le-ar fi sărutat, ori că le-ar fi pipăit sau ceva. Poate și mai rău. Ce-am auzit eu era mai rău.

— Ben? Dar nu-ți dai seama că asta-i nebunie curată?

Patty se ridică, nu mai știa ce să facă cu brațele și picioarele. Se întoarse spre dreapta, apoi spre stânga, prea repede, ca un câine nedumerit, apoi se așeză la loc. O bandă de susținere a scaunului se rupse.

— Știu că-i nebunie. Sau vreo neînțelegere.

Era cel mai rău cuvânt pe care l-ar fi putut rosti Diane. Îndată ce-l rosti, Patty știu că exact de asta se temuse. Marja aia de posibilitate — *neînțelegere* — care putea transforma ceva în altceva. O atingere pe creștet putea fi o mângâiere pe spate, putea fi un sărut pe buze, putea fi un acoperiș care se prăbușea.

— Neînțelegere? Ben n-ar avea cum să nu înțeleagă un sărut. Sau o atingere. Nu cu o fetiță. Nu-i pervers. E un puști mai ciudățel, dar nu-i bolnav la cap. Nu-i nebun.

Patty își petrecuse viața jurându-se că Ben *nu era* ciudat, ci doar un copil ca atâția alții. Acum însă, se hotărâse că-i ciudat. Își dădu seama de asta cu o iuțeală brutală, ca atunci când vântul îți aruncă brusc, când conduci, tot părul în față.

— Și nu vrei să le spui tu că n-ar face așa ceva? întrebă Patty, lacrimile îi apărură pe loc în ochi și îndată își simți obrajii uzi.

— Pot să zic la toată lumea din Kinnakee, din statul Kansas, că n-ar face una ca asta, și tot s-ar putea să nu opresc zvonurile. Nu știu. Am auzit și eu ieri după-amiază, dar pare să se… tot umfle. Am fost cât pe ce să dau fuga aici. După aia mi-am petrecut restul nopții convingându-mă că nu-i nimic. Dar m-am trezit de dimineață și mi-am dat seama că ceva este totuși.

Patty știa senzația, o mahmureală de după vis, ca atunci când sărea îngrozită din somn, la două noaptea, și încerca să-și spună că ferma era bine, că aveau s-o scoată la capăt în anul acela, apoi se simțea și mai rău când o trezea ceasul, în câteva ore, plină de vinovăție și simțindu-se înșelată. Era uimitor cum puteai să stai ore întregi, în miez de noapte, prefăcându-te că totul era bine, apoi, în treizeci de secunde, dimineața, să știi sigur că nici vorbă de așa ceva.

— Ai venit deci cu cumpărături și album cu poze și-ai știut tot timpul de *povestea* asta cu Ben pe care voiai să mi-o spui.

— Cum ziceam…

Diane ridică înțelegătoare din umeri, răsfirându-și degetele, cu excepția celor în care ținea țigara.

— Bun, și-acum ce se-ntâmplă? Știi numele fetelor ăstora? O să mă sune cineva, o să vorbească cu mine, cu Ben? Trebuie să dau de Ben.

— Unde-i?

— Nu știu. Ne-am certat. Din cauza părului. Și-a luat bicicleta și s-a dus.

— Și care-i povestea cu părul lui?

— Nu știu, Diane! Ce mai contează acum, pentru numele lui Dumnezeu?

Dar conta, cum să nu conteze, Patty știa asta. Acum totul avea să fie prefirat, să i se caute nod în papură.

— Ei, nu cred că-i o urgență, zise cu voce scăzută Diane. Nu cred că trebuie să-l aducem acasă chiar acum, decât dacă vrei tu neapărat.

— Îl vreau acasă chiar acum.

— Bun, atunci să sunăm lumea. Dă-mi o listă cu prietenii lui și încep să dau telefoane.

— Nici nu mai știu ce prieteni are, zise Patty. Vorbea cu cineva de dimineață, dar n-a spus cu cine.

— Să repetăm apelul.

Sora ei mormăi ceva, strivi chiștocul sub talpă, o trase pe Patty din scaun, o conduse înăuntru. Diane se răsti la fete, cerându-le, când ușa se întredeschise, să stea în cameră, și se îndreptă spre telefon, apăsând cu hotărâre tasta de repetare apel. Tonurile numerice se auziră ciripitoare în receptor — bipbipBIPbipbipbopBIP —, dar, până să sune, Diane închise.

— Era numărul meu.

— A, da. Am sunat eu, după ce-am mâncat, să văd dacă treci pe-aici.

Cele două surori se așezară la masă, iar Diane turnă în căni alte porții de cafea. Zăpada trimitea în bucătărie licăriri iuți de lumină stroboscopică.

— Trebuie să-l aducem pe Ben acasă, zise Patty.

Libby Day

Acum

Zăpăcită ca o școlăriță, am făcut drumul spre casă gândindu-mă la Ben. Mi-l imaginasem, de la șapte ani, în aceleași cadre de casă bântuită: Ben, cu părul negru, cu fața netedă, cu mâinile încleștate pe mânerul toporului, dând năvală pe hol către Debby, cu un fel de zumzet ieșindu-i printre buzele strânse. Fața palidă a lui Ben, stropită cu sânge, urlete, pușca de vânătoare dusă la umăr.

Uitasem că, odată, fusese doar Ben și atât, timid și serios, cu izbucniri glumețe de-un soi bizar. Ben, fratele meu, care nu făcuse, nu putuse să facă ce ziceau ei. Ce ziceam eu.

La un semafor, simțind că-mi fierbe sângele, am întins mâna în spatele scaunului și am apucat un plic de la o factură veche. Dedesubtul pătrățelului de plastic transparent am scris *Suspecți*. Apoi am continuat cu *Runner*. M-am oprit. *Cineva care-i purta pică lui Runner?* am

scris. *Cineva care avea de luat bani de la Runner?* Runner-runnerrunner. Totul revenea la Runner. Vocea de bărbat care răcnise în casa noastră, în noaptea aceea, ar fi putut fi a lui Runner ori a vreunui dușman de-al lui Runner la fel de ușor ca și a lui Ben. Aveam nevoie ca asta să fie adevărat, să poată fi dovedit. M-a lovit un val de panică: nu pot trăi așa, cu Ben la închisoare, cu vinovăția asta persistentă. Trebuia să termin cu ea. Trebuia să știu. Eu, eu. Eram, încă, de un egoism previzibil.

Când am trecut pe la răscrucea cu drumul ce ducea spre ferma noastră, am refuzat să mă uit.

Am oprit la o benzinărie, pe la periferia Kansas City-ului, am făcut plinul, mi-am cumpărat un baton de brânză topită, niște cola, pâine albă și mâncare uscată pentru pisica mea cea bătrână și flămândă. Am condus apoi până acasă, Acolo, În Direcția Aia, am tras mașina pe panta delușorului meu, am coborât și m-am holbat la cele două babe de peste drum, care nu se uitau niciodată la mine. Stăteau pe verandă, în balansoar, ca de obicei, cu tot frigul, cu capetele ținute drept, rigid, ocolindu-mă cu privirea ca pe un obstacol în calea peisajului. M-am proțăpit cu mâinile în șolduri, în vârful dealului, și-am așteptat până ce una dintre ele, în fine, a cedat și m-a privit. Atunci am făcut din mână, un ditamai gestul grandios, ca în filmele western. Cotoroanța bătrână a înclinat din cap în direcția mea. Am intrat în casă și m-am apucat să-l hrănesc pe bietul Buck, simțind o sclipire de triumf.

Cât mai aveam încă energie, am întins cu lama cuțitului muștar galben pe pâinea albă, am mai adăugat niște movilițe moi de brânză topită pe deasupra și am înghițit sendvișul în vreme ce negociam cu trei operatori telefonici diferiți, însă la fel de plictisiți, ca să dau

de Căminul Bert Nolan pentru Bărbați. Încă o chestie de adăugat pe lista potențialelor ocupații viitoare: telefonistă. Când eram copil, toate fetițele voiau să se facă asta, telefoniste, dar nu mai țineam minte de ce.

Cu o bucățică de pâine lipită de cerul gurii, am reușit într-un sfârșit să vorbesc cu cineva de la Căminul Bert Nolan și-am descoperit, cu surprindere, că era însuși Bert Nolan. Eu crezusem că, dacă numele tău e folosit pentru a denumi o instituție, atunci clar ești mort. I-am spus că încercam să dau de Runner Day, iar el a tăcut un pic, la celălalt capăt.

— Ei, vine și pleacă, luna trecută a fost mai mult plecat, dar n-ar fi o problemă să-i transmit un mesaj, a zis Bert Nolan cu o voce precum claxonul unei mașini vechi.

I-am dat numele meu — nu l-a recunoscut — și eram pe cale să-i dau și numărul, când Nolan m-a întrerupt.

— A, n-o să poată suna interurban, vă zic de pe-acum. Pe-aici bărbații noștri tind să scrie multe scrisori. Cu poșta, știți? Mai puțin de cincizeci de cenți timbrul și nu trebuie să stai la coadă la telefon. Îmi lăsați și adresa?

Nu i-am lăsat-o. Mă cutremuram la ideea de a-l vedea pe Runner tropăind pe treptele mele de la intrare, cu ciubotele alea cu vârfuri ascuțite, cu mâinile jegoase în șolduri, rânjind de parcă m-ar fi bătut la vreun joc.

— Dacă vreți, preiau eu mesajul și-mi dați mie personal adresa, a zis cu bun-simț Bert Nolan. Și, odată ce-a terminat cu scrisoarea, v-o pot trimite eu în locul lui, și nici n-o să știe ce cod poștal aveți. Multe rude procedează-n felul ăsta.

Pe fundal, un automat de băuturi scotea, cu un huruit, o doză de suc, cineva l-a întrebat pe Nolan dacă nu vrea, iar el a răspuns *Nu, mersi, încerc s-o las mai moale*, cu vocea blândă a unui doctor de provincie.

— Vreți așa, domnișoară? Altfel o să fie greu să dați de el. Cum ziceam, nu-i el genul să stea pe lângă telefon și să aștepte să-l sunați.

— Și e-mail nu aveți?

Bert Nolan a mormăit.

— Nu, mă tem că n-avem e-mail.

Nu știam ca Runner să fie un mare pasionat de corespondență, dar întotdeauna scrisese mai mult decât telefonase, așa că probabil asta era cea mai bună metodă, asta dacă nu voiam să merg până-n Oklahoma cu mașina și să aștept pe unul din paturile lui Bert Nolan.

— Ați fi amabil să-i spuneți că aș vrea să vorbesc cu el despre Ben și noaptea aceea? Pot veni și să-l văd, numai să-mi spună o zi.

— OK… ați spus Ben și *noaptea aceea*?

— Așa am spus.

Știam că Lyle avea să se împăuneze cu convertirea mea — convertirea mea semi-posibilă, potențială — în privința lui Ben. Mi-l imaginam adresându-se pasionaților din Clubul Omor, îmbrăcat cu una dintre gecile lui strâmte și aiurea, explicându-le cum mă convinsese să-l văd pe Ben. „La început chiar a refuzat, gen, cred că se temea de ce-o să descopere despre Ben… și despre ea însăși.“ Și mutrele alea ridicate spre el, bucurându-se tare de ce făcuse. Mă irita.

Voiam, de fapt, să vorbesc cu mătușa Diane. Diane, care avusese grijă de mine vreme de șapte din cei unsprezece ani ai mei de orfană minoră. Ea mă luase prima la ea, mă băgase în rulotă cu valiza mea de lucruri. Haine, o carte care-mi plăcea, dar jucării nu. Michelle avusese obiceiul să adune toate păpușile noaptea, să doarmă cu

ele, zicea că-i petrecerea ei în pijamale, și făcuse pipi pe ele când fusese strangulată. Încă mai țineam minte albumul de lipit abțibilduri pe care ni-l adusese Diane în ziua crimelor — cu flori, unicorni și pisoi — și mă întrebasem mereu dacă se aflase în grămada aceea de jucării distruse.

Diane nu-și putea permite o locuință nouă. Toți banii din asigurarea de viață a mamei se duseseră ca să-i angajeze lui Ben un avocat decent. Diane zicea că maică-mea ar fi vrut asta, dar o zicea cu jumătate de gură, de parcă, dacă ar fi putut, ar fi muștruluit-o bine pe mama. Deci, pentru noi, niciun ban. Fiindcă eram mititică, încăpeam să dorm într-un spațiu gen debara, unde ar fi trebuit să fie mașina de spălat. Diane chiar zugrăvise ungherul acela pentru mine. Lucra peste program, mă trimitea cu autobuzul la Topeka pentru terapie, încerca să fie afectuoasă cu mine, chiar dacă-mi dădeam seama că o durea să mă îmbrățișeze, fiindcă eram amintirea veșnic vie, plângăcioasă, a uciderii surorii ei. Brațele ei mă cuprindeau ca un cerc de învârtit, ca și cum jocul ar fi fost să mă înconjoare cu ele, dar să mă atingă cât mai puțin cu putință. Însă, în fiecare dimineață, îmi spunea că mă iubește.

În următorii zece ani îi făcusem mașina zob de două ori, îi spărsesem de două ori nasul, îi furasem și îi vândusem cardurile de credit și-i omorâsem câinele. Asta cu câinele o făcuse, în fine, să-și iasă din răbdări. O luase pe Gracie, o cățeluș lățoasă, la scurt timp după crime. Lătra ascuțit și era cât antebrațul lui Diane de mare, iar Diane ținea mai mult la ea decât la mine, sau cel puțin așa simțeam. Ani întregi am fost geloasă pe câinele ăla; mă uitam cum Diane o piaptănă pe Gracie, cu mâinile ei mari de bărbat încleștate pe-un pieptene de plastic roz,

cum îi netezește blana încâlcită, cum scoate din portofel o poză cu Gracie, și nu cu mine. Cățeaua era obsedată de piciorul meu, cel paradit, cu doar două degete, al doilea și cel mic, nişte chestii mici și crâmpoțite. Gracie le tot adulmeca, de parcă ar fi știut că ceva nu era în regulă cu ele. Asta nu prea mă făcea s-o îndrăgesc.

Fusesem pedepsită pentru ceva, în vara de după cel de-al doilea an de liceu, și, cât era Diane la lucru, zăceam în rulota înfierbântată și mă înfuriam tot mai tare și mai tare pe câinele ăla, care se agita din ce în ce mai mult. Refuzam să o scot la plimbare, așa că începuse, la un moment dat, să dea ture disperate între sofa, bucătărie și budă, scâncind necontenit, amușinându-mi piciorul. Și, cum mă ghemuiam retrăgându-mă, adunându-mi furia, prefăcându-mă că mă uit la un serial, dar lăsându-mi de fapt creierul să se înfierbânte, Gracie s-a oprit dintr-un tur de alergat frenetic și m-a mușcat de degetul mic de la piciorul beteag, l-a apucat între canini și a început să-l zgâlțâie. Țin minte că m-am gândit *Poate-mi smulge și ultimele degete* și m-am înfuriat crunt pe ridicolul situației: la mâna dreaptă un ciot, pe care niciun bărbat n-avea să pună un inel de logodnă, iar piciorul drept, dezechilibrat, mă făcea să pășesc legănându-mă, ca un marinar ajuns pe țărm. Fetele de la școală îi ziceau „muguraș“ degetului. Era și mai rău, suna caraghios și grotesc în același timp, ceva care te făcea să chicotești și să-ți ferești repede privirea. Un doctor îmi spusese, nu demult, că amputările nu fuseseră, probabil, necesare. „Doar un doctor de la țară excesiv de ambițios.“ Am apucat-o pe Gracie de la jumătate, i-am simțit coșul pieptului, tremuratul ușor al trupului micuț. Tremuratul n-a făcut decât să mă înfurie și mai tare. Nici una, nici două, mi-am tras degetul

din colții ei — și carnea de pe deget totodată — și-am azvârlit-o, cât de tare am putut, înspre bucătărie. S-a lovit de muchia ascuțită a blatului și s-a prăbușit, o moviliță zvârcolitoare, umplând linoleumul de sânge.

Nu vrusesem s-o omor, dar a murit, și nu atât de rapid cât mi-aș fi dorit, ci în vreo zece minute, timp în care m-am sucit și m-am învârtit prin jurul rulotei, încercând să-mi dau seama ce-i de făcut. Când a venit Diane acasă, în mâini ținând o ofrandă de pui la rotisor, Gracie încă zăcea pe podea, iar eu n-am putut să zic decât „M-a mușcat".

Aș fi vrut să zic mai multe, să explic de ce nu eram vinovată, însă Diane ridicase un deget tremurător: *Lasă*. Își sunase apoi prietena cea mai bună. Valerie, o femeie la fel de delicată și de mămoasă pe cât era Diane de mătăhăloasă și de fără fasoane. Diane a stat apoi ghemuită lângă chiuvetă, privind pe geam cât Valerie a învelit-o pe Gracie într-o pătură specială. S-au înghesuit, după aceea, în spatele ușii închise a dormitorului, de unde au ieșit apoi, Valerie tăcută lângă Diane, înlăcrimată și frământându-se cât mi-a spus Diane să-mi fac bagajul. Acuma, dacă stau să mă gândesc, Valerie trebuie să fi fost iubita lui Diane — noapte de noapte, Diane se băga în pat și vorbea cu ea la telefon până ce adormea. Se sfătuiau în toate, ba aveau chiar și aceeași tunsoare cu șuvițe, nepretențioasă. La vremea aceea nu-mi păsa ce relație aveau.

Am locuit, apoi, în ultimii doi ani de liceu, cu un cuplu politicos din Alabama, niște rude mai de departe, pe care nu i-am terorizat decât un pic. De atunci, la câteva luni, Diane mă suna. Stăteam cu ea pe fir, ascultând mai ales părâieli parazite și răsuflarea plină de fum a lui Diane. Îmi imaginam cum atârnă partea de jos a gurii ei

în dreptul receptorului, cu puful de pe bărbie și alunița de lângă buză, un disc de culoarea cărnii care, îmi spusese odată chicotind, îți îndeplinea dorințe dacă-l frecai. Auzeam apoi ceva scârțâind pe fundal și știam că Diane deschide dulăpiorul din mijloc, din bucătărie. Știam locul ăla mai bine decât casa de la fermă. Diane și cu mine scoteam zgomote fără rost, ne făceam că tușim ori strănutăm, apoi Diane zicea „O secundă, Libby", fără rost, de vreme ce niciuna nu vorbise. Valerie era și ea acolo de obicei și-și vorbeau în surdină, apoi Diane îmi mai oferea cam douăzeci de secunde de conversație și găsea un motiv să închidă.

Încetase să mai vorbească cu mine după ce scosesem pe piață cartea aia. Atâta mi-a zis: *Ce te-a mâncat să* faci *una ca asta?* adică, pentru Diane, ceva relativ moderat, însă care duruse mai mult decât dacă mi-ar fi spus de treizeci de ori să mă duc dracului.

Știam că Diane avea să aibă același număr, nu s-ar fi mutat în veci — rulota aceea era lipită de ea ca o carapace. Am stat douăzeci de minute să scormonesc prin mormanele de-acasă după vechea agendă telefonică, pe care-o aveam din clasele primare, cu o fetiță roșcovană cu codițe pe copertă, care trebuie să i se fi părut cuiva că aduce cu mine. Mai puțin la zâmbet. Numărul lui Diane apărea la *M,* de la Mătușa Diane, și numele era scris, violet, cu cursivele mele umflate.

Ce ton să abordez, cum să explic apelul? Pe de o parte aș fi vrut să-i aud în telefon respirația grea, vocea aceea de antrenor de fotbal răsunându-mi în ureche, *Ehei, da' ce ți-a luat așa de mult să dai un telefon?* Pe de altă parte, voiam să aflu ce credea cu adevărat despre Ben. Nu-l făcuse niciodată pe Ben cu ou și cu oțet în fața mea,

mereu fusese atentă cum vorbește despre el, încă un lucru pentru care, retroactiv, îi datoram mulțumiri.

Am format numărul, cu umerii strânși mai să-mi atingă lobii urechilor, cu noduri în gât, ținându-mi respirația fără să-mi dau seama de asta decât când a intrat robotul telefonic și, brusc, am dat aerul afară.

Era vocea lui Valerie, care-mi cerea să las un mesaj pentru ea sau pentru Diane.

— Ăă, bună… aici Libby. Voiam să vă salut și să vă zic că mai trăiesc.

Am închis. Am sunat iarăși.

— Nu-mi băgați în seamă mesajul de dinainte, vă rog. Sunt Libby, am sunat ca să-mi cer iertare pentru… Of, pentru o groază de lucruri. Și-aș vrea să vorbesc…, am lungit-o în caz că totuși asculta cineva, apoi mi-am lăsat numărul, am închis și m-am pus pe marginea patului, gata să mă ridic, dar fără vreun motiv s-o fac.

M-am ridicat. Făcusem, în ziua asta, mai multe decât tot anul trecut. Dacă tot eram la telefon, m-am mobilizat să-l sun și pe Lyle, sperând să dau peste mesagerie, dar, ca de obicei, a răspuns. Până să mă agaseze prea tare, am apucat să-i spun că întâlnirea cu Ben mersese bine și că eram gata să aflu cine credea el că ar fi ucigașul. Am rostit totul pe un ton foarte precis, ca și cum aș fi împărțit informația cu linguriță.

— Am știut c-o să-ți placă de el, am știut c-o să-ți schimbi părerea, s-a umflat el în pene și, încă o dată, am izbutit să nu închid.

— N-am zis asta, Lyle, am zis că-s gata pentru altă însărcinare, dacă vrei.

Ne-am întâlnit iarăși, tot la restaurantul cu grătare, împâclit de grăsime. Altă chelneriță bătrână, sau poate

aceeași, cu perucă roșie, se zbătea pe-acolo în teniși fleșcăiți, cu fusta mini fâlfâind, aducând cu o străveche antrenoare de tenis. În loc de umflatul care-și admira vaza am dat peste o masă plină cu hipsteri, care-și treceau unii altora cărți de joc erotice din anii '70 și se hlizeau la tufele de păr ale femeilor. Lyle stătea bâțos la o masă de alături, cu scaunul sucit ciudat, într-o parte. M-am așezat lângă el și mi-am turnat niște bere din halba lui.

— Deci a fost cum te-ai așteptat? Ce-a zis? a pornit Lyle, bâțâind din picior.

I-am spus tot, mai puțin partea cu iepurașul de porțelan.

— Dar înțelegi ce zicea Magda totuși despre lipsa lui de speranță?

Înțelegeam.

— Cred că s-a împăcat cu sentința, am zis, informație împărtășită doar fiindcă tipul îmi dăduse 300 de dolari și voiam mai mult. El crede că-i o penitență fiindcă n-a fost acolo să ne apere sau așa ceva. Nu știu. Aș fi zis că spunându-i de mărturia mea, despre cum am… exagerat, o să vrea imediat să folosească asta, dar… nimic.

— Legal vorbind, s-ar putea să nu mai însemne mare lucru după atâta timp, a zis Lyle. Magda zice că, dacă vrei să-l ajuți pe Ben, ar trebui să punem laolaltă mai multe probe, și-ți poți retrage mărturia, gen, când depunem dosarul pentru *habeas corpus* — o să facă un pic de vâlvă. În mometul ăsta e mai mult ceva politic decât o acțiune judiciară. O mulțime de oameni au făcut carieră pe seama cazului ăstuia.

— Magda pare să știe multe.

— Conduce grupul ăsta, Societatea Eliberați-l pe Day — totul ca să-l scoată pe Ben din pușcărie. Mă duc și eu

pe-acolo uneori, dar pare să fie mai degrabă pentru… fani. Pentru femei.

— Ai auzit vreodată ca Ben să fi avut vreo relație mai serioasă cu vreo fată? Una dintre femeile alea cu nume gen Molly, Sally sau Polly? Avea un tatuaj.

— Sally, nu. Polly parcă-i nume de animal de casă — avea văru-meu o cățea cu numele ăsta. E o Molly, dar are, vreo șaptezeci de ani sau pe-acolo.

În față i-a apărut o farfurie cu cartofi prăjiți. Chelnerița, clar, era alta, la fel de bătrână, dar mult mai prietenoasă. Îmi plac chelneriţele care-mi spun scumpi sau dragă, și ea mi-a spus.

Lyle a mâncat cartofi prăjiți un timp, făcându-și băltoace de ketchup pe marginea farfuriei, apoi sărându-și și piperându-și ketchupul. Lua câte o singură bucată de cartof, o înmuia în sos și și-o băga în gură, grijuliu ca o fată simandicoasă.

— Bun, acuma spune-mi cine crezi tu că-i făptașul, l-am îndemnat într-un târziu.

— Cine ce?

Am dat ochii peste cap și mi-am lăsat capul în palme, de parcă gata, era prea mult pentru mine, și aproape că era.

— A, da. Cred că Lou Cates, tată lui Krissi Cates, e făptaşul, a spus și s-a lăsat pe spătar satisfăcut, de parcă ar fi câștigat la un joc cu enigme polițiste.

Krissi Cates, numele îmi părea vag cunoscut. Am încercat să mă dau știutoare în fața lui Lyle, dar n-a mers.

— Nu știi cine-i Krissi Cates, așa-i?

Văzând că tac, a căpătat un ton șmecher, condescendent.

— Krissi Cates era în clasa a cincea la școala ta, la școala lui Ben. În ziua când a fost omorâtă familia ta, poliția îl

căuta pe Ben să-l interogheze — fata îl acuzase că ar fi molestat-o.

— Ce?

— Mda.

Ne-am holbat unul la altul, cu priviri identice, gen „eşti dus".

Lyle a clătinat din cap.

— Când ai spus că lumea nu vorbește chestii cu tine, n-ai glumit.

— N-a depus mărturie împotriva lui Ben…, am început.

— Nu, nu. E singura chestie deșteaptă pe care a făcut-o apărarea lui Ben, să le prezinte, molestarea și crimele, ca și cum n-ar fi fost nicio legătură legală între ele. Dar juriul era cu siguranță pornit pe el. Toată lumea din împrejurimi auzise că Ben o agresase pe fetița aceea drăguță, dintr-o familie de treabă, și asta a dus probabil, ziceau ei, la „crimele satanice". Știi cum e cu bârfele astea.

— Bun, și chestia cu Krissi Cates a ajuns la judecată? am întrebat. Au dovedit că Ben i-a făcut ceva?

— N-a mai continuat —, nu l-au pus sub acuzare, a zis Lyle. Familia Cates a făcut o înțelegere rapidă cu școala, apoi s-au mutat. Dar știi ce cred eu? Cred că Lou Cates a venit la voi acasă, în noaptea aia, ca să-l ia la întrebări pe Ben. Cred că Lou Cates, un tip solid, gen, a vrut niște răspunsuri, și-apoi…

— A dat într-o așa turbare, că s-a hotărât să ucidă întreaga familie? Nu are niciun sens.

— Gagiul a făcut trei ani pentru ucidere din culpă când era mai tânăr, asta am aflat, cică ar fi aruncat cu o bilă de biliard, a zburat-o din fundul grădinii în capul unui tip și l-a omorât. Avea o fire violentă. Dacă Lou Cates ar fi crezut că fata i-a fost agresată, pot să văd furie turbată.

Și după aia a lăsat, gen, pentagramele și celelalte chestii ca să nu fie bănuit.

— Mm, nu se leagă deloc.

Dar tare aș fi vrut să se lege.

— Nu se leagă nici ideea că fratele tău e făptaşul. E o crimă dementă, mare parte din cele petrecute n-o să se lege. De-asta sunt oamenii atât de obsedați de crimele astea. Dacă s-ar lega, n-ar mai fi mistere, este?

N-am zis nimic. Avea dreptate. Am început să-mi fac de lucru cu sarea şi piperul, puse în recipiente surprinzător de finuțe pentru o speluncă.

— Dar nu crezi că ar trebui măcar, gen, să vezi ce și cum? m-a presat Lyle. Acuzațiile astea grave, oribile, să explodeze în aceeași zi în care ți-a fost omorâtă familia?

— Presupun. Tu ești șeful.

— Zic deci că, până îl găsești pe Runner, să vezi dacă nu găsești pe cineva din familia Cates dispus să vorbească cu tine. Cinci sute de dolari dacă e Krissi sau Lou. Vreau să văd doar dacă mai spun și acum aceeași poveste despre Ben. Dacă nu-i mustră conștiința, gen. Adică sunt sigur c-au mințit. Așa-i?

Mă simțeam iarăși nesigură. Credința mea n-ar fi trebuit încercată chiar acum. Dar m-am agățat totuși, de o stranie certitudine: pe mine Ben nu mă molestase niciodată. Dacă era pedofil, n-ar fi început cu o fetiță aflată acasă, la îndemână?

— Așa-i.

— Așa-i, a repetat Lyle.

— Dar nu-s sigură că o să am mai mult noroc decât tine. Sunt, adică, sora tipului care se zice că ar fi molestat-o.

— Ei bine, am încercat și n-am ajuns nicăieri, a dat din umeri Lyle. Nu-s bun la chestii din astea.

— Ce chestii?

— De finețe.

— A, păi eu sunt bună, clar.

— Excelent. Și, dacă o să poți stabili o întâlnire, mi-ar plăcea să vin și eu.

Am dat în tăcere din umeri, m-am ridicat, plănuind să-l las pe el să plătească, dar mi-a strigat numele înainte să fac trei pași.

— Libby, știi că ai în buzunar solnița și râșnița de piper?

M-am oprit o secundă, m-am gândit inițial să mă prefac uimită — *mamă, ce gură-cască sunt*. Dar în loc de asta am înclinat doar din cap și am dat buzna pe ușă afară. Îmi trebuiau.

Lyle o găsise pe mama lui Krissi în Emporia, Kansas, unde locuia cu al doilea soț al său, cu care făcuse și-o fată, la aproape douăzeci de ani după prima. Lyle lăsase niște mesaje mai demult, la care femeia nu răspunsese. Până aici izbutise să ajungă.

Niciodată să nu lași un mesaj pentru cineva de care chiar vrei să dai. Nu, tot suni și suni până răspunde — de nervi, de curiozitate sau de teamă —, apoi dai pe gură ce trebuie ca să ții omul pe fir.

Am sunat-o de douăsprezece ori pe mama lui Krissi până să răspundă și-atunci, la repezeală, am zis:

— Sunt Libby Day, sora mai mică a lui Ben Day, îl mai ții minte pe Ben Day?

Am auzit cum niște buze moi se desfac cu un plescăit, apoi o voce slabă a murmurat:

— Da, îl mai țin minte pe Ben Day. Ce doriți, vă rog?

Ca și cum aș fi fost un vânzător prin telefon.

— Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră sau cu cineva din familie despre acuzațiile pe care i le-a adus fiica dumneavoastră, Krissi, lui Ben.

— Nu vorbim despre asta… cum te numești, ăă, Lizzy? M-am recăsătorit și am foarte puține legături cu fosta familie.

— Știți cum pot să dau de Krissi sau de Lou Cates?

A slobozit un oftat, ca și cum ar fi suflat o gură de fum.

— Lou e prin vreun bar, undeva prin Kansas, bănuiesc. Krissi? Ia-o pe I-70 spre vest, ceva mai încolo de Columbia. Fă la stânga, pe la cluburile alea de striptease. Și să nu mai suni.

Ben Day

2 ianuarie 1985, 12:51 p.m.

Luă o bucată de hârtie colorată din coșul lui Krissi, o împături în două, scrise pe ea „E vacanța de Crăciun și mă gândesc la tine — Ghici cine?“ Cu un *B* la final. Avea să-i placă la nebunie. Se gândi să ia ceva din coșul lui Krissi și să pună într-al lui Libby, dar hotărî să n-o facă totuși. Dacă Libby apărea cu ceva drăguț, ar fi dat de bănuit. Se întrebă câtă bășcălie se făcea, la școală, pe seama lui și a surorilor lui. Cele trei fete își împărțeau o garderobă și jumătate. Michelle cu puloverele lui vechi, Debby îmbrăcată cu ce pica de la Michelle, iar Libby cu ce mai rămânea: blugi peticiți de băiat, bluze de baseball pătate, rochii ieftine, împletite, pe care burta lui Debby le deforma. Cu Krissi era altfel. Toate hainele ei stăteau ca turnate. Și Diondra la fel, cu blugii ei perfecți. Dacă blugii Diondrei păreau roși, asta era fiindcă așa era la modă, dacă aveau pete decolorate era fiindcă-i cumpărase cu pete decolorate. Diondra avea ditai alocația, îl luase și

pe el la cumpărături de câteva ori, îi ținuse hainele să le probeze ca unui copilaș, îi zisese să zâmbească. Îi zisese, făcându-i cu ochiul, că îi rămâne dator. Nu era sigur că tipii ar trebui să lase fete să le cumpere țoalele, nu era sigur dacă asta era sau nu mișto. Domnul O'Malley, dirigintele lui, glumea mereu despre cămăşile pe care îl obliga soția să le poarte, însă domnul O'Malley era însurat. În fine. Diondrei îi plăcea de el în negru şi bani n-avea să-şi cumpere altceva. Afurisita de Diondra își făcea damblaua, ca întotdeauna.

Ăsta era un alt motiv pentru care era fain să umble cu Krissi: ea presupunea că el e mișto fiindcă avea cincisprezece ani, și pentru cincisprezece ani părea nespus de matur. Nu ca Diondra, care râdea de el în cele mai aiurea momente. O întreba: „Ce-i așa de distractiv?", iar ea nu făcea decât să se hlizească cu gura închisă și să mormăie. „Nimic. Ești drăguț". Când încercaseră prima oară să facă sex, fusese așa de împiedicat cu prezervativul, că o făcuse să râdă și-și pierduse erecția. A doua oară îi înhățase prezervativul, îl azvârlise prin cameră, zisese că-și bagă picioarele și-l împinsese în ea.

Acum i se sculase numai gândindu-se la asta. Tocmai lăsa biletelul în coșul lui Krissi, cu pula tare ca naiba, când o văzu pe doamna Darksilver, învățătoarea de la clasa a doua.

— Hei, Ben, ce faci pe-aici? zâmbi ea.

Era în blugi și pulover, cu mocasini în picioare; păși legănat către el, încărcată cu un panou de afișaj și o panglică ecosez.

Își întoarse fața de la ea și dădu să se întoarcă pe coridor, spre liceu.

— A, nimic, voiam doar să las ceva în coșul surorii mele.

— Păi nu fugi așa, vino să mă îmbrățișezi măcar. Nu te mai văd deloc de când te-ai făcut băiat mare, de liceu.

Înainta spre el, mocasinii lipăiau pe ciment, avea pe față zâmbetul ăla larg, roz, și bretonul tăiat drept deasupra sprâncenelor. Copil fiind, făcuse o pasiune pentru ea, pentru părul acela negru, lucios. Se îndepărtă acum de-a binelea și dădu s-o apuce șontâc-șontâc spre ușă, cu pula încă împungând în cracul pantalonilor. Dar chiar când se întoarse cu spatele, își dădu seama că ea observase. Își alungă zâmbetul de pe față și făcu o grimasă dezgustată, stânjenită. Nici nu mai spuse nimic și așa își dădu seama că i-o văzuse. Se uita la coșul lângă care se aflase el — al lui Krissi Cates, nu al soră-sii.

Se simțea ca un animal pășind așa, împiedicat, ca un căprior rănit căruia trebuia să-i pună cineva capăt zilelor. Un glonț și gata. Uneori îl străfulgerau imagini cu puști, o țeavă lipită de tâmplă. Într-un caiet scrisese un citat din Nietzsche, pe care-l găsise răsfoind o carte cu citate, cât aștepta ca echipa de fotbal să iasă din clădire, ca să poată face curat:

> „E întotdeauna o alinare să te gândești la sinucidere; te ajută să treci peste multe nopți proaste."

El, unul, n-avea totuși să se sinucidă în veci. Nu voia să fie ciudatul tragic pe care să-l căineze fetele văzându-l la știri, deși nu vorbiseră niciodată cu el în realitate. Asta, cumva, părea și mai jalnic decât viața lui de-acum. Totuși, nopțile, când lucrurile stăteau rău de-a binelea și se simțea mai prins în capcană și fără pic de coaie, îi plăcea să-şi imagineze cum ar fi. Să deschidă dulăpiorul cu arme al maică-sii (cifrul 5-12-69, aniversarea căsătoriei

părinților, ajunsă acum o glumă), să ia în mâini greutatea aceea plăcută de metal, să vâre câteva cartușe în magazie, la fel de ușor cum ai apăsa tubul cu pastă de dinți, să își apese țeava de tâmplă și să tragă. Trebuia să tragă imediat, cu arma la tâmplă și degetul pe trăgaci, sau ar fi putut să se convingă să n-o mai facă. O singură mișcare — și te duci la pământ ca o haină căzută de pe umeraș. Pleosc… pe podea, după care devii problema altora.

Nu plănuia să facă așa ceva, dar, când voia să se ușureze și nu putea să și-o frece, sau și-o frecase deja și nu fusese de-ajuns, la asta se gândea. Lungit pe podea, pieziș, un trup ca un maldăr de rufe murdare așteptând să fie strânse.

Se năpusti printre uși și pula i se înmuie, ca și cum simpla intrare în școală i-ar fi tăiat bărbăția. Înșfăcă găleata și-o duse în debara, apoi se spălă pe mâini cu săpun.

O apucă spre casa scării, către intrarea din spate; un pâlc de elevi mai mari trecură pe lângă el, îndreptându-se spre parcare; își simțea capul încins pe sub părul negru, își imagina ce credeau — că-i un *ciudat*, cum credea și antrenorul —, dar nu spuseră nimic, nici măcar nu-l priviră, de fapt. La treizeci de secunde după ieșirea lor dădu ușile de perete și văzu soarele strălucind deasupra zăpezii de un alb tulburător. Dacă ar fi fost un videoclip, acum venea chitara, soloul cel dur… uiiiimm!

Afară, gagiii ceilalți se îndesau într-o camionetă și-o luau din loc trasând bucle lenețe prin parcare. Desfăcu lanțul de la bicicletă, simțind că-i zvâcnește capul; o picătură de sânge îi căzu pe ghidon. O șterse cu degetul, pe care și-l trecu apoi peste pârâiașul de pe frunte și, fără să se gândească, și-l băgă în gură, ca și cum ar fi fost uns cu dulceață.

Avea nevoie să se descarce. Bere și poate un joint, să se mai liniștească un pic. Singurul loc unde putea să-ncerce era la Trey. Nu era de fapt casa lui Trey, Trey nu spunea niciodată unde locuia, dar dacă nu era la Diondra, atunci cel mai probabil îl puteai găsi la Adăpost, pe un drum lung și neasfaltat de după autostrada 41, mărginit de șiruri de arbuști de mărul-calului, apoi urma un luminiș mare, cu o magazie făcută din tablă groasă. Chestia zuruia în vânt. Pe timp de iarnă, înăuntru bâzâia un generator, suficient cât să pună la treabă niște calorifere și un televizor cu recepție proastă. Zeci de mostre de mochetă se vedeau zăcând pe podeaua de pământ, pătrățele stridente și puturoase; mai erau și niște canapele vechi și urâte, de căpătat. Lumea se aduna pe lângă caloriferele electrice, fumând, ca și cum ar fi fost focuri de tabără. Era bere peste tot — țineau cutiile la rece, în fața ușii — și toată lumea avea jointuri. De obicei, la un moment dat se întâmpla și câte un drum la supermarket, și ăla pe care pica corvoada se întorcea cu zeci de porții de burrito, unele făcute la microunde, altele tot înghețate. Dacă le rămâneau în plus, înghesuiau porțiile de burrito pe lângă cutiile cu bere.

Ben nu mai fusese acolo fără Diondra, era gașca ei, dar unde altundeva să se ducă? Dacă apărea cu fruntea paradită era sigur că avea să capete înclinări morocănoase din cap și-o cutie de Beast. N-aveau să fie, poate, prietenoși — Trey nu era niciodată tocmai prietenos —, dar contravenea codului lor să facă vânt cuiva. Ben era sigur că avea să fie cel mai tânăr de pe-acolo, deși fuseseră unii și mai tineri încă: odată apăruse un cuplu cu un băiețel, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi. Cât se făcuse muci lumea, puștiul stătuse liniștit și-și supsese degetul

pe sofa, holbându-se la Ben. Cei mai mulți totuși aveau douăzeci, douăzeci și unu, vârsta la care ar fi trebuit să se ducă la facultate, asta dacă n-ar fi lăsat baltă liceul. Aşadar avea să treacă pe acolo și poate, cine știe, o să le placă de el, iar Diondra n-avea să-i mai spună Bobi (de la Bobiță) de fiecare dată când îl ducea acolo. Aveau să-l lase, măcar, să bea și el o bere și să stea câteva ore într-un colțișor.

Ar fi fost poate mai isteț să se ducă acasă, dar mai dă-o naibii.

Magazia vuia când ajunse Ben, pedalând, și tăblăria vibra de la solourile de chitară de dinăuntru. Tipii ăștia, uneori, aduceau și boxe cu ei și dădeau la instrument până le spărgeau tuturor urechile. Ăsta, care cânta acum, era bunicel — un cântec de la Venom, perfect pentru dispoziția lui. ZamDAMdabam! Zgomot de călăreți care sosesc în trombă, jefuitori și incendiatori. Zgomotul haosului.

Lăsă bicicleta să cadă în zăpadă și își lăsă mâinile să cadă, își pocni vertebrele gâtului. Capul îl durea acum, și-l simțea dogit, nu era așa de ușor de ignorat ca o durere de cap normală. Și crăpa de foame. Se fâțâise pe autostradă, în sus și-n jos, încercând să se convingă să cotească spre magazie. Îi trebuia o poveste bună pentru tăietura de pe față, ceva care să nu-i aducă mizerii gen *aoleu, copilașul a picat în bot de pe bicicletă*. Visa acum că Diondra sau Trey aveau să apară exact la timp, să-l escorteze înăuntru, fără fasoane, toți să zâmbească și să-i dea ceva de băut când intra.

Dar trebuia să se ducă singur. Vedea numai zăpadă, kilometri întregi în jur, și nicio mașină. Împinse cu

bocancul ușa batantă și se strecură înăuntru, în vreme ce chitara scheuna ca un animal încolțit. Ben îl mai văzuse pe tipul care cânta. La un moment dat pretinsese că făcuse parte din echipa de turnee a trupei Van Halen, dar nu prea dădea detalii despre cum decurseseră turneele. Aruncă o privire pe lângă Ben, fără să-l bage în seamă, cu ochii înălțați spre o mulțime imaginară. Patru gagii și o tipă, toți cu părul oxigenat, șmecher, toți mai în vârstă ca el, își treceau un joint, lățiți pe peticele de mochetă. Abia dacă-l învredniciră cu o privire. Cel mai urât dintre tipi avea mâinile pe șoldurile fetei, care stătea întinsă peste el ca o pisică. Avea un nas ca un ciot, fața îi era roșie de acnee și părea luată bine.

Ben păși prin încăpere — era un spațiu uriaș între ușă și pătratele de mochetă — și se așeză pe un petic verde, cam la un metru și ceva de grup, având grijă să-și mențină oblică privirea, ca să-i poată saluta din cap. Nu mânca nimeni, nici vorbă să capete așa ceva. Dacă ar fi fost Trey, ar fi clătinat din cap și-ar fi zis „dă și mie niște chestie din aia, bine?“, și măcar ar fi fumat ceva cu ei.

Chitaristul, Alex, era de fapt ca lumea. O chitară era încă un lucru pe care-l voia Ben, un Floyd Rose Tremolo. Se prostise cu una în Kansas City, după ce intrase cu Diondra într-un magazin de chitare, și i se păruse fain, ceva ce-ar fi putut să prindă. Să învețe, măcar, niște piese beton, să se-ntoarcă aici și să zgâlțâie magazia. Toți pe care-i știa aveau câte ceva la care erau buni, fie și la cheltuit de bani, ca Diondra. Ori de câte ori îi spunea ce-ar vrea să învețe, lucruri pe care voia să le facă, ea râdea și-i spunea că ar fi trebuit, de fapt, să-și facă rost de-un serviciu bine plătit.

„Mâncarea-i pe bani, curentul costă, tu nu pricepi“, zicea. Diondra plătea o groază de facturi acasă, fiindcă părinții îi erau atât de mult timp plecați, asta era drept, dar nu tot cu banii împuțiți ai părinților plătea facturile? Ben nu era tocmai sigur că era așa un lucru uimitor să poți scrie un cec. Se întrebă cât era ceasul, dorindu-și să se fi dus la ea acasă, s-o aștepte acolo. Acum trebuia să mai atârne pe-aici vreo oră sau două, ca să nu creadă ceilalți că pleca fiindcă nu vorbea nimeni cu el. Încă avea pantalonii umezi de la apa vărsată din găleată, și simțea, ridicându-se de pe piepții cămășii, un iz de ton învechit.

— Hei, zise fata. Hei, puștiu'.

Ridică privirea spre ea, cu părul căzut pe un ochi.

— N-ar trebui să fii la școală și din astea? zise fata, împiedicat. Ce cauți aici?

— E vacanță.

— Zice că-i vacanță, îi transmise ea prietenului său.

Tipul, un slinos cu obrajii supți, cu o dâră de mustață, îi aruncă o privire.

— Știi pe cineva pe-aici? întrebă prietenul.

Ben făcu un gest spre Alex.

— Îl știu pe el.

— Hei, Alex, îl știi pe puștiul ăsta?

Alex se opri din cântat, încremeni cu picioarele crăcănate, într-o poză de rocker, apoi se uită la Ben, ghemuit pe podea. Clătină din cap.

— Noo, omule. Nu umblu cu pușți de gimnaziu.

Era genul de mizerii pe care i le făceau tot timpul. Ben crezuse că părul lui proaspăt vopsit avea să-l ajute, să-l facă să arate mai puțin tânăr. Dar tipii ăștia se tot luau de el ori îl ignorau. Era ceva în felul cum arăta, sau cum pășea, ori avea ceva în sânge. Era mereu ales aproape

printre ultimii la orice joc de echipă — băiatul pe care-l luai înainte să trebuiască să alegi dintre nătărăii cei mari. Băieții păreau să-și dea seama instantaneu; flirtau cu Diondra, în fața lui, tot timpul. Ca și cum ar fi știut că pula i se zgârcea un pic atunci când intra într-o cameră. Ei, dă-i în mă-sa, se săturase de povestea asta.

— Să-mi sugi pula, mormăi Ben.

— Uaaa! Puștiulică s-a enervat!

— Arată ca și cum s-ar fi bătut, zise fata.

— Gagiule, gagiule, te-ai bătut cu cineva?

Acum muzica se oprise complet. Alex își sprijinise chitara de un perete înghețat și fuma cu ceilalți, rânjind și bâțâind din cap. Vocile bubuiau și răsunau în pereții de tablă, ca niște artificii.

Ben încuviință.

— Mda, cu cine?

— Nu-l știi tu.

— A, îi știu cam pe toți. Încearcă-mă. Cine-a fost, fratele tău mai mic? Te-a caftit frățiorul?

— Trey Teepano.

— Minți, zise Alex. Ăsta ți-ar face curu' arșice.

— Te-ai bătut cu ticălosul ăla indian? Trey nu-i pe jumate indian? făcu prietenul fetei, ignorându-l acum pe Alex.

— Da' ce-are a face asta, Mike? întrebă unul dintre prietenii lui.

Trăgea dintr-o țigară cu iarbă ținută într-o agrafă de păr, a cărei pană roz flutura în frig. Fata termină jointul și își băgă agrafa la loc în păr. Un cârlionț cenușiu îi căzu, strâmb, pe frunte.

— Am auzit că face niște chestii de groază, zise Mike. Chestii pe bune, invocări ale lui Satan.

Trey era o făcătură, din câte își dădea seama Ben. Vorbea despre întâlniri speciale la miez de noapte în Wichita, unde se vărsa sânge în tot soiul de ritualuri. Apăruse și la Diondra într-o noapte de octombrie, drogat, fără cămașă și mânjit de sânge. Se jurase că el și prietenii lui omorâseră niște vite, pe lângă Lawrence. Zisese că se gândiseră să meargă și în campus, să răpească pe vreunul ca să-l sacrifice, dar că se rupsese zdravăn și n-o mai făcuse. Poate că era și ceva adevăr acolo — apăruse la știri peste tot în ziua următoare, patru vaci omorâte cu macetele, rămase fără măruntaie. Ben văzuse poze: toate zăceau pe-o parte, ca niște ditamai movilele, cu picioarele alea jalnice, cu monturi. Era al dracului de greu să omori o vacă, exista un motiv pentru care se făceau chestii trainice din pielea lor. Sigur, Trey trăgea de fiare câteva ore pe zi, pe ritm de metal, împingea, pufnea, înjura, Ben văzuse cum merge. Trey era un pachet de mușchi arogant și bronzat și probabil că ar fi putut să omoare o vacă cu maceta, și probabil că era și destul de dus ca să facă asta pentru distracție. Dar partea cu Satan? Ben se gândea că Diavolul ar fi vrut ceva mai folositor decât măruntaie de vacă. Aur. Poate un copil. Ca să-ți arăți loialitatea, ca atunci când bandele îl pun pe noul-venit să împuște pe cineva.

— Face, zise Ben. Facem amândoi. Suntem băgați în chestii foarte întunecate.

— Credeam c-ai zis că v-ați bătut, spuse Mike și, într-un târziu, căută cu mâna la spate, într-un răcitor de polistiren și-i întinse lui Ben o bere Olympia Gold, rece ca gheața.

Ben o dădu pe gât, întinse mâna după încă una, și fu surprins că, în loc să fie luat la trei păzește, chiar mai căpătă una.

— Ne batem. Când faci chestiile pe care le facem noi, ajungi la bătaie.

Suna la fel de vag ca și poveștile cu turnee ale lui Alex.

— Ai fost printre ăia care au omorât vacile? întrebă fata.

Ben încuviință.

— A trebuit. Așa a fost comanda.

— Ciudată comandă, omule, zise tipul tăcut din colț. Ăla era hamburgherul meu.

Râseră cu toții, iar Ben încercă să arate calm, dar dur.

Două beri pe stomacul gol și se simțea amețit deja, dar nu voia să pară un prăpădit.

— De ce omorâți vaci? întrebă fata.

— Te simți bine, îți satisface niște cerințe. Nu poți să fii în club doar așa, chiar trebuie să faci chestii.

Ben vânase o grămadă, taică-său îl luase o dată, apoi maică-sa insistase să meargă cu ea. Să devină mai apropiați, gen. Ea nu-și dădea seama cât de jenant era să mergi la vânătoare cu maică-ta. Dar maică-sa îl învățase să tragă ca lumea, cum să se descurce cu reculul, când să apese pe trăgaci, cum să aștepte și să aibă răbdare cu orele. Ben împușcase și omorâse zeci de animale, de la iepuri până la căprioare.

Se gândea, acum, la șoareci, la pisica ce dăduse iama într-un cuib și, după ce înghițise vreo doi–trei nou-născuți, mai adusese vreo șase pe treptele din spate. Runner tocmai o ștersese — a doua oară —, așa că Ben trebuise să-i scurteze de zile. Se foiseră tăcuți, zbătându-se ca niște țipari rozalii, cu ochii lipiți și, până să alerge el de vreo două ori între hambar și casă, încercând să-și dea seama ce-i de făcut, îi năpădiseră furnicile. Luase, în

cele din urmă, o lopată și-i făcuse una cu pământul, cu bucățele de carne aterizându-i pe brațe, se înfuriase și mai mult, cu fiecare izbitură a lopeții se înfuriase și mai mult. *Mă crezi un pămpălău, Runner, așa mă crezi!* Când terminase, pe pământ nu se mai vedea decât o pată lipicioasă. Transpirase; când ridicase privirea o văzuse pe maică-sa privindu-l de după ușa de plasă. În seara aceea, la cină, fusese tăcută, cu expresie îngrijorată și ochi triști. Îi venea să se întoarcă spre ea și să-i zică *Uneori te simți bine să te iei de ceva. În loc să fii mereu tu ăla, de care se iau alții.*

— Cum ar fi? îl îmboldi fata.

— Ăă… păi, uneori trebuie să moară câte ceva. Trebuie să le omorâm. Cum și Isus are nevoie de sacrificii, la fel și Satan.

Satan, o spuse de parcă ar fi fost un nume oarecare. Nu părea fals și nu părea înfricoșător. Părea normal, ca și cum chiar ar fi știut despre ce vorbește. Mai că și-l închipuia, un gagiu cu față alungită și cu coarne, cu ochi din ăia mari, de țap.

— Chiar crezi în rahatul ăsta… ăă, cum ziceai că te cheamă?

— Ben. Day.

— Ben-Gay?

— Mda, pe asta n-am mai auzit-o.

Ben mai luă o bere din răcitor, fără să ceară voie, dăduse peste picioarele câtorva de când începuse discuția, și, cum băutura îl calma, tot ce spunea, toate rahaturile care-i ieșeau din gură, păreau de necontestat. Putea să devină un tip de necontestat, vedea asta, chiar și cu chestia de la urmă, tâmpitul ăla, cu gluma lui cu tot.

Aprinseră încă un joint, fata își scoase iarăși agrafa și șuvița aceea ridicolă și prietenoasă căzu iar pe frunte, fără

agrafă nu mai arăta așa de drăguță. Ben trase, absorbi o cantitate rezonabilă, dar — să nu tușești, să nu tușești — nu destul cât să-i zgârie gâtul. Era chestie de pe câmp, din aia care te rupea murdar. Te făcea paranoic și trăncănitor în loc să te relaxeze. Ben avea o teorie, că toate zoaiele chimice de la toate fermele intrau în pământ și erau absorbite de plantele astea rele, lacome. Le infectau: insecticidul și fertilizantul verde-intens se vârau acum prin toate cavernele plămânilor, îi intrau în creier.

Fata se uita, acum, la el, cu privirea aceea toropită pe care o avea Debby când se uita prea mult la TV, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar îi era prea lene să miște buzele. Voia ceva de mâncare.

Diavolului nu-i e niciodată foame. Asta îi venise, din senin, vorbele îi apăruseră în minte ca o rugăciune.

Alex se apucase iar de chitară, cântă niște Van Halen, AC/DC, o melodie Beatles și începu, deodată, să ciupească „O Little Town of Bethlehem", iar zdrăngăneala aia îl făcu pe Ben să simtă și mai tare durerea de cap.

— Ei, fără colinde, lui Ben nu-i place așa ceva, strigă Mike.

— Să-mi trag palme, îi curge sânge! zise fata. Tăietura din frunte se deschisese, iar acum sângele îi picura pe față lui, și i se scurgea pe pantaloni. Fata încercă să-i întindă un șervețel de hârtie, dar îi făcu din mână că nu vrea și-și întinse sângele pe față, ca și cum s-ar fi pictat pentru război.

Alex se oprise din cântat și acum stăteau toți și se holbau la Ben, cu zâmbete stinghere și umeri țepeni, încercând să se depărteze ușurel de el. Mike îi întinse jointul ca pe o ofrandă, din vârful degetelor, ca să evite

contactul. Ben n-avea chef, dar trase iarăși puternic, simțind cum fumul acru îi arde încă o dată plămânii.

Atunci ușa batantă scânci și Trey intră în magazie. Se opri, cu brațele încrucișate și picioarele înfipte în pământ, și-și învârti ochii prin cameră, aruncându-și apoi capul pe spate, de parcă Ben ar fi fost un pește stricat.

— Ce cauți aici? Unde-i Diondra?

— E-n Salina. M-am gândit să trec pe aici, să-mi mai omor timpul. M-am distrat cu lumea pe-aici.

— Am auzit de bătaia voastră, zise fata, cu un zâmbet șiret, cu colțurile gurii înălțate. Și de alte chestii rele.

Trey, cu părul lung, neted și negru și cu fața sculptată, avea o expresie impenetrabilă. Se uită spre grupul de pe jos și la Ben, ghemuit acolo cu ei, părând, pentru prima dată, că nu știe exact cum să reacționeze.

— Mda, și ce-a spus?

Cu ochii pe Ben, înhăță o bere de la fată, fără să-și mute privirea. Ben se întrebă dacă se culcase cu ea, fiindcă Trey afișa același dispreț cu care-l văzuse, odată, că se purtase cu o fostă iubită: *Nu-s supărat, trist sau bucuros că te văd. Mă doare-n cur. Nu miști nimic în mine.*

— Chestii despre Diavol și ce faceți voi… ca să-l ajutați, zise fata.

Trey se apucă, atunci, să rânjească și se așeză în fața lui Ben — care evita contactul vizual.

— Hey, Trey, zise Alex. Tu ești indian, nu?

— Mda, vrei să te scalpez?

— Dar nu sută la sută, parcă?

— Mama e albă. Nu umblu cu gagici indiene.

— De ce nu? întrebă fata trăgându-se de pana de la agrafă, încurcând metalul prin bucle.

— Fiindcă lui Satan îi place păsărica albă.

Trey zâmbi și-și înclină capul, privind-o, iar ea începu să chicotească, apoi însă, fiindcă își păstra aceeași expresie, închise gura; prietenul ei cel urât îi trecu din nou mâna pe după șold.

Le plăcuse ce înșirase Ben, însă cu Trey te lua tremuriciul. Stătea cu picioarele aproape încrucișate, cercetându-i cu o privire care, la suprafață, părea prietenoasă, însă cu totul lipsită de căldură. Și, în vreme ce corpul îi era așezat într-o poziție relaxată, membrele, toate, le ținea în poziții incomode, încordate. Părea cu totul lipsit de îngăduință, răutăcios. Nimeni nu se oferi să mai dea drumul la joint.

Rămaseră așa, tăcuți, câteva minute, iar purtarea lui Trey îi făcea pe toți să se simtă stingheriți. De obicei, era gălăgios, o făcea pe deșteptul, dădea pe gât bere după bere, însă la supărare era ca și cum ar fi întins sute de degete invizibile ca să-i apese pe toți pe umeri. Să-i tragă la pământ.

— Vrei să mergem? îl întrebă, brusc, pe Ben. Sunt cu mașina. Am și cheile de la Diondra. Putem merge la ea până se-ntoarce, are și cablu. Mai bine decât în cotețul ăsta înghețat.

Ben dădu din cap că da, făcu grăbit din mână celorlalți și-l urmă pe Trey, care era deja afară, aruncându-și cutia de bere în zăpadă. Ben clar nu era în apele lui. I se încurcau vorbele-n gură și, urcând în GMC, încercă să bâlbâie niște scuze înspre Trey, care tocmai îi salvase pielea, din motive incerte. De ce avea cheile Diondrei? Probabil fiindcă le ceruse. Ben nu se gândea să ceară îndeajuns.

— Sper că ești gata să susții chestiile pe care le ziceai acolo, spuse Trey trăgând de schimbătorul de viteze.

GMC-ul era ca un tanc și Trey îl conduse drept peste câmpuri, prin miriști de porumb și canale de irigații, obligându-l pe Ben să se țină bine de brațul banchetei ca să nu-și muște limba. Trey aruncă o privire plină de înțelesuri spre Ben.

— Da, sigur.

— Poate-n seara asta devii bărbat. Poate.

Trey dădu drumul la casetofon. Iron Maiden, în mijlocul cântecului, da, la naiba, și cuvintele sâsâind spre Ben: *666… Satan… Sacrificiu.*

Ben primi muzica în minte, simțind că-i sfârâie creierul, simțindu-se furios și întărâtat, cum se simțea întotdeauna pe metal, chitara nu-i dădea drumul, îl făcea tot mai încordat, îl făcea să-și zgâlțâie capul în sus și-n jos, tobele îi izbeau șira spinării, era plin de demența asta care nu-l mai lăsa să judece limpede, nu-l mai slăbea din zguduială. Își simțea trupul întreg ca pe un pumn strâns, gata să izbească.

Libby Day

Acum

Bucata de autostradă I-70 dintre Kansas City și St.Louis însemna ore întregi de condus absolut odios. Drum plat, de-un galben tern, înțesat cu reclame: un fetus încovrigat ca un pisoi (Avortul oprește o inimă ce bate); o sufragerie înroșită de girofarul ambulanței (Specialiști în curățarea locului infracțiunii); o femeie cu înfățișare comună făcând ochi dulci unor motocicliști în trecere (Hot Jimmy, Club pentru Domni). Panourile care solicitau să-l iubești pe Isus alternau cu cele ce promiteau lichidări de stoc la pornoşaguri, iar reclamele la restaurante foloseau fără milă ghilimelele prin locuri nepotrivite: Herb's Highway Diner — Cea mai „bună" mâncare din oraș; Jolene's Rib House — Veniți să gustați din „delicioasele" noastre coaste picante.

Mă însoțea Lyle. Dezbătuse ce avantaje și dezavantaje avea dacă venea cu mine (poate că m-aș fi înțeles mai bine cu Krissi, că tot eram femei amândouă; pe de altă parte, el știa mai bine partea asta a cazului; dar totuși

putea să devină prea surescitat, s-o întrebe prea multe și s-o dea în bară, uneori îl lua valul, dacă avea vreun defect ăsta era, că-l lua uneori valul; apoi, iarăși, 500 de dolari însemna o groază de bani și se simțea cumva îndreptățit, fără supărare, să vină și el). În cele din urmă îi aruncasem, la telefon, că o să trec pe la Sarah's Pub în treizeci de minute și că, dacă îl găseam în față, putea să meargă. Și zbang, trântisem receptorul. Acum se tot foia lângă mine, sucind la închizătoarea portierei, făcându-și de lucru cu radioul, citind toate panourile cu voce tare, de parcă ar fi încercat să se convingă singur că-i pe drumul cel bun. Am trecut pe lângă un depozit de artificii mare cât o catedrală și pe lângă cel puțin trei locuri unde murise cineva, marcate cu cruci albe, mici, și flori de plastic ce adunau praful de pe marginea străzii. Benzinăriile erau anunțate de indicatoare mai înguste și mai înalte decât giruetele strâmbe de pe clădirile fermelor învecinate.

Am văzut, în treacăt, un afiș cu o față familiară: Lisette Stephens, cu zâmbetul ăla voios întins pe mutră și-un număr de telefon mai jos, pentru informații privindu-i dispariția. M-am întrebat cât avea să mai treacă până-l dădeau jos, secătuiți de speranță sau de bani.

— Doamne, iarăși ea, a zis Lyle când am trecut pe acolo.

M-am dat țepoasă, dar cam așa simțeam și eu. Era, după un timp, aproape o nesimțire să ți se ceară să te îngrijorezi în privința cuiva mort cu siguranță. Asta dacă nu era, cumva, vorba despre familia mea.

— Așadar… Lyle, pot să te-ntreb… ce te face așa de obsedat de… cazul ăsta?

Cerul se întunecase destul cât să aprind farurile; lumini albe, șiruri, clipeau acum spre orizont, ca și cum întrebarea mea le-ar fi pus pe gânduri.

Lyle se holba la piciorul lui, ascultând fără să te privească, cum îi era felul. Întindea urechea spre cel care vorbea, apoi aștepta câteva secunde, ca și cum ar fi tradus ce i se spunea într-o altă limbă.

— E o enigmă de roman polițist clasic. Sunt multe teorii viabile, deci e ceva interesant, a zis, tot fără să mă privească. Și mai ești și tu. Și Krissi. Copii care au… declanşat ceva. Mă interesează asta.

— Copii care au declanşat ceva?

— Au făcut să se întâmple ceva, ceva care i-a depășit, ceva care, fără voia lor, a avut consecințe majore. Au făcut valuri. Asta mă interesează.

— De ce?

S-a poticnit.

— Așa, pur și simplu.

Nici eu, nici el nu eram deloc genul care să stoarcă informații de la alții pe bază de farmec personal. Eram niște ființe umane împiedicate, ne pocnea jena când încercam să ne exprimăm. Nu-mi păsa totuși dacă scoteam mare lucru de la Krissi, fiindcă, cu cât mă gândeam mai mult la teoria lui Lyle, cu atât mai de rahat mi se părea.

După încă patruzeci de minute de condus, cluburile erotice au început să apară: blocuri gheboșate și mohorâte de ciment, majoritatea fără vreun nume adevărat, doar cu semne luminoase ce țipau Fete! Fete! Cu mai mult succes de vânzări, presupun, decât dac-ar fi scris, de pildă, Fete pe Moarte. Mi-o imaginam pe Krissi Cates intrând pe pietrișul din parcare, pregătindu-se să-și dea jos hainele la un club de striptease complet depersonalizat. Era ceva supărător în faptul că nu se obosiseră să le dea nume. Ori de câte ori văd povești cu copii omorâți de părinții lor, îmi zic: cum s-a putut așa ceva? Le-a păsat

destul cât să-i dea puștiului un nume, au avut un moment — cel puțin un moment — de analizat variantele și de ales un nume oarecare pentru copil, au decis cum să-i spună. Cum să omori un lucru de care ți-a păsat îndeajuns cât să-l numești?

— O să fie primul meu bar de strip, a zis Lyle, cu zâmbetul lui de băiat deștept.

Am tras pe dreapta, cum ne sfătuise mama lui Krissi — când sunasem la singurul club din cartea de telefoane, un tip cu voce unsuroasă îmi spusese că Krissi era „pe-acolo“ — și-am intrat, în zuruit de pietriș, într-o parcare cât un islaz, ținând de trei cluburi, toate în șir. În capătul cel mai îndepărtat se vedeau o benzinărie și o parcare pentru camioane; în lumina puternică, albă, am văzut siluete de femei furișându-se precum pisicile printre cabine, uși deschise și închise, picioare goale fluturând, gata de acțiune. Am presupus că majoritatea dansatoarelor ajungeau în parcarea de tiruri după ce cluburile terminau cu ele.

Am coborât în mașină și-am răsfirat foile cu notițe date de Lyle, o listă ordonată, cu întrebări numerotate pentru Krissi, dacă dădeam de ea. (Numărul Unu: Încă mai susții că Ben te-ar fi abuzat când erai copil? Dacă da, te rog să explici.) M-am apucat să trec peste restul întrebărilor, însă o mișcare în dreapta mi-a atras atenția. Departe, în capătul celălalt al parcării pentru camioane, o umbră mică s-a desprins din latura unei cabine și-a pornit spre mine glonț, cu pași mari, genul de mers pe care-l ai când ești prăjit bine și încerci să nu arăți. Vedeam umerii împinși înainte, împungând înaintea corpului, de parcă fata, odată lansată, n-ar fi avut de ales decât să se îndrepte spre mine. Și chiar *era* o fată, am văzut-o când a ajuns de

partea cealaltă a mașinii mele. Avea o față rotundă, ca de păpușă, ce lucea în lumină, și păr șaten legat în coadă de cal, lăsând la iveală o frunte boltită.

— Hei, ai și tu o țigară? a zis bâțâind din cap ca un bolnav de Parkinson.

— Te simți bine? am întrebat încercând să mă uit mai bine la ea, să-i ghicesc vârsta. Cincisprezece, șaisprezece ani. Tremura într-o bluză subțire de trening, fustă mini și botine care-ar fi trebuit să arate sexy, însă pe ea arătau copilărești, ca pe o puștoaică de grădiniță care s-a îmbrăcat în haine country.

— Ai o țigară? a repetat vioaie, cu ochii umezi.

A țopăit iute pe călcâie, s-a uitat de la mine către Lyle, care stătea cu ochii în pământ.

Aveam un pachet prin mașină, așa că m-am aplecat și-am răscolit prin ambalaje vechi de fast-food, tot soiul de pliculețe de ceai șparlite de la un restaurant (un alt lucru pe care n-ar trebui să-l cumpere nimeni: pliculețe de ceai) și-o grămadă de linguri ieftine de metal (idem). În pachet mai erau trei țigări. Le-am pescuit pe celelalte două, am scăpărat o brichetă, fata s-a aplecat strâmb, a ajuns în cele din urmă la flacără, *scuze, nu văd nimic fără ochelari*… Mi-am aprins o țigară și eu, m-am lăsat cuprinsă de valul acela de căldură care te ia după ce te lovește prima dată nicotina.

— Mă cheamă Colleen, a zis trăgând din țigară.

Temperatura scăzuse iute după apus, stăteam acum și săltam pe loc ca să ne încălzim.

Colleen. Nume prea dulce pentru o târfă. Cineva, cândva, avusese alte planuri cu fata asta.

— Câți ani ai, Colleen?

A aruncat o privire iute în spate, în parcare, și a zâmbit, strângându-și umerii.

— A, nicio grijă, nu lucrez aici. Lucrez acolo.

A arătat cu degetul mijlociu către clubul din mijloc.

— Lucrez legal. Nu trebuie să…, a zis și-a făcut din cap către șirul de camioane din spate, nemișcate toate, în ciuda a ce se petrecea înăuntru. Încercăm numai să fim atenți la fetele care o fac. Chestie ca-ntre surori. Ești nouă?

Mă îmbrăcasem cu o bluză decoltată, socotind că așa Krissi s-ar simți mai în largul ei când o găseam, un semnal că nu eram vreo pudibondă. Colleen se uita acum în despicătura sânilor mei cu ochi de bijutier, încercând să-mi potrivească țâțele cu clubul corect.

— A, nu. Căutăm o prietenă. Krissi Cates? O știi?

— S-ar putea să aibă alt nume acum, a zis Lyle și s-a uitat înspre autostradă.

— Știu o Krissi. Mai în vârstă?

— Vreo treizeci și cinci de ani, cam așa.

Lui Colleen îi vibra tot corpul. Am presupus că luase vreun stimulent. Ori, poate, îi era pur și simplu frig.

— Da, a zis și și-a terminat țigara cu un pufăit agresiv. Mai vine în schimbul de zi, la Mike.

A indicat spre clubul cel mai îndepărtat, unde neoanele arătau doar G-R-S.

— Nu sună prea bine.

— Nici nu e. Dar cândva mai trebuie să și ieși la pensie, nu? Și-i naspa pentru ea, totuși, fiindcă a dat, am impresia, o avere ca să-și mărească sânii, dar Mike tot n-a crezut că mai era cazul s-o bage pe audiență maximă. Măcar operația a fost deductibilă din taxe.

Colleen zisese toate astea cu nepăsarea nemiloasă a unei adolescente care știa că mai avea decenii până s-o atingă și pe ea o asemenea umilință.

— Ar trebui deci să ne-ntoarcem pe zi? a întrebat Lyle.

— Mm, puteți să așteptați aici, a zis cu voce alintată, ca de copil, o să termine îndată.

A făcut un gest spre șirul de camioane.

— Trebuie să mă pregătesc de muncă, mersi pentru țigară.

A pornit-o iarăși grăbită, împingând din umeri, spre clubul din mijloc, a deschis larg ușa și a dispărut înăuntru.

— Cred c-ar trebui să mergem, pare o fundătură, a zis Lyle.

Eram pe cale să mă rățoiesc la el că vrea să dea bir cu fugiții, să-i spun să aștepte în mașină, când o altă umbră a coborât dintr-un camion aflat mai departe în șir. A început să înainteze spre parcare. Toate femeile, pe aici, mergeau de parcă ar fi pășit contra unui vânt monstruos. Mi s-a strâns stomacul închipuindu-mă prinsă aici sau într-un loc ca ăsta. Nu era așa de rar întâlnită situația pentru o femeie fără familie, fără bani și fără vreun talent anume. O femeie cu o anumită doză de pragmatism. Îmi mai desfăcusem picioarele pentru bărbați de treabă, care știam c-or să mă scoată la masă gratis luni întregi. O făcusem și nu mă simțisem vinovată, așadar ce mi-ar fi trebuit ca să ajung aici? Am simțit, o clipă, un nod în gât, apoi m-am scuturat ca să alung gândul. Acum aveam de unde să fac rost de bani.

Silueta era o umbră. Deslușeam părul umflat, marginile zdrențuite ale pantalonilor scurți de blugi, o poșetă supradimensionată și picioare groase, musculoase. Ieși din întuneric și lăsă la vedere o față bronzată, cu ochi un pic cam apropiați. Drăguță, dar cu o figură canină. Lyle m-a înghiontit, mi-a aruncat o privire cercetătoare, să

vadă dacă o recunosc. N-o recunoșteam, dar am făcut din mână scurt, poate-poate, și s-a oprit brusc. Am întrebat-o dacă e Krissi Cates.

— Eu sunt, a zis, și fața ca de vulpe părea surprinzător de vioaie, dornică, de parcă ar fi crezut că o aștepta ceva de bine.

O expresie stranie, dacă țineai seama de unde venea.

— Speram să vorbesc cu tine.

— OK, a ridicat ea din umeri. Despre ce?

Nu știa ce-i cu mine: polițistă nu, asistentă socială nici atât, stripteuză nu eram, și nici învățătoarea copilului, dacă avea un copil. Abia dacă i-a aruncat o privire lui Lyle, care, pe rând, ori căsca gura la ea, ori ne întorcea, aproape cu totul, spatele.

— Despre lucratul aici? Ești reporter?

— Păi, sinceră să fiu, despre Ben Day.

— A, OK. Putem intra la Mike, îmi iei ceva de băut?

— Ești măritată? Încă te cheamă Cates? a bolborosit Lyle.

Krissi s-a încruntat spre el, apoi s-a uitat la mine, așteptând o explicație. Am făcut ochii mari, m-am strâmbat: privirea pe care o schimbă femeile când sunt jenate de bărbatul care le însoțește.

— Am fost măritată, o dată, a zis. Acum mă cheamă Quanto. Doar fiindcă mi-a fost prea lene să-l schimb la loc. Știi câtă bătaie de cap îți dă?

Am zâmbit ca și cum aș fi știut, apoi, deodată, mă și țineam după ea prin parcare, încercând să mă feresc de poșeta gigantică din piele care-i ricoșa din șold, aruncându-i lui Lyle o privire prin care-l invitam să se adune. Chiar înainte să ajungem la ușă, s-a dat într-o parte, lângă perete, murmurând *mă scuzați* și a tras pe nas ceva

dintr-o folie pe care o scosese din buzunarul de la spate. Apoi mi-a întors spatele cu totul și-a emis un sunet ca un gâlgâit, care trebuie să fi durut.

S-a întors iarăși spre mine, zâmbind cu toată fața.

„Ce te trece peste noapte", a fredonat zgâlțâind plasticul foliei, dar, la jumătatea versului, a părut că nu-și mai amintește melodia.

A smârcâit din nas, pe care-l avea atât de compact că-mi amintea de un buric ieșit în relief, cum au femeile însărcinate.

— Mike e nerăbdător la faza asta, a zis și a deschis larg ușa.

Mai fusesem prin cluburi de striptease — prin anii 1990, când asta se socotea ceva îndrăzneț, când femeile erau suficient de proaste să creadă că era ceva sexy să o arzi pe-acolo și să te faci că-ți lasă gura apă după femei, fiindcă bărbaților li se părea tare să-ți lase gura apă după femei. Dar într-unul atât de amărât ca ăsta nu fusesem încă, așa cred. Era mic și opac, pereții și dușumelele lăsau impresia că au un strat suplimentar de ceară pe ele. Pe o scenă joasă dansa, fără grație, o fetișcană. De fapt bătea pasul pe loc, dând din șolduri, cu niște bikini cu două numere mai mici și sutien abia vizibil peste sfârcurile întărite, ițite. La vreo câteva minute se întorcea cu spatele la bărbați, apoi se apleca și se uita la ei printre picioarele desfăcute, cu fața înroșită de sângele ce i se urca iute la cap. Ca reacție, bărbații — doar trei erau, toți cu pulovere de lână, aplecați peste beri la mese separate — mormăiau ceva și dădeau aprobator din cap. Un tip de la pază, masiv, se studia, plictisit, în oglinzile de pe perete. Ne-am așezat la bar, în șir, cu mine în mijloc. Lyle și-a încrucișat brațele, și-a băgat palmele la subsuori, încercând să nu atingă nimic, încercând să pară că se uită la dansatoare

fără ca, de fapt, să se uite. M-am întors cu spatele la scenă, strâmbând din nas.

— Știu, nu-i aşa? a zis Krissi. Un jeg de local. Faci cinste, da? Fiindcă n-am niciun chior de bani.

Nici n-am apucat să dau din cap că da, că și comandase o vodcă, combinată cu suc de merișoare; am cerut și eu la fel. Lui Lyle i s-a cerut un act de identitate, și, cât i l-a arătat barmanului, s-a apucat să ofere o imitație stânjenitoare, cu voce ca de rață și un zâmbet bizar pe figură. Fără contact vizual și fără să lase să se înțeleagă că ar imita pe cineva. Barmanul s-a holbat la el, iar Lyle a zis *Absolventul. L-ai văzut?* Iar tipul, pur și simplu, i-a întors spatele.

La fel și eu.

— Deci, ce vrei să știi? a zâmbit Krissi și s-a aplecat spre mine.

M-am gândit dacă era cazul să-i spun cine sunt, dar părea atât de sictirită că am decis să nu mă deranjez. Aveam în față o femeie care-și dorea un pic de tovărășie. Mă tot chioram la sânii ei, care erau chiar mai mari decât ai mei, bine susținuți, părând pe cale să izbucnească drept în sus. Mi i-am imaginat strălucitori și sferici, ca puii înveliți în celofan.

— Îți plac? a ciripit Krissi, bălăngănindu-i spre mine. Sunt semi-noi. Hm, au aproape un an de-acum. Ar trebui să le fac o petrecere de aniversare. Nu că m-au ajutat cine știe ce. Al dracu' Mike, mă tot fraierește cu turele. Da-i OK totuși, am vrut mereu balcoane mai mari. Și-acum le am. De asta aș vrea să scap, tare mi-ar prinde bine.

S-a apucat de un colăcel minuscul de grăsime, prefăcându-se că-i mult mai rău decât era. Un pic mai în jos șerpuia umbra albicioasă a unei operații cezariene.

— Ben Day, așadar, a continuat. Ticălosul ăla roșcovan. Mi-a distrus viața, pe bune.

— Susții în continuare că ai fost molestată de el? a zis Lyle ițindu-se din spatele meu ca o veveriță.

M-am răsucit ca să-i arunc o privire grăitoare, dar lui Krissi nu părea să-i pese. Avea lipsa de curiozitate a drogaților. Continuă să-mi vorbească doar mie.

— Da, da. Totul a fost parte din chestia lui satanică. Cred că m-ar fi sacrificat, cred că ăsta era planul. M-ar fi omorât dacă nu-l prindeau pentru, știi tu, pentru ce-a făcut cu familia lui.

Lumea voia întotdeauna o părticică din crime. Așa cum toți de prin Kinnakee știau pe cineva care s-a culcat cu mama, la fel aveau și ceva de-mpărțit cu Ben. Amenințase că-i omoară, îi dăduse un șut câinelui, se uitase cu o mutră groaznică la ei, într-o zi. Sângerase când auzise o colindă. Le arătase pecetea lui Satan, în spatele urechii, și le ceruse să se alăture cultului. Krissi voia și ea partea ei, de-abia aștepta, se vedea pe ea. Trăgea aer în piept, precipitată, înainte să vorbească.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? am întrebat.

— Vrei versiunea pentru audiență generală sau aia interzisă minorilor? a zis, comandând încă un rând de votcă și merișoare, cerând apoi trei shot-uri de Sfârc Alunecos. Barmanul le-a turnat, făcute deja, dintr-un recipient de plastic, a ridicat o sprânceană spre mine, ne-a întrebat dacă vrem să luăm pe datorie.

— E-n regulă, Kevin, se ocupă prietena mea, a zis Krissi și-a râs. Apropo, cum te cheamă?

Am evitat să răspund întrebându-l pe tipul de la bar cât aveam de plătit și am achitat scoțând banii dintr-un

vraf de bancnote de douăzeci, astfel încât Krissi să știe că nu duceam lipsă. Hoațele se miros între ele.

— O să-ți placă, e ca și cum ai bea miere, a zis. Noroc! și a ridicat paharul cu un gest de „să ți-o trag" către un geam întunecat din fundul clubului, unde, presupun, era bârlogul lui Mike.

Am băut și am simțit că lichidul ăla mi se lipește, gros, de gâtlej. Lyle a scos un *pfff!,* de parcă ar fi fost whisky.

După încă un pic, Krissi și-a aranjat un sân, apoi a tras din nou aer adânc în piept.

— Deci, da. Aveam unsprezece ani. Ben avea cincisprezece. A început să se dea pe lângă mine după orele de școală, mă urmărea tot timpul. N-am dus lipsă de asta niciodată, vreau să zic, mereu mi se întâmpla, eram o puștoaică drăguță, nu mă laud, așa eram. Și aveam o groază de bani. Tata — aici am surprins o umbră de durere, un zvâcnet iute al buzei care a scos la iveală un singur dinte — reușise prin forțe proprii. Intrase în industria casetelor chiar de la început, era cel mai mare vânzător angro de casete video din Vestul Mijlociu.

— Filme, adică?

— Nu, casete goale, pe care să înregistrezi chestii. Mai ții minte? Erai, probabil, prea mică.

Nu eram.

— În fine, poate că eram vulnerabilă. Nu lăsată la voia întâmplării sau ceva, dar mama nu mă ținea întotdeauna sub supraveghere, așa cred.

De data asta o expresie acră, ceva mai ușor de sesizat.

— Ia stai, de ce spuneai c-ai venit? a întrebat.

— Cercetez cazul.

Colțurile gurii i-au căzut.

— O, m-am gândit, un moment, că v-a trimis mama. Știu că știe că-s aici.

A bătut în tejghea cu unghiile lungi, rozalii, iar eu mi-am ascuns mâna stângă, cu ciotul, pe după pahar. Știam că ar fi trebuit să-mi pese cât de cât de viața lui Krissi, dar nu-mi păsa. Ba, de fapt, îmi păsa suficient cât să nu-i spun că mămica ei n-avea de gând să aibă de-a face în veci cu ea.

Unul dintre clienții de la una din mesele de plastic ne tot arunca ocheade, uitându-se peste umăr cu insistență de bețiv. Voiam să ies de-acolo, s-o las pe Krissi și problemele ei.

— Deci, a început iarăși Krissi, Ben a fost foarte șmecher cu mine. Făcea… vrei niște chipsuri? Sunt foarte bune pe-aici.

Cipsurile se aflau în pachețele ieftine, în spatele barului. *Chipsurile sunt foarte bune pe-aici*. Trebuia să recunosc, îmi plăcea femeia asta, felul în care mă lucra. Am dat din cap că da și imediat Krissi s-a și apucat să rupă o pungă. De la duhoarea de smântână și ceapă îmi lăsa gura apă, nu mă puteam abține. Un rest de condiment galben îi stăruia lui Krissi pe buzele date cu ruj de culoarea gumei de mestecat.

— Așa, și Ben a reușit să mă facă să am încredere în el și-a început să mă molesteze.

— Cum ți-a câștigat încrederea?

— Ei, cu gumă, bomboane, mi-a zis lucruri drăguțe.

— Și în ce fel te-a molestat?

— Mă ducea într-o debara, unde-și ținea la școală chestiile de om de serviciu, țin minte că puțea groaznic a soluție de curățat. Mă ducea acolo după școală și mă punea să-i fac sex oral, apoi îmi făcea el mie și mă punea să-i

jur credință lui Satan. Eram tare speriată. Îmi zicea, știi tu, că dacă spun ceva părinții mei o s-o pățească.

— Cum te-a convins să intri în debara, a întrebat Lyle, dacă se întâmpla la școală?

Krissi şi-a tras capul între umeri auzind asta, același gest mânios pe care-l făceam și eu când cineva îmi punea la îndoială mărturia despre Ben.

— Ei, știi tu, mă amenința. Avea un altar acolo, îl înjghebase, cu o cruce întoarsă. Cred că și niște animale moarte avea pe-acolo, omorâte de el. Sacrificii. De aceea cred că plănuia să mă omoare. Dar s-a ocupat de familia lui în loc de mine. Toată familia era băgată în asta, din ce-am auzit. Toată familia îl adora pe Diavol și chestii din astea.

Și-a lins bucățelele de chipsuri de pe unghiile groase de plastic.

— Mă cam îndoiesc, am mârâit.

— Păi, ce ştii tu? s-a răstit Krissi. Eu am trecut prin toată treaba asta, bine?

Tot așteptam să se prindă cine eram, așteptam ca fața mea — nu foarte diferită de-a lui Ben — să-i apară în memorie, să observe rădăcinile roșii ale părului meu.

— De câte ori zici că te-a molestat Ben?

— De nenumărate ori.

Nenumărate, a zis clătinând din cap cu un aer posac.

— Cum a reacționat tatăl tău când i-ai spus ce-ți făcuse Ben?

— Aoleu, era așa de protector cu mine, și-a ieșit din fire, a luat-o razna cu totul. A început să se învârtă cu mașina prin oraș în ziua aia, ziua cu crimele, căutându-l pe Ben. M-am gândit mereu că, dacă-l găsea cumva, l-ar fi omorât și atunci familia lui ar fi rămas în viață. Nu-i trist?

Am simțit că mi se strânge stomacul, apoi furia mi s-a domolit.

— Familia lui Ben… oribilii adoratori ai lui Satan?

— Ei, poate am exagerat cu asta, a zis Krissi înclinându-și capul într-o parte, cum fac adulții când încearcă să îmbuneze un copil. Sunt sigură că erau creștini și oameni buni. Dar gândește-te numai, dacă tata ar fi dat totuși de Ben…

Dar gândește-te numai, dacă tăticul tău nu l-a găsit pe Ben și a dat în schimb peste familia mea. A dat peste o pușcă, peste un topor, ne-a scurtat de zile pe toți. Aproape pe toți.

— Tatăl tău s-a întors acasă în seara aia? a întrebat Lyle. L-ai văzut după miezul nopții?

Krissi și-a coborât iarăși bărbia, a ridicat din sprâncene spre mine, făcându-mă să adaug o îmbărbătare:

— Cum știi că n-a luat contact cu nimeni, adică, din familia Day?

— Fiindcă, serios, ar fi făcut-o lată. Mă iubea ca pe lumina ochilor. L-a terminat ce mi s-a întâmplat. L-a terminat.

— Stă prin zonă?

Lyle o băga în sperieți, intensitatea lui era ca un laser.

— Ăă, am pierdut legătura, a zis uitându-se deja, prin bar, după următorul client. Cred că a fost prea de tot pentru el.

— Familia ta a dat în judecată inspectoratul școlar, nu? a zis Lyle apropiindu-se cu lăcomie. Am mișcat din scaun ca să-l blochez un pic, sperând că se prinde.

— La naiba, da. Trebuia să-i dea, fiindcă au lăsat un asemenea individ să lucreze acolo, au lăsat ca o fetiță să fie agresată chiar sub nasul lor. Eu sunt dintr-o familie foarte bună și…

Lyle i-a tăiat-o.

— Te superi dacă te-ntreb, cu înțelegerea… cam cu câți bani v-ați ales, eh?

Clientul de la masă era acum întors spre noi cu totul, în scaun, și ne privea arțăgos.

— Familia mea a avut niște probleme cu afacerile. Banii s-au dus de mult. Dar nu-i așa rău să lucrezi aici. Lumea așa crede. Nu e, nu e apăsător, e distractiv, îi distrează pe oameni. Câți pot spune asta despre slujbele lor? Doar nu-s curvă.

M-am încruntat, înainte să mă pot abține, și-am aruncat o privire în direcția parcării.

— A, aia? a zis Krissi prefăcându-se că șoptește. Făceam și eu rost de ceva bun pentru seara asta. Eu nu… o, Doamne. Unele fete o fac, eu nu. E o fată acolo, săraca, are șaișpe ani și lucrează cot la cot cu maică-sa. Încerc să am grijă de ea. Colleen. Mă tot gândesc dacă n-ar fi bine să sun la serviciile sociale sau așa ceva? Pe cine trebuie să suni la faze din astea?

Krissi pusese întrebarea cu aerul preocupat cu care întrebi de-un ginecolog nou.

— Ne dai și nouă adresa tatălui tău? a cerut Lyle.

Krissi s-a ridicat, cam la douăzeci de minute mai târziu decât aș fi făcut-o eu.

— V-am spus, nu ținem legătura.

Lyle a dat să mai zică ceva, dar m-am întors spre el, l-am împuns cu un deget în piept și-am îngânat „Taci". A deschis gura, a închis-o, s-a uitat la fata de pe scenă, care se prefăcea acum că se regulează cu podeaua, și-a ieșit pe ușă afară.

Dar era prea târziu, Krissi spunea deja că se duce să se vadă cu cineva. În vreme ce plăteam consumația, m-a întrebat dacă n-aș avea să-i împrumut douăzeci de dolari.

— O să-i cumpăr ceva de mâncare lui Colleen, a mințit.

După care, pe loc, a cerut cincizeci.

— Încă nu mi-am încasat cecul cu salariul. Ți-i dau înapoi, pe cuvânt.

A scos, sclifosindu-se, un pix și-o bucată de hârtie. Mi-a zis să-mi trec adresa, îmi trimite garantat banii prin poștă.

I-am pus, mental, în contul lui Lyle și i-am întins lui Krissi, care s-a apucat să-i numere în fața mea, de parcă m-aș fi gândit s-o trag în piept. A deschis fălcile încăpătoare ale poșetei, de unde a căzut o cești cuță pentru copii, rostogolindu-se pe podea.

— Las-o, mi-a făcut semn din mână când m-am aplecat s-o culeg, așa că am lăsat-o.

Apoi am luat peticul unsuros de hârtie și mi-am trecut adresa și numele. Libby Day. Mă numesc Libby Day, târfă mincinoasă.

Patty Day

2 ianuarie 1985, 1:50 p.m.

Patty se întreba câte ore petrecuseră, ea și Diane, umblând de colo-colo cu mașinile: o mie? două mii? Poate, dacă le puneai cap la cap, ieșeau vreo doi ani, în felul în care calculau vânzătorii de saltele: îți petreci o treime din viață dormind, de ce să n-o faci pe o saltea Comfort Cush? Opt ani de stat la cozi, ziceau. Șase ani petrecuți făcând pipi. Dac-o luai în felul ăsta, viața era oribilă. Doi ani de așteptat prin cabinetele doctorilor, dar un total de trei urmărind-o pe Debby la micul dejun, cum râdea până ce începea să-i curgă laptele pe bărbie. Două săptămâni de mâncat clătitele cleioase pe care i le făceau fetele, cu aluatul necopt la mijloc. O singură oră de privit cu uimire la gestul inconștient al lui Ben de a-și îndesa șapca pe cap, un gest identic cu cel pe care-l făcea bunicul lui, mort când Ben nu era decât un copilaș. Șase *ani* de cărat bălegar, trei ani de fereală de telefoanele recuperatorilor. Poate o lună de sex, poate o zi de sex ca lumea. În

viața ei se culcase cu trei bărbați. Iubitul cel blând din liceu; Runner, șmecherul care-o furase de lângă iubitul cel blând din liceu și-o lăsase cu patru copii (minunați); și un tip cu care se întâlnise vreo câteva luni, cândva în anii de după ce plecase Runner. Se culcaseră de trei ori împreună, cu copiii în casă. Întotdeauna se terminase stânjenitor. Ben, posac și posesiv la unsprezece ani, se proțăpea în bucătărie ca să-i poată urmări cu priviri posomorâte când ieșeau din dormitorul ei de dimineață, iar Patty își făcea griji în privința spermei tipului pe ea, mirosul acela acru și jenant, cu copiii încă în pijamale. De la bun început fusese clar că n-avea cum să meargă, iar după aceea nu mai avusese curaj să încerce iarăși. Libby avea să termine liceul în unsprezece ani, așa că poate atunci. Ea ar fi avut patruzeci și trei, exact momentul de apogeu sexual al femeilor. Sau cam așa. Poate era vorba despre menopauză.

— O luăm spre școală? întrebă Diane, iar Patty ieși din scurta ei transă și-și aminti groaznica lor corvoadă, misiunea lor: să-l găsească pe fiul ei, și-apoi ce?

Să-l ascundă până trecea totul? Să-l ducă la casa fetiței și să lămurească lucrurile? În filmele de familie, mama își surprindea întotdeauna fiul furând și-l obliga să se întoarcă la băcănie, să dea înapoi acadeaua, în palma întinsă și tremurătoare, și să-și ceară iertare. Știa că și Ben mai fură de prin prăvălii… Înainte să-și pună zăvorul la cameră, dăduse când și când peste niște obiecte ciudate, numai bune să încapă într-un buzunar. O lumânare, baterii, un pachet de plastic cu soldați de jucărie. Nu scosese o vorbă, și asta era oribil. O parte din ea nu voia să aibă de-a face cu asta — să meargă tocmai până la oraș și să vorbească cu vreun puști care oricum era plătit cu salariul

minim și căruia nu-i păsa defel. Iar cealaltă parte (și mai rău) zicea: Ei, la naiba, și până la urmă de ce nu? Băiatul n-avea de niciunele, de ce să nu se prefacă și mai departe că erau lucruri pe care i le dăduse un prieten? Să aibă și el partea lui, bobul lui de păcat în marele plan al lumii.

— Nu, la școală nu s-ar fi dus. Lucrează numai duminicile.

— Atunci unde?

Ajunseră la un semafor, atârnat de un fir orizontal, ca o rufă. Șoseaua se înfunda pe islazul unei familii bogate care trăia în Colorado. Dacă făceau la dreapta, se îndreptau spre Kinnakee propriu-zis: orașul, școala. Dacă făceau la stânga, se băgau și mai adânc în Kansas, în fermele alea, unde locuiau cei doi prieteni ai lui Ben, acei Viitori Fermieri ai Americii care nu îndrăzneau să întrebe de Ben când ridica ea receptorul.

— Fă la stânga, mergem la familia Muehler.

— Încă mai pierde vremea cu ei? E bine. Nimeni nu s-ar gândi că băieții ăia ar face ceva… aiurea.

— De ce, Ben ar face?

Diane oftă și o apucă spre stânga.

— Sunt de partea ta, P.

Frații Muehler se costumaseră în fermieri, an de an, la fiecare Halloween, încă de micuți. Părinții îi duceau la Kinnakee în aceeași camionetă lată și-i lăsau pe Bulhardt Avenue, să umble cu „ne dați sau nu ne dați?“ purtându-și șepcuțele de baseball minuscule și salopetele, în vreme ce ei beau câte-o cafea la birt. Frații Muehler, ca și părinții lor, nu vorbeau decât despre lucernă, cereale și vreme, și se duceau la biserică duminicile, rugându-se, probabil, pentru chestii ce-aveau de-a face cu recoltele. Alde Muehler erau oameni de treabă, fără imaginație,

cu personalități atât de priponite de pământ că până și pielea lor părea să fi împrumutat din pantele și văioagele Kansasului.

— Știu, zise Patty și întinse mâna ca s-o pună pe a lui Diane exact când aceasta schimba viteza, așa că palma doar îi rămase suspendată peste cea a surorii sale.

Și-o lăsă la loc în poală.

— O, fir-ai să fii de dobitoc! zise Diane către o mașină care o depășise și care acum o ținea cu treizeci la oră și încetinea intenționat ori de câte ori se apropia Diane din spate.

Făcu un viraj brusc, ca să treacă, iar Patty rămase cu privirea ațintită în față, deși simțea că șoferul se uită la ea, îi întrezărea conturul neclar al feței cu coada ochiului. Cine era? Aflaseră veștile? De asta se holbau, sau poate chiar arătau cu degetul? *Uite-o pe femeia care l-a crescut pe băiatul ăla*. Băiatul Day. O sută de telefoane sunau de zor, probabil. Acasă, cele trei fete ale ei stăteau probabil la televizor, întorcând fețele de la desene animate la telefonul care urla. Li se spusese să răspundă, în caz că suna Ben. Părea prea puțin probabil ca fetele să urmeze instrucțiunile: le extenuase frica pe care-o trăseseră de dimineață. Dacă trecea pe-acolo cineva, avea să găsească trei fete neglijate, plânse, de zece ani și mai puțin, strânse unele în altele pe podeaua din sufragerie, crispate de atâta zgomot.

— Era bine să fi rămas acasă una din noi… în caz de ceva, zise Patty.

— Nu te duci singură nicăieri cât ține chestia asta, iar eu nu știu încotro să mă duc. Așa e mai bine. Michelle e mare. Aveam grijă de tine când eram mai mică de-atâta.

Da, dar pe-atunci oamenii încă făceau asta, își spuse Patty. Pe-atunci lumea ieșea în oraș câte o seară întreagă

și lăsa copiii singuri și nimeni nu-și bătea atâta capul. În anii '50–'60, în preeria aia liniștită, unde nu se-ntâmpla niciodată nimic. Acum fetițele nu mai aveau voie să meargă singure cu bicicleta și nici să meargă undeva în grupuri mai mici de trei. Patty fusese la o petrecere dată de o colegă de serviciu de-a lui Diane, ca un soi de petrecere cu vânzare de recipiente de plastic Tupperware, doar că în loc de recipiente avea fluiere anti-viol și spray-uri lacrimogene. Făcuse o glumă, despre ce fel de nebun ar bate atâta drum până-n Kinnakee ca să atace pe cineva. O blondă pe care abia o cunoscuse ridicase ochii de pe noul ei spray lacrimogen de pus la chei și zisese: „O prietenă de-a mea a fost violată." Simțindu-se vinovată, Patty cumpărase câteva spray-uri.

— Lumea crede că-s o mamă rea, de asta se-ntâmplă așa ceva.

— Nu crede nimeni. Mie mi se pare că ești o super-femeie: ai grijă de fermă, pregătești pentru școală, în fiecare zi, patru copii și nu bei o găleată de rachiu ca să faci asta.

Patty se gândi imediat la dimineața geroasă de acum două săptămâni, când aproape-i venise să plângă de extenuare. Să îmbrace fetele și să le ducă la școală cu mașina i se păruse o posibilitate de-a dreptul îndepărtată. Așa că le lăsase să stea acasă și să se uite la zece ore de telenovele și concursuri cu ea. Dar pe bietul Ben îl făcuse s-o pornească pe bicicletă, îi făcuse vânt pe ușă cu promisiunea că o să facă iar cerere ca autobuzul școlii să treacă și pe la ei anul viitor.

— Nu sunt o mamă *bună*.

— Șș.

Casa familiei Muehler se găsea pe o bucată de pământ ca lumea, cel puțin două sute de hectare. Casa era

mititică și arăta ca o ciupercă, o țâră de galben pe mile întregi de grâu verde de iarnă și zăpadă. Viscolea și mai tare acum; prognoza spunea că avea să mai ningă peste noapte, apoi avea să vină un val brusc de căldură, ca de primăvară. Își întipărise în creier promisiunea: val brusc de căldură.

Merseră pe fâșia îngustă și neprimitoare de drum ce ducea către casă, trecând pe lângă un plug așezat chiar în pragul hambarului, ca un animal. Lamele încârligate lăsau, pe pământ, umbre ca niște gheare. Diane smârcâi din nas, cum făcea când nu se simțea în largul ei, o falsă dregere a glasului menită să umple liniștea. Coborâră din mașină fără să se uite una la alta. Niște coțofene atente, din copaci, croncăneau continuu, păsări răutăcioase, gălăgioase. Una trecu pe lângă ele în zbor, cu un fir de beteală de Crăciun în cioc. Locul, altminteri, era nemișcat, nu se vedea niciun vehicul, nu se auzea scrâșnet de porți închise, nici zgomot de televizor de dinăuntru, doar tăcerea pământului acoperit de zăpadă.

— Nu văd bicicleta lui Ben, zise Diane în timp ce izbeau cu ciocănelul de la ușă.

— Poate a dus-o în spate.

La ușă răspunse Ed. Jim, Ed și Ben erau în aceeași clasă, însă frații nu erau gemeni, unul dintre ei rămăsese cel puțin o dată, dacă nu de două ori, repetent. Parcă Ed. O privi uimit preț de-o clipă, un puști scund, cam de un metru șaizeci, dar cu constituție atletică, de bărbat. Își înfipse mâinile în buzunare și aruncă o privire în spate.

— Ăă, bună ziua, doamnă Day.

— Bună, Ed. Scuze că te deranjez în vacanța de Crăciun.

— Nu, nicio problemă.

— Îl caut pe Ben… e aici? L-ați văzut cumva?

— Be-en?

Rostise numele din două silabe, ca și cum ideea l-ar fi amuzat.

— A, noo, nu l-am mai văzut pe Ben de vreo… păi, nu cred că l-am văzut de-un an întreg. În afară de școală. Acuma umblă cu un grup complet diferit.

— Ce grup? întrebă Diane și pentru prima dată Ed o privi și pe ea.

— Ăă… păi…

Văzu silueta lui Jim apropiindu-se, luminată din spate de fereastra largă a bucătăriei. Păși greoi spre ele, mai înalt și mai lat în spate decât frate-său.

— Vă putem ajuta cu ceva, doamnă Day? zise băgându-și fața, apoi trupul în cadrul ușii, trăgându-și încetișor fratele într-o parte.

Blocau, amândoi, holul. Lui Patty îi veni să întindă gâtul și să se uite înăuntru pe lângă ei.

— Îl întrebam pe Ed dacă l-ați văzut astăzi pe Ben și a zis că nu prea v-ați văzut cu el în anul ăsta școlar.

— Mmm, nu. Mai bine sunați, vă scuteați de-un drum.

— Vrem să-l găsim repede, aveți idee pe unde-ar fi, e o urgență de familie, îl întrerupse Diane.

— Mmm, nu, zise iarăși Jim. Aș fi vrut să vă pot ajuta.

— Nici măcar un nume de-al ălora cu care-și trece timpul? Trebuie să știți măcar atât.

Ed se retrăsese în spate acum și vorbea din umbra camerei de zi.

— Spune-i să sune la 1-800-Diavol! se hlizi.

— Ce?

— Nimic.

Jim privea clanța din mâna lui, nedecis dacă să înceapă sau nu să închidă ușa.

— Jim, ne ajuți, te rog? murmură Patty. Te rog frumos.

Băiatul se încruntă, înfipse vârful ciubotei de văcar în dușumea, ca o balerină, refuzând să ridice privirea.

— Umblă cu ăia, gașca diavolului.

— Ce-nseamnă asta?

— E-un tip mai în vârstă șeful, nu știu cum îi zice. Iau o groază de droguri, peyote și din astea, omoară vaci și che… chestii. Am auzit și io. Nu sunt de la școala noastră ăia din gașcă. În afară de Ben, adică.

— Ei, trebuie să știi numele vreunuia, îl îmboldi Patty.

— Chiar nu știu, doamnă Day. Ne ținem departe de chestiile alea. Scuze, am încercat să rămânem prieteni cu Ben, dar… Mergem la biserica de-aici, părinții mei ne țin din scurt. Ăă… chiar îmi pare rău.

Își ațintì privirea în pământ și tăcu. Lui Patty nu-i mai veni să-l întrebe nimic.

— OK, Jim, mersi.

Închise ușa și, până să se întoarcă spre mașină, dinăuntrul casei se auzi un răcnet: *Boule, ce te-a apucat să zici chestia aia?*, urmat de un bufnet puternic într-un perete.

Libby Day

Acum

Când ne-am întors în mașină, Lyle n-a zis decât trei cuvinte: „Ce vis urât!“ La care i-am răspuns cu un *mmm*. Krissi îmi amintea de mine. Apucătoare și nerăbdătoare, întotdeauna punând lucruri deoparte pentru zile negre. Pachetul ăla de chipsuri. Nouă, milogilor, ne plac chestiile în ambalaje mici, fiindcă lumea le cedează fără mare tam-tam.

Am mers cu Lyle vreo douăzeci de minute fără să spunem cine știe ce, apoi, într-un târziu, a spus, cu vocea lui de moderator de emisiune TV, care face rezumatul:

— E clar, așadar, că minte când susține că Ben ar fi molestat-o. Cred că și pe taică-său l-a mințit. Cred că Lou Cates a luat-o razna, și-a omorât familia, apoi, mai târziu, a aflat că l-a mințit. A omorât, pentru nimic, o familie nevinovată. Prin urmare, propria familie i s-a dezintegrat. Lou Cates dispare, se apucă de băut.

— Prin urmare? l-am zgândărit.

— E o teorie solidă. Nu crezi?

— Cred că n-ar trebui să mai vii la interviurile astea. E stânjenitor.

— Libby, eu dau banii pentru toată chestia.

— Păi nu prea ești de ajutor.

— A, *pardon*, a zis și am încetat să mai vorbim.

Și, în vreme ce luminile din Kansas City începeau, în depărtare, să coloreze cerul într-o nuanță de portocaliu bolnăvicios, Lyle a zis, fără să se uite la mine:

— E totuși o teorie solidă, nu?

— Totu-i teorie, de asta-i zice *enigmă*! l-am maimuțărit. Un mare mister – Cine a omorât familia Day? — am proclamat radioasă.

La câteva minute după aceea, am zis înciudată:

— Cred că-i o teorie OK, dar cred că ar trebui să vedem și cu Runner.

— Foarte bine. Dar tot am de gând să-i dau de urmă lui Lou Cates.

— N-ai decât.

L-am lăsat în fața la Sarah's, nu m-am oferit să-l duc acasă. L-am lăsat pe trotuar, ca pe un puști uimit că părinții suportă să-l lase, cu adevărat, în tabără. Am ajuns acasă târziu și cu capsa pusă, abia așteptând să-mi număr banii. De la Clubul Omor, până acum, făcusem 1000, cu alți 500 pe care mi-i datora Lyle pentru Krissi, deși, era clar, Krissi ar fi vorbit cu oricine. Dar, chiar când am gândit asta, am știut că nu-i adevărat. Niciunul dintre neisprăviții de la Club Omor n-ar fi izbutit să facă asta cu Krissi. Cu mine vorbise fiindcă aveam aceleași chimicale în sânge: rușine, mânie, lăcomie. Nostalgie nejustificată.

Îmi meritam banii, mi-am zis, simțindu-mă, fără motiv, plină de resentimente. Lyle nu păruse să aibă vreo

problemă să mă plătească. Dar asta făceam de obicei — aveam, în cap, replici defensive, mă enervam pentru lucruri care nu se întâmplaseră încă. Încă.

Îmi meritasem banii (mă simțeam mai calmă acum), și, dacă primeam veşti de la Runner, dacă vorbeam cu el, aveam să câștig și mai mulți încă și să fiu asigurată pe patru luni. Dacă nu făceam excese.

Sau, şi mai bine, cinci: până să ajung acasă, Lyle îmi și lăsase un mesaj în care spunea că vreo câțiva ciudați de la Club Omor voiau să organizeze o întâlnire cu licitație, să cumpere câteva din „suvenirurile" familiei mele. Magda avea să fie gazda, asta dacă mă interesa. Magda, Muma-Pădurii, care desenase coarne de drac pe poza mea. *Da, Magda, mi-ar plăcea să vin la tine, unde ziceai că ții argintăria?*

Am închis robotul telefonic, pe care-l furasem, cu două locuințe în urmă, de la o colegă de casă. M-am gândit la Krissi și am fost sigură că și casa ei era plină cu mizeriile altora. Aveam un robot telefonic furat, un set aproape complet de tacâmuri de restaurant și vreo jumătate de duzină de solnițe, la care adăugam și perechea cea nouă, de la Tim Clark, pe care nu izbuteam s-o transfer de pe masa din hol în bucătărie. Într-un ungher al camerei de zi, lângă vechiul meu televizor, e o cutie cu mai bine de o sută de sticluțe de loțiune pe care le-am șterpelit. Le țin fiindcă îmi place să le văd pe toate împreună, roz și mov și verzi. Știu că ar părea ceva nebunesc oricui mi-ar intra în casă, dar nu-mi intră nimeni și-mi plac prea mult ca să scap de ele. Mâinile mamei erau mereu aspre și uscate, le dădea tot timpul cu ulei, dar fără rezultat. Era unul din felurile noastre preferate de a o necăji: „Nu ne atinge, mami, ești ca un aligator!" Biserica pe care-o

frecventam avea în toaleta femeilor loțiune despre care zicea că miroase a trandafiri: ne dădeam toate pe mâini, cu rândul, și ni le miroseam, complimentându-ne pentru parfumul de doamne adevărate.

Niciun apel de la Diane. Probabil că-mi primise mesajul de-acum, și totuşi nu sunase. Părea cam straniu. Diane îmi ușura mereu corvoada de a-mi cere iertare. Chiar și după ultima tură de pedeapsă prin tăcere — de șase ani. Cred că ar fi trebuit să-i dau un exemplar din carte cu autograf.

M-am apucat de celelalte cutii, cele de sub scări, care se făceau tot mai rău-prevestitoare în mintea mea cu cât mă gândeam mai mult la crime. Sunt doar lucruri, mi-am zis. Nu-ți fac niciun rău.

Pe la paisprezece ani mă tot gândeam la sinucidere — acum e ca un hobby, însă la paisprezece ani era o vocație. Într-o dimineață de septembrie, chiar după ce începuse școala, luasem Magnumul 44 al lui Diane și-l ținusem, ca pe-un bebeluș, ore întregi în poală. Ce ușurare ar fi fost să-mi zbor creierii și gata, toată amărăciunea să dispară cu un poc, ca atunci când sufli puful unei păpădii. Dar mă gândisem la Diane, la cum ar fi venit ea și mi-ar fi găsit trupul micuț și peretele înroșit, și nu putusem s-o fac. De aceea, probabil, am și fost așa de răutăcioasă cu ea: nu mă lăsa să fac ce-mi doream cel mai mult. Nu îi puteam face una ca asta, așa că începusem să mă târguiesc cu mine însămi: dacă mă simt așa de rău și pe 1 februarie, o să mă omor. Și pe 1 februarie fusese la fel de rău, dar făcusem iarăși târgul: dacă și pe 1 mai e la fel, gata, o fac. Și tot așa. Și tot aici sunt.

M-am uitat la toate cutiile și am încheiat un târg ceva mai calm: dacă nu pot îndura să mai fac asta în douăzeci de minute, o să dau foc la tot.

Prima cutie s-a desfăcut ușor, un perete s-a rupt imediat ce-am tras de banda adezivă. Înăuntru, pe vârful teancului, era un tricou cu The Police care fusese al mamei, cu pete de mâncare și extrem de moale.

Optsprezece minute.

Dedesubt era un vraf de caiete legate cu elastic, toate de-ale lui Debby. Am răsfoit la întâmplare:

Harry S Truman a fost al 33-lea președinte american și provenea din Missouri. Inima este pompa corpului face sângele să circule în tot corpul.

Sub astea era un teanc de bilețele, de la Michelle pentru mine, de la mine pentru Debby, de la Debby pentru Michelle. Scormonind prin ele, am scos la iveală o felicitare aniversară cu o înghețată pe ea, având deasupra o cireașă făcută cu sclipici roșu.

Dragă Debby, scrisese mama în felul ei înghesuit. *Ne bucurăm să avem o fată așa de dulce, bună și de ajutor în familia noastră. Ești cireșica mea! Mama*

Niciodată nu scria „mămica", m-am gândit, nici nu-i spuseserăm vreodată așa. *Vreau la mămica,* mi-am zis. Nu spuneam așa. *Vreau la mama.* Am simțit că se desface ceva în mine, ceva ce n-ar fi trebuit să se desfacă. Ca și cum s-ar fi desprins o copcă.

Paisprezece minute.

Am mai răscolit prin bilețele, punându-le pe cele mai plicticoase și idioate deoparte pentru Clubul Omor, simțind că mi-e dor de surorile mele, râzând la unele, la grijile noastre ciudate de-atunci, la mesajele codate, desenele primitive,

listele de oameni care ne plăceau și care nu ne plăceau. Uitasem cât de apropiate am fost noi, fetele Day. N-aș fi zis asta, dar acum, cercetând ca o antropoloagă rămasă fată bătrână scrierile noastre, îmi dădeam seama că așa era.

Unsprezece minute. Iată și jurnalele lui Michelle, legate cu elastic cauciucat, laolaltă, într-o bucată de imitație de piele. În fiecare an primea două, de Crăciun — îi trebuiau de două ori mai multe decât unei fete normale. Îl începea întotdeauna pe cel nou chiar atunci, sub pom, trecând toate darurile primite, ținând scorul.

Am deschis unul de prin 1983 și mi-am amintit ce bârfitoare mică fusese Michelle, chiar și la nouă ani. Notița din ziua aceea era despre cum o auzise pe profesoara ei preferată, domnișoara Berdall, zicându-i chestii deocheate unui bărbat, la telefonul din camera profesorilor — și nici măcar nu era măritată, domnișoara Berdall. Michelle se întreba dacă nu cumva, dacă i-ar fi cerut socoteală în privința asta, domnișoara Berdall nu i-ar fi adus ceva bun la prânz. (Se pare că, odată, domnișoara Berdall îi dăduse lui Michelle jumătate din gogoașa ei cu jeleu, lucru care-o făcuse pe Michelle să rămână pentru totdeauna obsedată de domnișoara Berdall și de pungile ei de hârtie maro. De obicei profesorii puteau fi convinși să-ți cedeze jumătate de sendviș sau vreun fruct dacă te holbai la ei îndeajuns. Doar că nu puteai face asta prea des, fiindcă altfel trimiteau o înștiințare acasă și asta o făcea pe mama să plângă.) Jurnalele lui Michelle erau pline cu drame și insinuări cât se poate de copilărești: în pauză, domnul McNanny fumase chiar lângă ușa vestiarului băieților, apoi folosise spray de gură („spray de gură“ apărea subliniat de mai multe ori) ca să nu știe nimeni. Doamna Joekep de la biserică bea la ea în mașină… și

când Michelle o întrebase dacă are cumva gripă, dacă de-aia bea din sticlă, doamna Joekep râsese și-i dăduse 20 de dolari pentru Fondul Cercetașilor, chiar dacă Michelle nu făcea parte dintre Cercetași.

Drăcie, și despre mine scrisese chestii: știa, de pildă, că o mințisem pe mama că n-o lovisem cu pumnul pe Jessica O'Donnell. Era adevărat, îi învinețisem ochiul bietei fetițe, dar pe mama o mințisem, zicând că ar fi căzut dintr-un leagăn. *Libby mi-a zis că Diavolul a pus-o,* scria Michelle. *Oare ar trebui să-i zic mamei?*

Am închis jurnalul din 1983, apoi le-am răsfoit pe cele din 1982 și 1984. Pe cel care acoperea a doua parte din 1984 l-am citit cu atenție, în caz că Michelle ar fi zis ceva notabil despre Ben. Nu prea mare lucru, în afară de faptul că era un mare ticălos și că nu-l plăcea nimeni. M-am întrebat dacă nu cumva și polițiștii avuseseră aceeași idee. Mi-am imaginat un biet polițist începător, mâncând specialități chinezești la cutie, în miez de noapte, și citind despre cum i-a venit ciclul celei mai bune prietene a lui Michelle.

Nouă minute. Alte felicitări și scrisori, apoi am dezgropat un bilet împăturit mai elaborat decât celelalte, făcut să arate aproape falic, ceea ce, cred, era și intenția, fiindcă sus era trecut cuvântul ARMĂSAR. Am desfăcut biletul și am citit scrisul acela rotunjit, de fată:

5/11/84

Dragă Armăsarule,

Sunt la ora de bio și mă frec pe sub bancă, așa de tare mă trece când mă gândesc la tine. Îți imaginezi păsărica mea? E drăguță și roșie de dorul tău. Hai pe la mine după școală, azi,

bine? Vreau să ți-o super-trag!!! Sunt așa de excitată, chiar și acum. Aș vrea să stai cu mine ori de câte ori sunt plecați ai mei. Maică-ta n-o să știe, e așa de aeriană! De ce să stai acasă la tine când poți sta la mine?! Fii bărbat și zi-i maică-tii să se ducă naibii. N-aș vrea ca într-o zi să treci pe la mine și să descoperi că mă rezolv cu altcineva. O, ce-mi vine să-mi dau drumul! Hai să ne-ntâlnim la mașina mea, după școală, o să parchez pe str. Passel.

Ne vedem,
Diondra

Ben nu avusese prietenă, nici vorbă. Nu spusese nimeni una ca asta, nici măcar Ben. Numele nu suna familiar, oricum. La fundul cutiei era un teanc de albume cu promoții școlare, din 1975, când începuse Ben școala, până în 1990, când mă alungase prima oară Diane.

Am deschis albumul pe 1984–1985 și m-am uitat la promoția lui Ben. Nicio Diondra, dar o poză cu Ben care-ți frângea inima: umeri lăsați, părul lung pe ceafă și o cămașă pe care o purta mereu la ocazii speciale. Mi l-am imaginat, acasă, îmbrăcându-se pentru Ziua de Poză, repetându-și zâmbetul în oglindă. În septembrie 1984 încă purta cămăși cumpărate de mama, iar prin ianuarie ajunsese deja puștiul furios, cu părul tăciune, acuzat de omor. Am trecut în revistă colegii lui Ben din anul mai mare ca el, tresărind câte un pic la vreo Diane sau Dina, dar n-am găsit nicio Diondra. Apoi m-am uitat la cei cu două clase mai mari, gata să renunț, și am găsit-o. Diondra Wertzner. Cel mai aiurea nume posibil. Mi-am trecut degetul pe șirul de poze, așteptându-mă să dau peste vreo bucătăreasă în devenire, vreo tipă necioplită

și mustăcioasă, dar în loc de asta am dat peste o fată drăguță, cu obrăjori rotunzi și cu o cascadă de cârlionți închiși la culoare. Avea trăsături fine, pe care le îngroșase cu machiaj abundent, dar sărea în ochi chiar și în poză. Avea ceva în privire, ceva îndrăzneț, iar buzele îi erau desfăcute, lăsând la iveală dinți ascuțiți, ca de cățeluș.

Am luat albumul din anul de dinainte și n-am mai găsit-o. L-am luat pe cel din anul de după și n-am mai găsit-o nici acolo.

Ben Day

2 ianuarie 1985, 3:10 p.m.

Camioneta lui Trey mirosea a iarbă, a șosete transpirate și a băutură alcoolică dulce, vărsată probabil de Diondra. Diondra avea tendința să cadă lată ținând câte o sticlă în mână, era felul ei preferat de-a bea, să bage până o dobora, cu o ultimă dușcă la îndemână, ca să fie. Camioneta era plină ochi cu hârtii vechi în care fusese învelită mâncare de la fast-food, cârlige de pescuit, un *Penthouse* și, pe mocheta pătroasă de la picioarele lui Ben, o cutie de ambalaje de carton cu eticheta Fasole Săltăreață Mexicană, fiecare cutie cu câte o boabă purtând sombrero și cu picioare care arătau ca și cum ar fi țopăit.

— Încearcă una, zise Trey arătându-i cutia cu un gest.

— Noo, n-ar trebui să fie gândaci sau așa ceva?

— Mda, sunt un soi de larve de cărăbuș, zise Trey și slobozi râsul acela al lui, care te zgâria pe creier.

— Super, mersi, e mișto.

— Haide, omule, pe bune, te luam în balon, ce naiba, revino-ți.

Intrară pe aleea unui supermarket, cu Trey arătându-i-l pe mexicanul de după tejghea, *uite colea fasolarul* — și-i pusese lui Ben în brațe o cutie de Beast, niște nacho de făcut la microunde, din cele după care se smiorcăia mereu Diondra, și niște fâșii de pastramă de vită, pe care Trey le luă în palmă ca pe un buchet.

Tipul îi zâmbi lui Trey și scoase un chiuit, un răcnet indian de luptă. Trey își încrucișă brațele pe piept și se făcu că dansează în jurul unui sombrero imaginar.

— Hai, fă-mi totalul, Jose.

Tipul nu mai zise nimic și Trey îi lăsă restul, trei dolari mari și lați. Ben se tot gândi la asta tot drumul până la Diondra. Lumea era plină de oameni ca Trey, care lăsau trei dolari fără să clipească. Ca Diondra. Cu câteva luni în urmă, la sfârșitul lui septembrie, care fusese foarte călduros, Diondra trebuise să aibă grijă de doi verișori, sau verișori de-al doilea sau așa ceva, și, cu Ben, merseseră până la parcul acvatic de lângă granița cu Nebraska. Condusese atunci, timp de o lună, Mustangul maică-sii (se săturase de mașina proprie), iar bancheta din spate era încărcată cu lucruri, chestii pe care Ben nu s-ar fi gândit în veci să le cumpere: trei feluri de loțiune de protecție solară, prosoape de plajă, unguente, colaci de baie, mingi, găletușe. Copiii erau mici, cam de șase sau șapte ani, și stăteau înghesuiți prin toate mizeriile alea, cu salteluțe gonflabile care scârțâiau ori de câte ori se mișcau și, pe undeva pe lângă Lebanon, copiii deschiseseră geamul, hlizindu-se, în vreme ce saltelele făceau tot mai mult zgomot, ca și cum ar fi atins apogeul într-un ritual sexual al saltelelor de plajă, și Ben își dăduse seama ce-i făcea să

chicotească. Adunaseră tot mărunțișul lăsat de Diondra pe banchetă, pe jos, prin tot soiul de colțișoare — pur și simplu azvârlea mărunțișul acolo — și acum îl aruncau cu pumnul pe geam, ca să-l vadă cum se împrăștie, scânteietor. Și nu doar bănuți, erau acolo și sferturi de dolar.

Ben își spuse că așa făceai diferența între oameni. Nu erau chestii gen *mie îmi plac câinii* și *mie pisicile* sau *eu țin cu Chiefs* și *mie îmi place de Broncos*. Diferența o făceai după felul în care le păsa ori nu de sferturile de dolar. Pentru el, patru sferturi însemna un dolar. O mână de sferturi era un prânz. Cât aruncaseră pe geam mucoșii ăia i-ar fi ajuns să plătească pentru jumătate dintr-o pereche de blugi. Le tot zisese copiilor să se oprească, le zisese că era periculos, ilegal, că puteau să ia amendă, că trebuiau să stea cuminți și să privească înainte. Copiii râseseră, Diondra hohotise ca o cucuvea — *Ben n-o să-și capete alocația pe săptămâna asta dacă-i tot luați bănuții* — și își dăduse seama că fusese dat în vileag. Nu fusese chiar atât de iute de mână pe cât crezuse: Diondra știa că adună bănuții lăsați în urmă de ea. Se simțise ca o fată a cărei rochie tocmai fusese ridicată de vânt. Și se întrebase ce spunea asta despre ea, că-și vedea prietenul adunând bănuții și nu zicea nimic, o făcea asta o tipă de treabă? Sau o tipă nasoală?

Trey gonea cu toată viteza spre casa Diondrei, o cutie uriașă, bej, înconjurată de un gard de sârmă menit să oprească pitbulii Diondrei să-i facă felul poștașului. Avea trei, dintre care unul era un sac imens de mușchi cu ditamai coaiele și ochi dementi, iar lui Ben îi displăcea în mod deosebit, mai mult decât ceilalți. Îi lăsa în casă când erau plecați părinții și săreau pe mese și se răhățeau peste tot. Diondra nu făcea curat, ci doar dădea cu spray

parfumat pe mochetele îngălate. Covorul acela drăguț, albastru din camera de recreere — Diondra zicea că-i de-un violet prăfos —, era acum un teren minat de rahați încleiați în țesătură. Ben se străduia să nu-i pese. Nu era treaba lui, după cum nu se sfia să-i amintească Diondra.

Ușa din spate era deschisă, cu toate că afară era un ger năprasnic, și pitbulii alergau înăuntru și afară, ca la un număr de magie — niciun pitbul, un pitbul, doi pitbuli în curte! Trei! Trei pitbuli în curte, alergând în cercuri mari și zbughind-o, după aceea, înapoi în casă. Erau ca niște păsări în zbor, necăjindu-se și apucându-se unii pe ceilalți cu colții, într-un stol.

— Nu suport câinii ăștia nenorociți, mârâi Trey și opri.

— Îi răsfață.

Câinii se repeziră lătrând când Trey și cu Ben păși spre partea din față a casei, urmărindu-i de-a lungul îngrăditurii, băgând boturile și labele prin ochiurile de sârmă, lătrând și lătrând și lătrând.

Și ușa din față era deschisă, dinăuntru emana căldură. Trecură de holul de la intrare cu tapet roz — Ben nu izbuti să se abțină să nu închidă ușa după el, să facă economie la energie — și coborâră la subsol, unde era bârlogul Diondrei. Diondra era în camera de recreere, dansând pe jumătate goală, în picioare cu niște ditai șosetele roz, fără pantaloni și cu un pulover larg, cu ditamai modelul împletit care-i evocă lui Ben niște odgoane pescărești, nu accesorii de fată. Dar și celelalte fete de la școală purtau cămeșoaie largi. Le ziceau „cămășile iubiților“ sau „puloverele lui tati“. Diondra, evident, trebuia să aibă țoale super-mari și cu multe chestii pe dedesubt: tricou lălău, apoi un soi de maiou și după aceea o cămașă cu nasturi, cu dungi strident colorate. Ben îi oferise odată Diondrei unul

dintre puloverele lui negre și largi, să-i fie pulover de iubit, el fiind iubitul, dar ea strâmbase din nas și proclamase: „Nu-i cum trebuie. Și are și-o gaură în el.“ De parcă o gaură în îmbrăcăminte era mai rea decât căcat de câine răspândit pe covor. Ben nu era sigur niciodată dacă Diondra știa tot soiul de reguli secrete, protocoale private, ori dacă nu cumva inventa chestii ca să-l facă să se simtă un nătărău.

Țopăia pe Highway to Hell, în timp ce căminul scuipa flăcări în spatele ei. Își ținea țigara departe de hainele cele noi. Avea vreo douăsprezece articole, toate împachetate în plastic, puse pe umerașe sau în pungi lucitoare, cu hârtie netedă și subțire ce scânteia ca focul. Mai erau și două cutii de pantofi și cutiuțele despre care știa că au înăuntru bijuterii. Când Diondra ridică privirea și-i văzu părul negru, îi oferi un zâmbet imens, radios, și un deget mare, ridicat în semn de „bravo“.

— Super-mișto.

Iar Ben se simți un pic mai bine, mai puțin idiot.

— Ți-am spus eu că o să arăți bine, Benji.

Și gata.

— Ce ți-ai luat, Dio? întrebă Trey scormonindu-i prin pungi.

Trase un fum din țigara ei, pe care o ținea în continuare între degete, în timp ce era, încă, fără pantaloni. Fata surprinse privirea lui Ben și-și ridică poalele puloverului, dezvăluind boxeri care nu erau ai lui.

— E-n regulă, zăpăcilă.

Veni și-l pupă, iar mirosul de fixativ și de țigări îl izbi, îl liniști. O cuprinse cu blândețe, cu brațele moi și, când îi simți limba atingându-se de a lui, tresări.

— Doamne, da' treci odată de faza cu „Diondra e de neatins“, se răsti ea. Decât dacă nu-s prea bătrână pentru tine.

Ben râse.

— Ai șaptișpe ani.

— Dacă ai auzi ce aud eu, îngână Diondra pe melodia unei colinde, părând furioasă, enervată de-a binelea.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că șaptișpe s-ar putea să fie o vârstă prea mare pentru gustul tău.

Ben nu știa ce să zică. Dacă o ținea așa cu Diondra, când avea dispoziția asta sumbră și enigmatică, n-ar fi făcut decât să încurajeze valuri nesfârșite de „Nu, nu-i nimic", „îți spun mai încolo" sau „stai calm, mă descurc eu." Diondra își dădu la spate părul întărit de fixativ și începu să danseze înaintea lor. Acum apăruse și ceva de băut, de după o cutie de pantofi. Gâtul îi era plin de vânătăi de la pupat pe care i le făcuse duminică, el mușcându-i gâtul ca Dracula, ea cerând mai mult, „Mai tare, mai tare, nu rămâne semn dacă faci așa, nu-ți strânge buzele, fără limbă, mai tare… Haide! Mai tare! Cum se poate să nu știi să faci o vânătaie ca lumea?" și, cu o față încordată de nervi, îl apucase de cap, îl sucise într-o parte și i se înfipsese în gât ca un pește în agonie, trăgând de piele într-un ritm frenetic. Apoi se trăsese deoparte, cu un „uite!", și-l făcuse să se privească în oglindă. „Acum să-mi faci și mie la fel."

Rezultatul era un șir de vânătăi pe gâtlejul ei, cafenii, albastre și jenante pentru Ben, asta până ce-l văzu pe Trey holbându-se la ele.

— O, copilaș, ești paradit, rânji Diondra, observând, în cele din urmă, rana de la cap.

Își umezi un deget și se apucă să șteargă sângele.

— Te-a caftit cineva?

— Copilaș a căzut de pe biclă, se hlizi Trey.

Ben nu-i zisese asta și se simți cuprins de un val de furie fiindcă Trey, încercând să-și râdă de el, spusese de fapt adevărul.

— Du-te-n mă-ta, Trey.

— Auzi, măă, zise Trey ridicând brusc mâinile, cu ochii deodată întunecați.

— Te-a împins cineva de pe bicicletă, copilaș, cineva a-ncercat să-ți facă rău? zise Diondra și-l dezmierdă.

— I-ai cumpărat ceva și lui Benny, ca să nu mai poarte blugii ăia nașpa încă o lună? întrebă Trey.

— Sigur că da.

Zâmbi larg, lăsând deoparte rana lui Ben, despre care el își imaginase că avea să fie mai mult timp în centrul atenției. Se apropie de o pungă uriașă, roșie, și scoase de-acolo niște pantaloni negri de piele, groși precum pielea de vită, un tricou dungat și o jachetă de denim negru, plină cu ținte lucitoare.

— Oho, pantaloni de piele, crezi că eşti cuplată cu David Lee Roth? se amuză Trey.

— O să arate bine. Du-te și încearcă-i.

Strâmbă din nas când Ben încercă s-o tragă la pieptul său.

— Ai auzit de duș, Ben? Miroși a cantină.

Îi trânti hainele în brațe și-l mână afară, spre dormitor.

— E cadou, Ben, țipă după el. Poate, la un moment dat, vrei să spui și-un mulțumesc.

— Mulțumesc! îi strigă Ben.

— Fă un duș înainte să te-mbraci cu ele, ce naiba.

Deci vorbea serios, chiar puțea. Știa că puțea, dar sperase că nu-l poate adulmeca nimeni. Intră în baia aflată vizavi de dormitorul Diondrei — avea, la naiba, baia ei

proprie, iar părinții o aveau pe-a lor, una uriașă, cu două chiuvete — și-și aruncă hainele, ghemotoc, pe mocheta de un roz intens. Încă era ud între picioare de la apa vărsată din găleată, la școală, avea puța încrețită și umedă. Dar se simțea bine sub duș, relaxat. Făcuse de multe ori sex cu Diondra la duș, cu spumă călduță. Săpunul era mereu acolo, nu trebuia să te speli cu șampon pentru copii fiindcă maică-ta nu putea niciodată, la dracu', să facă și ea un drum până la magazin.

Se șterse, se îmbrăcă cu boxerii. Purta boxeri cumpărați tot de Diondra. Prima dată când se dezbrăcaseră, Diondra râsese, aproape să se înece cu propria-i salivă, de chiloții lui strâmți și albi. Încercă să-și vâre boxerii în chestia aia strânsă de piele — numai capse, fermoare și catarame, se strădui să și-i tragă pe fund, despre care Diondra zicea că-i cea mai arătoasă parte a lui. Problema era cu boxerii, care i se adunau pe talie când trăgea de pantaloni, lăsând umflături prin locuri nepotrivite. Își smulse pantalonii de pe el, furios, își scoase boxerii și-i azvârli, de pe picior, în grămada cu hainele vechi, simțind că-l iau toți dracii când îi auzi pe Trey și Diondra chicotind și șoptind în cealaltă cameră. Își trase pantalonii fără nimic pe dedesubt, și-i simți lipiți, ca pe un costum de scafandru. Îi era cald. Deja transpira pe buci.

— Hai să ne faci parada modei, voinicule, îl strigă Diondra.

Își trase tricoul pe el și intră în dormitorul ei ca să se vadă în oglindă. Metaliștii pe care-i iubea Diondra se holbau de pe posterele lipite pe pereți, ba chiar și de pe tavan, deasupra patului, cu plete lungi și drepte și corpuri înfășurate în piele, cu catarame și curele, ca niște roboți extratereștri.

Când intră iarăși în camera de zi, Diondra scoase un scheunat ascuțit și dădu fuga la el, i se aruncă în brațe.

— Știam eu, știam eu. Ești un bărbat bine.

Îi dădu pe spate părul, care, stânjenitor, era doar până la bărbie de lung.

— Trebuie să ți-l lași să mai crească, dar altfel ești de milioane.

Ben se uită la Trey, care ridică din umeri.

— Nu eu o să te fut la noapte, nu te uita la mine.

Pe podea era un morman de resturi, ambalaje lungi ca niște degete de Slim Jim și un pătrat de plastic cu niște urme de brânză și firimituri de nachos.

— Ați mâncat deja tot? zise Ben.

— Acuma-i rândul tău, Teep-beep, zise cu entuziasm Diondra, luându-și mâna din părul lui Ben.

Trey avea în mână un tricou cu ținte metalice, cumpărat de Diondra (de ce, adică, i-a luat și lui ceva? gândi Ben). Se retrase spre dormitor, ca să-și facă și el partea de spectacol. La început, nu se auzi din hol nimic, apoi un pocnet de cutie de bere desfăcută, după care hohote, hohote zgomotoase, de om care se tăvălește pe jos de râs.

— Diondra, vino încoace!

Diondra râdea deja când dădu fuga spre Trey, în vreme ce Ben rămase acolo, în picioare, asudând în pantalonii cei noi și strâmți. Nu peste mult se porni și ea pe hohotit, după care apărură, cu fețele scăldate în bucurie pură. Trey, la bustul gol, ținea în mână boxerii lui Ben.

— Gagiule, tu te-ai îmbrăcat cu pielea aia fără nimic pe dedesubt? zise Trey printre chicoteli, cu ochii măriți, de nebun. Ai habar câți tipi s-au vârât în nădragii ăștia până să ajungă la tine? În momentul ăsta ai pe tine transpirație de la coaiele a vreo opt tipi. Curul ți-e lipit de curul altuia.

Râseră din nou, Diondra slobozi sunetul ei ce voia să zică „bietul de Ben“: *ooohhhaaa*.

— Cred că-s și niște urme de rahat pe-aici, Diondra, zise Trey aruncând o privire înăuntrul boxerilor. Ai face bine să ai grijă de asta, femeiușco.

Diondra îi apucă cu două degete, străbătu camera și-i azvârli în foc, unde sfârâiră, dar nu se aprinseră.

— Nici focul nu poate distruge chestia aia, gâfâi de râs Trey. Ce-s mă, Ben, poliester?

Se cufundară în canapea, Diondra ghemuită într-o parte, să termine de râs, cu capul lui Trey pe șold. Râdea cu ochii strânși, apoi, tot ghemuită, deschise un ochi lucitor și albastru și-l cercetă. Era pe cale să se întoarcă în baie și să-și pună înapoi blugii pe el, însă Diondra sări și-l apucă de mână.

— Hai, scumpule, nu te oftica. Arăți fantastic. Serios. Nu ne băga în seamă.

— Sunt faini pantalonii, gagiule. Și, dacă te scalzi în sucurile altuia, poate-ți crește și ție o pereche de coaie, nu?

Începu să râdă iarăși, dar, fiindcă Diondra nu i se alătură de data asta, se duse la frigider și scoase o bere. Trey încă nu se îmbrăcase cu tricoul cel nou, părea să-i placă la bustul gol, să-și etaleze smocurile de păr negru de pe piept, sfârcurile închise la culoare, mari cât monedele de cincizeci de cenți, mușchii ce se umflau peste tot, un abdomen cum Ben n-avea să aibă în veci. Ben, palid, cu oase mici și roșcat, n-avea să arate niciodată așa, nici în cinci, nici în zece ani. Îi aruncă lui Trey o privire, dorind să se uite mai bine dar știind, totodată, că nu era o idee bună.

— Hai, Ben, să nu ne certăm, zise Diondra trăgându-l lângă ea pe sofa. După câte rahaturi am auzit despre tine astăzi, eu ar trebui să mă enervez.

— Vezi? Acuma ce mai înseamnă și asta? zise Ben. E ca și cum ai vorbi codat sau ceva. Am avut o zi de căcat și chiar n-am chef!

Asta făcea Diondra, te întărâta, te împungea și te murseca până ce mai că înnebuneai, după care o dădea cu „Da' de ce te-ai supărat așa?"

— Auuu, îi șopti în ureche. Hai să nu ne certăm. Suntem împreună, hai să nu ne certăm. Hai la mine în cameră să ne-mpăcăm.

Răsuflarea îi mirosea a bere, iar unghiile lungi îi poposiră între picioarele lui. Îl ridică de pe canapea.

— Trey e aici.

— Lui Trey n-o să-i pese, zise, apoi, mai tare: Uită-te și tu un pic la televizor, Trey.

Trey îi răspunse cu un *hmmm*, fără să-i privească măcar, și se azvârli pe sofa, făcându-și berea să țâșnească precum o fântână arteziană.

Ben era acum cu capsa pusă, cum părea, întotdeauna, să-l placă Diondra. Voia să i-o vâre adânc, s-o facă să se vaiete. Așa că, de îndată ce închiseră ușa, ușa din placă subțire prin care Trey, cu siguranță, auzea tot — prea bine —, Ben dădu să o apuce, iar Diondra se răsuci și îl zgârie pe față, tare, făcând să-i dea sângele.

— Diondra, ce mama dracului?

Avea, acum, încă o zgârietură pe față, dar nu-l deranja. Fă-mi terci obrajii ăștia de bebeluș, fă-o. Diondra se dădu în spate preț de o clipă, deschise gura, apoi îl trase spre ea până ce ajunseră la pat, unde se trântiră, făcând animalele de pluș de pe cuvertură să cadă. Îl zgârie iarăși pe gât, și lui îi veni s-o fută bine, zdravăn, vedea literalmente roșu în fața ochilor, cum se zicea în desene animate, și ea îl ajută să se dezbrace de pantaloni, jupuindu-i

de pe el ca pe o piele coșcovită de soare, iar pula îi țâșni în sus, mai tare ca oricând. Diondra își săltă peste cap puloverul, lăsând la iveală sânii aceia imenși, alb-albăstrii și moi, iar el îi trase boxerii. Se holbă la burta ei, și atunci fata se întoarse cu spatele și-l călăuzi înăuntru, răcnind *Asta-i tot? Atâta ai pentru mine? Mi-o poți trage mai tare de-atâta,* în vreme ce el izbea acolo în neștire, până ce-l apucară durerile de coaie și simți că orbește. Apoi se sfârși; Ben se lăsă pe spate, întrebându-se dacă avea, cumva, un atac de cord. Gâfâia după aer, luptându-se cu mohoreala care-i venea întotdeauna după ce făceau sex, tristețea aceea a lui *asta-i tot.*

Ben făcuse sex de douăzeci și două de ori până atunci, ținea socoteala, numai cu Diondra, și văzuse destul la televizor cât să știe că, după ce se termina, bărbații ar fi trebuit să se lase îndată, liniștiți, pradă somnului. Dar el nu. El, dimpotrivă, devenea și mai agitat, ca și cum ar fi băgat prea multă cafeină, se făcea arțăgos și afurisit. Crezuse că sexul ar fi trebuit să te calmeze — și cât o făcea era bine, când ajungea la orgasm era nemaipomenit. Dar după aceea, cam vreo zece minute, îi venea să bocească. Avea o stare de *Bun, și care-i chestia*? Cel mai de soi lucru din viață, lucrul pentru care bărbații omoară, și pac, gata în câteva minute, lăsându-te sleit și deprimat. Nu-și dădea seama dacă Diondrei îi plăcea sau nu, dacă avea orgasm sau nu. Mormăia și țipa, dar nu părea niciodată bucuroasă după. Acum stătea lungită lângă el, cu burta în sus, fără să-l atingă, abia respirând.

— Așa, m-am văzut cu niște fete astăzi, la mall, zise Diondra. Și spuneau că ți-o pui cu fetițe de la școală. Din alea de zece ani.

— Ce tot vorbești? zise Ben, încă amorțit după sex.

— Știi o fetiță pe nume Krissi Cates?

Ben încercă să se abțină să nu sară în sus. Își băgă un braț sub cap, îl lăsă iarăși pe lângă corp și-l așeză pe piept.

— Ăă, da, cred. E în clasa aia de arte plastice, unde am fost ajutor după școală.

— Nu mi-ai zis nimic de nicio clasă de arte, spuse Diondra.

— N-aveam ce zice, am făcut-o doar de câteva ori.

— Ce-ai făcut doar de câteva ori?

— Clasa de arte, zise Ben. Să-i ajut pe puștii ăia. M-a rugat o fostă profesoară de-a mea.

— Ziceau că poliția vrea să stea de vorbă cu tine. Că ai făcut niște chestii aiurea cu fetele alea, care-s, adică, de vârsta surorilor tale. Că le-ai atins nepotrivit. Toată lumea zice că ești pervers.

Ben se ridică în șezut, bântuit de o imagine a echipei de baschet batjocorindu-i părul ca smoala, perversitatea, blocat în vestiar în vreme ce-și băteau joc de el până se plictiseau și plecau în camionetele lor de șmecheri.

— Crezi că-s pervers?

— Nu știu.

— Nu știi? Atunci de ce mai faci sex cu mine, dacă mă crezi pervers?

— Voiam să văd dacă ți se mai scoală cu mine. Dacă tot mai ejaculezi așa mult.

Își feri fața, cu picioarele strânse la piept.

— Păi, e-o chestie a naibii de nașpa, Diondra.

Fata nu răspunse.

— Vrei deci să mă auzi c-o spun: N-am făcut nimic cu nicio fată. N-am făcut nimic cu nimeni în afară de tine, de când am început să ne vedem. Te iubesc. Nu vreau să fac sex cu nicio fetiță. OK?

Tăcere.

— OK?

Diondra își întoarse spre el o parte a feței, cu ochiul acela albastru țintuindu-l fără vreo emoție:

— Șșș. Dă din picioare copilul.

Libby Day

Acum

Lyle a fost bățos și tăcut pe drumul spre casa Magdei, la reuniune. M-am întrebat dacă mă judeca, pe mine și teancul de bilețele pe care aveam de gând să le vând. Printre obiectele de care hotărâsem să mă despart nu se afla nimic prea interesant: aveam cinci felicitări de aniversare pe care le dăduse mami lui Michelle și Debby, de-a lungul anilor, cu rânduri vesele scrise iute în josul cartonașelor, și mai aveam una pe care i-o scrisese lui Ben, pe care mă gândeam c-o să scot ceva bănuți. Mă simțeam vinovată de toată chestia, nu era deloc bine, dar mă temeam să nu rămân fără bani, mă înspăimânta să n-am un chior, și asta era mai ceva decât să fiu de treabă. Rândurile adresate lui Ben, înăuntrul felicitării primite la doisprezece ani, sunau așa: *Crești văzând cu ochii, una-două o să te văd și la volan!* Când o citisem, o întorsesem cu fața-n jos, fiindcă mama avea să moară înainte să apuce Ben să învețe să conducă. Și oricum Ben, în pușcărie, n-avea să învețe în veci să conducă.

În fine.

Am mers de-a lungul fluviului Missouri, a cărui apă nici nu se ostenea, măcar, să sclipească în soarele după-amiezei. Nu voiam să-i văd pe oamenii ăștia citind biletele, era ceva prea intim. Poate reușeam să plec cât se uitau la ele, cât le cântăreau din ochi, cum faci cu sfeșnicele vechi la o vânzare de vechituri din fundul curții.

Lyle m-a ghidat spre locuința Magdei, prin cartiere burgheze, unde tot la câteva case flutura câte un steag de Sfântul Patrick — numai trifoi lucitor și spiriduși expirați de doar câteva zile. Îl simțeam pe Lyle cum se foiește, agitat ca de obicei, apoi s-a întors spre mine, izbind schimbătorul cu genunchii, cât pe ce să-l scoată din viteză.

— Așa, a zis.

— Așa.

— Întrunirea asta, cum e adesea cazul cu Magda, s-a transformat în ceva un pic diferit de planul inițial.

— Cum adică?

— Ei, păi știi că-i în grupul ăla — Societatea Eliberați-l pe Day. Ca să-l scoată pe Ben din închisoare. Și și-a invitat, gen, niște femei din alea.

— Aa. Nu, am zis și am tras mașina la marginea șoselei.

— Ascultă, ascultă, ziceai că vrei să vezi ce-i cu Runner. Păi, asta e. O să ne plătească — pe tine, cum ar veni — să-l găsești și să-i pui câteva întrebări, ca de la tată la fiică.

— Nu de la fiică la tată?

— Așa, da. Vezi tu, mi se cam termină banii. Așa că de aici o să vină următoarea sponsorizare.

— Și trebuie să stau acolo și să le las să se poarte urât cu mine? Ca data trecută?

— Nu, nu, te pot pune la curent cu ancheta în privința lui Runner. Să te racordezi la caz. Acuma, cum ar veni, crezi că Ben e nevinovat, da?

Mi-a fulgerat prin minte o imagine cu Ben uitându-se la televizor și mama ciufulindu-i părul cu o mână, în trecere, cu o copaie cu rufe sprijinită în șold, și el zâmbind, dar fără să se întoarcă spre ea. Așteptând să iasă ea ca să-și pieptene părul la loc cum era.

— N-am ajuns chiar până acolo.

Cheile se bălăngăneau din contact. Am pornit motorul la timp ca să prind, la radio, un cântec de Billy Joel. Am schimbat postul.

— Bun, să mergem.

Am mai condus vreo patru străzi. Cartierul Magdei era la fel de ieftin ca al meu, dar mai drăguț. Casele fuseseră toate construite ca vai de ele, însă proprietarii avuseseră atâta mândrie cât să mai arunce pe ele, când și când, un strat de vopsea, să mai pună câte-un steguleț, să planteze ceva floricele. Casele îmi aminteau de fetele urâțele ieșite în oraș, pline de speranță, vineri seara, bătând barurile în bluzițe cu paiete, în grupuri unde presupuneai că măcar una ar putea să fie drăguță, dar niciuna nu era și n-avea nicicând să fie. Și iată și casa Magdei, fata cea mai urâtă dar cu cele mai multe briz-brizuri, puse în demență, la grămadă. Curtea din față era înțesată cu ornamente de peluză: pitici săltând pe picioare de sârmă, păsări flamingo cu arcuri și rațe cu aripi de plastic, care dădeau rotocoale când se întețea vântul. Un ren stingher de carton, rămas de la Crăciun, stătea în grădină, mânjit. Curtea era mai mult noroi, prin care, ici și colo, se ițeau petice mititele de iarbă. Am oprit mașina și am rămas amândoi holbați, uitându-ne la curte și la rezidenții săi bâțâitori.

Lyle s-a întors spre mine, cu degetele răşchirate, ca un antrenor care dă sfaturi la un meci dificil.

— Deci nicio grijă. Cred că trebuie să ții minte numai să fii atentă cum vorbești despre Ben. Ăștia-s ușor de întărâtat când vine vorba de el.

— Ce-nseamnă ușor de întărâtat?

— Te duci vreodată, gen, la biserică?

— Când eram copil, da.

— Ar fi, cum ar veni, ca și cum cineva ar intra în biserica ta și ar spune că-l urăște pe Dumnezeu.

Și chiar aducea a biserică. Sau, poate, a priveghi. Multă cafea, zeci de oameni murmurând, îmbrăcați în haine închise de lână, zâmbete pline de regret. Aerul era albastru de la atâta fum de țigară și m-am gândit cât de rar mai vedeam asta în ziua de azi, după ce crescusem în rulota pâcloasă a lui Diane. Am tras fumul adânc în piept.

După câteva bătăi în ușa deschisă, la care nu răspunsese nimeni, intraserăm. Am rămas acolo cu Lyle, încremeniți, ca în tabloul American Gothic, vreo cinci secunde bune până să se oprească discuțiile și lumea să-nceapă să se holbeze la noi. O femeie mai în vârstă, cu șuvițe de păr lânos, a clipit spre mine cu forța cuiva care transmite un cod secret, cu un zâmbet înghețat lățit pe figură. O brunetă de vreo douăzeci și ceva de ani, surprinzător de drăguță, a ridicat ochii de la bucățile de piersică pe care le vâra în gura unui bebeluș și m-a onorat și ea cu un zâmbet încrezător. O tanti cu o constituție ca a unui om de zăpadă şi o privire chiorâş a strâns din buze și a dus mâna la crucifixul de la gât, dar restul lumii respecta, evident, ordinele: Fiți cuminți.

Numai femei erau, mai bine de o duzină, și toate albe. Majoritatea arătau muncite, însă erau și vreo câteva cu aspectul ăla strălucitor, o-oră-în-fața-oglinzii, de tipe cu bani. Așa poți să-ți dai seama, nu după mașini ori haine, ci după amănunte: o broșă veche (bogătanele au mereu broșe vechi) sau contur de buze pus exact cât trebuie. Probabil venite cu mașina din Mission Hills și simțindu-se generoase fiindcă puseseră piciorul la nord de râu.

Nici picior de bărbat, era ceea ce Diane ar fi numit o petrecere de muieri (și-ar fi scos apoi smârcâitul ăla dezaprobator). M-am întrebat cum dăduseră toate peste Ben, închis cum era, și ce fel de atracție reprezenta pentru ele. Stăteau oare în pat, noaptea, cu soții lor moi ca gelatina sforăind alături, și visau cu ochii deschiși la o viață cu Ben, odată ce l-ar fi eliberat? Sau îl vedeau ca pe un băiat amărât ce avea nevoie de altruismul lor, o cauză de urmat între meciuri de tenis?

Magda a ieșit cu pași grei din bucătărie, la un metru optzeci, cu părul ăla umflat, aproape la fel de lățit. N-aș fi fost în stare s-o recunosc doar după întâlnirea de la Clubul Omor, unde fețele tuturor îmi rămăseseră neclare în memorie, ca o poză instant prea puțin expusă. Magda purta un sarafan de bumbac fără mâneci peste o bluză pe gât și tot soiul de bijuterii care nu se potriveau: verigi mari de aur în urechi, un lanț gros de aur și inele pe aproape toate degetele, în afară de inelar. Inelele alea mă nelinișteau, ca niște crustacee-parazit agățate pe unde n-ar fi trebuit să fie. Am strâns, oricum, mâna întinsă a Magdei. Caldă și uscată. A scos un fel de *mmmmaaaahhh!* și m-a tras spre ea într-o îmbrățișare, cu sânii desfăcându-se și închizându-se peste mine ca un val. Am înțepenit și am dat să mă retrag, dar Magda mă apucase de mâini.

— Cele rele să se spele. Bun venit în casa mea, a zis.

— Bun venit, au zis și femeile din spatele ei, aproape la unison.

— Ești binevenită aici, a întărit Magda.

Păi normal, dacă m-ați invitat, mi-a venit să spun.

— Ea, oameni buni, este Libby Day, sora mai mică a lui Ben.

— Singura soră a lui Ben, am adăugat.

Femeile au încuviințat solemn.

— Și prezența ei are de-a face cu motivul pentru care suntem astăzi aici, s-a adresat Magda adunării. Ca să aducem pace. Și ajutor. Să-l. Aducem. Pe Ben. Acasă!

I-am aruncat o privire lui Lyle, care a strâmbat, abia sesizabil, din nas. Dincolo de hol a apărut, coborând pe treptele mochetate, un băiat de vreo cincisprezece ani, corpolent într-un fel mai puțin autoritar decât maică-sa. Se îmbrăcase în pantaloni de pânză și cămașă pentru ocazie și privea prin încăpere fără să se uite în ochii nimănui, râcâind cu degetul mare partea de sus a curelei.

Magda l-a ochit, dar nu l-a prezentat. I-a zis:

— Ned, du-te la bucătărie și mai fă niște cafea.

Băiatul a străbătut cercul de femei fără să miște din umeri, holbându-se la o pată din tavan pe care n-o mai vedea nimeni în afară de el.

Magda m-a tras în cameră, iar eu m-am prefăcut că tușesc ca să-mi eliberez mâna. M-a așezat pe mijlocul canapelei, cu câte o femeie de fiecare parte. Nu-mi place să stau la mijloc, unde se freacă de mine brațe și mă ating genunchi. M-am lăsat pe o fesă, apoi pe cealaltă, încercând să nu mă cufund în perne, dar sunt așa de micuță că am ajuns să arăt ca un copil din desene animate pus pe un scaun supradimensionat.

— Libby, mă numesc Katryn. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, a zis una dintre bogătanele de lângă mine, privindu-mă de sus, în vreme ce-i adulmecam parfumul.

— Bună, Katherine.

Când expiră, oare, termenul până la care îți poți exprima condoleanțe pentru doliul unui străin? Niciodată, cred.

— Kate-ryn, a zis cu o voce numai lapte și miere, făcându-și broșa de aur în formă de floare să se clatine în piept.

Încă o cale să te prinzi că o femeie-i bogată: te corectează imediat la pronunția numelui. A-lii-sii-a, nu A-lii-șaa, De-bo-ra, nu Debra. N-am răspuns. Lyle discuta animat, în cealaltă parte a camerei, cu o femeie mai în vârstă, oferindu-se privirii din profil. Mi-am închipuit cum răsuflarea ei fierbinte se strecura în urechiușa lui ca o cochilie. Toți vorbeau și se uitau la mine, șopteau și se uitau la mine.

— Bun, dăm drumul la treabă? am zis și am bătut o dată din palme.

Era un gest nepoliticos, dar nu aveam nevoie de suspans.

— Păi, Libby… Ned, unde-i cafeaua aia? a început Magda. Suntem aici ca să vorbim despre tatăl tău, în calitate de suspect principal pentru comiterea omorurilor de care a fost învinovățit, pe nedrept, fratele tău.

— Așa. Uciderea familiei mele.

Magda a pufnit nerăbdătoare, sâcâită că-mi declaram apartenența la familie.

— Dar înainte de asta, a continuat Magda, vrem să-ți împărtășim câteva lucruri despre fratele tău, pe care îl iubim toate.

O femeie zveltă, de vreo cincizeci și ceva de ani, cu coafură de director administrativ, s-a ridicat în picioare.

— Numele meu este Gladys, l-am cunoscut pe Ben acum trei ani, datorită activităților mele caritabile. Mi-a schimbat viața. Scriu multor prizonieri — aici am pufnit, efectiv, şi femeia a observat —, le scriu pentru că asta înseamnă, pentru mine, gestul creștinesc suprem, să-i iubești pe cei care, de obicei, sunt de neiubit. Sunt sigură că toată lumea a văzut *Culoarul morții*. Dar am început să-i scriu lui Ben și puritatea lui emana din scrisori. E de-o blândețe extraordinară în ciuda încercărilor și-mi place tare mult cum mă face să râd — mă face să râd *pe mine*, când eu, de fapt, ar trebui să-l ajut *pe el* — când scrie despre condițiile groaznice pe care trebuie să le îndure zi de zi.

Toată lumea, atunci, a început cu completări: *e așa de haios… e așa de adevărat… e nemaipomenit.* Ned a apărut cu un vas de cafea și a început să umple iarăși duzina de căni de plastic, cu doamnele făcându-i semn să se oprească din turnat fără să-l privească măcar.

S-a ridicat o femeie tânără, de vârsta lui Lyle, tremurând de emoție:

— Mă numesc Alison. L-am cunoscut pe Ben prin intermediul mamei mele, care n-a putut ajunge astăzi…

— Tratament, cancer ovarian, a șoptit Katryn.

— …dar simțim amândouă la fel, că lucrarea ei pe Pământ nu e terminată până ce Ben nu este eliberat.

Au urmat câteva bătăi răzlețe din palme, după care Alison a continuat:

— Și e, pur și simplu, a zis și tremuratul i s-a transformat în lacrimi, e un om așa de bun! Și totu-i greșit. Nu

pot să cred că trăim într-o lume în care cineva așa de bun cum e Ben stă… într-o cușcă, fără niciun motiv!

Am strâns din fălci. Simțeam că totul începe s-o ia razna.

— Cred că e nevoie să îndrepți asta, s-a stropșit femeia om-de-zăpadă cu crucifix, cea care părea cel mai puțin amabilă.

Nu se obosise să se ridice, ci doar se aplecase un pic, printre alte câteva.

— Trebuie să-ți îndrepți greșelile, ca toată lumea. Și-mi pare tare rău pentru pierderea familiei tale, și-mi pare foarte rău că ai trecut prin atâtea, dar trebuie să fii om mare de-acum și să-ți repari greşelile.

N-am ochit pe nimeni care să dea aprobator din cap la micul discurs, dar încăperea era plină de vibrații de încuviințare, atât de puternice că parcă le şi auzeai, ca un *îhâm* venit de niciunde. Cum zumzăie căile ferate când trenul e la kilometri distanță dar se îndreaptă spre tine. M-am uitat spre Lyle, care și-a dat, discret, ochii peste cap.

Magda s-a mutat spre centrul holului de la intrare, înfoindu-se ca un orator cu nas roșu la o întrunire politică locală.

— Libby, te-am iertat pentru contribuția ta la acest fiasco. Credem că tatăl tău a comis crimele acelea oribile. Avem mobilul, avem momentul prielnic, avem… multe elemente importante, a zis, nefiind în stare să mai scoată din ea jargon juridic. Mobil: Cu două săptămâni înainte de uciderea ei, mama ta, Patricia Day, a făcut o plângere împotriva tatălui tău, privitoare la alocația copiilor. Pentru prima oară, Ronald „Runner“ Day urma să fie tras la răspundere legal în privința familiei sale. Mai și datora

câteva mii de dolari, de la pariuri. Dacă și-ar fi eliminat familia, asta l-ar fi ajutat extrem de mult financiar — presupunea că încă era trecut în testamentul mamei tale când a venit acolo, în noaptea aceea. După cum s-a dovedit, Ben, de fapt, nu era acasă când a apărut, iar tu ai reușit să fugi. Pe ceilalți i-a omorât.

Mi l-am imaginat pe Runner gâfâind, înaintând cu pași mari spre casă, cu pușca în mână, cu pălăria Stetson soioasă dată pe ceafă, ochind-o pe maică-mea cu arma. Am auzit răcnetul acela furios în minte, cum auzeam mereu când îmi aminteam cele întâmplate în acea noapte, și-am încercat să-l fac să iasă din gura lui Runner.

— Fibre din casa ta au fost găsite în cabana lui Runner, deși faptul a fost dat deoparte deoarece, în vara aceea, tot intrase și ieșise din casa voastră, cu toate că e un element viabil. Pe Ben nu s-a găsit niciun pic de sânge sau țesuturi de-ale victimelor, cu toate că acuzarea a făcut mult caz de faptul că sângele lui Ben a fost totuși găsit în casă.

— Seri-oos? De parcă n-ai avea voie să te tai cu lama când te bărbierești, a zis femeia furioasă cu crucifix.

Femeile celelalte au râs ca la comandă, bine dresate.

— În cele din urmă, partea de care sunt cel mai încântată, Libby, e momentul prielnic. Cum știi, tatăl tău a fost acoperit de o iubită de-a lui din vremea aceea, o doamnă pe nume Peggy Bannion. Doar ca să știi că nu-i nicio rușine să îndrepți ceva rău, acum Peggy e pe cale, să revină asupra declarației. Chiar dacă ar putea primi o condamnare de până la cinci ani pentru asta.

— Dar n-o să primească, a exclamat Katryn. N-o să lăsăm noi să se întâmple așa ceva.

În aplauzele celorlalte femei, s-a ridicat în picioare o lungană deșirată, în blugi elastici. Era tunsă scurt, cu

părul încreţit şi dat cu fixativ în partea din faţă, şi avea nişte ochi mici şi opaci, ca nişte bănuţi care-au stat prea mult în buzunarul cuiva. S-a uitat la mine, apoi şi-a ferit privirea. Şi-a făcut de lucru cu pietroiul albastru pe care-l purta la gât, asortat cu dunga albastră de pe bluză. Mi-am imaginat-o acasă, în faţa unei oglinzi pătate, bucurându-se de norocul de a-şi putea asorta medalionul cu îmbrăcămintea.

M-am holbat la iubita lui taică-meu — invitata specială a Magdei —, străduindu-mă să nu clipesc.

— Vreau să vă mulţumesc pentru sprijinul vostru din ultimele luni, a început să zică cu voce piţigăiată. Runner Day m-a folosit, cum a folosit pe toată lumea. Sunt sigură că ştii.

Au trecut câteva secunde până să-mi dau seama că mi se adresa mie. Am dat din cap aprobator, apoi mi-am dorit să n-o fi făcut.

— Peggy, fii bună şi spune-ne şi nouă povestea ta, a zis Magda.

Se uita la *Oprah*, se vedea. Avea cadenţa, dar nu şi căldura ei.

— S-a întâmplat în felul următor. În seara de 2 ianuarie i-am făcut de mâncare lui Runner, la cabana lui. Am gătit pui cu fasole şi orez la tigaie, asezonat, normal pentru Runner, cu multă bere. Bea nişte beri numite Mickey's Big Mouth, trebuia să le desfaci capacul, dar capacele erau ascuţite, arătau ca nişte gheare de crab, şi mereu se tăia în ele. Mai ţii minte, Libby? Mereu îi dădea sângele de la alea.

— Ce s-a întâmplat după masă? a întrerupt-o Lyle.

Am aşteptat să mă privească, în căutarea unui zâmbet de admiraţie, dar n-a făcut-o.

— Am avut… hmm… relații. Apoi Runner a rămas fără bere și a plecat să mai cumpere. Cred că era cam ora opt, fiindcă mă uitam la *The Fall Guy*, chiar dacă era în reluare și nu prea aveam chef.

— Se uita la *Fall Guy*, s-a băgat Magda. Nu că-i ironic?

Peggy a privit-o cu ochi goi.

— În fine, Runner a plecat și nu s-a mai întors și na, era iarnă, așa că am adormit devreme. M-am trezit când a ajuns iarăși acasă, dar n-avea ceas acolo, așa că nu știu cât era ora. Dar era clar miez de noapte, târziu, fiindcă mă tot trezeam, și în cele din urmă m-am ridicat să fac pipi și-am văzut că se ridică soarele, iar asta nu putea să fie decât vreo câteva ore mai încolo.

Când femeia asta făcea pipi, căutând hârtie igienică prin jur, probabil fără să găsească, apoi împleticindu-se iarăși spre pat printre motoarele, paletele metalice și măruntaiele de televizor la care Runner se făcea mereu că lucrează, poate lovindu-se la vreun deget și enervându-se, eu mă târam prin zăpadă către casa mea scăldată în sânge, spre familia moartă. Îi purtam pică.

— Dumnezeu mi-e martor, poliția a venit de dimineață, l-au întrebat pe Runner unde a fost între 12 și 5, m-au întrebat *pe mine* unde-a fost. Și el, tot timpul, a insistat: *Am venit acasă devreme, eram aici înainte de miezul nopții*. Și nu credeam că-i așa, dar i-am cântat în strună. I-am cântat în strună.

— Păi gata, s-a terminat cu asta, fată! a zis bruneta cu copil.

— N-am mai auzit nimic de el de vreun an.

— Eu de ceva mai puțin, am zis și am regretat pe loc.

Oare și-ar fi ținut gura femeia asta, m-am întrebat, dacă s-ar fi văzut mai des cu Runner? S-o fi sunat la trei luni măcar, nu la opt.

— Și, cum am zis, a continuat Peggy, avea zgaibele astea, zgârieturi pe mâini, dar nu știu dacă nu erau de la capacele alea de bere. Nu mai țin minte dacă s-a zgâriat înainte să plece, în noaptea aia, sau dacă l-o fi zgâriat cineva.

— O singură victimă, Michelle Day, a fost găsită cu fragmente de piele sub unghii, lucru care are sens de vreme ce a fost sugrumată, fiind așadar cel mai aproape, fizic, de ucigaș, a zis Lyle.

Am tăcut cu toții un moment. Gângurelile bebelușului se auzeau mai tare, erau aproape scâncete.

— Din păcate, mostra aceea de piele a fost rătăcită pe undeva, înainte să ajungă la laborator.

Mi l-am imaginat pe Runner, cu mutra aceea numai rânjet, cu ochi mari, aplecându-se peste Michelle, greutatea lui împingând-o în saltea, Michelle zbătându-se să respire, încercând să-i îndepărteze mâinile, zgâriindu-l bine, o linie peste mâinile lui mici și pline de ulei, o strângeau și mai tare de gât…

— Și asta-i povestea mea, a zis Peggy ridicând din umeri, cu brațele desfăcute, un gest de comediant, acu-ce-să-i-faci?

— Ned, suntem gata pentru desert! a răcnit Magda spre bucătărie, iar Ned a intrat în fugă, cu umerii ridicați până aproape de urechi și firimituri pe buza de jos, ducând un platou cu fursecuri, în mijlocul cărora se vedeau bobițe tari de jeleu.

— Isuse, Ned, nu-mi mai mânca din chestii! s-a răstit Magda, țintuindu-l cu privirea peste tavă.

— Două am luat, atâta.

— Pe naiba două, a zis Magda și și-a aprins o țigară scoasă dintr-un pachet mototolit. Du-te la magazin, îmi trebuie țigări. Și mai ia niște fursecuri.

— Mașina e la Jenna.

— Atunci du-te pe jos, că o să-ți facă bine.

Femeile plănuiau, era limpede, s-o lungească până noaptea târziu, dar eu n-aveam de gând să stau. M-am tras mai lângă ușă, cu ochii pe o bomboniera smălțuită care părea prea drăguță pentru Magda. Am strecurat-o în buzunar în vreme ce-l urmăream pe Lyle cum se punea de acord cu ea, în timp ce Magda îi zicea *O s-o facă? A fost la el? Și chiar crede?* desfăcând carnetul de cecuri.

De fiecare dată când clipeam, Peggy se dădea mai aproape de mine, ca într-un joc de șah grotesc. Până să apuc să mă retrag spre baie, ajunsese deja lângă mine.

— N-arăți deloc ca Runner, a zis privindu-mă cu ochii mijiți. Poate la nas.

— Semăn cu mama.

Peggy a părut şocată.

— Ai fost mult timp cu el? am decis s-o ajut.

— Cu intermitențe, cam așa. Mda. Am mai avut și alți prieteni între timp. Dar avea el un fel de-a se întoarce, te făcea să crezi că-i parte din plan. Ca și cum, adică, ați fi discutat ca el să dispară un timp și după aia să se întoarcă și să fie la fel ca înainte. Nu știu. Aș vrea să cunosc și eu un contabil sau aşa ceva. Niciodată nu știu cum să găsesc bărbați de treabă. Toată viața mea. Unde să te duci, adică?

Părea să întrebe de un loc geografic, de un oraș special unde se puteau găsi toți contabilii și funcționarii din lume.

— Tot în Kinnakee stai?

A dat din cap că da.

— Eu una, pentru început, aș pleca de-acolo.

Patty Day

2 ianuarie 1985, 3:10 p.m.

Patty dădu buzna pe locul șoferului, în mașina lui Diane — cu ochii pe cheile ce atârnau în contact, *şterge-o de-aici, şterge-o*. Diane sui pe locul din dreapta, iar Patty porni motorul. Scoase chiar un scrâșnet de cauciucuri îndepărtându-se de casa familiei Muehler, făcând să se bâțâie spatele mașinii. Toate rahaturile din portbagajul lui Diane — mingi de baseball, unelte de grădinărit și păpușile fetelor — se răsturnară și se izbiră precum pasagerii dintr-o maşină care se dă peste cap. O porniră săltând pe aleea cu pietriș, cu praf după ele, patinând spre copacii din stânga, apoi către un șanț din dreapta. În cele din urmă, mâna puternică a lui Diane se înființă și se așeză cu blândețe pe volan.

— Ușurel.

Patty continuă să gonească până ce ieșiră de pe pământul familiei Muehler, coti la stânga, trase mașina pe margine și se tângui, cu degetele încleștate pe volan și capul, pe mijloc, atingând claxonul cu un sunet slab.

— Ce dracu' se-ntâmplă! se văită ascuțit.

Era un plânset ca de copil, înlăcrimat, înfuriat și nedumerit.

— Niște chestii ciudate, zise Diane bătând-o cu blândețe pe spate. Hai să te ducem acasă.

— Nu vreau acasă. Trebuie să-mi găsesc băiatul.

Cuvântul *băiat* o făcu iar să plângă: suspine înecate și gânduri care-o înțepau ca acele. O să-i trebuiască avocat. N-aveau bani pentru avocat. Or să-i dea unul din oficiu, vreun avocat de țară plictisit. O să piardă. O să ajungă la închisoare. Și ea ce-o să le spună fetelor? Cât dura pedeapsa pentru așa ceva? Cinci ani? Zece? Parcă și vedea o parcare mare de închisoare, porțile deschizându-se și Ben pășind afară temător, ajuns la douăzeci și cinci de ani, speriat de spațiul deschis, cu ochii mijiți în lumină. Se apropia de ea, care stătea cu brațele deschise, și o scuipa în față pentru că nu-l salvase. Și cum să mai trăiești când știi că nu ți-ai putut salva fiul? Să-l trimită de-acasă, să-l facă fugit? Dar câți bani i-ar fi putut da? În decembrie, amorțită de extenuare, îi vânduse arma lui taică-său, un 45 Auto, Lindei Boyler. Și-l putea închipui pe David Boyler, pe care nu-l plăcuse niciodată, găsind-o împachetată sub pomul de Crăciun, arma aia pe care n-o merita. Așa că Patty, în momentul acela, avea aproape trei sute de dolari puși bine în casă. Dar erau toți pentru datorii, plănuise să facă astăzi, mai încolo, un tur să mai achite din ele, ceea ce n-avea să se mai întâmple — și, în afară de asta, 300 i-ar fi ajuns doar vreo câteva luni lui Ben.

— Ben o să vină acasă după ce își revarsă nervii, reflectă Diane. Cât de departe poate ajunge cu o bicicletă, în ianuarie?

— Dar dacă-l găsesc *ei* mai înainte?

— Scumpo, nu-i nicio gloată pe urmele lui. Ai auzit, băieții Muehler nici nu știau despre… acuzații. Vorbeau de alte zvonuri prostești. Trebuie să discutăm cu Ben, să lămurim asta, dar se prea poate să fi ajuns acasă deja.

— Cărei familii se zice că i-ar fi făcut asta?

— N-a zis nimeni.

— Dar poți să afli. Nu pot să zică astfel de lucruri și să se aștepte să le primim în bot, nu? Poți să afli. Avem dreptul să știm cine zice toate astea. Ben are dreptul să-și confrunte acuzatorul. *Eu* am dreptul.

— Bun, să ne întoarcem acasă, vedem ce mai fac fetele și-o să dau niște telefoane. Acum vrei să mă lași pe mine să conduc?

Nimeriră într-o hărmălaie de zile mari. Michelle încerca să prăjească felii de salam într-o tigăiță cu coadă lungă, țipând la Debby să-i dea pace. Libby avea o spuzeală roz pe un braț și pe obraz, pe unde săriseră stropii de grăsime încinsă, și se așezase pe jos, cu gura deschisă larg, jeluindu-se precum Patty în mașină: de parcă n-ar mai fi fost niciun pic de speranță pe lume ori, dacă mai era, nu putea face față provocării.

Patty și Diane se mișcară ca și cum ar fi făcut un număr de coregrafie, ca în orologiile acelea nemțești cu bărbați și femei dichisite, care ies și intră dansând. Diane ajunse din trei pași la bucătărie și-o alungă pe Michelle de la aragaz, trăgând-o de o mână ca pe o păpușă, către camera de zi, și lăsând-o pe canapea cu o pălmuță peste fund. Patty se încrucișă cu ele și o înșfăcă pe Libby, care se lipi ca o maimuțică de maică-sa și, agățată de gâtul ei, continuă să plângă.

Patty se întoarse spre Michelle, care bocea în tăcere, cu lacrimi mari.

— Ți-am spus: poți folosi aragazul numai ca să încălzești supă. Puteai să dai foc la casă.

Michelle își aruncă privirea prin bucătăria dezordonată și prin camera de zi, ca și cum s-ar fi întrebat dacă asta era sau nu o pierdere.

— Ne era foame, mormăi Michelle. Și sunteți plecate de nu ştiu când.

— Și asta însemnă că ți-a trebuit sendviș cu salam prăjit, dacă mama ți-a spus să nu faci? se răsti și Diane terminând cu prăjitul și răsturnând carnea pe o farfurie. Are nevoie să fiți fete cuminți acum.

— Ea întotdeauna are nevoie să fim cuminți, bolborosi Debby.

Ținea în brațe o jucărie, un panda mare și roz, pe care-l câștigase Ben, cu ani în urmă, la bâlciul din Cloud County. Doborâse niște sticle de lapte, în perioada aia când începuseră să-i apară mușchii de adolescent. Fetele îl sărbătoriseră de parcă ar fi câștigat Medalia de Onoare. Cei din familia Day nu câștigau nimic niciodată. Mereu ziceau asta, minunându-se, ori de câte ori aveau un pic de baftă: *Nu câștigăm nimic niciodată!* Era deviza familiei.

— Și chiar e așa de greu să fii cuminte? zise Diane și-o ciupi de pielea de sub bărbie, iar Debby își coborî privirea și mai mult și începu să zâmbească.

— Cred că nu.

Diane zise că se apucă de sunat, înhăță telefonul din bucătărie și-l trase pe hol, cât mai departe cu putință. În timp ce-o făcea, îi spuse lui Patty să-și hrănească copiii, fir-ar să fie — iar cuvintele o întărâtară pe Patty, de parcă ar fi fost ea neglijentă și-ar fi uitat de mese. Supă de roșii

din ketchup și lapte din praf, da. Pâine veche prăjită, cu un pic de muștar și numită sendviș, da. În zilele cele mai proaste, da. Dar nu uita niciodată. Copiii erau băgați în programul de prânz gratuit de la școală, așa că, cel puțin, căpătau acolo ceva. Dar, spunându-și toate acestea, se simți și mai rău. Fiindcă și ea se ducea la aceeași școală când era mică și nu trebuise să aibă de-a face cu Semi-Prânzul sau Prânzul Gratuit, iar stomacul i se strânse când își aminti de copiii care erau în program pe vremea ei și de zâmbetele ei condescendente le adresa lor când își arătau legitimațiile ponosite, iar femeile de la cantină strigau: Prânz Gratuit! Și băiatul de lângă ea, tuns chilug și plin de sine, șoptindu-i prostește: *Nu există niciun fel de prânz pe gratis*. Și îi păruse rău de copiii ăia, dar nu într-un fel care s-o facă să vrea să-i ajute, ci doar în felul ăla, când nu vrei să-i mai vezi acolo, așa.

Libby încă plângea cu sughițuri în brațele ei; gâtul lui Patty se încinsese de la răsuflarea fierbinte a fetiței. După ce-o rugă pe Libby, de două ori, să se uite la ea, fata clipi în cele din urmă și își ridică fața spre a maică-sii.

— M-am, hîî, aaars, zise și începu iarăși să plângă.

— Puiule, sunt doar niște bubițe mici. Nu rămâi cu ele, de asta te temi? Sunt niște bubulițe roz, atâta, săptămâna viitoare nici n-o să le mai ții minte.

— O să se întâmple ceva rău!

Libby era, în familie, cea care-și făcea griji; venise pe lume îngrijorată și așa rămăsese. Era fata cu coșmaruri, cea care se agita și-n somn. Rămăsese însărcinată cu ea ca din senin. Nu se bucurară nici Patty, nici Runner. Nici nu se obosiseră cu petrecerea de botez; familiile lor erau așa de sătule de progenitura lor, că întreaga sarcină fusese o jenă totală. Probabil că Libby se îmbibase cu anxietate vreme de

nouă luni, de ieșise așa, mustind de îngrijorare. S-o învețe la oliță fusese ceva ireal — țipa când vedea ce iese din ea, o lua la goană, goală și disperată. S-o lase la școală fusese, dintotdeauna, un act de abandon deplin: fata cu ochi mari, umezi, cu fața lipită de geam, ținută bine de o educatoare.

Vara trecută refuzase să mănânce timp de-o săptămână întreagă, se făcuse palidă și temătoare, apoi, într-un târziu (târziu, târziu) îi arătase lui Patty vreo câțiva negi, care-i apăruseră pe un genunchi. Cu ochii în jos, și în propoziții poticnite, pe care Patty i le trăsese cu cleştele din gură pe parcursul unei ore, Libby explicase că ea crezuse că negii ar putea să fie ca iedera otrăvitoare, că în cele din urmă aveau s-o acopere și (suspin) nimeni n-avea să-i mai poată vedea fața. Și, când Patty întrebase de ce, în numele cerului, nu-i spusese mai demult ce griji o macină, Libby o privise lung, de parcă ar fi fost nebună.

Ori de câte ori avea ocazia, Libby profețea toate relele de pe lume. Patty știa asta, dar cuvintele o făcură totuși să se încordeze. Ceva rău se întâmplase deja. Numai că avea să fie și mai rău.

O luă pe Libby cu ea pe canapea, îi netezi părul, o bătu încurajator pe spate. Debby și Michelle veniră mai aproape, aducând șervețele pentru Libby și dându-i atenție, așa cum ar fi trebuit să facă cu mai bine de un ceas în urmă. Debby bătâi ursul panda, vorbind cu voce îngroșată, încercând s-o convingă că totul era bine, însă Libby îl azvârli cât colo și întoarse capul. Michelle întrebă dacă putea să pună supă la încălzit pentru toată lumea. Mâncau supă cât era iarna de lungă, Patty ținea recipiente uriașe cu așa ceva în congelatorul mare din garaj. De obicei se termina cam pe la sfârșitul lui februarie. Februarie era cea mai proastă lună.

Michelle tocmai arunca într-o oală o halcă mare și înghețată de carne și legume, spărgând gheața, ignorând farfuria cu salam, când Diane reveni, cu gura schimonosită într-o grimasă. Își aprinse o țigară — *am nevoie, crede-mă* — și se așeză greoaie pe sofa, săltându-le pe Patty și pe Libby ca și cum s-ar fi așezat într-un balansoar. Le trimise pe fete în bucătărie, cu Michelle, iar copiii nu ziseră nimic, ascultători fiindcă se simțeau cu musca pe căciulă.

— OK. A pornit de la o anume familie Cates — locuiesc pe la jumătatea drumului spre Salina și și-au trimis fata la Kinnakee fiindcă școala publică din suburbia lor nu-i încă gata. A început de la niște voluntariat pe care l-a făcut după școală Ben, cu fata asta. Știai că face voluntariat?

Patty clătină din cap.

— Voluntariat?

Diana își țuguie buzele: nici ei nu-i suna tocmai bine.

— În fine, dintr-un motiv sau altul, făcea voluntariat cu copiii ăștia de la școala primară, iar părinții fetei zic că între ei s-a întâmplat ceva aiurea. Și mai zic asta și alții. Familiile Hinkel, alde Putch și Cahill.

— Ce?

— Își compară notițele acum, au și vorbit deja cu cei de la școală. Din câte aud, s-a implicat și poliția acum, și-ar trebui să te aștepți să vină cineva azi, vreun polițai, să vorbească cu tine și Ben. Deja s-a ajuns la stadiul ăla. Nu toată lumea de la școală știe — avem noroc că a fost vacanță —, dar cred că, după ziua de azi, n-o să mai fie așa. Cred că acuma direcția școlii stă de vorbă cu toți copiii pe care i-a ajutat Ben. Ar fi deci vreo zece familii.

— Și ce mă fac? zise Patty, lăsându-și capul între genunchi.

Îi venea și să râdă, așa de ridicol era. *Oare am o cădere nervoasă?* își zise. *Poate fac o cădere nervoasă și n-o să mai trebuiască să vorbesc cu nimeni*. O cameră albă, sigură, Patty mânată ca un copil la micul dejun, prânz și cină, manevrată de oameni cu șoapte blânde, Patty împletindu-se precum cineva pe moarte.

— Cred că toată lumea e la familia Cates, stau de vorbă chiar acum, zise Diane. Am adresa.

Patty se holba în gol.

— Cred că ar trebui să mergem pe-acolo, zise Diane.

— Să mergem pe-acolo? Parcă ziceai că o să vină cineva aici.

— Telefonul sună de rupe, spuse Michelle, Michelle care se aflase în bucătărie, şi n-ar fi trebuit să audă toate astea.

Patty și Diane se întoarseră deodată spre telefon, așteptându-se să sune.

— Păi, de ce n-ai răspuns, cum te-am rugat, Michelle? zise Diane.

Michelle ridică din umeri.

— Am uitat dacă trebuia sau nu.

— Poate ar trebui să așteptăm aici, spuse Patty.

— Patty, familiile alea stau acolo și discută… *rahaturi* despre fiul tău. Acum cine știe dacă-i vreun sâmbure de adevăr sau nu în toate alea, dar n-ai vrea să te duci și să-i iei apărarea? Nu vrei să auzi ce zic, să-i faci să ți-o spună în față?

Nu, nu voia. Voia ca totul să se ducă, ușor-ușurel, să se retragă înapoi în uitare. Nu voia să audă ce ziceau despre Ben oamenii din orașul ei — Maggie Hinkel, care

fusese la școală cu ea, la naiba. Și-i era teamă să nu cedeze, cu toate fețele acelea furioase îndreptate spre ea. Ar fi plâns, ar fi implorat iertare. Deja nu mai voia altceva decât iertare, și asta fără să fi făcut nimic rău.

— Stai să iau pe mine niște haine mai bune.

Găsi un pulover care nu era destrămat pe la subsuori și o pereche de pantaloni kaki. Își dădu cu pieptănul prin păr și-și schimbă bumbii de aur din urechi cu o pereche de cercei cu perle false și un șirag asortat. Nici nu-ți dădeai seama că-s false, chiar și atârnau greu.

În timp ce-o lua spre ușă, cu Diane — emițând alte admonestări în privința aprinderii aragazului și rugându-le să închidă televizorul şi să facă ceva treabă, la un moment dat —, Libby porni să se vaite din nou și alergă spre ele fluturând din brațe. Michelle îşi încrucişă brațele la piept peste bluza udă de transpirație, şi bătu din picior.

— Nu-i fac față când face aşa, zise, leit Patty. E prea din cale-afară. Nu-i fac față.

Patty trase aer în piept, se gândi să încerce s-o convingă pe Michelle, dar Libby urla şi mai tare, ca un animal chinuit, zbierând vreausămergșieuvreausămergșieu, în vreme ce Michelle ridica din sprânceană. Patty își imagină un polițist apărând acolo cât era plecată și dând peste un copil cu fața arsă care bocește de mama focului, trântit pe jos. Să le ia atunci pe toate trei? Dar cineva trebuia să rămână, să răspundă la telefon, să fie acolo, și era probabil mai bine să rămână acolo Michelle și Debby decât…

— Libby, du-te și pune-ți ghetuțele, ordonă Diane. Michelle, rămâi șefă. Răspunzi la telefon, la ușă nu. Dacă e Ben, are cheie, dacă e altcineva, nu vrem să vă faceți vreo grijă. Michelle?

— Ce se-ntâmplă?
— Michelle, vorbesc serios. Michelle?
— OK.
— OK, zise Diane și avu, literalmente, ultimul cuvânt.

Patty zăbovi pe hol, neputincioasă, uitându-se cum Libby se încalță și cum își pune o pereche mânjită de mănuși cu un deget. Patty înșfăcă o mânuță înfășurată în lână și o duse pe Libby la mașină. Poate era mai bine, de fapt, ca oamenii să-și amintească de surorile mai mici ale lui Ben, care-l iubeau.

Libby nu prea deschidea gura să vorbească — de parcă Michelle și Debby i-ar fi consumat toate cuvintele. Făcea afirmații: îmi plac poneii. Nu suport spaghetele. Te urăsc. Ca și maică-sii, i se citea totul pe față. Totul la vedere. Când nu era furioasă sau tristă stătea, pur și simplu, tăcută. Acum, cu centura pusă, în spate, luată la drum, era liniștită, cu fețișoara spuzită de bășicuțe roz îndreptată spre geam, cu un deget lipit de sticlă, conturând coroanele copacilor de afară.

Nici Patty și Diane nu vorbeau, iar radioul rămase închis. Patty încercă să-și imagineze vizita (vizită? Puteai să zici așa despre o chestie atât de respingătoare?), dar nu se văzu decât pe ea răcnind „lăsați-mi băiatul în pace!". Ea și cu Maggie Hinkel nu fuseseră niciodată prietene, dar mai schimbaseră câte-o vorbă la băcănie, iar pe cei din familia Putch îi știa de la biserică. Nu erau oameni răi, n-ar fi fost răi cu ea. Cât despre părinții primei fete, Krissi Cates, Patty nu știa de unde să-i ia. Și-i imagină foarte blonzi și înstăriți, cu totul potrivindu-se de minune în casă, imaculat și mirosind a petale de trandafir. Se întrebă dacă doamna Cates avea să-și dea seama că perlele sunt false.

Diane o îndrumă cum să iasă de pe autostradă, apoi în zona cu pricina, după un panou mare și albastru care se lăuda cu locuința model din Elkwood Park. Deocamdată nu erau decât schelete de lemn, contururi de case, fiecare permițându-ți să vezi conturul casei următoare și al celei de după. O adolescentă stătea și fuma la etajul unei case-schelet, arăta ca Femeia Minune în avionul ei invizibil, stând în conturul unui dormitor. Când stinse țigara, scrumul căzu până jos, în sufragerie.

Casele astea incomplete o nelinișteau pe Patty. Erau recognoscibile, dar cu totul străine, ca un cuvânt banal pe care dintr-odată nu ți-l puteai aminti nici ca să-ți salvezi viața.

— Drăguț, ha? zise Diane agitând un deget în direcția noului cartier.

Încă două viraje și gata, ajunseră, un pâlc de case curățele, case adevărate, și o puzderie de mașini în fața uneia.

— Parcă-i o petrecere, își trase nasul Diane, apoi coborî geamul și scuipă afară.

În mașină se lăsă liniștea, cu excepția zgomotelor din gâtlej scoase de Diane.

— Solidaritate, făcu Diane. Nicio grijă, mai rău decât să țipe n-au ce face.

— Poate ar trebui să stai aici, cu Libby, zise Patty. Nu vreau să audă țipete.

— Noo, spuse Diane. Nu rămâne nimeni în mașină. Putem s-o facem. Da, Libby? Ești o dură, așa-i?

Diana își întoarse trupul masiv în spate spre Libby, fâșâind din geaca groasă, apoi iarăși spre Patty.

— Ar fi bine ca ei s-o vadă, să știe că Ben are o surioară care-l iubește.

Patty simți un val de speranță, fiindcă se gândiseră la același lucru.

Apoi Diane coborî, o dădu jos pe Libby și-i deschise larg portiera lui Patty. Porniră toate trei pe alee, iar Patty simți, pe loc, că i se face rău. Ulcerul o mai lăsase un timp, însă acum simțea că o arde stomacul. Trebuia să-și descleștеze fălcile și să facă ceva cu încordarea asta. Se opriră în prag, Patty și Diane în față, Libby un pic în spatele mamei ei, uitându-se înapoi. Patty își imagină un străin care ar fi trecut cu mașina pe-acolo și s-ar fi gândit că-s prieteni veniți să se alăture petrecerii. Ușa încă avea pe ea o ghirlandă de Crăciun. *Au avut un Crăciun drăguț și fericit*, gândi Patty, *și acum sunt speriați și mânioși și pun pariu că se tot gândesc „dar am avut un Crăciun așa de drăguț și de fericit"*. Casa era parcă desprinsă dintr-un catalog, și pe calea de acces erau două BMW-uri. Ăștia nu erau oameni obișnuiți să li se întâmple lucruri rele.

— Nu vreau să fac asta, nu cred c-ar trebui, bolborosi Patty.

Diane sună la ușă și-i aruncă o privire întocmai ca taică-său, uitătura aceea calmă și neclintită pe care o arunca plângăreților. Și zise exact ce zicea taică-său când se uita așa:

— N-ai ce face decât s-o faci.

Doamna Cates răspunse la ușă, blondă, cu dâre pe față. Avea ochii roșii de plâns și încă ținea un șervețel în mână.

— Bună, pot să v-ajut cu ceva?

— Eu… Sunteți… mama lui Krissi Cates? începu Patty și o bușii plânsul.

— Da, eu sunt, zise femeia ducându-și mâna la propriile perle, în vreme ce ochii i se plimbau între Patty și Diane,

apoi către Libby. Aa, fetița voastră a fost… i-a făcut rău și ei?

— Nu, zise Patty. Sunt mama lui Ben, sunt mama lui *Ben Day*.

Își șterse lacrimile cu dosul palmei, apoi cu mâneca de la pulover.

— Doamne, o, Doamne. O, *Louuu,* vino încoace. Mai repede.

Vocea doamnei Cates se făcuse tare, țiuitoare, sunetul unui avion în picaj. Câteva chipuri, pe care Patty nu le recunoscu, se ițiră pe după colțul camerei de zi. Un bărbat trecu dinspre bucătărie, cu o tavă pe care erau pahare cu sifon. O fată stătea în hol, o fată drăguță, cu blugi înfloriți.

— Cine-i acolo? ciripi fata.

— Du-te și cheamă-l pe taică-tău, zise doamna Cates și înaintă, ocupând cadrul ușii, împingându-le, aproape fizic, din prag.

În spatele ei apăru un bărbat, lat în spate, de aproape doi metri înălțime, solid, cu un fel de a-și ține bărbia ce-i amintea lui Patty de genul de oameni care căpătau tot ce doreau.

— Ea e, mama lui Ben Day, zise femeia, cu un asemenea dezgust că Patty simți o gheară în pântece.

— Ați face mai bine să intrați, zise bărbatul, iar când Diane și Patty își aruncară o privire, se răsti: Haideți, haideți, ca și cum ar fi fost niște animăluțe domestice neascultătoare.

Pășiră în casă, intrară într-un salon retras și zăriră o scenă ce aducea cu o petrecere pentru copii. Patru fetițe se aflau în plină joacă. Aveau steluțe de staniol pe fețe și pe mâini, genul pe care obișnuiau să-l ofere învățătorii

pentru calificative bune. Câteva stăteau pe lângă părinți și mâncau prăjitură; fetele păreau lacome, în vreme ce părinții încercau să-și ascundă panica sub expresii curajoase. Krissi Cates se trântise în mijlocul încăperii și se juca cu păpușile, întovărășită de un tânăr solid, brunet care stătea în fața ei, cu picioarele puse cruciș, numai lapte și miere. Erau pe-acolo niște păpuși buretoase și urâțele, cum văzuse Patty la Filmele Săptămânii — cu Meredith Baxter Birney sau Patty Duke Astin în roluri de mămici hotărâte sau de avocați. Erau păpușile pe care le foloseau copiii pentru a arăta în ce fel fuseseră abuzați. Krissi dezbrăcase amândouă păpușile de haine și așeza păpușa-băiat peste păpușa-fată. Începu s-o hâțâne în sus și-n jos, îngânând vorbe fără șir. O fată brunetă se uita la spectacol din brațele mamei, mâncându-și resturi de glazură de sub unghii. Părea prea mare ca să mai stea în brațe.

— Uite așa, concluzionă Krissi, plictisită ori supărată, și azvârli cât colo păpușa. Tânărul — vreun terapeut, asistent social, cineva cu pulover de lână și cămașă ecosez pe dedesubt, cineva care făcuse facultate — culese păpușa și încercă să-i atragă atenția lui Krissi.

— Krissi, hai să…, zise apucând cu grijă păpușa-băiat de un genunchi, iar penisul acesteia căzu spre dușumele.

— Cine *e* ea? zise Krissi arătând către Patty.

Patty străbătu cu pași mari încăperea, ignorându-i pe ceilalți părinți, care începură să se ridice, tensionați ca niște corzi bine întinse.

— Krissi? zise ghemuindu-se pe jos. Mă cheamă Patty, sunt mama lui Ben Day.

Ochii lui Krissi se făcură mari, buzele îi tremurară și o zbughi de lângă Patty. Urmă o secundă de tăcere, ca

într-o tamponare filmată cu încetinitorul, în care Patty și Krissi se priviră în ochi. Apoi Krissi puse capul în piept și țipă:

— N-o vreau aici!

Vocea îi reverberă în luminatorul de sticlă din tavan.

— N-o vreau aici! Ai zis! Ai zis că n-o să mă obligi!

Se aruncă pe dușumea și începu să-și smulgă părul. Fata brunetă țâșni și ea și se ghemui lângă Krissi, văicărindu-se:

— Nu mă simt în siguranță!

Patty se ridică, se învârti pe loc, văzu părinți cu fețe înspăimântate, revoltate, o văzu pe Diane împingând-o pe Libby în spate, spre ușă.

— Am auzit noi de tine, zise mama lui Krissi cu fața aceea drăgălașă schimonosită tare.

Făcu un gest spre Maggie Hinkel, fosta colegă de școală a lui Patty, care se făcu roșie la față.

— Ai patru copii acasă, continuă cu voce sugrumată și ochi umezi. Nu-ți permiți să creşti nici măcar unul. Tatăl lor e-un beţiv. Trăiți din ajutoare. Îți lași fetele singure cu… șacalul ăla. Îți lași fiul să atace fetițe. Isuse Cristoase, ți-ai lăsat fiul să *facă* asta! Dumnezeu știe ce se-ntâmplă acolo, la voi!

Fata familiei Putch se ridică atunci și țipă, cu lacrimi prelingându-i-se peste stelele lucitoare din obraji. Se alătură celor din mijloc, unde tânărul murmura cuvinte liniștitoare, încercând să păstreze contactul vizual cu ele.

— Nu le vreau aici! țipă iarăși Krissi.

— Unde-i Ben, Patty? zise Maggie Hinkel, a cărei fată cu figură boccie stătea așezată lângă ea, fără vreo expresie pe chip. Poliția trebuie să vorbească neapărat cu Ben. Sper că nu-l ascunzi.

— Eu? Am tot încercat să dau de el. Încerc să lămuresc toate astea. Vă rog.

Vă rog să mă ajutați, vă rog să mă iertați, vă rog să nu mai țipați.

Fata lui Maggie Hinkel rămase tăcută, apoi își trase mama de mânecă:

— Mami, vreau să plecăm.

Fetele celelalte răcneau mai departe, privindu-se unele pe altele. Patty rămase așa, uitându-se de sus la Krissi și la terapeut, care încă ținea păpușa-băiat dezbrăcată care-ar fi trebuit să fie Ben. Stomacul i se crispă și simți în gâtlej acreala acidului gastric.

— Cred c-ar trebui să pleci, se răsti doamna Cates și-și ridică fata de pe jos ca pe-un copil de țâță, dezechilibrată de greutate, iar picioarele fetei se bălăngăniră deasupra podelei.

Tânărul terapeut se ridică și el, punându-se între Patty și doamna Cates. Fu cât pe ce să pună o mână pe Patty, dar până la urmă şi-o lăsă pe doamna Cates. Diane striga de la ușă, o striga pe Patty. Nu s-ar fi urnit altfel. Se aștepta să fie înconjurată, să i se scoată ochii cu unghiile.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, țipă Patty, agitată și simțind că amețește. E o greșeală, îmi pare rău.

Apoi în fața ei apăru Lou Cates, care-o înhăță de braț, ca și cum nu el ar fi invitat-o, și-o conduse la ușă, urmat de răcnetele fetelor. Peste tot numai mămici și tătici, adulți care purtau grija copiilor, iar Patty se simți ca o proastă. Nu ridicolă, nu stingherită. Proastă de-a binelea. Auzea cum părinții își alintă fetele: *hai, copilaș, e în regulă, a plecat, ești cu noi, rezolvăm totul, șș, șș, copilaș.*

Chiar înainte ca Lou Cates să-i facă vânt din cameră, Patty se răsuci și apucă s-o vadă pe Krissi în brațele

mamei, cu părul blond căzut pe un ochi. Fata se uită la ea și zise, pur și simplu:

— Ben o să ajungă în iad.

Libby Day

Acum

Fusesem tocmită să-l găsesc pe Runner, dar toate acțiunile mele febrile și ambițioase din ultima săptămână zăceau acum lepădate pe dușumea, lângă pat, ca o cămașă de noapte murdară. Nu m-am putut ridica nici măcar când am auzit copiii lipăind somnoroși pe lângă casă. Mi i-am închipuit în galoși mari, clămpănind, lăsând urme rotunjite în noroiul de martie, și tot n-am putut să mă urnesc.

Mă trezisem dintr-un coșmar oribil, genul despre care-ți tot spui că nu înseamnă nimic, că n-ar trebui să te tulbure, fiindcă-i un vis, doar un vis. Începea la fermă, dar nu era chiar ferma, prea luminoasă, prea curată ca să fie ferma, dar era totuși și, în depărtare, profilat în zarea portocalie, Runner galopa spre fermă, chiuind ca un văcar din Vestul Sălbatic. Pe măsură ce se apropia — coborând dealul, intrând pe poartă — vedeam că galopul îi e de fapt o bâțâială săltată, deoarece calul lui avea roți.

Partea de sus era din carne, însă crupa îi era de metal, alungită, ca un pat pliant de spital. Calul a nechezat spre mine înfricoșat, cu gâtul musculos încercând să se separe de trupul metalic. Runner a sărit din șa, iar creatura și-a văzut de drum mai departe, din inerție, cu o roată strâmbă, arătând ca un căruț-animal de cumpărături. S-a oprit lângă o buturugă, cu ochii albiți, tot încercând să se desfacă în bucăți.

— Nu-ți face griji, a rânjit Runner înspre cal. Am plătit pentru el.

— Proastă afacere, am zis.

Runner și-a încleștat maxilarul. S-a apropiat de mine, prea mult.

— Maică-ta zice că-i în regulă, a bolborosit printre dinți.

Așa-i! m-am gândit, *Mama e vie*. Ideea părea solidă, ca o pietricică în buzunar. Mama era în viață, și tare neghioabă fusesem, atâția ani, să cred altceva.

— Mai întâi ai face bine să-ți dregi mâna, a zis Runner arătând spre ciotul meu de deget. Ți-am adus astea. Sper că or să-ți placă mai mult decât calul.

Mi-a întins un săculeț ponosit de catifea, în genul celor folosite pentru piesele de scrabble, și l-a zgâlțâit.

— O, îmi place calul, am zis alungându-mi reaua-voință.

Calul își smulsese crupa din metal și sângera acum, o scurgere de ulei roșu, păstos.

Din săculeț, Runner a răsturnat opt sau nouă degete. De fiecare dată când alegeam unul care arăta ca ale mele, îmi dădeam seama că-i un deget mic, un deget de bărbat, un deget de culoare și mărime nepotrivite.

Runner strângea din buze, nerăbdător:

— Ia odată unul, OK? Nu-i mare chestie.

Am ales unul ce aducea vag cu acela pe care-l pierdusem, iar Runner mi l-a cusut de mână, în vreme ce calul sfârşit ţipa acum în spate, un ţipăt de femeie, îngrozit şi mânios. Runner a aruncat în el cu o lopată şi creatura s-a despicat în două, zvâcnind în praf, neputând să mai mişte.

— Gata, a zis Runner şi-a plescăit din buze. E ca nou.

Între cele două degete micuţe ale mele se ţitea un deget mare de la picior, umflat, prins în copci grosolane. Deodată a apărut şi iubita lui Runner, Peggy, şi-a zis:

— Scumpule, mămica ei nu-i aici, ţii minte? Am omorât-o noi.

Şi Runner şi-a dat o scatoalcă peste cap, ca un tip ce uitase să cumpere lapte în drum spre casă, şi-a spus:

— Aşa-i. Aşa este. Am lichidat toate fetele, în afară de Libby.

Am rămas apoi tustrei holbându-ne unii la alţii, iar atmosfera a început să se încordeze. Apoi Runner s-a dus până la cal şi-a ridicat lopata, care se transformase în topor.

Am sărit din somn, dărâmând cu braţul veioza de pe noptieră. Abia se crăpase de ziuă; m-am răsucit şi m-am uitat la veioza căzută pe-o parte, întrebându-mă dacă becul avea să ardă vreo gaură în covor. Se făcuse dimineaţă de-a binelea şi tot nu mă puteam mişca.

Dar în camera lui Ben fusese aprinsă lumina. Primul meu gând închegat: că în noaptea aceea, în cameră la Ben era aprinsă lumina şi cineva vorbea. Voiam să nu mă mai gândesc la asta, dar îmi tot venea în cap. De ce ar fi intrat un criminal dement în camera lui Ben, ar fi închis uşa, ar fi aprins lumina şi s-ar fi pus pe pălăvrăgit?

În camera lui Ben era aprinsă lumina. Fac abstracție de chestiile celelalte: Lou Cates răzbunătorul, Runner cel înnebunit de datorii, o gașcă de recuperatori care au vrut să-l învețe minte pe Runner ucigându-i familia. Fac abstracție de vocea tunătoare pe care-o auzisem, care — bun, în regulă — era posibil să nu fi fost a lui Ben. Dar Ben nu ajunsese acasă când ne dusesem noi la culcare, apoi, când m-am trezit, am văzut lumina aprinsă. Țin minte că mă simțisem ușurată, fiindcă dacă lumina era aprinsă, asta însemna că Ben venise acasă și că se terminase, pe ziua aceea cel puțin, cu cearta dintre el și mama, fiindcă lumina era aprinsă și el vorbea dincolo de ușă, poate la telefon, sau singur, dar lumina era aprinsă.

Și cine mai era și Diondra?

M-am pregătit să mă scol, azvârlind deoparte cuvertura, cearșafurile mirosind a stătut, devenite cenușii. M-am întrebat când le schimbasem ultima oară. Și apoi m-am întrebat cam cât de des ar fi trebuit să le schimb. Astea erau genul de chestii pe care nu le înveți. Acum schimbam, de pildă, cearșafurile după ce făceam sex, dar învățasem asta abia cu câțiva ani în urmă, dintr-un film: Glenn Close, un thriller, ceva, tocmai făcuse sex și a schimbat cearșaful, nu-mi mai amintesc restul, fiindcă nu mă gândeam decât: O, se pare că oamenii își schimbă așternuturile după ce fac sex. Părea să aibă o logică, dar nu mă gândisem eu până atunci. Am fost crescută ca o sălbăticiune, și în mare parte așa am și rămas.

M-am dat jos din pat, reașezând în cele din urmă veioza pe noptieră, și-am dat un tur prin sufragerie, amușinând pe lângă robotul telefonic, prefăcându-mă că nu-mi pasă dacă aveam sau nu vreun mesaj. Aș fi putut, la fel de bine, să și fluier, cu picioarele mișcându-se unul după

celălalt — *nimic neobișnuit, am ieșit doar la plimbare*. Niciun semn de la Diane. Patru zile și niciun semn.

Prea bine, nicio problemă, mai aveam și alte rude.

De data asta, când am ajuns, Ben mă aștepta; mi-a sărit în ochi dintr-odată. Stătea țeapăn în scaunul din spatele geamului, privind fără țintă, ca un manechin îmbrăcat în salopetă. Mi-a venit să-i zic să nu-mi facă asta, că mă băga în sperieți, dar n-am zis nimic, fiindcă de ce să mă bage în sperieți, decât dacă, nu cumva, încă nu eram cu totul convinsă de nevinovăția lui.

Și nu eram, cred.

Am luat loc pe scaunul încă umed după altcineva, simțind căldura plasticului, în locul ăla, ca pe ceva de o intimitate obscenă. Mi-am sucit fundul încoace și-ncolo, luând scaunul în posesie, încercând să nu-mi arăt repulsia, însă când am apucat receptorul era încă asudat de la vorbitorul de dinainte. M-am strâmbat într-un fel care l-a făcut pe Ben să se încrunte.

— Ești bine? a întrebat și am dat o dată din cap.

Da, sigur, de milioane.

— Deci te-ai întors, a zis și a schițat un zâmbet.

Precaut, cum fusese întotdeauna Ben. La o petrecere de familie, în ultima zi de școală, arăta la fel, ca un puști care trăia permanent în bibliotecă — așteptând să fie îndemnat să păstreze liniștea.

— M-am întors.

Avea o față plăcută, nu arătoasă dar plăcută, fața unui tip de treabă. Băgând de seamă că-l cântăresc din priviri, ochii i-au căzut asupra palmelor. Erau mari acum, prea mari pentru cât era el de mărunt, mâini de pianist, deși nu cântase niciodată la pian. Avea cicatrice, nimic

impresionant, zgaibe și tăieturi roz-închis, răspândite ca niște confetti. A văzut că mă uit, a ridicat o mână și mi-a arătat cu degetul o adâncitură mare:

— Accident la polo.

Am râs, fiindcă îmi dădeam seama că regreta deja că făcuse gluma.

— Nu, dar știi de unde-i, de fapt? a zis Ben. E de la taurul ăla, Galben 5, îl mai ții minte pe ticălos?

Aveam o fermă mică, dar cu toate astea nu dădeam nume vitelor, nu era o idee bună, și n-avusesem, de copil, niciun interes în a mă atașa de Șefu, Hank sau Frumușica, fiindcă îi așteptam abatorul de îndată ce se făceau destul de mari. Șaisprezece luni, asta-mi răsuna în cap. Cum împlineau un an, începeai să le dai târcoale, începeai să-i măsori cu priviri piezișe, dezgustate, stânjenite, cum te uiți la un musafir care tocmai a scăpat o bășină. Așa că, în loc de nume, îi marcam cu o culoare în funcție de anul când erau fătați, potrivind vacile cu viteii lor: Verde 1, Roșu 3, Albastru 2, desprinși din mamele lor și picând pe pământul din grajd, dând imediat să se ridice în picioare, încercând mereu să-și bage botul în troaca cu apă. Lumea crede că vacile-s docile, prostovane, dar viteii? Sunt curioși ca niște pisoi, jucăuși, și de aceea nu mi se dădea voie în țarcul lor, puteam doar să-i privesc de după stinghii, dar mi-l amintesc pe Ben, cu cizme de cauciuc, încercând să se furișeze, mișcându-se lent și precaut, ca un astronaut, dându-se aproape, dar era ca și cum încerca să prindă un pește cu mâna. Îl țin minte pe Galben 5, după nume cel puțin, faimosul viței care refuzase să se lase castrat — și bietul Ben, cu mama, încercând să pună mâna pe el ca să-i taie odată boașele, și seară de seară așezându-se la masă fără succes, fiindcă Galben 5 le scăpase și de data asta. Se

glumise cu asta în prima seară, când toată lumea vorbise cu friptura, pretinzând că era Galben 5: O să-ți pară rău, Galben 5. În a doua seară se făcuse haz de necaz, iar prin a cincea subiectul era deja întâmpinat cu fețe posace și tăcere; mama și Ben simțeau că li se reamintește că nu erau îndeajuns de buni, ci slabi, mărunței, lenți, nepricepuți.

Nu m-aș mai fi gândit la Galben 5 dacă nu mi-ar fi adus aminte Ben. Voiam să-i spun să facă o listă cu lucruri bune de reținut, cu amintiri pe care nu mi le puteam extrage singură din creier.

— Ce s-a întâmplat? Te-a mușcat?

— Noo, nimic așa de dramatic, m-a împins în gard chiar când credeam că l-am prins, m-a bușit într-o parte și-am dat cu mâna fix într-un cui. Era pe un stâlp și mama mă rugase deja de vreo cinci ori să scap de el. Așa că, na, eu am fost de vină.

Am încercat să mă gândesc la ceva de spus — ceva isteț, compătimitor, încă nu-mi dădeam seama ce-ar fi vrut Ben —, dar m-a întrerupt.

— Nu, dă-o încolo, afurisitul de Galben 5 a fost de vină.

A zâmbit scurt, apoi și-a lăsat iarăși umerii în jos.

— O țin minte pe Debby, cum m-a pansat, mi-a pus leucoplast și pe deasupra mi-a lipit un abțibild de-al ei, din cele lucioase, cu inimoare sau așa ceva.

— Îi plăceau abțibildurile, am zis.

— Le lipea peste tot, asta-i clar.

Am tras aer în piept, neștiind dacă s-o mai lungesc pe vreo temă nevinovată, starea vremii sau ceva, hotărându-mă, apoi, că nu.

— Hei, Ben, pot să te-ntreb ceva?

Ochii i-au lucit, ageri și alerți, ca de rechin, și-am văzut iarăși pușcăriașul din el, un tip obișnuit să fie la

receptor, să primească întrebare după întrebare și să fie sfidat când întreba la rându-i. Mi-am dat seama ce lux deșănțat era posibilitatea de a refuza să răspunzi. *Nu, mersi, nu vreau să vorbesc despre asta*, când cel mai rău lucru pe care-l poți păți este să fii considerat necioplit.

— Știi atunci, în noaptea aia?

A făcut ochii mari. Sigur că știa noaptea aia.

— Da, s-ar putea să nu mai reține exact ce s-a întâmplat…, am zis.

Se aplecase spre mine acum, cu brațele țepene, cuprinzând receptorul ca și cum ar fi apelat la urgențe, noaptea târziu.

— Dar ceva tot îmi amintesc, o chestie pe care mi-aș pune viața în joc… lumina de la tine era aprinsă. În dormitorul tău. Am văzut pe sub ușă. Și cineva vorbea. În cameră.

Am lăsat-o în suspensie, sperând c-o să mă salveze. M-a lăsat în aer, ca atunci când îți alunecă piciorul pe gheață și, în fracțiunea aia de secundă, ai timp să gândești doar *ah, o să cad*.

— Asta-i una nouă, a zis într-un târziu.

— Ce anume?

— O întrebare nouă. N-aș fi crezut să mai apară întrebări noi. Felicitări.

Mi-am dat seama că aveam aceeași postură amândoi, cu o palmă pe muchia mesei, ca și cum am fi vrut să ne ridicăm de la o masă plină cu resturi de mâncare. Postura lui Runner, mi-o amintesc de ultima dată când l-am văzut, când aveam vreo douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, și voia parale, cerând, la început, numai lapte și miere — *crezi c-ai putea să-l ajuți pe bătrânu' tău, Libby scumpo?* —, și, de îndată ce i-am zis că nu, din start,

dur ca o lovitură de măciucă, șocant, umilitor. *Păi de ce dracu' nu?* izbucnise atunci și zvâcnise din umeri, înălțase brațele, pusese palmele pe masă, în timp ce mă gândeam *de ce l-oi fi lăsat oare să se așeze?*, calculând deja timpul pe care l-aș fi pierdut ca să-l ridic de-acolo.

— M-am furișat în casă mai târziu, a zis Ben. Am ajuns, m-am mai certat o tură cu mama.

— Din cauza lui Krissi Cates?

A tresărit, apoi a luat-o cum venise.

— Din cauza lui Krissi Cates. Dar m-a crezut, era cu totul de partea mea, asta era fain cu mama, până și atunci când era supărată ca naiba pe tine era de partea ta și știai asta. O simțeai în tine. M-a crezut. Dar era furioasă și… speriată. O ținusem așa, în tensiune, vreo șaisprezece ore, fără o vorbă — nici nu știam ce se-ntâmplă, că nu erau telefoane mobile pe-atunci, puteai să pleci o zi întreagă și să nu vorbești, nu ca azi. Așa am înțeles.

— Bine, dar…

— Așa, ne-am luat la ceartă, nici nu mai știu dacă exact pe tema Krissi Cates sau dac-a pornit de acolo și a continuat pe alte subiecte, tare-aș vrea să-mi amintesc, dar în fine, mă pedepsește, mă trimite la mine în cameră, dar după vreun ceas mi s-a făcut așa de lehamite că am plecat din nou și-am lăsat radioul pornit și lumina aprinsă, în caz că, dacă vine să arunce vreun ochi, să creadă că-s încă acolo. Știi, adică, în ce fel dormea, erau șanse mici să vină tocmai până la mine în cameră să vadă ce fac. Odată ce adormea, adormită rămânea.

Ben vorbea ca și cum drumul acela, de vreo treizeci și ceva de pași, ar fi fost o călătorie extraordinară, dar era adevărat, mama, când dormea, cădea lată. Abia dacă mai mișca. Țin minte cum o vegheam, încordată, aplecată

peste ea, convingându-mă că a murit, holbându-mă până mi se umezeau ochii, încercând să-mi dau seama dacă respiră, să deslușesc măcar un geamăt. Dac-o împingeam, cădea moale la loc. Aveam cu toții povești despre întâlniri accidentale la baie, în toiul nopții — dădeai colțul și-o vedeai făcând pipi pe toaletă, cu halatul între genunchi, uitându-se prin tine de parcă erai de sticlă. *Nu știu ce să zic despre sorg*, spunea, sau *Au venit semințele alea?* Apoi se întorcea, împleticindu-se, înapoi în camera ei.

— Ai spus asta la poliție?

— Au, Libby, haide. Haide. Nu așa vreau să meargă.

— Ai spus?

— Nu, n-am spus. Dar ce-ar fi contat? Știau deja că ne-am certat. Să le spun că ne-am certat de două ori? E… n-are niciun sens. Am fost vreo oră acolo, nu s-a întâmplat nimic în afară de asta, era irelevant. Complet.

Ne-am măsurat din priviri unul pe celălalt.

— Cine-i Diondra? am întrebat.

L-am văzut cum încearcă să stea și mai țeapăn. L-am văzut cugetând. Poate că faza cu furișatul să fi fost adevărată, dar acum îmi dădeam seama că-i pe cale să mintă. Numele Diondra îl făcuse să tresalte, îmi și închipuiam un zumzet prin oasele lui. A înclinat capul spre dreapta, un pic doar, o înclinare gen *ciudat că-ntrebi asta*, apoi și-a dat seama și s-a corectat.

— Diondra?

O lungea, încerca să-și dea seama exact ce știu. L-am privit cu o figură ca săpată în stâncă.

— Ăă, Diondra era o fată de la școală. Ce ți-a venit cu Diondra?

— Am găsit un bilet pe care ți l-a scris, pare să fie mai mult decât o fată oarecare de la școală.

— Ha. Păi era o fată nebună, asta îmi amintesc. Mereu scria bilete din astea, știi, era o fată care voia ca lumea s-o creadă, hm, sălbatică.

— Eu credeam că n-aveai prietenă.

— N-aveam. Hai, mă, Libby, cum ajungi de la un bilet la prietenă, acuma?

— Din bilet.

M-am încordat, știind că-s pe cale să fiu dezamăgită.

— Păi, nu știu ce să-ți zic. Aș vrea să-ți zic că era prietena mea. Doar că nu era deloc, deloc de nasul meu. Nici nu mai țin minte să-mi fi trimis vreun bilet. Ești sigură că apărea numele meu? Și de unde, mă rog, ai făcut rost de biletul ăsta?

— Las-o baltă, am zis și am luat telefonul de la ureche, ca să știe că plecam.

— Libby, stai, stai așa.

— Nu, dacă vrei să mă duci cu prețul ca un… deținut, gen, nu văd ce rost are.

— Libby, stai naibii locului. Îmi pare rău că nu pot să-ți dau răspunsul pe care presupun că-l vrei.

— Vreau să-mi spui adevărul.

— Și eu vreau să-ți spun adevărul, dar tu pari să vrei… o poveste. Eu doar… of, Isuse, vine soră-mea cea mică, după atâția ani, și-mi zic: ia uite, s-ar putea să fie un lucru bun. Un lucru bun. La naiba, nu mi-a prea fost de ajutor acum douăsprezece de ani, dar na, am trecut peste asta, am trecut așa de complet că, prima dată când o văd, nu simt decât bucurie. Că deh, am stat în țarcul ăsta nenorocit și-am tot așteptat să te văd, eram așa de agitat de parcă aveam întâlnire sau ceva, și te-am văzut și-am zis uite, poate o să iasă bine. Poate o să am și eu pe cineva din familie care încă trăiește și n-o să mai fiu așa de singur,

în pizda mă-sii, fiindcă — și știu c-ai vorbit cu Magda, crede-mă c-am auzit de toată chestia aia, și da, am oameni care mă vizitează și cărora le pasă de mine, dar nu-s tu, nu mai e nimeni care să mă știe și altfel decât ca tipul care… și mă gândeam că ar fi așa de mișto să pot vorbi cu soră-mea, care mă știe, care îi știe pe-ai mei, care știe că eram niște oameni, adică, normali, și să putem râde pe seama drăciilor ălora de vaci. Asta-i, să știi, atâta vreau și eu în momentul ăsta. Ceva mititel, atâtica. Și-așa aș vrea să-ți spun ceva, să nu mă mai… urăști din nou.

Și-a lăsat ochii în jos, privindu-și pieptul reflectat în geam.

— Dar nu pot.

Ben Day

2 ianuarie 1985, 5:58 p.m.

Diondra avea burtică, asta-l băga în sperieți pe Ben, și erau săptămâni, de-acum, de când vorbea despre „înviorare“. Copilul se înviorase, începuse să mişte, era un moment foarte special și important, așa că Ben trebuia să pună mâna pe burta ei tot timpul și să simtă cum dă din picioare bebele. Se simțea mândru că burta umflată i se datora, mândru că avea un copil, ideea cel puțin îi plăcea, dar nu-i prea plăcea să atingă zona aia, ori să se uite la ea. Carnea arătă aiurea, tare și în același timp lăsată cumva, ca șunca atunci când se strică, și îl stânjenea s-o atingă. De săptămâni întregi își făcuse ea obiceiul ăsta, să-i înșface mâna și să și-o apese acolo, așteptând o reacție pe chipul lui, țipând când el nu simțea nimic. Un timp se gândise, de fapt, că poate chestia cu sarcina era o glumă de-a Diondrei, ca să-l facă să se simtă tâmpit — stătea acolo, cu mâinile asudându-i pe movila aia grețoasă de piele, și se gândea la bolboroseala de dinăuntru, oare era

copilul sau doar o indigestie? Își făcea griji. Se temea că, dacă nu simte nimic — și, în acele prime săptămâni după ce începuse să mişte nu simțise —, Diondra o să țipe la el, *e chiar acolo, e ca un tun care-mi pocnește în pântece, cum să nu-l simți?* Și își făcea griji că, atunci când avea să-l simtă, Diondra avea să-i râdă în nas, să râdă cu râsul ăla care-o făcea să se aplece de șale ca și cum ar fi fost împușcată, să râdă de se prăpădea, scuturându-și părul dat cu gel ca pe un copac după furtună, fiindcă normal că nu era de fapt însărcinată, i-o făcuse, fraierul, chiar nu-și dădea seama de nimic?

Căutase, de fapt, semne că Diondra mințea: tampoanele acelea mari și însângerate pe care maică-sa le vâra întotdeauna la gunoi răsucite și care sfârșeau prin a se desface la loc în mai puțin de-o zi. Alte semne nu știuse să caute și nici nu știa dacă era cazul să întrebe dacă copilul era al lui. Ea vorbea ca și cum așa ar fi fost și mai sigur de-atât probabil că n-avea cum să fie.

Oricum, în ultima lună devenise clar că era însărcinată pe bune, cel puțin dac-o vedeai goală. Încă se ducea la școală, purtând puloverele acelea imense, lălâi, și nu-și mai încheia nasturii la blugi, și nici fermoarul, decât pe jumătate, iar umflătura crescuse, Diondra o ținea în palme și-o freca de parcă ar fi fost vreun glob de cristal în care vedea viitorul lor distrus și, într-o zi, îi luase mâna și simțise și el, atunci, fără îndoială — chestia aia lovea și, dintr-odată, văzuse forma unui picioruș mişcându-se pe sub pielea Diondrei, iute și agil.

Ce naiba ai? Vă fată vacile la fermă, nu? E doar un copil, asta fusese reacția Diondrei când își trăsese mâna. I-o apucase iar și i-o ținuse acolo, îi lipise palma de chestia aia care zvâcnea, iar el se gândise *fătatul vacilor e-al naibii*

de diferit de propriul tău copil, apoi gândise *dă-mi drumul dă-mi drumul dă-mi drumul,* de parcă lucrul acela ar fi dat să-l înhațe, ca într-un film de groază, și să-l tragă înăuntrul ei. Așa și-l închipuia, un lucru. Nu un copil.

Poate ar fi fost bine să vorbească mai mult despre asta. După ce începuse să mişte copilul, nu vorbise cu el, deloc, vreo câteva zile, și ieșise la iveală că el ar fi trebuit să-i dea un cadou pentru această ocazie, că doamnelor li se aduceau daruri când le mișca bebelușul în pântece, că părinții ei îi dăruiseră o brățară de aur când avusese prima dată ciclu și că așa stătea chestia. Așa că, pe post de cadou, îl pusese s-o lingă acolo jos, de zece ori, asta era înțelegerea, și Ben se gândise că o făcuse fiindcă lui nu-i prea plăcea de fapt asta, mirosul îl îngrețoșa, mai ales acum, când toată zona arăta așa de uzată. Nici ei nu păruse să-i placă, de aceea arătase ca o pedeapsă, dar țipase la el să bage degetele și să apese și să vină mai sus, e mai sus, mai sus, am zis, apoi, oftând, îl prinsese de urechi și-l împinsese spre locul dorit, iar el gândise cățea nenorocită și se ștersese de gustul ei după aceea, când terminase. Încă de opt ori, cățea nenorocită, *vrei un pahar cu apă, scumpo?* Și ea zisese *nu, dar tu vrei, că miroși a păsărică* și râsese.

Femeile gravide aveau toane. Știa asta. Însă, altminteri, Diondra nu se purta ca o femeie însărcinată. Bea și fuma în continuare, chestii pe care n-ar trebui să le faci când ești însărcinată, dar ea zicea că numai femeile obsedate de sănătate renunțau la alea. Un alt lucru nu făcea: planuri. Diondra nu prea vorbea despre ce-o să facă atunci când se năștea copilul — când se năștea *fetița*. Diondra nu călcase pe la doctor, dar era sigură că era fată, fiindcă fetele te făceau să-ți fie mai rău, iar ei, în prima

lună, îi fusese rău tare. Dar nu prea zicea nimic așa, practic, nu făcea decât să vorbească despre fetiță, despre cum avea să iasă din ea o fetiță. La început, Ben se întrebase dacă o să facă avort. Zisese *dacă o să faci copilul* în loc de *când* şi ea se crizase, și Diondra crizându-se complet era o priveliște pe care nu-și dorea s-o mai vadă vreodată. Și când era calmă era greu de îndurat, dar fusese ca și cum ai privi o calamitate naturală, unghiile, plânsul, loviturile, țipetele alea, că ăla era cel mai urât lucru pe care i l-a spus cineva, că e și al tău, ce naiba e-n neregulă cu tine, jeg împuțit?

Însă altfel nu făceau planuri sau nu puteau face, de vreme ce tatăl Diondrei ar fi ucis-o, literalmente, dacă ar fi aflat că rămăsese însărcinată fără să se căsătorească, sigur ar fi omorât-o. Dacă afla măcar că și-o trăsese fără să se căsătorească, ar fi omorât-o. Părinții Diondrei aveau o singură regulă, una, și asta era că nu trebuia să lase niciodată, sub nicio formă, vreun băiat s-o atingă acolo dacă nu era soțul ei. Când împlinise șaisprezece ani, tatăl Diondrei îi dăruise un inel al promisiunii, un inel de aur cu o piatră mare, roșie, ce aducea cu o verighetă — și-l și purta pe inelar — care însemna promisiunea făcută lui, și ei înseși, că avea să rămână virgină până la căsătorie. Chestia îl îngrețoșase pe Ben — nu-i ca și cum te-ai măritat cu taică-tău? Diondra zicea că-i doar o chestie de control, în mare parte. Era singura chestie pe care decisese taică-său să insiste, singurul lucru pe care i-l cerea și na, la naiba, mai bine făcea chestia. Zicea că în felul ăsta se simțea mai bine când o lăsa singură, nesupravegheată, neprotejată, în afară de câini, câteodată cu lunile. Era chestia lui parentală: fata mea poate să bea, să ia droguri, dar e virgină și ca atare nu-s un ratat așa de mare pe cât par.

Diondra zisese toate astea cu lacrimi în ochi. Le zisese fiind pe cale să cadă în nesimțire de la băutură. Zisese că taică-său o avertizase că, dacă afla că-și încălcase promisiunea, avea s-o scoată din casă și s-o împuște în cap. Taică-său fusese în Vietnam și vorbea în felul ăsta, iar Diondra îl lua în serios, așa că nu avea niciun plan în privința copilului. Ben făcuse o listă cu lucruri care le-ar fi trebuit și cumpărase niște hăinuțe de bebeluș la mâna a doua de la un talcioc, înainte de Crăciun. Se simțise stânjenit, așa că luase tot vraful de la femeia aceea, cu 8 dolari. Găsise acolo cămășuțe și chiloței pentru vârste diferite, și pantalonași de corp aspriți de purtare — femeia le tot zicea izmenuțe — și era bine, copilașii au cu siguranță nevoie de lenjerie. Ben depozitase hainele sub patul lui, ceea ce-l făcea și mai bucuros că are zăvorul, își și imagina cum le-ar fi găsit fetele și-ar fi șterpelit ce le-ar fi căzut în mână. Era drept, nu se gândea îndeajuns la copil și la ce avea să urmeze, dar Diondra părea să se gândească și mai puțin încă.

— Cred c-ar trebui să plecăm din oraș, zise Diondra acum, o surpriză, cu părul acoperindu-i încă jumătate de față, cu palma lui Ben lipită de burtă și copilul zvârcolindu-se înăuntrul ei de parcă ar fi săpat un tunel.

Diondra se întoarse un pic spre el, și un sân leneș căzu pe brațul lui Ben.

— Nu mai pot să ascund mult timp asta. Mama și tata o să ajungă acasă cât de curând. Ești sigur că Michelle nu știe?

Ben păstrase un bilet de la Diondra, în care spunea cât de excitată e și cât de mult voia să i-o tragă *chiar și acum*, iar băgăcioasa de Michelle îl găsise umblându-i

prin buzunarele gecii. Ticăloasa aia mică îl șantajase — 10 dolari ca să nu-i spună maică-sii — și, când Ben i se plânsese Diondrei, aceasta făcuse ca toți dracii. *Să-mi bag picioarele, surioara ta ne poate pârî în orice moment, crezi că-i bine? E numai vina ta, Ben. Ai dat-o-n bară.* Diondra era înnebunită de ideea că, într-un fel, Michelle avea să-și dea seama că-i însărcinată din cuvintele acelea trei, „până și acum", că aveau să fie dați în vileag de o *mucoasă de zece ani, perfect, nu?*

— Nu ştie, n-a mai adus vorba despre asta.

Era o minciună, chiar ieri Michelle i se uitase în ochi, bâțâise din șolduri și-i zisese, cu voce răutăcioasă: „Hei, Be-een, cum îți mai e viața sexuală?" Tare parșivă mai era puștoaica. Și cu alte chestii îl șantajase — treburi lăsate nefăcute, mâncare pe care o șterpelise din frigider. Chestii mărunte. Mereu erau chestii de doi bani, ca și cum Michelle ar fi fost acolo ca să-i amintească lui Ben ce rahat de viață ducea. Banii și-i cheltuise pe gogoși cu jeleu.

Trey își trase nasul cu zgomot, în camera de alături, apoi scuipă, cu un *ptuuu*! răsunător. Ben văzu cu ochii minții flegma galbenă, picurând pe ușa de sticlă glisantă, văzu câinii lipăind-o. Era o chestie pe care-o făceau Trey și Diondra; scuipau flegme pe chestii. Trey, uneori, slobozea câte una drept în sus, iar câinii o prindeau din zbor în boturile lor băloase. („E doar o chestie din corp care se duce în alt corp", zicea Diondra. „Și tu ai băgat în mine niște chestie din corpul tău și asta nu prea pare să te deranjeze.")

În vreme ce televizorul fu dat mai tare în salon — *haideți, mă, odată, că mor de plictiseală* —, Ben încercă să se gândească la ce-ar fi fost bine să zică. Își spunea,

uneori, că nu prea îi zicea Diondrei mai nimic care să fie doar vorbe și atât, ci folosea numai baricade verbale, încerca să se ferească de iritarea ei continuă zicându-i ce voia să audă. Dar o iubea, chiar o iubea, și asta făceau bărbații pentru femeile lor, le ziceau ce voiau să audă și-și țineau gura. O lăsase borțoasă pe Diondra și-acum era al ei, iar el trebuia să-i facă pe plac. Trebuia să se lase de școală și să-și găsească o slujbă cu normă întreagă, nicio problemă, un puști pe care-l știa se lăsase anul trecut și acum lucra la Abilene, la fabrica de cărămizi, și scotea 12 000 de dolari pe an, Ben nici nu-și imagina cum ar fi putut să cheltuiască atâta. Avea deci să lase școala, și cu atât mai bine, dacă ținea seama de ce naiba mai auzise Diondra despre Krissi Cates.

Era ciudat, la început chiar fusese neliniștit de-a binelea că umblau bârfele alea, apoi, într-un fel, se simțise mândru. Deși era doar o puștoaică, se număra printre copiii populari. Până și unii dintre liceeni o știau, fetele mai mari se arătau interesate de fata aceea drăgălașă, binecrescută, așa că era mișto, cumva, că îi căzuse cu tronc el, deși era doar o puștoaică, și era sigur că, oricum, ce-i zisese Diondra nu era decât vreo exagerare obișnuită de-a ei. Uneori se purta ca o femeie isterică.

— Hei, alo? Încearcă să fii atent la mine. O să trebuiască să plecăm din oraș, am zis.

— Păi atunci să plecăm, zise el încercând s-o pupe, dar Diondra îl îmbrânci.

— Serios, așa, una-două? Unde-o să ne ducem, cum o să ne întreții? N-o să mai am alocația, să știi. O să ai nevoie de-o slujbă.

— Păi o să-mi iau. Dar cum e cu unchiul sau vărul sau ce e, ăla din Wichita?

Ea îl privi ca pe un nebun.

— Cu magazinul de articole sportive? insistă el.

— Nu poți lucra acolo, ai cinșpe ani. Nu poți să conduci. Și, de fapt, nici nu cred că-ți poți lua un serviciu adevărat fără permisiunea mămichii. Când ziceai că împlinești șaișpe?

— Pe treisprezece iulie, zise el simțindu-se ca și cum i-ar fi spus că face pe el.

Diondra începu să bocească.

— Doamne-Dumnezeule, ce-o să ne facem?

— Nu te poate ajuta vărul ăla al tău?

— *Unchiul* o să le spună alor mei, cum să m-ajute?

Se ridică și începu să umble goală prin cameră, cu pântecele umflat atârnându-i moale, vulnerabil, iar lui Ben îi veni să vâre o mână pe dedesubt, gândindu-se, totodată, că se făcuse ditai. Nu-și puse nimic pe ea ca să străbată holul până la duș, deși Trey putea să vadă până în capătul holului dacă stătea pe canapea. Auzi sunetul gutural al dușului pornit. Gata cu conversația. Se șterse cu un prosop aflat lângă coșul cu rufe al Diondrei, apoi se strecură iarăși, cu chiu cu vai, în pantalonii de piele, își puse tricoul vărgat și se așeză pe marginea patului, încercând să ghicească ce comentarii de șmecher avea să mai scoată Trey când se întorceau în salon.

În câteva minute, Diondra intră impetuoasă în dormitor, înfășurată într-un prosop roșu, cu părul ud, fără să-l privească, și se așeză la măsuța de toaletă cu oglindă. Își spârcâi spumă fixativă în palmă, o ditamai movila cât un rahat de câine, și se unse pe păr, îndreptând uscătorul spre fiecare secțiune, pe rând — fixativ în palmă, dat pe păr, vâjâitul aparatului, fixativ, dat pe păr, vâjâit.

Ben nu știa dacă era sau nu cazul să plece. Așa că rămase nemișcat pe pat, încercând să-i prindă privirea. Diondra își turnă în palmă fond de ten închis, cum și-ar pune un artist vopsea, și și-l întinse pe față. Unele fete ziceau că-i dată cu tencuială, le auzise, dar lui îi plăcea cum arată, cu pielea netedă și arămie, deși uneori gâtul îi părea mai alb, precum înghețata de vanilie sub siropul de caramel. Apoi se apucă de rujat: primul strat, al doilea strat, dat cu luciu. Îl văzu că se uită și se opri, apăsându-și buzele pe niște triunghiuri mici, pufoase, lăsând urme vinețiii de buze pe ele.

— Trebuie să-i ceri lui Runner niște bani, zise privindu-l în oglindă.

— Lui taică-meu?

— Mda, că doar are, așa-i? Trey mereu cumpără iarbă de la el.

Lepădă prosopul, păși spre sertarul cu lenjerie, un desiș de dantelărie și satin, și scormoni până ce găsi niște chiloți și un sutien, de un roz intens, cu margini de dantelă neagră, de felul celor purtate de fetele de la bordelurile din westernuri.

— Ești sigură că vorbim de același tip? zise el. Tata face, știi, tot soiul de munci manuale. Treburi. Lucrează pe la ferme și din astea.

Diondra dădu ochii peste cap, trăgând de partea din spate a sutienului, cu sânii ieșindu-i de peste tot — peste cupe, pe sub cleme, nestăviliți, enervanți. În cele din urmă lăsă sutienul și-l azvârli în cameră — *căcat, am nevoie de-un sutien care-mi vine!* Se ridică, țintuindu-l cu privirea, și chiloții începură să se tragă, să-i alunece pe sub burtă și să-i intre în fund. Lenjeria aia sexy nu-i

mai venea. Ben gândi mai întâi: grăsuță, apoi se corectă: însărcinată.

— Vorbești serios? Nu știi că babacul tău vinde droguri? Mi-a vândut mie și lui Trey, săptămâna trecută.

Aruncă și chiloțeii cât colo, apoi își puse alt sutien, unul simplu, urât, și blugi noi, nemulțumită că era așa de grasă.

Ben nu mai cumpărase, până atunci, droguri. Fuma o groază cu Trey și Diondra și cine mai avea iarbă în gașca aia, ba mai contribuia și el cu câte un dolar-doi uneori, însă, când își închipuia un traficant, își imagina un gagiu cu părul lins și bijuterii țipătoare, nu pe taică-său, cu șapca cea veche de baseball, ciocatele cu tocuri și cămășile care arătau ca și cum se veștejiseră pe el. Nu taică-său, cu siguranță nu. Și apoi, traficanții ăștia n-ar fi trebuit să aibă parale? Taică-său, era clar, n-avea bani, așa că întreaga discuție era absurdă. Și, dacă ar fi vândut droguri și-ar fi avut bani, nu i-ar fi dat lui Ben o lețcaie. Și-ar fi bătut joc de Ben că cerea, poate ar fi scos una de douăzeci și i-ar fi fluturat-o pe dinainte, cum face un bătăuș cu caietul unui tocilar, apoi ar fi râs și și-ar fi băgat bancnota înapoi în buzunarul pantalonilor. Runner n-avea portofel, ținea doar bancnote ghemotocite în buzunarele blugilor, și nu era ăsta un semn că n-avea un ban?

— Trey! țipă Diondra spre hol.

Își puse o bluză nouă, cu modele ce arătau ca un experiment geometric. Rupse etichetele și le aruncă pe jos, apoi ieși grăbită din cameră. Ben rămase holbându-se la posterele cu rockeri și la cele cu astrologie (Diondra era Scorpion și lua asta foarte în serios), la cristale și cărți despre numerologie. În jurul oglinzii de toaletă erau lipite buchețele uscate de purtat la mână, de pe la baluri

pe unde n-o dusese Ben; erau mai ales de la un tip de prin Hiawatha, pe nume Gary, despre care până și Trey zicea că-i un rahat cu ochi. Trey, evident, îl cunoștea.

Buchetele îl nelinișteau pe Ben, arătau ca niște organe, cu pliuri și contorsiuni, cu culoarea aia roz-și-violet. Îi aminteau lui Ben de hălcile puturoase de carne care se aflau acum în dulapul lui de la școală, un dar oribil pe care i-l lăsase Diondra — surpriză! —, părțile femeiești dintr-un animal, refuzând să-i spună de unde proveneau. Dar bătuse apropouri că ar fi fost de la un sacrificiu sângeros pe care-l făcuse cu Trey. Ben presupunea totuși că erau doar rămășițele vreunui experiment de la ora de biologie. Așa-i plăcea ei, să-l bage în boale. Când făcuse, la clasă, disecție de purcei, îi adusese o codiță îmbârligată, socotind-o amuzantă. Dar nu era decât naspa. Se ridică și se duse în sufragerie.

— Prăpăditule ce ești! strigă Trey de pe sofa, unde tocmai aprinsese un joint, fără să-și ia ochii de la videoclipul de la televizor. Nu știi ce-i cu tac-tu? Ce dracu', omule.

Stomacul dezgolit al lui Trey era aproape concav, dar musculos, perfect, bronzat. Spre deosebire de burtica albă și moale a lui Ben. Trey făcuse din tricoul primit de la Diondra un ghemotoc pe care și-l pusese sub cap.

— Vino-ncoa, câine cu puța belită.

Îi întinse jointul, Ben trase un fum și simți că-i amorțește ceafa.

— Hei, Ben, de câți bebeluși e nevoie ca să zugrăvești o casă?

Anihilare.

Iarăși cuvântul ăla. Ben își închipui hoarde barbare năvălind prin șemineul mare de piatră și retezându-i lui Trey capul cu toporul, chiar în mijlocul uneia din

nenorocitele lui de glume cu bebeluși morți, și capul să i se rostogolească peste rahații de câine și să se oprească lângă un pantof cu cataramă de-al Diondrei. Și poate, după aia, să moară și Diondra. Să-ți bagi picioarele-n toate astea! Ben mai trase un fum, simțindu-și creierul mentolat, și îi dădu înapoi țigara lui Trey. Câinele cel mai mare al Diondrei, cel alb, se apropie și începu să se holbeze, cu ochi neiertători.

— Depinde cât de tare-i azvârli, zise Trey. De ce pui un bebeluș în mixer cu picioarele înainte?

— Serios, Trey, zise Diondra continuând o conversație la al cărei început Ben nu asistase. Crede că taică-său nu vinde droguri.

— Ca să vezi ce reacție are. Hei, Ben, fumezi din iarba lui tăticu, amice, zise Trey și, în cele din urmă, se răsuci să-l privească. E de căcat. Tare, dar de căcat. De asta știm că taică-tău are bani. Ia preț cam mare, dar în perioada asta nu mai are nimeni pe-aici. Am impresia c-a zis că din Texas a făcut rost. A fost prin Texas în ultima vreme?

Runner dispăruse din viața lui Ben după ce-i făcuse vânt Patty. Din câte ştia Ben, se putea să se fi dus și până-n Texas. Ce dracu', doar puteai să mergi cu mașina-n Texas și să te întorci într-o singură zi.

— Am dat bani pe ea, zise Trey cu voce sugrumată, fiincă tocmai trăgea un fum. Apropo, îmi datorează bani, ca toți din orașul ăsta. Să parieze le place, dar să plătească nu.

— Hei, eu nici n-am apucat să trag, se bosumflă Diondra.

Se duse și începu să răscolească prin dulăpioare — refugiul de la subsol avea și o minibucătărie, auzi numai, să ai nevoie de-o încăpere separată pentru mâncarea ta

semipreparată —, apoi deschise frigiderul și își luă o bere, fără să-l întrebe și pe Ben dacă vrea. Ben văzu interiorul frigiderului, care cu o lună în urmă fusese plin ochi cu mâncare, dar acum nu mai avea decât bere și un borcan mare, în care plutea o singură murătură, ca un gogoloi de rahat.

— Îmi scoți și mie o bere? zise cu voce țâfnoasă.

Îl privi lăsându-și capul pe piept și-i dădu berea ei, apoi se întoarse la frigider să mai ia una.

— Să mergem deci și să-l găsim pe Runner, ca să facem rost de ceva iarbă și bani, zise Diondra lipindu-se lângă el pe scaun. Și-apoi putem să ne cărăm dracului din Dodge.

Ben se uită la ochiul acela albastru și strălucitor — părea că Diondra îl privea întotdeauna dintr-o parte, nu-i vedea niciodată amândoi ochii în același timp — și se simți, pentru întâia oară, speriat până în măduva oaselor. Nu putea nici măcar să se lase de școală fără permisiunea mamei înainte să împlinească șaisprezece ani. Cu atât mai puțin să facă rost de-o slujbă la fabrica de cărămizi sau altceva cu care să câștige suficient pentru ca Diondra să nu-l urască, să nu ofteze când venea acasă serile, și acum asta vedea, nici măcar apartamentul acela mic din Wichita, ci vreo fabrică pe lângă graniță, lângă Oklahoma, unde angajau mână de lucru ieftină, unde se lucra șaisprezece ore pe zi și la sfârșit de săptămână, iar Diondra o să stea cu copilul și n-o să-i placă deloc. N-avea pic de instinct matern, ar fi fost în stare să doarmă dusă când plângea copilul, o să uite să-l hrănească, o să iasă la băut cu tipi pe care-i cunoștea — întotdeauna cunoștea câte un tip la mall, la benzinărie pe undeva sau la film — și să lase copilul uitat. *Ce poate să pățească, e-un bebeluș, nu se duce nicăieri!* Parcă auzea asta de pe-acum, și cât era el de

naşpa. Amărâtul, idiotul, zdreanţa care nu putea să pună pâine pe masă.

— Bine, zise gândindu-se că, odată ce plecau de acolo, o să le iasă ideea din minte.

Lui aproape că-i ieşise. Mintea i se strângea ca un ghemotoc, i se înceţoşa. Voia să se ducă acasă.

Trey ţâşni îndată în picioare, zuruind cheile de la camionetă — *ştiu unde-l găsim* — şi cât ai clipi ieşiră cu toţii în frig, tropăind prin zăpadă şi gheaţă; Diondra îi ceru braţul lui Ben ca să nu cadă, iar Ben îşi spuse: dar dacă ar cădea? Dacă ar cădea şi-ar muri ori ar pierde sarcina? Auzise nişte fete la şcoală care ziceau că, dacă mănânci câte o lămâie pe zi, pierzi sarcina şi se gândise să strecoare lămâie în Cola dietetică a Diondrei, după care-şi dăduse seama că era imoral să facă asta fără ştirea ei, dar dacă ar cădea? Însă nu căzu, ajunseră în maşina lui Trey, în bătaia radiatorului, şi Ben, ca întotdeauna, nimeri în spate — era de fapt o jumătate de banchetă, numai un puşti ar fi reuşit să încapă, aşa că se înghesui acolo, cu genunchii la piept — şi când văzu un cartof prăjit şi uscat, ca un degeţel, îl aruncă în gură şi, în loc să se uite dacă-l văzuse cineva, se apucă să mai caute şi alţii, ceea ce însemna că era foarte rupt de la iarbă şi foarte flămând.

Libby Day

Acum

Când eram în școala primară, psihologii mei au încercat să-mi canalizeze răutatea în ceva constructiv, așa că m-au pus să tai chestii cu foarfeca. Pânzeturi grele și ieftine pe care le cumpăra la metru Diane. Le ciopârțeam cu niște foarfeci vechi de metal, în sus și-n jos: *teurăsc-teurăscteurăsc*. Geamătul moale al țesăturii despicate și momentul acela ultim, perfect, când degetul mare te ustură și umerii te dor de atâta gheboșat și tăiat, tăiat, tăiat… eliberare, cu materialul făcut acum două bucăți în mâinile tale, ca atunci când se trage o cortină. Și-apoi ce? Așa mă simțeam acum, ca și cum aș fi tăiat ceva și-aș fi ajuns la final și eram din nou eu însămi, în căsuța mea, fără slujbă, fără familie, și țineam două bucăți de pânză și nu știam ce să mai fac.

Ben mințea. Nu voiam ca asta să fie adevărat, dar nu se putea nega. De ce să minți despre o prostie gen iubita din liceu? Gândurile mi se roteau în minte precum

păsările prinse în podul casei. Poate că Ben spunea adevărul și biletul acela de la Diondra nu era pentru el, ci doar parte din nimicurile întâmplătoare care apar la case cu copii de școală. La naiba, Michelle putea să-l fi scos din coș după ce-l aruncase vreun băiat mai mare, un gunoi numai bun pentru neîncetatele ei șantaje mărunte.

Sau poate că Ben o știa pe Diondra, o iubise pe Diondra și încerca să țină asta secret fiindcă Diondra murise.

O omorâse în aceeași noapte, parte a sacrificiilor sale satanice, și-o îngropase pe undeva pe pământurile acelea plate ale Kansasului. Ben care mă speria îmi revenise în cap acum: îmi imaginam un foc de tabără, băutură plescăind într-o sticlă. Diondra-din-album, cu cârlionții ei spiralați săltând când râdea, cu ochii închiși, sau cânta, cu fața portocalie în lumina focului, și Ben în spatele ei ridicând încetișor o lopată, cu ochii țintă pe creștetul ei.

Unde erau ceilalți puști din cult, restul haitei de adoratori ai lui Satan? Dacă exista un cerc de adolescenți palizi, cu ochi ca tăciunele, recrutați de Ben, unde erau? Citisem deja absolut toate informațiile despre proces. Poliția nu găsise pe nimeni altcineva care să fie implicat în cultul satanist alături de Ben. Toți puștii cu pletele-n vânt, fumători de iarbă, Copiii Diavolului din Kinnakee, se transformaseră la loc în băieți zdraveni de la țară în zilele de după arestarea lui Ben. Ce le convenea! Doi „utilizatori frecvenți de droguri", de vreo douăzeci și ceva de ani, mărturisiseră că Ben apăruse la un depozit abandonat, un loc de întâlnire, în ziua crimelor. Ziceau că urlase ca un demon când cineva cântase un colind. Pretindeau că le-ar fi zis că avea de gând să facă sacrificii. Ziceau că plecase

cu un tip pe nume Trey Trepano, care, se zicea, mutila vaci și îl venera pe Diavol. Trepano declarase că-l știa pe Ben doar din vedere. Avea un alibi pentru perioada în care se săvârșiseră crimele: tatăl lui, Greg Trepano, confirmase că Trey fusese acasă cu el în Wamego, la mai bine de o sută de kilometri distanță.

Așa că, poate, Ben o luase razna de unul singur, sau poate că era nevinovat. Din nou păsările din pod, zburătăcite. Zdrang-zbang-bum. Probabil că stăteam de ore întregi pe canapea, întrebându-mă ce să fac, zăcând nemișcată, când am auzit pașii grei ai poștașului tropăind pe scări. Mama ne punea întotdeauna să coacem prăjiturele de Crăciun pentru poștaș. Dar poștașul meu, sau poștărița, se schimba la câteva săptămâni. Deci fără prăjituri.

Aveam trei oferte de carduri de credit, o factură pentru cineva pe nume Matt, care locuia pe o stradă nici măcar aproape de-a mea, și un plic ce arăta ca o rufă murdară, așa era de moale și de plin de cute. Folosit. Numele și adresa altcuiva fuseseră înnegrite cu un marker, apoi, în spațiul înghesuit de dedesubt, fusese trecut numele meu. Doamna Libby Day.

Era de la Runner.

M-am dus sus să citesc scrisoarea, așezată pe marginea patului. Apoi, cum fac mereu când mă apucă neliniștile, m-am vârât într-un spațiu mic, în cazul de față cel dintre pat și noptieră, așezându-mă pe dușumea, cu spatele la perete. Am deschis plicul murdar și am scos la iveală o bucată deloc salubră de hârtie de corespondență pentru femei, cu chenar de trandafiri. Scrisul lui taică-meu umplea foaia: minuscul, frenetic, ascuțit, ca și cum o sută de păianjeni ar fi fost striviți pe coală.

Dragă Libby,

Ehei, Libby, ciudat am ajuns după atâța ani. Eu unu așa mă simt. Nam crezut niciodată s-ajung așa de bătrân, obosit și singur cuc. Am cancer. Cică mai am doar vreo câteva luni. Da nui nimic, orcum am stat pe aici mai mult decât meritam. Așa că am fost încâtat să primesc veşti de la tine. Uite, știi că nam fost niciodată apropiat. Eram foarte tânăr când team făcut și nu am fost cine știe ce tată, da măcar am încercat săț-i dau ceți trebe și să fiu lângă tine când am putut. Mama ta a complicat lucrurile. Eram imatur și ea chiar mai mult. Și dupaia crimele mia-u picat foarte rău. Așa că uite. Trebie săți spun, și să numi vi acuma, că trebea de mai demult. Ştiu că trebea mai demult. Da cuproblemele mele cu pariurile șin plus că îs alcolic, mia venit greu să mă lupt cu demonii mei. Știu criminalul adevărat din noaptea aia și știu că na fost Ben. Vreau să spun adevărul înainte să mor. Dacă poț să îmi trimiț niște bani, aș veni cu plăcere pe la tine săț zic mai multe. Cinci sute de biștari ar fi buni.

Aștept să-mi dai vești,
Runner „Tati" Day,
Donneran Rd. 12, Căminul pentru Bărbați Bert Nolan,
Lidgerwood, OK.
PS Întreabă pe cineva care-i codu, că nu știu.

Am înhățat gâtul subțire al veiozei de pe masă și-am azvârlit-o prin cameră, iar veioza s-a dus înainte vreun metru până ce cablul electric a oprit-o brusc și-a căzut pe podea. Am sărit pe ea, am smucit-o din priză și-am azvârlit-o iarăși. A izbit peretele, iar abajurul s-a desprins și-a început să se învârtă alandala pe podea, cu becul spart ițindu-se deasupra ca un dinte stricat.

— Lua-te-ar dracu', am țipat.

Era un strigăt îndreptat spre mine la fel de mult ca și spre tata. Că, în stadiul ăsta al vieții mele, mă mai așteptam încă din partea lui Runner să se poarte corect, era ceva de-o prostie strigătoare la cer. Scrisoarea nu era decât o palmă întinsă peste sute de kilometri, cerând ajutor, jucându-mă pe degete. Plăteam cinci sute și nu-l mai vedeam pe Runner până ce n-aveam din nou nevoie de ajutor sau de răspunsuri, și-atunci avea, iarăși, să-și facă jocul. Cu mine, fiica lui.

Aveam de gând să mă duc în Oklahoma. Am dat de două ori cu piciorul în perete, făcând ferestrele să zdrăngăne, și eram pe cale să-mi iau avânt pentru o a treia lovitură zdravănă, când am auzit, jos, soneria. M-am uitat automat afară, dar nu vedeam, de la etaj, decât coroana unui sicomor și cerul cuprins de amurg. Am rămas încremenită, așteptând ca vizitatorul s-o șteargă, dar soneria a pornit iarăși, de cinci ori la rând, fiindcă, mulțumită accesului meu de furie, persoana de la intrare știa că-s acasă.

Eram îmbrăcată ca mama pe timp de iarnă: pulover greu, lălâu, izmene largi, ieftine, șosete groase, care dădeau mâncărimi. Am dat, o clipă, să mă bag în debara, apoi am decis că nu-mi pasă în timp ce persoana continua să sune.

Ușa mea nu are geam, așa că nu puteam încerca să zăresc persoana respectivă. Am pus lanțul de siguranță și am crăpat ușa un pic, văzând o ceafă, o claie de păr încâlcit, șaten-deschis, apoi Krissi Cates a întors fața spre mine.

— Bătrânicile alea sunt cam necioplite, a zis și le-a făcut din mână ostentativ, cum făcusem și eu cu o săptămână înainte, gestul acela larg, care însemna du-te dracului.

— Păi hei, *alo?* Nu le-a zis nimeni că nu-i politicos să te holbezi?

Am continuat s-o privesc prin crăpătura ușii, simțindu-mă și eu o bătrânică.

— Am adresa ta de… de când ai fost la club, a zis aplecându-se ca să ajungă la același nivel cu mine. Și să știi că nu ți-am adus încă banii ăia. Ăă… dar speram să vorbesc cu tine. Nu pot să cred că nu te-am recunoscut în noaptea aia. Beau mult prea mult.

O zicea fără stânjeneală, cum ar zice cineva că are alergie la făina de grâu.

— Casa ta e foarte greu de găsit. Și nici măcar n-am băut nimic. Dar n-am avut niciodată spirit de orientare. Adică, dacă ajung la o intersecție și am de ales s-o iau la dreapta sau la stânga, o s-o apuc întotdeauna în direcția greșită. Adică, aș putea să-mi ascult instinctul și să fac invers. Dar n-o fac. Și nu știu de ce.

Continua să vorbească în felul ăsta, adăugând o propoziție, apoi alta, fără să-mi ceară s-o primesc înăuntru, și de aceea, probabil, am hotărât s-o primesc.

A intrat respectuos, cu degetele de la mâini împreunate, cum ar intra o fată bine-crescută, încercând să găsească ceva să complimenteze în căminul meu prăpădit, și, într-un târziu, a dat cu ochii de cutia cu loțiuni de lângă televizor.

— A, și eu sunt în limbă după loțiuni… am una fainã, cu miros de pere, care-mi place mult, dar ai încercat crema de uger? Din aia cu care ung vacile de lapte? Pe ugere? Și-i așa de fină, o poți găsi la drogherie.

Am clătinat vag din cap și i-am oferit cafea, deși nu mai aveam decât vreo câteva granule de nes.

— Mm, nu-mi place să zic asta, dar n-ai ceva de băut? Am făcut cale lungă.

Ne-am prefăcut amândouă că de la drumul lung i se trăgea, ca și cum două ore în mașină ar fi făcut pe oricine să-și dorească un păhărel. M-am dus la bucătărie, sperând c-o să descopăr o cutie de Sprite în fundul frigiderului.

— Am gin, dar nimic cu care să-l amestec, am strigat.

— A, e în regulă, a zis, e bun și neîndoit.

Nici cuburi de gheață n-aveam — mi-e greu să mă conving să umplu tăvița —, așa că am turnat în două pahare gin la temperatura camerei și m-am întors, găsind-o dând târcoale pe lângă cutia mea cu loțiuni. Puteam să pun rămășag că deja își băgase prin buzunare vreo câteva sticluțe. Purta pantaloni și taior negru, cu o bluză pe gât, de un roz spălăcit, pe dedesubt, o ținută de stripteuză care visa la mai mult. N-avea decât să păstreze loțiunea.

I-am întins paharul și-am observat că-și vopsise unghiile ca să se asorteze cu bluza, apoi am observat că observase că-mi lipsea un deget.

— E de la…? a început și, pentru prima dată, a lăsat propoziția în suspensie.

Am dat din cap că da.

— Așadar? am zis, cât de amabil puteam.

A tras aer în piept și s-a așezat mai bine pe sofa, cu gesturi delicate, de parcă luam ceaiul împreună. M-am așezat lângă ea, înfășurându-mi picioarele unul peste celălalt și-apoi silindu-mă să le descolăcesc.

— Nici nu știu cum să-ncep, a zis luând o gură de gin.

— Spune și gata.

— Chestia e că, după ce mi-am dat seama cine ești… adică… ai fost la mine *acasă* în ziua aia.

— N-am fost niciodată acasă la tine, am zis, nedumerită. Nici nu știu unde stai.

— Nu, nu acum, atunci. În ziua în care familia ta a fost omorâtă — tu și cu mama ta ați venit la mine.

— Mmm, am zis mijindu-mi ochii, încercând să-mi amintesc.

Ziua aia nu fusese cine știe ce — eram conștientă că Ben a dat de belea, dar nu știam de ce sau cât de tare. Mama ne protejase de panica ei tot mai mare. Dar ziua aia. Țineam minte că mersesem cu mami și Diane ca să-l căutăm pe Ben. Ben dăduse de bucluc, noi porniserăm după Ben, iar eu stăteam singură în spate, fără să mă înghesuie nimeni, foarte mulțumită. Țin minte cum mă ustura fața de la salamul prăjit de Michelle. Țin minte că am vizitat o casă plină cu oameni, o petrecere de ziua cuiva unde se gândea mama c-ar putea fi Ben sau așa ceva. Țin minte că am mâncat o gogoașă. Și de Ben n-am dat, până la urmă.

— N-are a face, m-a întrerupt Krissi. Doar că… după toate câte s-au întâmplat, uitasem. De tine. Îmi mai dai unul? a zis și-a întins cu vioiciune paharul spre mine, de parcă ar fi petrecut vreme lungă cu el gol.

I l-am umplut până la buză, ca să poată povesti fără întreruperi.

A sorbit, s-a cutremurat.

— Ar trebui să mergem în altă parte? m-a întrebat.

— Nu, zi-mi ce se-ntâmplă.

— Te-am mințit, a lăsat Krissi să-i scape.

— În ce privință?

— Ben nu m-a molestat deloc.

— Nici n-am crezut, am zis, încercând iarăși să fiu blândă.

— Și, clar, n-a molestat niciuna dintre fetele alea.

— Nu, toată lumea și-a retras acuzațiile, în afară de tine.

S-a foit pe sofa, cu ochii ațintiți spre dreapta, și mi-am dat seama că își amintea casa, viața ei de atunci.

— Celelalte chestii au fost adevărate, a zis. Eram o fetiță drăguță, aveam bani, eram bună la învățătură, la balet… și mereu îmi zic: dacă n-aș fi spus minciuna aia prostească! Minciuna aia nenorocită, dacă nu îmi ieșea pe gură de prima dată, viața mea ar fi fost complet diferită. Puteam să fiu casnică, să am studioul meu de balet sau ceva.

Și-a trecut un deget peste burtă, unde știam că are cicatricea de la cezariană.

— Dar ai copii, totuși? am zis.

— Într-un fel, a răspuns și-a dat ochii peste cap.

N-am insistat.

— Ce s-a întâmplat, deci? Cum a început?

Nu-mi dădeam seama ce semnificație avusese minciuna lui Krissi, ce ne făcuse în ziua aceea. Dar lăsa impresia că-i ceva major, relevant — care face valuri, ca să-l citez pe Lyle. Dacă poliția vrusese să stea de vorbă cu Ben în ziua aia, din cauza a ce spusese Krissi, asta avea o însemnătate. Trebuia să aibă.

— Păi, adică… îmi plăcea de el. Îmi plăcea mult. Și știu că și lui Ben îi plăcea de mine. Eram împreună, într-un fel — și-s absolut serioasă — care nu era cu totul în regulă, probabil. Adică știu, era și el un puști, dar era destul de mare ca să… nu mă fi încurajat. Ne-am sărutat într-o zi și asta a schimbat totul…

— Tu l-ai sărutat.

— Ne-am sărutat.

— Cum?

— Nepotrivit, ca niște oameni mari. Într-un fel în care, clar, n-aș vrea să fie sărutată fata mea de clasa a cincea de un adolescent.

Nu credeam o iotă.

— Continuă, am zis.

— Cam după o săptămână, am fost la o petrecere în pijamale, în vacanța de Crăciun, și le-am povestit fetelor despre iubitul meu de liceu. Tare mândră. Am inventat chestii, chestii sexuale. Și una dintre ele i-a povestit maică-sii, iar maică-sa a sunat-o pe mama. Încă țin minte apelul ăla. O țin minte pe mama luând telefonul, iar eu așteptând în camera mea să vină și să țipe la mine. Și a venit, dar era drăguță, s*cumpo* și *dragă* și luat de mână, din astea, știi „poți să ai încredere în mine, o scoatem noi la capăt împreună", și m-a întrebat dacă Ben mă atinsese într-un fel nepotrivit.

— Și ce-ai spus?

— Păi, am început cu sărutul, și atâta aveam de gând să spun. I-am spus, și ea a părut să treacă peste, adică „OK, nu-i mare lucru, nicio problemă". Țin minte c-a zis *Asta-i tot? Doar asta s-a întâmplat?* Ca și cum aproape că era dezamăgită, şi deodată, țin minte că se ridicase-n picioare, și atunci mi-a ieșit pe gură: M-a atins aici. M-a pus să fac chestii.

Și s-a întors imediat lângă mine.

— Și apoi?

— S-a tot umflat. Mama i-a spus lui taică-meu când a ajuns acasă, și el, tot numai *copilaș, bietul meu copilaș*, au sunat după aceea la școală, iar de la școală au trimis un… ăăă… un psiholog pentru copii. Și țin minte că era un tip cu facultate și din cauza lui n-am mai putut să spun adevărul. Voia să creadă că am fost abuzată.

M-am încruntat.

— Serios. Fiindcă, țin minte, aveam de gând să-i spun adevărul și să le spună și părinților, dar… a întrebat dacă Ben mă pusese să fac chestii sexuale și-am zis că nu, iar el era de-a dreptul răutăcios. *Pari o fată isteață și curajoasă, mă bazez pe tine să-mi zici ce s-a întâmplat. A, nu s-a întâmplat nimic? Măi să fie, eu credeam că ești mai curajoasă de-atât. Chiar speram că ești suficient de curajoasă ca să m-ajuți un pic. Poți să-mi spui, măcar, dacă ții minte ca Ben să te fi atins în felul ăla sau să fi zis asta? Ții minte să fi jucat un joc ca ăsta, asta îmi poți spune dacă-ți amintești? A, e bine. Știam eu că poți, ce fată deșteaptă și bună*. Și na, nu știu, ești la vârsta aia, dacă vin niște adulți și-ți spun ceva sau te îndeamnă… pur și simplu a început să pară real. Că Ben acela mă abuzase, fiindcă, dacă nu, ce tot căutau adulții ăștia să mă convingă c-o făcuse? Și părinții mei, gravi: *E bine să spui adevărul. E bine să spui adevărul*. Și-așa ajungi să spui minciuna pe care o cred ei adevăr.

Îmi aminteam de psihologul meu, după crime. Domnul doctor Brooner, care purta mereu albastru, culoarea mea preferată, la ședințe, și care-mi dădea bunătăți când îi ziceam ce voia să audă. *Spune-mi cum l-ai văzut pe Ben cu pușca, cum a împușcat-o pe mama ta. Știu că ți-e greu, Libby, dar, dacă spui asta, dacă o spui cu voce tare, o să le ajute pe mama și pe surorile tale și-o să începi și tu să te faci bine. Nu ține în tine, Libby, nu ține în tine adevărul. Ne poți ajuta să fim siguri că Ben e pedepsit pentru ce le-a făcut alor tăi*. Și eu eram fetiță curajoasă și-i spuneam cum l-am văzut pe Ben ciopârțind-o pe sora mea și cum l-am văzut omorând-o pe mama. După care căpătam untul de arahide cu peltea de caise, preferatul meu, din care domnul doctor Brooner

îmi aducea întotdeauna. Cred că era convins că îmi face, cu adevărat, un bine.

— Încercau să te liniștească, credeau că, cu cât te încurajează mai tare, cu atât o să-ți fie mai ușor, am zis. Încercau să te ajute, iar tu încercai să-i ajuți pe ei.

Domnul doctor Brooner îmi dăduse o insignă în formă de stea, cu cuvintele SuperDeșteaptăSuperStar scrise pe ea, după ce-l înfundasem pe Ben cu declarația mea.

— Da! a făcut Krissi, cu ochii mari. Terapeutul ăsta m-a ajutat, adică, să vizualizez scene întregi. Și le puneam în scenă cu păpuși. Apoi a început să vorbească cu alte fete, care nu-l sărutaseră pe Ben niciodată și, adică, trecuseră doar câteva zile și gata, aveam lumea asta imaginară în care Ben era un adorator al Diavolului care făcea chestii gen să omoare iepuri și ne obliga să le mâncăm măruntaiele cât ne molesta. O nebunie curată. Dar era… distractiv. Știu că-i groaznic, dar noi fetele ne adunam și-ntr-o seară am făcut altă petrecere în pijamale și eram în dormitor, stăteam în cerc, ne tachinam, inventam povești, din ce în ce mai umflate și mai gogonate și… te-ai jucat vreodată cu o placă de spiritism?

— Când eram mică.

— Așa! Și știi cum vrei să fie adevărat, așa că cineva mișcă un pic acușorul ăla, tu știi că-l mișcă cineva, dar o parte din tine crede că poate-i pe bune, poate chiar e o fantomă, și nimeni nu trebuie să zică nimic, știe toată lumea că așa v-ați înțeles, să credeți.

— Dar tu n-ai mai spus adevărul.

— Le-am spus, părinților. În ziua aceea, în care ați trecut voi, poliția venise, toate fetele erau la mine acasă — și ne-au dat tort, nu că era o demență totală? Părinții mei

ziceau că-mi cumpără un cățeluș, ca să mă simt mai bine. Apoi a plecat poliția, au plecat și fetele și consilierul, iar eu m-am dus la mine în cameră și m-am pus pe bocit și, adică, abia atunci mi-am dat seama. Abia atunci mi-a trecut prin minte.

— Dar ziceai că tatăl tău îl căuta pe Ben.

— Nț, aia a fost doar o mică fantezie, a zis și a ridicat capul, privind prin cameră. Când i-am spus? M-a zgâlțâit o dată, așa de tare că am crezut c-o să-mi sară capul de pe umeri. Și, după crimele alea, toate fetele au intrat în panică, toate au zis adevărul. Ne simțeam de parcă l-am fi invocat cu adevărat pe Diavol. Ca și cum am fi născocit povestea asta urâtă despre Ben și o parte din ea ar fi devenit adevărată.

— Dar familia ta a făcut o înțelegere bănoasă cu școala.

— Nu chiar așa de bănoasă, a zis și a aruncat o ocheadă spre fundul paharului.

— Dar ai tăi au continuat cu asta și după ce le-ai spus adevărul.

— Tata era om de afaceri. S-a gândit să scoatem din toată chestia un soi de… compensație.

— Știa totuși clar, în ziua aceea, că Ben nu te molestase.

— Da, știa, a zis zvâcnind din cap spre mine, ca o găină în defensivă. Buck a venit și s-a frecat de pantalonii ei, iar Krissi, părând calmă, și-a trecut unghiile lungi prin blana lui.

— Ne-am mutat în anul ăla. Tata zicea că locul a fost întinat. Dar banii nu ne-au prea ajutat. Țin minte că mi-a cumpărat un câine, dar, de fiecare dată când încercam să vorbesc despre câine, ridica mâna, adică destul, era prea de tot. Iar mama nu m-a iertat niciodată. Veneam acasă și-i povesteam de ceva ce se întâmplase la școală, iar ea

făcea numai: *Serios?* Ca și cum, orice aș fi zis, mințeam. Puteam să-i spun că am mâncat piure de cartofi la prânz și, la fel, zicea *Serios?* Și după aceea s-a oprit din vorbit, se uita la mine cum intram pe ușă, după școală, apoi se ducea la bucătărie și deschidea o sticlă de vin și bea pahar după pahar umblând prin casă, fără să scoată o vorbă. Clătinând tot timpul din cap. Țin minte că odată i-am spus că-mi doream să n-o fi întristat așa de tare, iar ea mi-a răspuns, mi-a răspuns *Ei bine, ai făcut-o.*

Krissi plângea acum, mângâind ritmic motanul.

— Și asta a fost. Până la sfârșitul anului mama a dispărut. Am venit într-o zi de la școală și camera ei era pustie.

Și-a aplecat capul în jos, spre poale, un gest de copil, dramatic, cu părul căzându-i peste cap. Știam c-ar fi trebuit s-o alin, dar m-am mulțumit să aștept și, în cele din urmă, a ridicat iarăși capul, privindu-mă.

— Nimeni nu mă iartă pentru nimic, a scâncit, cu bărbia tremurând.

Voiam să-i spun că eu o iertam, dar aș fi mințit. În loc de asta, i-am mai turnat încă un pahar.

Patty Day

2 ianuarie 1985, 6:11 p.m.

Patty îngâna rugăminți de iertare în timp ce Lou Cates o zorea pe ușă afară, și, deodată, se trezi pe treapta de la intrare, în aerul înghețat, clipind iute din ochi. Pe când clipea, înainte să-și poată face gura să se miște, să formeze orice cuvânt, ușa se deschise iarăși și din casă ieși un bărbat trecut de cincizeci de ani. Închise ușa în spatele lui și iată-i acolo pe tuspatru, pe micuța verandă: Patty, Diane, Libby și omul, cu pungi mari atârnându-i sub ochii lăcrimoși și păr încărunțit pieptănat pe spate. Își trecu o mână prin freză cât o cântări pe Patty din priviri, făcând să-i strălucească pe deget un inel irlandez al Prieteniei.

— Doamna Patty Day? zise și răsuflarea lui cu iz de cafea stărui în aerul rece, vag decolorată.

— Sunt Patty Day, mama lui Ben Day.

— Am venit și noi, să vedem ce-i cu povestea asta, o întrerupse Diane. Am auzit tot soiul de zvonuri și nu s-a obosit nimeni să discute cu noi direct.

Bărbatul își puse mâinile-n șolduri, aruncă o privire în jos, spre Libby, apoi își feri rapid privirea.

— Sunt detectivul Jim Collins. Mă ocup de anchetă. A trebuit să vin astăzi aici și să vorbesc cu oamenii ăștia, apoi, evident, urma să intru în legătură cu dumnea-voastră. M-ați scutit de un drum. Vreți să vorbim în altă parte? Aici e cam frig.

Se duseră la o gogoșerie aflată ceva mai încolo pe autostradă, în mașini diferite, Diane bolborosi o glumă despre polițai și gogoșile lor, apoi o înjură pe doamna Cates — *nu ne-a lăsat nici să ne tragem sufletul, cățeaua*. În mod normal, Patty ar fi zis ceva în apărarea doamnei Cates: rolurile lor, una le zicea pe de-a dreptul, alta își cerea scuze, erau împământenite de când se știau. Însă familia Cates n-avea de ce să fie apărată.

Detectivul Collins le aștepta cu trei pahare de plastic cu cafea și-o cutie de lapte pentru Libby.

— N-am știut dacă o lăsați să mănânce dulciuri, zise, iar Patty se întrebă dacă ar fi crezut-o o mamă rea în caz că-i cumpăra lui Libby o gogoașă.

Mai ales dacă ar fi știut că mâncaseră clătite de dimineață. *Așa o să-mi fie viața de-acum înainte*, își zise, *o să trebuiască să mă gândesc tot timpul la ce cred ceilalți*. Libby își și lipise fața de vitrina cu produse de patiserie însă și sălta de pe un picior pe altul, așa că Patty se căută în buzunar după ceva mărunțiș și luă o gogoașă cu glazură roz, pe care i-o dădu în șervețel lui Libby. Nu se îndură să ştie că Libby se simte frustrată, holbându-se amărâtă la dulciurile acelea colorate, în timp ce încercau să afle dacă fiul ei era un satanist pedofil. Mai că-i veni să râdă din nou. O așeză pe Libby la o masă din spatele lor și-i spuse să stea cuminte și să mănânce acolo cât vorbeau oamenii mari.

— Sunteți toți roșcați? zise Collins. De unde vine culoarea, sunteți irlandezi?

Patty se gândi pe loc la conversația pe care o avea mereu cu Len despre părul lor roșu, apoi se gândi *Se duce ferma. Cum am putut să uit că se duce ferma?*

— Germani, zise pentru a doua oară în ziua aceea.

— Mai aveți vreo câțiva prichindei, așa-i? zise Collins.

— Da. Am patru copii.

— Același tătic?

Diane se foi în scaunul de alături.

— Sigur, același tătic.

— Dar sunteți mamă singură, corect? întrebă Collins.

— Am divorțat, da, zise Patty încercând să sune bățos, ca o nevastă bisericoasă.

— Și ce-are asta a face cu ce se-ntâmplă cu Ben? se răsti Diane aplecându-se peste masă. Eu, apropo, sunt sora lui Patty. Am grijă de copiii ăștia aproape la fel de mult ca ea.

Patty a tresărit, iar detectivul Collins a observat-o.

— Să încercăm cu frumosul, zise Collins. Fiindcă avem cale lungă de străbătut împreună până ce lămurim totul. Acuzațiile aduse fiului dumneavoastră, doamnă Day, sunt de o natură foarte gravă și îngrijorătoare. Avem, în momentul de față, patru fetițe care spun că Ben le-a atins în părțile intime, că le-a pus să-l atingă pe el. Apoi, că le-a dus undeva, printr-o zonă agricolă, și a efectuat anumite acte ce sunt asociate cu ritualuri satanice.

Zise cuvintele — *ritualuri sataniste* — în felul celor care nu se pricep la mașini și îngână ce-a zis mecanicul: *e stricată pompa de injecție*.

— Ben nici măcar n-are mașină, zise Patty abia auzit.

— Acum, diferența dintre un copil de unsprezece ani şi unul de cincisprezece e de doar patru ani, dar sunt ani

extrem de importanți, continuă Collins. L-am considera periculos și un prădător sexual dacă acuzațiile se dovedesc adevărate. Şi, sincer, o să trebuiască să vorbim nu doar cu Ben, ci și cu fetițele dumneavoastră.

— Ben e băiat bun, zise Patty, urându-se pentru slăbiciunea și șovăiala din glas. Toată lumea îl place.

— Cum este văzut la școală? întrebă Collins.

— Poftim?

— E considerat popular?

— Are mulți prieteni, bolborosi Patty.

— Nu cred că are, doamnă, zise Collins. Din ce-am înțeles noi, n-are prieteni prea mulți, e cam singuratic de fel.

— Și asta ce dovedește? făcu Diane iritată.

— Nu dovedește absolut nimic, domnișoară…?

— Krause.

— Nu dovedește absolut nimic, domnișoară Krause. Dar asta, în combinație cu faptul că nu are un model patern prin preajmă, poate duce la ideea că ar putea fi mai vulnerabil la o, să zicem, influență negativă. Droguri, alcool, oameni care-s, poate, un pic mai duri, care au ceva probleme.

— N-are de-a face cu infractori, dacă asta vă întrebați, zise Patty.

— Aș vrea și io s-aud numele unor prieteni de-ai lui, zise Collins. Cu cine umblă de obicei. Cu cine a fost la ultimul sfârșit de săptămână.

Patty rămase locului, simțindu-și limba amorțită în gură, apoi clătină din cap și-și împreună mâinile lângă o urmă de glazură lăsată pe masă de altcineva. Durase ceva. Dar acum, iată, era dată în vileag: era o femeie care nu se descurca, o femeie care trăia din urgență în urgență, care

împrumuta bani, care dormea prea mult, care-l neglija pe Ben când ar fi trebuit să-i poarte de grijă, să-l încurajeze să-și aleagă un hobby sau să intre în vreun club, care se arăta recunoscătoare când se încuia în cameră la el ori dispărea în câte o seară, știind că are un copil mai puțin pe cap.

— Sunt niște lipsuri parentale deci, oftă Collins, de parcă ar fi știut de la bun început cum avea să se termine povestea.

— Vrem un avocat înainte de orice, înainte să vorbiți cu vreunul din copii, întrerupse Diane.

— Sincer, doamnă Day, zise Collins fără să-i arunce nici măcar o privire lui Diane, cu trei fetițe acasă, dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș vrea adevărul mai mult decât orice. Un asemenea comportament nu trece. De fapt, dacă e adevărat, și ca să fiu sincer aș zice că, probabil, că fiicele dumneavoastră au fost primele lui victime.

Patty se uită în spate la Libby, care lingea glazura de pe gogoașă. Se gândi la cât de mult obișnuia Libby să stea pe lângă Ben. Se gândi la toate corvezile pe care copiii le făceau singuri. Uneori, după o zi de muncă în hambar cu Ben, fetele se întorceau acasă iritate, plânse. Dar… și ce? Erau fetițe, oboseau și se enervau. Îi venea să-i arunce cafeaua în cap lui Collins.

— Pot să vorbesc pe de-a dreptul? zise Collins pe un ton presant. Nu-mi închipui cât de oribil poate să fie să auziți lucrurile astea, ca mamă. Dar pot să vă spun ceva, vine de la psihologul nostru, care a lucrat personal cu fetele astea, și vă pot spune ce mi-a zis. Fetele astea ne spun lucruri pe care un elev de clasa a cincea n-ar trebui să le știe, sexual vorbind, decât dacă li s-au întâmplat lor. Zice că-s scenarii clasice de abuz. Știți despre cazul McMartin, evident.

Patty își aminti ceva, nedesluşit. O grădiniță din California, unde toți educatorii fuseseră judecați pentru că erau adoratori ai Diavolului și molestau copii. Își amintea, parcă, de la ştiri: o casă însorită, californiană, apoi cuvinte negre ştampilate de-a curmezişul: Coşmarul de la Grădiniță.

— Satanismul nu e ceva atât de rar întâlnit, mă tem, zicea Collins. Și-a croit drum în toate zonele comunității, iar sataniştii tind să țintească băieți, tineri, să-i prindă în mreje. Și din cultul satanic face parte și… umilirea copiilor.

— Aveți vreo probă? răcni Diane. Vreun martor, în afară de fete de unsprezece ani? Aveți măcar copii, dumneavoastră? Ştiți cât de uşor își imaginează chestii — trăiesc numai în fantezii. Aveți și pe altcineva care să susțină minciunile astea, în afară de niște fetițe și un ştie-tot de Harvard care v-a impresionat pe toți?

— Bun, în privința probelor. Fetele au zis că le-a luat chiloțeii, ca un fel de suvenir pervers, sau aşa ceva, îi zise Collins lui Patty. Dacă ne lăsați să aruncăm o privire prin casă, am putea începe să lămurim asta.

— Mai înainte trebuie să vorbim cu un avocat, mârâi Diane înspre Patty.

Collins dădu cafeaua pe gât și-și înăbuşi un râgâit, se bătu peste piept cu pumnul și-i aruncă un zâmbet trist lui Libby, peste umărul lui Patty. Avea un nas roşu, de beţiv.

— În clipa asta trebuie să ne calmăm. O să vorbim cu toți cei implicați, zise Collins, ignorând-o în continuare pe Diane. Am interogat câțiva membri ai corpului profesoral de la liceul lui și de la școală, în după-amiaza asta, și ce-am auzit nu ne prea încurajează, doamnă Day. Ştiți o profesoară, doamna Darksilver?

Se uită la Patty, așteptând o confirmare, iar Patty înclină capul a încuviințare. Doamna Darksilver îl iubise mereu pe Ben, fusese unul din favoriții ei.

— Chiar în dimineața asta l-a văzut pe fiul dumneavoastră dând târcoale pe la dulapul lui Krissi Cates. În şcoală. În vacanța de Crăciun. Asta mă tulbură, și, zise privind-o pe Patty intens, țintuind-o cu uitătura lui rozalie, Doamna Darksilver a zis că părea excitat.

— Ce-nseamnă asta? se răsti Diane.

— Că avea o erecție. Când ne-am uitat în coșul lui Krissi am găsit un bilet de o natură provocatoare. Doamnă Day, în discuțiile pe care le-am avut, fiul dumneavoastră a fost caracterizat, în repetate rânduri, drept un marginal, un neadaptat. Ciudat. E considerat un soi de bombă cu ceas. Unii dintre profesori se și tem de el, de fapt.

— Se tem? repetă Patty. Cum să se teamă de-un băiat de cincisprezece ani?

— Nu știți ce-am găsit în dulapul lui.

Ce-i găsiseră în dulap. Patty se gândise că polițistul avea să spună că droguri, sau reviste deocheate sau, într-o lume îndurătoare, o mână de pocnitori interzise. Pentru asta voia să dea Ben de belea: niște artificii numai bune de aprins aflate în rucsacul lui. Asta ar fi putut duce.

Chiar cât își făcuse Collins introducerea onctuoasă — *e foarte deranjant, doamnă Day, aș vrea să vă pregătiți sufletește* —, Patty se gândise că, poate, era vorba de-o armă. Lui Ben îi plăceau armele, mereu îi plăcuseră, ca în faza cu aeroplanele și în cea cu betonierele, doar că asta continua. Era un lucru pe care-l făceau împreună — *îl făcuseră* împreună —, vânatul, trasul cu puşca. Poate că venise cu pistolul la școală ca să se dea mare. Cu Coltul

Peacemaker. Preferatul lui. N-avea voie să deschidă dulapul de arme fără permisiunea ei, dar, dacă făcuse asta, aveau să se descurce cu asta. Să fie deci o armă.

Apoi Collins își dresese glasul și zisese, cu o voce care le făcuse să se aplece spre el:

— Am găsit niște… rămășițe… în dulapul fiului dumneavoastră. Organe. La început ne-am gândit că ar putea fi părți dintr-un bebeluș, dar se pare că-s de la un animal. Părți reproductive femeiești într-o cutiuță de plastic, poate de câine sau pisică. V-a dispărut vreun câine sau vreo pisică?

Patty se simțea încă năucă gândindu-se că poliția chiar crezuse că Ben ar fi putut ține bucăți de bebeluș în dulap. Că îl credeau atât de deranjat la cap încât infanticidul fusese, de fapt, prima lor ipoteză. Și în momentul ăla decise, holbându-se la urmele de glazură pastelată, că fiul ei avea să ajungă la închisoare. Dacă așa de putred credeau ei că e băiatul ei, n-avea nicio șansă.

— Nu, nu ne-a dispărut niciun animal.

— Familia noastră e de vânători. Fermieri, zise Diane. Avem animale prin preajmă, mereu lucrăm cu părți de animale. Nu-i de mirare să fi luat ceva din ele.

— Chiar așa, țineți bucăți de animale moarte în casă?

Pentru prima oară, Collins se uită de-a dreptul la Diane, îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi, după câteva clipe doar, își mută ochii de pe ea.

— E vreo lege care ne-o interzice? se răți Diane.

— Unul dintre ritualurile la care se dedau adoratorii Diavolului este sacrificarea de animale, doamnă Day. Sunt sigur c-ați auzit de vacile despicate cu toporul, pe lângă Lawrence. Credem că asta și implicarea în activități cu fetele au o legătură.

Fața lui Patty era rece. Se înfăptuise, era lucru făcut.

— Ce-ați vrea să fac? întrebă.

— V-aș urma până acasă, ca să vorbim cu fiul dumneavoastră, OK? zise Collins căpătând un ton patern pe ultimul cuvânt, cu vocea înălțată, aproape ca și cum ar fi vorbit unui bebeluș.

Patty simți cum Diane lângă ea, își strânge pumnul.

— Nu-i acasă. Am tot încercat să dăm de el.

— Chiar trebuie neapărat să vorbim cu băiatul dumneavoastră, doamnă Day. Unde credeți că l-am putea găsi?

— Nu știm unde este, îl întrerupse Diane. Suntem în aceeași barcă cu dumneata.

— O să-l arestați? întrebă Patty.

— Nu putem face nimic până ce nu vorbim cu el, și cu cât mai repede, cu atât lămurim mai iute povestea.

— Ăsta nu-i un răspuns, zise Diane.

— Altul n-am, doamnă.

— Înseamnă că da, spuse Diane și, pentru întâia oară, își lăsă privirea în jos.

Collins se ridicase de pe scaun și păși spre Libby în timpul ultimului schimb de replici și acum se lăsa în genunchi lângă ea, oferindu-i un *bună, scumpo*.

Diane îl apucă de braț.

— Nu, las-o în pace.

Collins se încruntă.

— Încerc doar să ajut. Nu vreți să știți dacă Libby e bine?

— Știm că Libby e bine.

— De ce n-o lăsăm să-mi spună ea asta? Sau putem chema Asistența Socială să…

— Mai du-te naibii, zise Diane punându-i-se în față.

Patty rămase la locul ei, dorindu-și să se deconecteze de la toate astea. Îi auzi pe Diane și pe Collins răstindu-se în spatele ei, dar rămase doar și se uită la femeia de după tejghea, care făcea cafea proaspătă, încercând să-și concentreze întreaga atenție asupra cafelei. Reuși doar o secundă, apoi Diane le trase pe Patty și pe Libby, mânjită de glazură de gogoașă pe la gură, afară din restaurant.

Pe drumul spre casă, Patty simți că-i vine iarăși să plângă, dar voia să aștepte ca Diane să plece. Diane o pusese să conducă, zicând că avea s-o ajute să se concentreze. Și, tot drumul, Diane trebuise să-i spună în ce viteză să schimbe, atât de absentă fusese. *De ce nu-ncerci în a treia, P?Cred că ar trebui să revenim în a doua acum.* Libby stătea pe bancheta din spate, fără să zică nimic, ghemuită, cu genunchii la bărbie.

— O să se întâmple ceva rău? întrebă în cele din urmă Libby.

— Nu, dragă.

— Pare că o să se întâmple ceva rău.

Patty avu, atunci, un alt episod scurt de panică: ce naiba avea de luase un copil de șapte ani cu ea, într-o asemenea situație. Maică-sa n-ar fi făcut una ca asta. Dar maică-sa nici nu l-ar fi crescut pe Ben cum o făcuse Patty — neglijentă, sperând că o să iasă bine până la urmă —, așa că n-ar fi avut o asemenea problemă.

Simțea, acum, o nevoie aproape obsesivă să se ducă acasă, să se cuibărească acolo, să se simtă în siguranță. Planul era că Patty avea să-l aștepte pe Ben să se întoarcă — trebuia să se întoarcă de-acum — în vreme ce Diane urma să umble prin târg și să vadă cum stăteau cu

bârfele. Cine ce știa, cui îi ținea lumea partea și cu cine, în numele Domnului, își petrecea Ben vremea.

Se apropiară hurducându-se de casă și văzură Cavalier-ul lui Patty lângă o altă mașină, una sport, cu două locuri, părând veche de vreo zece ani, stropită cu noroi.

— Cine-o fi? întrebă Diane.

— N-am idee.

O zisese în chip tragic. Patty știa deja că, oricine ar fi fost, veștile nu puteau fi bune.

Deschiseră ușa din față și simțiră un val de căldură. Termostatul fusese pus, probabil, la peste treizeci de grade. Văzură, mai întâi, o cutie desfăcută de cacao cu lapte pentru pus la microunde, genul cu bezele sintetice, pe masa din sufragerie, și o dâră de amestec de cacao ducând spre bucătărie. Apoi Patty auzi râsul ăla gâfâit și știu. Runner stătea pe dușumea și sorbea ciocolată caldă, cu fetele rezemate de el. La televizor era o emisiune cu animale, iar fetele chițăiră și-l strânseră de brațe când un aligator țâșni din apă și apucă în fălci ceva cu coarne.

Ridică alene privirea, de parcă ar fi fost un furnizor la domiciliu.

— Sal'tare, Patty, de mult nu ne văzurăm.

— Avem niște chestii de familie de rezolvat, se ambală Diane. Ar trebui să te duci acasă.

În timpul celor câteva săptămâni cât revenise Runner să stea cu ei, el și Diane se ciocniseră de câteva ori — ea țipând, el ignorând-o. *Nu ești bărbatul, Diane*. Se ducea în garaj, se îmbăta și se apuca să arunce în perete o minge de baseball, cu orele. Diane n-avea să-l convingă pe Runner să plece.

— E-n regulă, D., tu du-te. Vorbim într-o oră sau cam așa, să-mi spui ce se-ntâmplă, OK?

Diane îi aruncă o privire mohorâtă lui Runner, mormăi ceva cu bărbia în piept și ieși, închizând ușa, cu putere, în urma ei.

— Măi, măi, ce-i cu ea? zise Michelle și făcu o mutră caraghioasă pentru tatăl ei, trădătoare mică.

Părul șaten i se ridicase de la electricitatea statică, pe unde-i aplicase Runner frecușul lui indian. Runner fusese mereu ciudat cu copiii, de o afecțiune aspră, dar nu ca un adult. Îi plăcea să le ciupească și să le împungă pe fete ca să le atragă atenția. Se uitau la TV și, deodată, se apleca și le dădea câte o pălmuță zdravănă. Fata care fusese plesnită îl privi bosumflată, cu lacrimi în ochi, iar el râdea și zicea „Ei, ce-iii?“ sau „Așa zic eu salut. Saluut!“ Și, când se ducea undeva cu ele, rămânea câțiva pași în urmă în loc să meargă alături de ele, privindu-le pieziș. Îi amintea de-un coiot bătrân aflat pe urmele prăzii, dând târcoale câțiva kilometri înainte să atace.

— Tăticu' ne-a făcut macaroane, zise Debby. Și o să rămână la cină.

— Știți că nu trebuia să dați drumul nimănui în casă cât am fost plecată, zise Patty ștergând dâra de pulbere cu o cârpă care deja duhnea.

Michelle își dădu ochii peste cap și se lăsă pe umărul lui Runner.

— Hai, mami, doar e tatiii.

Ar fi fost mai simplu dacă Runner murea odată. Avea atât de puțin de-a face cu copiii, atât de puțin îi ajuta că, dacă ar fi răposat, lucrurile n-ar fi putut decât să se îmbunătățească. Așa, continua să trăiască prin vastul teritoriu al lui Pe-acolo Pe Undeva, ieșind când și când la iveală cu idei, planuri și ordine pe care copiii aveau tendința să le urmeze. Fiindcă așa a spus tati.

I-ar fi plăcut să-i spună vreo două lui Runner, chiar în clipa aceea. Să-i povestească despre chestiile şocante din dulapul lui. Ideea că Ben tăiase şi păstrase părți din corpul unui animal îi făcea gâtlejul să i se încleştеze. Fata familiei Cates şi prietenele ei, asta era o neînțelegere care putea, sau nu, să se termine cu bine. Dar în privința animalului tranşat nu se putea gândi la nicio scuză, deşi era bună la născocit scuze. Nu îşi făcea griji în privința celor spuse de Collins, că Ben şi-ar fi molestat surorile. Se gândise la asta pe drumul spre casă, o întorsese pe toate părțile, cruciş şi curmeziş. Şi nu avea nicio îndoială: Ben n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Dar ştia că fiului ei îi plăcea durerea. Îşi amintea momentul acela cu şoarecii: izbiturile de lopată, ca-n transă, buzele lăsând la iveală dinții, picăturile de sudoare de pe față. Ştia că îi făcuse plăcere. Şi era cam dur cu surorile lui. Uneori chicotelile se transformau în țipete şi, când venea, îl vedea sucindu-i la spate mâna lui Michelle şi trăgând-o uşor, uşurel. Sau strângând-o de braț pe Debby, ca o menghină, şi ce începea ca o glumă devenea din ce în ce mai violent, ajungea s-o ciupească până ce-i dădea sângele, scrâşnind din dinți. Îl vedea căpătând aceeaşi expresie pe care-o avea şi Runner când era pe lângă copii: agitată şi încordată.

— Tati trebuie să plece.

— Ei hai, Patty, nici bună ziua nu-mi zici înainte să mă arunci afară? Mai bine să vorbim, am o propunere de afaceri pentru tine.

— Nu sunt în situația să fac afaceri, Runner, zise ea. Sunt falită.

— Nu eşti niciodată chiar aşa de falită cum spui, zise el rânjind şi-şi suci cozorocul şepcii de baseball peste părul sârmos.

Voise să sune ca o glumă, dar ieșise amenințător, de parcă ar fi făcut bine să nu fie falită, dacă-și știa interesul.

Se dezbără de fete și păși către ea, oprindu-se ca întotdeauna prea aproape, asudat, cu cămaşa de corp lipită de piept.

— Nu-i așa că abia ai vândut plugul, Patty? Vern Evelee mi-a zis că tocmai ai vândut plugul.

— Și banii ăia s-au dus, Runner. Mereu se duc imediat ce-i am în mână.

Încercă să pretindă că se uită prin corespondență. Runner îi stătea în cap.

— Am nevoie să mă ajuți. Nu-mi trebuie prea mulți bani ca să ajung în Texas.

Sigur că Runner ar fi vrut să se ducă, pe timp de iarnă, undeva la căldurică, să călătorească fără copii, liber ca pasărea cerului, de la un anotimp la altul, o insultă adusă ei, fermei și atașamentului ei pentru bucata asta de pământ. Își găsea de lucru și cheltuia banii pe chestii prostești: crose de golf, fiindcă se imagina jucând golf cândva, un sistem stereo pe care nu-l montase niciodată. Acum voia să-și ia coada la spinare spre Texas. Fusese și ea, cu Diane, până în Golf, când Patty era în liceu. Singura dată când plecase și ea undeva. Îi rămăsese în nări izul sărat al aerului, se minunase de felul în care puteai să-ți iei în gură o șuviță de păr și să-ți faci gura să saliveze. Runner avea să găsească ceva bani pe undeva și să-și petreacă restul iernii în vreo speluncă cu vedere la ocean, bându-și berea în vreme ce fiul lui intra la închisoare. Nu-și permitea avocat pentru Ben, se tot gândea la asta.

— Ei bine, nu te pot ajuta, Runner, îmi pare rău.

Încercă să-l conducă spre ușă, dar în loc de asta el o împinse mai încolo spre bucătărie, făcând-o să întoarcă capul de la răsuflarea lui stătută și dulceagă.

— Haide, Patty, vrei să te rog în genunchi? Am intrat într-o belea grupa mare. E pe viață și pe moarte. Trebuie să mă car naibii din Dodge. Știi că altfel nu ți-aș cere. S-ar putea să fiu omorât la noapte, să știi, dacă nu adun ceva bănuți. Dă-mi 800 de dolari și gata.

Suma o făcu să râdă. Individul ăsta credea că ăștia-s bani de buzunar? Nu se putea uita împrejur, să vadă cât erau de săraci, cum purtau copiii bluzițe subțiri în miez de iarnă, cum era congelatorul plin cu cărnuri ieftine, însemnate, fiecare, cu câte un an care trecuse de mult? Asta erau: o casă care-și depășise termenul de garanție.

— N-am deloc, Runner.

Bărbatul o țintui cu privirea, cu brațul blocând ușa, ca ea să nu poată pleca.

— Ai bijuterii, nu? Ai inelul de la mine.

— Runner, te rog, Ben are probleme, probleme grave, am multe chestii aiurea pe cap acuma. Vino și tu altă dată, bine?

— Da' ce mama naibii a făcut Ben?

— Sunt niște probleme la școală, și prin oraș, e de rău, cred că i-ar trebui un avocat, așa că toți banii pe care-i am îmi trebuie pentru el și…

— Deci ai niște bani.

— Runner, n-am.

— Măcar inelul dă-mi-l.

— Nu-l am.

Fetele se prefăceau că se uită la televizor, însă vocile lor ridicate o făcură pe Michelle, Michelle cea băgăcioasă, să se întoarcă și să se uite la ei de-a dreptul.

— Dă-mi inelul, Patty!

Întinse mâna, de parcă ea l-ar fi purtat chiar atunci, inelul din aur fals care i se păruse, și la șaptesprezece ani, o tinichea stânjenitoare. I-l dăduse la trei luni după ce o

ceruse în căsătorie, abia la trei luni intrase în vreo prăvălie de vechituri și cumpărase inelul ăla prăpădit, pe care i-l oferise în vreme ce-și bea a treia bere. *Te iubesc pe vecie, puișor,* spusese. Știuse pe dată că avea s-o părăsească, știuse că nu era el bărbatul pe care să se poată baza, că nici măcar nu era un bărbat pe care să-l placă prea mult. Și totuși mai rămăsese de trei ori însărcinată, fiindcă lui nu-i plăceau prezervativele și era prea mare osteneală să-l bată la cap.

— Runner, tu mai ții minte inelul ăla? N-o să-ți aducă niciun ban. Costă vreo zece dolari.

— Acum o să mă bețelești din cauza inelului? Acum?

— Crede-mă, dacă valora ceva îl amanetam de mult.

Rămaseră așa, înfruntându-se. Runner respira ca un catâr întărâtat, cu mâinile tremurânde. O apucă de brațe, apoi se retrase, cu un efort exagerat. Până și mustața îi tremura.

— O să-ți pară tare rău de asta, Patty.

— Deja îmi pare, Runner, de mult îmi pare rău.

Bărbatul se răsuci, atingând cu geaca un pachet de cacao și răsturnându-l pe podea, răspândind încă o dâră de pulbere cafenie la picioarele lui.

— Pa, fetele, mămica voastră-i… o SCORPIE!

Dădu cu piciorul într-unul dintre taburetele înalte din bucătărie, trimițându-l, pe rotile, până în camera de zi. Înghețară cu toții ca niște animale ale pădurii, în vreme ce Runner se rotea în cercuri mici. Patty se întrebă dacă să dea fuga după pușcă, ori să pună mâna pe vreun cuțit și, în același timp, rugându-se în sinea ei ca el să plece odată.

— Mersi pentru ZERO BARAT! zise el și porni bocănind spre ieșire, apoi izbi ușa de perete, făcând să apară o crăpătură în el.

Ușa ricoșă, el îi mai trase un picior, o izbi iarăși în perete, cu capul plecat, punându-și în asta toată puterea.

Plecă apoi, se depărtă în scrâșnet de roți. Patty aduse pușca de vânătoare, o încărcă și-o puse deasupra vetrei, împreună cu vreo câteva cartușe. În caz de ceva.

Libby Day

Acum

Krissi a ajuns, până la urmă, să doarmă pe canapeaua mea. O însoțisem până la ușă și-mi dădusem seama că nu era în stare să conducă, se împleticea în pantofi, cu o dâră de fard de pleoape întinsă pe un obraz. Și, cum ieşea clătinându-se pe verandă, se întorsese brusc și întrebase de maică-sa, dacă știam cumva pe unde era maică-sa ori cum să dau de ea, și-atunci o trăsesem înapoi în casă, îi făcusem un sendviș cu brânză topită, o parcasem pe sofa și pusesem o pătură peste ea. Când a luat-o somnul, după ce și-a așezat cu grijă pe podeaua de alături sfertul de sendviș rămas, trei din sticluțele mele cu loțiune i-au căzut din buzunarul taiorului. Îndată ce-a adormit, i le-am băgat la loc.

Când m-am trezit eu, nu mai era, am găsit, pe pătura aranjată, un bilet, mâzgălit pe spatele unui plic: *Mersi. Îmi pare rău.*

Deci Lou Cates nu-mi omorâse familia, dacă era s-o cred pe Krissi. O credeam. În privința aceea, cel puțin.

Am decis să fac drumul cu mașina ca să-l văd pe Runner, ignorând cele două mesaje de la Lyle și zero-mesaje de la Diane. Să merg până la Runner, să capăt niște răspunsuri. Nu credeam să aibă ceva de-a face cu crimele, orice-ar fi zis iubita lui, dar mă întrebam dacă nu știe ceva totuși, cu datoriile, băutul și amicii lui de dormit în șanț. Dacă știa sau auzise ceva, sau dacă nu cumva datoriile sale duseseră la o răzbunare oribilă. Poate că izbuteam iarăși să cred în Ben, ceea ce îmi doream. Acum știam de ce nu mă dusesem să-l vizitez niciodată. Era prea tentant, prea ușor să ignor pereții închisorii și să-mi văd doar fratele, să aud cadența aparte a vocii lui, felul în care cobora tonul la sfârșitul fiecărei propoziții, ca și cum se prea putea să fie ultimul lucru pe care-l va spune vreodată. Văzându-l, îmi aminteam lucruri, lucruri frumoase, sau mai puțin frumoase. Lucruri normale. Puteam simți ceva din atmosfera de-acasă. De-atunci, de demult, de când toată lumea era în viață. Oho, și ce mai voiam asta!

La ieșirea din oraș am trecut pe la un supermarket, am cumpărat o hartă și niște crănțănele cu aromă de brânză despre care am descoperit, când le-am băgat în gură, că erau fără sare. Le-am mâncat oricum, îndreptându-mă către sud, cu praful ăla portocaliu întinzându-se prin mașină. Ar fi trebuit să mă opresc și să mănânc undeva, în drum spre Oklahoma. Aerul de pe autostradă era înțesat de mirosuri tentante: cartofi prăjiți, pește gătit la tigaie, pui la rotisor. Dar eram într-o stare de panică nefirească, îngrijorată fără motiv că aveam să-l ratez pe Runner dacă mă opream, așa că am mâncat crănțănele fără sare și-un măr stafidit pe care-l găsisem pe un colț de bufet.

De ce biletul acela, biletul deocheat care nu-i era adresat lui Ben, ajunsese să se amestece într-o cutie cu

chestii de-ale lui Michelle? Dacă Michelle ar fi descoperit că Ben avea o prietenă i-ar fi scos ochii cu asta, mai ales dacă Ben ar fi încercat să țină asta secret. Ben n-o suporta pe Michelle. Ben mă tolerase pe mine, o ignorase pe Debby, dar pe Michelle o ura din tot sufletul. Țin minte cum o scotea din camera lui trăgând-o de braț, corpul ei sucit lateral, Michelle pe vârfuri, mișcându-se odată cu el ca să nu fie târâtă. O aruncase afară și ea se lovise de-un perete și-i zisese că, dacă mai intră în camera lui vreodată, o omoară. Îi luceau dinții când vorbea cu ea. Țipa la ea că se ținea mereu de coada lui — că se preumbla pe lângă ușa lui zi și noapte, trăgând cu urechea. Michelle știa mereu secretele tuturor, niciodată nu avea o conversație fără vreun obiectiv anume. Acum îmi aminteam mai bine chestiile astea după ce-i descoperisem bilețelele bizare. Dacă n-ai bani, bârfa e o armă bună. Chiar și împotriva propriei familii.

— Ben vorbește o groază singur, anunțase la un mic dejun Michelle, iar Ben se întinsese peste blatul mesei, îi răsturnase farfuria în poală și-o apucase de gulerul cămășii.

— Lasă-mă dracului în pace, țipase el.

Apoi mama îl calmase, îl pusese să se ducă la el în cameră și ne mustruluise pe noi, ca de obicei. Mai târziu găsisem bucăți de ou catapultate pe candelabrul de plastic de deasupra mesei, care arăta ca și cum ar fi fost luat dintr-o pizzerie.

Și ce însemna asta? Ben nu și-ar fi măcelărit familia doar fiindcă sora lui mai mică descoperise că avea o prietenă.

Am trecut peste o pășune cu vaci, stând nemișcate pe islaz, și m-am gândit la copilăria mea, la zvonurile

acelea cu mutilări de vite, la oamenii care se jurau că de vină erau adoratorii Diavolului. Diavolul dădea mereu târcoale pe lângă orășelul nostru din Kansas, un rău la fel de natural și de tangibil precum o coamă de deal. Biserica noastră nu era genul unde erai amenințat mereu cu flăcările iadului, dar pastorul ne cultivase, clar, ideea: Diavolul, cu ochi de țap și sângeros, putea să-ți ia în stăpânire inima la fel de ușor ca și Isus, dacă nu erai atent. În fiecare oraș în care am locuit existau, fără excepție, „Copiii Diavolului" și „Casele Diavolului", după cum exista întotdeauna câte un clovn ucigaș care dădea ture cu o dubă albă. Toată lumea știa niște depozite vechi și părăsite pe la marginea orașului, unde se afla câte o saltea pătată, întinsă pe jos, însângerată de sacrificii. Toată lumea avea câte un prieten sau văr care văzuse pe bune un sacrificiu, dar era prea înspăimântat ca să dea amănunte.

Intrasem de zece minute în Oklahoma și mai aveam vreo trei ore bune; am început să adulmec ceva copleșitor de dulceag, clar putred. Mă usturau ochii, îmi lăcrimau de putoare. Mi-a trecut prin cap, cuprinsă de fiorii groazei, că, gândindu-mă la Diavol, invocasem fiara. Apoi, în depărtare, unde cerul schimbător căpăta culoarea unei vânătăi, am văzut-o. O fabrică de hârtie.

Am pus radioul să caute posturi — postul unu, postul doi, postul trei —, valuri de zgomot neplăcut, paraziți, reclame la mașini și iarăși paraziți, așa că l-am închis la loc.

Un pic mai încolo de un panou înfățișând un cowboy — *Bun venit în Lidgerwood, Oklahoma, frăție!* —, am ieșit de pe autostradă și-am apucat-o spre oraș, care s-a dovedit a fi o veche și părăginită capcană pentru turiști. Fusese, cândva, un fel de imitație de așezare din Vestul

Sălbatic: strada mare era numai geamuri opace, false bodegi și prăvălii. Pe o firmă scria La Fotographul De-altădat', unde familiile puteau să-și comande poze sepia cu ei înșiși, în țoale de colonişti. În vitrină atârna o imagine cât un poster: tatăl ținea un lasou, încercând să arate amenințător pe sub pălăria prea largă pentru el; fetița, în rochie de stambă și bonetă, prea micuță ca să priceapă gluma; mama, îmbrăcată ca o târfă, cu un zâmbet stingher, cu brațele încrucișate în fața coapselor la despicătura juponului. Lângă fotografie atârna un anunț cu De Vânzare. Un semn identic alături, la Caramelele lui Daphne Daffy, altele la Uimitoarea Arcadă a Lui Buffalo Bill și pe o firmă de dugheană cu nume ridicol, siropurile lui Wyatt Earp. Locul întreg părea prăfuit. Până și răposatul tobogan cu apă care șerpuia ceva mai încolo era plin de pământ.

Căminul pentru Bărbați al lui Bert Nolan era la doar trei străzi mai încolo de centrul fără viață, o clădire pătrată, joasă, cu o curte minusculă în față, infestată de pâlcuri de iarbă înspicată. Îmi plăcuse întotdeauna iarba înspicată, îmi stimula creierul ăsta al meu care ia literal lucrurile, fiindcă arăta exact cum îi era numele: o tulpină lungă și subțire, cu un mănunchi de mustăți lungi deasupra, exact ca un spic verde de orz. Creștea peste tot prin fermă — pajiști întregi erau acoperite de chestia în cauză. Michelle, Debby și cu mine rupeam vârfurile și ne gâdilam unele pe altele pe sub încheieturi. Mama ne învățase numele populare pentru toate cele: urechea mielului, creasta-cocoșului, toate plantele astea cu nume pe măsură. Urechea-mielului este moale ca o ureche de miel. Creasta-cocoșului chiar arată ca o creastă roșie de cocoș. M-am dat jos din mașină și mi-am trecut

mâinile peste spicele ierbii. Poate o să-mi fac o grădină de buruieni. Iarba-morii-de-vânt chiar se răsucește, la vârfuri, ca brațele unei mori. Morcovul-sălbatic are floricele albe, fragile. Iarba-vrăjitoarei mi s-ar potrivi mie. Și niște gheara-diavolului.

Ușa pe care se intra în cămin era din metal, vopsită în cenușiu-închis, ca submarinele. Îmi amintea de ușile din închisoarea lui Ben. Am sunat și am așteptat. Pe stradă, doi adolescenți făceau cercuri leneșe și largi cu bicicletele, privindu-mă curioşi. Am sunat iarăși și am bocănit în metal, care nu a reverberat. M-am gândit dacă nu era cazul, cumva, să-i întreb pe băieții de vizavi dacă era cineva acasă, numai ca să rup liniștea. În timp ce se apropiau, dând ocoale — *ce cați pe-aici, tanti?* —, ușa s-a deschis, lăsând vederii un omuleț mititel, cu tenișI de-un alb strălucitor, blugi călcați și cămașă în stil western. Și-a mutat scobitoarea dintre buze, fără să mă privească, răsfoind un exemplar din revista *Pisica*.

— Nu deschidem pentru noapte până…, a zis și s-a întrerupt, văzându-mă. A, scuză-mă, dragă. Suntem un hostel pentru bărbați, trebuie să fii bărbat și să ai peste optsprezece ani.

— Îl caut pe tata, am zis tărăgănat. Runner Day. Sunteți directorul?

— Ha! Director, contabil, preot, om de serviciu, a zis deschizând ușa. Alcoolic în recuperare. Cartofor în recuperare. Neisprăvit în recuperare. Bert Nolan. Ăsta-i căminul meu. Intră, drăguță, și zi-mi cum te cheamă.

Intrarea dădea într-o încăpere plină de paturi pliante, iar mirosul tare de înălbitor se ridica dinspre dușumea. Spiriduşul de Bert m-a condus printre șirurile de paturi subțiri, rămase, toate, cu adâncituri de peste noapte, până

la un birouaș pe măsura lui, pe măsura mea, ce conținea un pupitru micuț, un fișet și două scaune pliante pe care ne-am așezat. Neonul fluorescent nu-i avantaja fața, care era înțesată cu pori întunecați, scobiți.

— Nu-s vreun ciudat, apropo, a zis fâlfâindu-mi prin față revista. Mi-am luat și eu o pisică, până acum n-am mai avut. Până acum nu-mi prea place de ea. Ar fi trebuit să ridice moralul, dar până acum nu face decât pipi în paturi.

— Am și eu un motan, am dat în vileag, surprinsă, brusc, de atașamentul intens pe care-l simțeam pentru Buck. Dacă își fac nevoile în altă parte decât în cutia lor, de obicei înseamnă că sunt supărate.

— Așa?

— Mda, altfel sunt animale cu care te-nțelegi ușor.

— Ha, a zis Bert Nolan, ha. Îl cauți deci pe tatăl tău? Da, țin minte c-am vorbit. Day. E ca majoritatea bărbaților de-aici — ar trebui să zică mersi că-l mai caută cineva, după ce mizerii au făcut la viața lor. De obicei chestii cu bani. Sau cu lipsă de bani. Fără o lețcaie, prea multă pilealã. Nu iese la iveală ce-i mai bun din om. Runner. Ha.

— Mi-a scris o scrisoare, zicea că-i aici.

— Vrei să-l iei acasă, să ai grijă de el? a zis Bert, cu ochi negri și lucitori, de parcă ar fi spus o glumă doar pentru el.

— Păi nu-s așa de sigură. Voiam doar să văd ce-i cu el.

— Ha, bine. Era o întrebare-capcană — ăia care zic că vor să dea de vreunul dintre ai mei ca să aibă grijă de el, niciodată n-o fac, zise Nolan și-și mirosi buricele degetelor. Nu mai fumez, dar uneori ale naibii degete încă duhnesc a tutun.

— E aici?

— Nu-i. Iar a luat-o din loc. Nu primesc bețivi aici. Tocmai și-a epuizat a treia încercare.

— A zis unde se duce?

— A, dragă, eu adrese nu dau. Nu dau și gata. Am descoperit că așa-i cel mai isteț să mă descurc cu toate întrebările. Dar știi ce, fiindcă pari o fată de treabă…

— Berrrrt! s-a auzit un urlet din fața clădirii.

— A, nu băga în seamă, e doar unul dintre oamenii mei, care-ncearcă să intre mai devreme. Încă ceva ce-nveți să faci: să nu lași pe nimeni să intre mai devreme, niciodată. Și pe nimeni prea târziu.

Își pierduse șirul gândurilor și acum se uita la mine întrebător.

— Ziceai deci că-mi spui ce? l-am îmboldit.

— Ce?

— Ca să mă ajuți să-l găsesc pe tata.

— A, da. Poți să-mi lași o scrisoare pentru el.

— Domnu' Nolan, deja am făcut asta. De asta am venit. Chiar am mare, mare nevoie să-l găsesc, am zis surprinzându-mă în poziția lui Runner, cu palmele sprijinite de muchia mesei, gata să țâșnesc în picioare dacă mă enervam.

Nolan a luat în mână o figurină de ipsos, înfățișând un bătrân chel gesticulând într-o expresie a exasperării, dar n-am putut citi ce scria la baza figurinei. Pe Bert părea să-l liniștească. A slobozit un oftat zgomotos printre buzele întredeschise.

— Ei bine, dragă, știi ce, n-o mai fi aici, dar știu că-i încă în Lidgerwood. L-a văzut cineva chiar noaptea trecută, în față la bodegă. S-a dat la fund pe undeva, dar e prin zonă. Pregătește-te, numai, să fii dezamăgită.

— Dezamăgită de ce?

— A, de tot ce vrei.

Când s-a ridicat să mă conducă, Bert Nolan s-a întors cu spatele la mine și-am înhățat, cât ai clipi, figurina. Dar am pus-o la loc în silă și, în loc de asta, i-am luat un creion și-o punguță de porumb prăjit. Progresam. Le-am pus în scaunul de alături și-am pornit-o spre barul cel mai apropiat. La Cooney.

Crâșma asta nu cedase modei Vestului Sălbatic. Era o mizerie a zilelor noastre și mândră de asta. Trei fețe ridate s-au holbat la mine când am deschis ușa. Printre care și barmanul. Am cerut o bere, tipul a dat din clanță că vrea, cică, să vadă permisul de conducere, l-a ținut în lumină și apoi l-a coborât spre burduhan, cu un hmmm, dezamăgit că nu-i fals. M-am așezat și-am început să sorb din bere, lăsându-i să se obișnuiască cu prezența mea. Apoi am vorbit. De cum am rostit cuvântul „Runner", localul a luat foc.

— Potlogarul ăla mi-a furat trei lăzi de bere, a zis barmanul. S-a dus prin spate, ziua-n amiaza mare, și le-a luat din camion. Și i-am dat o groază de băut pe datorie, crede-mă.

Bărbatul de vârstă mijlocie aflat două scaune mai încolo m-a apucat de braț, prea tare, și-a zis:

— Al dracu' taică-tu, îmi datorează două sute de biștari. Și vreau înapoi mașina de tuns iarba. Să-i zici că-l caut.

— Știu unde puteți să dați de el, a zis un tip mai în vârstă, cu o barbă rotunjită, stufoasă, și cu trup ca de fată.

— Unde? au zis ceilalți, într-un glas.

— Pun rămășag că stă cu ăilalți boschetari, au o tabără pe la Superfund. Ar trebui s-arunci o privire, a zis, mai mult către barman decât spre mine, arată ca-n Marea Criză, cocioabe, focuri de tabără și din astea.

— De ce mama naibii ar locui cineva la Superfund? s-a răstit barmanul.

— Păi fiindcă știi că n-o să-și arate mutra nimeni de la guvern.

Au râs toți, cu hohote amare.

— Dar se poate merge acolo în siguranță? am întrebat, imaginându-mi butoaie cu reziduuri toxice și scurgeri cleioase, verzui.

— Sigur, dacă nu bei apă din fântână și nu ești lăcustă cumva.

Am ridicat din sprâncene.

— De acolo-i: tot locul ăla e plin de arsenic. E un loc unde s-au aruncat cândva otrăvuri pentru lăcuste.

— Și pentru dobitoci, a zis barmanul.

Ben Day

2 ianuarie 1985, 8:38. p.m.

O porniră spre oraș, zăpada începuse să cadă, și Ben își aminti, abia atunci, că-și lăsase bicicleta acolo, la depozit, și că probabil n-avea s-o mai găsească.

— Hei, strigă spre cei din față — Trey și Diondra vorbeau, dar nu-i auzea din cauza muzicii stridente de la radio, care suna de parcă cineva ar fi râcâit o placă de metal, *hâr-hâr-hâr-hâr*. Putem trece pe la Adăpost, numai un moment, să-mi iau și eu bicla?

Trey și Diondra schimbară priviri.

— Nu, făcu Diondra și rânji, apoi începură să râdă.

Ben se lăsă pe spate un moment, apoi se aplecă iarăși spre ei.

— Serios, îmi trebuie.

— Las-o baltă, gagiule, e dusă, zise Trey. Nu poți să lași nimic la Adăpost.

Merseră pe bulevardul Bulhardt, strada mare din orășel, unde, ca de obicei, nu se întâmpla nimic. Localul

cu hamburgeri era o dioramă de-un galben strălucitor, unde se vedeau vreo câțiva băieți cu mușchi și fetele lor, lipiți unii de alții. Magazinele erau negre și până și barul abia dacă părea deschis — doar o lumină vagă se zărea în patrulaterul de geam din față. Ușa propriu-zisă fusese vopsită în bleumarin și nu dezvăluia nimic.

Parcară chiar în față, Diondra isprăvindu-și berea, Trey luându-i-o și sorbind-o până la ultima picătură — *copilul nu se supără*. Pe trotuar, un tip mai vârstnic, cu un talmeș-balmeș de riduri pe față și trăsături arătând de parcă ar fi fost modelate dintr-un boț de lut, îi privi posomorât și intră în bar.

— S-o facem, zise Trey și se dădu jos din camionetă.

Când văzu că Ben ezita încă și că rămăsese tot în spate, cu mâinile pe genunchi, Trey băgă capul înapoi în mașină și-i aruncă zâmbetul lui de afacerist:

— Nicio grijă gagiule, ești cu mine. Beau de multe ori aici. Și — ehei! — practic îți vizitezi tăticul la birou.

Diondra își atinse vârfurile cârlionților întăriți, felul ei de a-și trece mâna prin păr, și-l urmară amândoi înăuntru pe Trey, Diondra cu buzele țuguiate și cu uitătura ei sexy-somnoroasă, cum arăta în cele mai multe poze, de parcă ai fi trezit-o dintr-un vis în care te visa pe tine. Lângă ea, Ben, simțindu-se deșirat și pleoștit ca de obicei, târându-și, la propriu, picioarele.

Era atâta fum în bar încât Ben simți, de îndată ce intră, că se sufocă. Diondra își și aprinsese o țigară și păși pe lângă el agale, ca și cum asta ar fi făcut-o să arate mai în vârstă. Un tip agitat, cu părul numai smocuri, ca o pasăre jumulită, se grăbi să se apropie de Trey, cu capul plecat, și-i șopti ceva la ureche, iar Trey încuviință din cap, plescăind din buze, arătând preocupat și grav.

Ben își spuse că poate tipul era vreun șef, că poate-i dădea afară, fiindcă Diondra poate că arăta mai mare dacă era machiată, însă Ben nu. Însă Trey nu făcu decât să-l bată pe individ pe spate și să zică ceva gen „Nu mă face să umblu", iar tipul agitat zâmbi cu toată fața și zise „nu, nu, să nu-ți faci vreo grijă, deloc să nu-ți faci, deloc", iar Trey zise „duminică" și trecu mai departe spre bar, ceru trei beri și un pahar de SoCo, pe care-l dădu imediat pe gât.

Barmanul era și el bătrâior, cărunt și gras. Părea o glumă, cât de mult semănau tipii ăștia, de parcă trăitul era așa de greu că-ți răzuia trăsăturile, îți ștergea chestiile distinctive. Barmanul le aruncă Diondrei și lui Ben o privire de șmecher uns cu toate alifiile, o uitătură din soiul să-știți-că-știu, dar împinse, totuși, berile spre ei. Ben se duse mai încolo să și-o bea pe a lui, cu un picior pe-un scaun, într-un fel ce părea degajat, ca și cum mai făcuse asta, fiindcă simțea pe el ochii lui Trey, care vâna vreo chestie de care să-și bată joc.

— Îl văd, îl văd pe Runner, zise Diondra și, până s-o întrebe Ben de ce rostea așa de familiar numele ăsta, Trey îl și strigă, „Hei, Runner, vino-ncoa!", iar Runner căpătă aceeași expresie neliniștită, de nevăstuică, pe care-o avusese și primul tip.

Veni cu pași legănați și mâinile înfipte în buzunare, cu ochii mari și galbeni.

— Nu-i am, omule, asta-i. Am încercat să fac rost mai devreme, numai că… și-am vrut să dau de tine, abia am ajuns și io, până una-alta pot să-ți dau ce iarbă mai am…

— N-o saluți pe Diondra? îl întrerupse Trey.

Runner tresări, apoi zâmbi.

— A, salut, Diondra, hehe, cred că m-am îmbătat, se vede treaba! zise și se prefăcu că închide un ochi ca să

vadă mai bine, săltându-se un pic pe vârfuri. Eh, am băut de mă uit cruciș, fiindcă-s speriat de situația asta.

— Runner, da' nu te uiți cine-i lângă Diondra?

Ben abia dacă se întorsese cu fața, se gândise la ceva de spus în afară de *bună, tată*, dar nu-i venise nimic și rămăsese așa, așteptând să se producă dezastrul inevitabil.

Runner miji ochii în penumbra din bar și nu-l recunoscu.

— Ăă… salut, zise, apoi spre Trey: I-un văr de-al tău? Nu prea văd bine noaptea, mi-ar trebui ceva ochelari, numa' că…

— Of, Doamne, zise Trey și se lăsă pe spate, prefăcându-se că râde, dar părând înfuriat. Mai uită-te o dată, ticălos ce ești.

Ben nu era sigur dacă ar fi trebuit să se expună mai bine vederii, ca o pițipoancă pusă pe agățat. Rămase țeapăn, holbându-se la părul lui negru într-o oglindă veche aflată pe-un perete, în fund, dar văzându-l și pe Runner cum se apropie, cum întinde spre el o mână, ca-n basme, de parcă Runner ar fi fost un căpcăun și Ben vreo comoară. Se apropie, se împiedică de piciorul lui Ben, apoi se priviră în ochi și Runner scoase un chițăit, „oooh!", părând să devină încă și mai neliniștit.

— N-ai păru' roșu.

— Îl mai ții minte pe fiu-tu, așa-i, e fiu-tu, nu, Runner?

— El e, da! Salut, Ben. Nu poți să spui că-s de vină pentru asta, că nu mai ai păru' roșu. Nici nu știam că-l știi pe Trey.

Ben ridică din umeri, urmărind reflexia lui Runner departe, în oglindă. Se întrebă cât îi datora Runner lui Trey și de ce se simțea el oare ca o victimă a unei acțiuni de răscumpărare, nu că lui Runner i-ar fi păsat dacă așa ar fi stat lucrurile. Se mai întreba și cât de întâmplătoare era

vizita asta. Păruse ceva spontan, dar Ben își dădu seama că oricum ar fi nimerit aici pe parcursul serii.

— Nu pricep, Runner, continuă Trey ridicând vocea pentru a acoperi melodia country. Zici că n-ai un chior, Ben zice că n-ai un chior, și totuși, acum câteva săptămâni, aveai o groază de iarbă.

— Da, da' nu era iarbă bună.

Runner întoarse un umăr spre Trey, excluzându-l pe Ben din conversație, aruncând priviri în spate, spre el, încercând să-l împingă pe Trey cât mai spre mijlocul încăperii, apropiindu-se tot mai mult de el, fără ca Trey să se miște, și-n cele din urmă Trey zise: Dă-te mai încolo, omule, iar Runner se lăsă din nou pe câlcâie.

— Nu, nu, așa-i omule, nu era de calitate, continuă Trey. Dar cereai pe ea de parc-ar fi fost.

— Ție nu ți-am cerut nimica, știi doar.

— Nu, fiindcă îmi ești dator, rahatule. Dar știu sigur că cereai 20 pe-o porție de 10, așa că unde pula mea sunt banii, i-ai dat nevestei să-i țină?

— Fostă! Fostă nevastă, țipă Runner, apoi continuă: Am încercat să *scot* niște bani de la ea, nu să-i dau. Știu că are niște parale pe-acolo, și când eram căsătoriți avea, făcuți grămadă, sute, din vândutul recoltei, și-i vâra prin fel de fel de locuri. Odată am găsit într-un ciorap de-al ei 200 de dolari. Poate ar trebui să mă-ntorc acolo.

Aruncă o privire spre Ben, care asculta, dar care se făcea că o necăjește pe Diondra înfășurându-și pe deget câte-un cârlionț de-al ei, în vreme ce Diondra se prefăcea numai în parte că-i face pe plac.

— Pot să vorbesc despre situație cu tine, deoparte? zise Runner și arătă cu degetul spre un ungher unde niște matahale jucau biliard.

Cel mai înalt, un tip înalt, cu păr alb și cu tatuaj de infanterist marin, își sprijini tacul cu vârful în sus și-și umflă pieptul către ei.

— Bine, zise Trey.

— Poți vorbi de față cu mine, zise Ben, încercând să pară că nu-i pasă.

— Și fiu-tău are nevoie de bani de la tine, nu numai eu, spuse Trey. Poate chiar mai mult ca mine.

Runner se răsuci din poziția ghemuită pe care-o luase sub ochii întunecați ai lui Trey și se întoarse către Ben, întinzându-se cât era de înalt. Cândva, peste vară, Ben crescuse. Acum era un pic mai înalt decât Runner, cam la vreun metru șaizeci și opt, un metru șaptezeci.

— Ai să-i dai bani lui Trey? Zicea maică-ta c-ai dat de bucluc. Îi ești dator lui Trey? răcni spre Ben, cu gura puțindu-i a bere, tutun și, parcă, a salată de ton cu iz de muștar.

Stomacul lui Ben chiorăi.

— Nu! Nu!

Își dădea seama că vocea îi tremură, că pare intimidat.

Diondra, lângă el, se mută pe celălalt picior.

— Nu datorez nimic nimănui.

— Și-atuncea de ce să-ți dau io bani pe care muncesc de mă spetesc, ha? zise, cu voce scârbită, Runner. Asta nu pricep, ideea cu datu': pensie alimentară, alocații pentru copii și guvernul cu mâna-nfiptă în buzunarul meu. Abia mă pot eu întreține, nu știu de ce crede lumea c-ar trebui să-mi mai iau încă trei slujbe numai ca să-i dau bani fostei neveste, care are *ferma* ei. Și *casa* ei de la fermă. Plus patru copii care s-o ajute. Eu n-am crescut, să mor io, cu gândul că tata tre' să mă țină-n cârcă, că tre' să-mi dea bani să-mi cumpăr adidași, să am de colegiu și de țol festiv și…

— De mâncare, zise Ben privindu-și bocancii prăpădiți, mânjiți de resturi unsuroase.

— Ce? Ce-mi zici tu acolo?

Runner i se proțăpise în față acum și ochii albaștri i se roteau în orbitele galbene ca niște pești la suprafața unui lac murdar.

— Nimic, bolborosi Ben.

— Vrei bani să ai de vopsit păru'? Să te duci la coafor?

— Vrea bani pentru fata lui…, începu Trey, însă Diondra îi făcea semne trecându-și muchia palmei peste beregată, nu, nu, nu.

— Păi clar că n-am eu treabă să-i cumpăr chestii pentru iubită, zise Runner. Ești prietena lui acuma, Diondra? Ce mică-i lumea. Dar asta chiar nu-i treaba mea.

Bărbații de la masa de biliard se opriseră cu toții din jucat și se uitau la scenă rânjind disprețuitor, apoi tipul cu păr alb păși spre ei șchiopătând și lăsă pe umărul lui Trey o mână fermă.

— E vreo problemă, Trey? Runner e de cuvânt. Mai dă-i douăzeci și patru de ore, OK? Pe barba mea. Priceput?

Bărbatul stătea îndoit de genunchi, de parcă gravitația l-ar fi tras spre pământ, însă avea brațe musculoase, vânoase, și brațele apăsau umerii lui Trey.

Runner zâmbi, mișcă în sus și-n jos din sprâncene către Ben, dându-i de înțeles că ar fi trebuit să se declare amândoi mulțumiți.

— Nicio grijă, amice, e-n regulă, îi zise lui Ben. E-n regulă acuma.

Trey strânse din umeri sub brațele bărbatului, gata să le azvârle de pe el, apoi își ațintи privirea în gol.

— Sigur, douăzeci și patru de ore, Albișor. Pe barba ta.

— Mersi, Indianule, zise bărbatul.

Făcu cu ochiul, scoase un soi de plescăit vesel, de parcă ar fi chemat un cal, și se alătură prietenilor lui; din grup se ridică un hohot de râs, chiar înainte să se audă pocnetul bilei.

— Papă-lapte de căcat, îi zise Trey lui Runner. Mâine-noapte, aici. Altfel, Runner, să mor eu dacă nu te ard.

Rânjetul victorios al lui Runner, zâmbetul acela al lui, ca o mască, pieri și, în vreme ce se întorcea spre bar, se răsti:

— Bine, da' nici tu să nu te bagi în treaba mea.

— Omule, abia aștept să nu mă mai bag în treaba ta.

Cât se pregăteau de plecare, Ben așteptă ca Runner să-i zică ceva — îmi pare rău, ne mai vedem. Dar Runner încerca deja să-l convingă pe barman să-i facă cinste cu ceva de băut sau poate să-i dea în contul lui Albișor, Albișor i-ar fi plătit o dușcă, și uitase deja de Ben. La fel și Trey cu Diondra, deja dădeau să iasă pe uşă, iar Ben se ridică, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, se zări în oglindă, arătând așa de schimbat, se mai privi o dată în oglindă și se răsuci spre Runer.

— Ăă… tată, zise, iar Runner ridică ochii, iritat că încă îl vedea acolo.

Și, fiindcă-l văzuse că se simțea sâcâit, Ben își dori să-l facă pe Runner să-l respecte. Simțise un dram de camaraderie înainte — cuvântul acela, *amice* — și voia asta iarăși. Își imaginase, într-o străfulgerare, cum stătea el la bar cu taică-său și beau niște beri împreună. Doar asta voia, să mai bea și ei uneori câte-o bere.

— Voiam numai să-ți spun ceva. S-ar putea să te facă să te simți, nu știu, bine, zise Ben și se apucă să zâmbească larg, nu se putea abține.

Runner nu se clinti, cu ochi somnoroși, fără să-și schimbe expresia.

— Ăă… Diondra-i însărcinată. Eu… ăă… și cu Diondra o să avem un copil.

Și zâmbetul i se lungi până la urechi, pentru prima dată, pentru prima dată se simțea cu adevărat bine s-o spună așa, tare. Avea să fie tătic. Tătic, cu un micuț care să depindă de el, care să creadă că el era *cel mai cel*.

Runner își înclină capul într-o parte, ridică greoi berea și zise:

— Numai să fii sigur că-i al tău. Parcă nu cred că-i al tău.

Apoi îi întoarse spatele lui Ben.

Afară, Trey dădea cu piciorul în camionetă, strigând printre dinți:

— Știți ce, gagiii ăia bătrâni ar face bine să moară cât de curând, fiindcă mi-e silă de mor să-i tot văd cum și-i apără pe-ai lor — cică onoare, ce onoare, sunt niște albi hodorogi care încearcă să se agațe de afacere cât mai mult, cât încă nu se cacă în pantaloni și nu le trebuie etichete cu nume ca să știe cine sunt. Al dracului Albișor!

Întinse un deget spre Ben, peste tot era zăpadă, i se băga lui Ben pe sub cămașă și i se topea pe gât.

— Și babacu-tău e-un rahat dacă are impresia că-i cred toate mizeriile astea. Sper că nu ești prea atașat de el, fiindcă mi-ar plăcea să-l dau pe gârlă ca pe-un căcat.

— Haide, Trey, să mergem, zise Diondra și deschise portiera, făcându-i semn lui Ben să urce în spate. Tata o să vină acasă săptămâna viitoare și-o să fiu moartă oricum.

Lui Ben îi venea să-și dea pumni. Avea și el o chestie pe care n-ar fi trebuit s-o zică și-o consumase pe Runner. Îl apucă o asemenea furie încât, imediat ce ajunse în mașină, începu să dea orbește cu pumnul, cu stropi de salivă țâșnindu-i din gură, căcatulecăcatule, izbi cu

picioarele în banchetă, se dădu cu capul de geam, iarăși și iarăși, până ce fruntea îi sângeră din nou, în vreme ce Diondra țipa *ce-i, puiule, ce-i?*

— Mă jur pe Dumnezeu, Diondra, mă jur, băga-mi-aș pula. *Anihilare*.

Nu-i putea zice Diondrei că se scăpase înaintea lui Runner.

— Cineva ar trebui să moară, în pula mea, scuipă Ben.

Își lăsă capul în palme, simțindu-i pe Trey și pe Diondra cum se consultă unul cu celălalt în tăcere, apoi Trey zise, într-un târziu:

— Taică-tău e-o mizerie de om, gagiule.

Băgă mașina în marșarier și ieși scrâșnind pe stradă, izbindu-l pe Ben de geam. Diondra își strecură o mână în spate și îl mângâie pe Ben pe păr până ce acesta se îndreptă de spate, cu chiu cu vai, ca o movilită. Fața Diondrei era verde sub lumina lămpilor stradale, și dintr-odată Ben văzu cum avea să arate peste douăzeci de ani, fleșcăită și plină de alunițe cum o descrisese pe maică-sa, cu pielea întărită și ridată, dar cu strălucirea aceea artificială de la bronzatul în solar.

— Vezi că e niște chestie în torpedou, zise Trey, iar Diondra îl deschise și începu să scormonească.

Scoase o ditamai pipa, plină cu frunze, și iarba se vărsă peste tot, Trey zise *ușurel*, apoi Diondra o aprinse și trase, trecându-i-o apoi lui Trey. Ben întinse o mână — aproape că-i era rău acum, tremura de la lipsa mâncării, îl izbeau în retină lucirile intermitente ale becurilor de pe stradă — dar n-avea de gând să rămână pe dinafară. Trey nu vru să-i dea pipa.

— Amice, nu știu dacă vrei așa ceva. Asta-i chestia mea și-a Diondrei. Te sparge, de tare ce-i. Vorbesc serios, Diondra,

s-ar putea să fie în seara asta, am nevoie de putere în mine, n-am simțit-o de prea mult timp. S-ar putea să se întâmple.

Diondra rămase cu privirea ațintită în față, către fulgii amețitori de zăpadă.

— S-ar putea să aibă nevoie și Ben, o presă Trey.

— În regulă, atunci s-o facem. Fă stânga pe-acolo, zise Diondra.

Și, când Ben întrebă ce se petrece, se mulțumiră, amândoi, să zâmbească.

Libby Day

Acum

Cerul era de-un vinețiu nefiresc când am plecat din barul din Lidgerwood și-am început să mă hurduc pe drumurile de țară care duceau la locul acela, Superfund. M-am întrebat ce spunea oare despre mine faptul că propriul meu tată locuia pe un teren cu deşeuri toxice, fără ca eu să fi știut până acum și fără să-mi fi păsat. Momeală pentru lăcuste. Tărâțe, melasă și arsenic, folosite ca să se pună capăt invaziei de lăcuste din anii 1930, apoi oamenilor nu le mai trebuise și aruncaseră chestia, pusă în saci, în gropi deschise. Lumea începuse, după aceea, să se îmbolnăvească.

Mi-aș fi dorit să am pe cineva cu mine, să fie Lyle alături, foindu-se pe banchetă, într-una din gecile lui intrate la apă. Ar fi trebuit să-l sun. În agitația cu ajunsul aici n-apucasem să spun nimănui unde eram, nici nu folosisem vreun card de credit de când făcusem plinul în Kansas City. Dacă ceva mergea prost, nimeni n-avea

să-mi simtă lipsa cu zilele. Tipii de la bar ar fi avut singurul indiciu și nu-mi păreau tocmai cetățeni de ispravă.

E ridicol, am zis tare, ca să-mi intre în cap. M-a luat tremuriciul gândindu-mă la motivul pentru care-l căutam pe Runner: exista un grup destul de numeros care-l considera ucigașul familiei Day. Dar în capul meu tot nu se potrivea, chiar și fără alibi. Mi-era greu să mi-l închipui pe Runner cu toporul, de fapt. Mi-l puteam imagina apucând pușca, la supărare — înălțat, țintit, tras —, dar toporul nu se potrivea. Prea mult de muncă. În plus, îl găsiseră acasă, adormit și încă rupt de beat, în dimineața următoare. Runner s-ar fi îmbătat după omoruri, asta da. Însă n-ar fi avut suficientă disciplină ca să stea locului. Ar fi șters-o din oraș, anunțându-și în felul ăsta, accidental, vinovăția.

Groapa de deşeuri era înconjurată de garduri ieftine de metal, cu găuri în zigzag decupate din ele. Buruieni înalte până la brâu creșteau prin tot locul, precum iarba de preerie, și în depărtare licăreau focuri micuțe de tabără. Am mers în lungul gardului, cu buruieni și pietricele răpăindu-mi pe podeaua mașinii, cu tot mai multă insistență, până ce am oprit. Am închis ușurel portiera, cu ochii pe flăcăruile acelea din zare. Avea să fie un drum de vreo zece minute prin bălării ca să ajung la tabără. M-am strecurat cu ușurință printr-o gaură din gard, la dreapta mea, și-am început să merg, cu buruienile biciuindu-mi picioarele. Cerul se întuneca iute acum, iar orizontul nu mai era decât o pieliță roz. Mi-am dat seama că fredonez „Uncle John's Band", fără vreun motiv întemeiat.

În depărtare se înălțau copaci scheletici, cu frunzișul rărit, dar primele câteva sute de metri erau înțesate cu buruieni înalte. Mi-am amintit iarăși de copilărie, de siguranța pe care-o aveam simțind cum iarba îmi gâdilă

urechile, încheieturile mâinilor și interiorul pulpelor, ca și cum plantele ar fi încercat să te aline. Am făcut câțiva pași mari și-am dat cu vârful cizmei în coastele unei femei, simțind cum se desfac oasele și cum vârful de piele pătrunde printre ele. Stătea ghemuită pe pământ, într-o băltoacă de pișat, îmbrățișând o sticlă de băutură fără etichetă. S-a ridicat pe jumătate, ametită, cu o parte a feței și cu părul mânjite de noroi. S-a stropșit la mine, cu fața veștejită și dinți frumoși:

— Dă-mi pace, dă-mi pace!

— Ce dracu'? am țipat la rându-mi, grăbindu-mă să mă îndepărtez câțiva pași, cu brațele ridicate în sus, de parcă mi-ar fi fost frică s-o ating.

Am continuat să pășesc iute, încercând să mă prefac că nu se întâmplase nimic, sperând ca femeia să cadă iarăși în inconștiență, însă continua să țipe după mine, printre înghițituri luate din sticlă: *dămipacedămipace*, iar țipetele s-au transformat într-un cântec și cântecul s-a transformat în bocet.

Vaietele femeii au stârnit interesul a trei bărbați, ale căror fețe au apărut după pâlcul de copaci șui către care mergeam. Doi m-au țintuit cu privirile, cu un aer agresiv, iar cel mai tânăr, un bărbat scheletic de vreo patruzeci și ceva de ani, a rupt-o la fugă spre mine cu toată viteza, în mână cu un băț pe care-l aprinsese la foc. Am făcut doi pași înapoi și m-am proptit bine pe călcâie.

— Cine-i? Cine-i? a răcnit.

Flăcăruia torței sale a scăpătat în bătaia vântului și s-a stins, chiar când a ajuns lângă mine. Bărbatul a galopat pe ultimii pași, apoi s-a oprit înaintea mea, uitându-se fără vlagă la tăciuni și la fum, cu aerul lui bățos pleoștit de stingerea focului.

— Ce vrei, n-ar trebui să fii aici, îți trebuie un permis ca să fii aici, nu-i în regulă.

Bărbatul avea ochi bulbucați, lăcrimoși, însă părul îi licărea galben, ca un chipiu, de parcă ar fi fost singurul lucru de care se îngrijea.

— Nu-i în regulă, a zis iarăși, mai degrabă spre copaci decât spre mine.

Mi-am dorit să-mi fi luat Colt-ul și m-am întrebat când dracului aveam să încetez să mai fiu așa de proastă.

— Încerc să dau de cineva pe nume Runner Day.

Nu știam dacă taică-meu se obosise să-și ia alt nume, dar am presupus că, și dacă o făcuse, îl și uitase pe la a treia sau a opta bere. Și am avut dreptate.

— Runner? Ce vrei de la Runner? Ți-a furat ceva? Ce ți-a furat? Mie mi-a șterpelit ceasul și nu vrea să-l dea înapoi.

Bărbatul s-a pleoștit, cu umerii lăsați ca un copil, și s-a apucat de un nasture lărgit de la poalele cămășii.

Ceva mai într-o parte de cărare, cam la vreo cincisprezece metri, am sesizat mișcare spasmodică. Era un cuplu care și-o trăgea, numai picioare, păr și fețe strâmbate de furie sau dezgust. Ambii își făcuseră blugii ghemotoc sub glezne, iar fundul roz al bărbatului pistona ca un picamăr. Bărbatul cu păr galben s-a uitat într-acolo, a chicotit și-a zis ceva printre dinți, ceva ce aducea cu *distractiv*.

— Nu-s supărată pe el, pe Runner, am completat atrăgându-i iarăși atenția. Sunt doar o rudă.

— Runeeer! a răcnit pe neașteptate bărbatul, peste umăr, apoi s-a uitat iarăși la mine. Runner stă în casa aia, cea mai de departe, la marginea taberei. Ai ceva haleală?

Am pornit fără să-i răspund, în vreme ce, în spatele meu, cuplul atingea un orgasm zgomotos. Focurile au

devenit mai strălucitoare și mai apropiate unele de altele odată ce am intrat pe drumeagul principal — o limbă pârjolită de pământ presărată cu corturi pleoștite, ca niște umbrele stricate de furtună. O vatră mare arunca văpăi în centrul taberei, o femeie cu mandibulă proeminentă și privire pustie alimenta focul, ignorând cutiile de fasole și de supă care se înnegreau de la căldură, cu conținutul sfârâind și dând pe dinafară. Un cuplu de oameni mai tineri, cu spuzeală pe brațe, o urmărea din priviri, stând pe jumătate în cort. Femeia purta o căciuliță de iarnă pentru copii ce-i acoperea creștetul doar parțial, iar fața palidă i se ițea pe după pânza cortului, urâtă ca o burtă de pește. Chiar alături, doi bătrâni cu păpădii împletite în părul încleiat înfulecau lacomi, băgând degetele într-o conservă, iar în aer se simțea mirosul greu de tocană.

— Haide, Beverly! s-a răstit bărbatul cu spuzeală pe brațe la femeia de lângă foc. Cred că-i gata, ce naiba.

Când am intrat în tabără au tăcut toți. Auziseră că îl strigase cineva pe Runner. Unul dintre bătrâni a arătat cu degetul murdar către vest, mai departe — *acolo-i* —, așa că am lăsat în urmă dogoarea focurilor și am intrat în hățișurile reci. Colinele erau mai ondulate acum, ca niște valuri mari, de vreun metru sau doi doar, șir după șir, și cam după vreo nouă ridicături am văzut-o: un licăr neîntrerupt, ca un răsărit de soare.

În sus și-n jos, pas după pas, am ajuns în susul ultimei pante și-am descoperit de unde venea lumina. Mi-am dat seama că locuința lui Runner era o cuvă de omogenizare de dimensiuni industriale, ce arăta ca o piscină înălțată peste nivelul solului. Din ea străbătea lumină, și m-am gândit cu îngrijorare, un moment, că era ceva radioactiv. Oare arsenicul pentru lăcuste strălucea?

Pornind spre bazin, am început să aud ecourile amplificate ale mișcărilor lui Runner, umblând ca un cărăbuş pe un tambur de oțel. Vorbea singur, șoptit, pe un ton mustrător, de profesor de școală — *bine, păi cred că trebuia să te gândești dinainte la asta, Istețilă* —, iar bazinul transmitea sunetul către cer, care căpătase acum culoarea violet a unui veșmânt de doliu. *Da, cred că de data asta ai comis-o, Runnere,* zicea. Cuva avea vreo trei metri înălțime și-o scară pe-o parte. Am început să mă cațăr pe ea, strigându-mi tatăl pe nume.

— Runner, sunt eu, Libby. Fiica ta, am răcnit simțind că mă ustură palmele de la rugina de pe barele scării.

Dinăuntru s-au auzit niște bolboroseli. Am mai urcat câteva trepte și m-am uitat înăuntru. Runner era aplecat de mijloc și-și vărsa mațele pe podeaua cuvei; a dat afară, deodată, un amestec vinețiu, cum ai scuipa tutun de mestecat. Apoi s-a lungit pe un prosop de plajă jegos și și-a pus pe cap șapca de baseball, cu cozorocul într-o parte, dând din cap de parcă vreo treabă, cumva, ar fi fost isprăvită cu bine. Vreo jumătate de duzină de lanterne licăreau în jurul lui ca niște lumânări, luminându-i fața brăzdată, bronzată, ca și o adunătură de lucruri uzate: prăjitoare de pâine fără mâner, o oală de tinichea, o moviliță de ceasuri și de lănțișoare aurii și un mini frigider care nu era băgat în priză. Stătea întins pe spate, în poziția relaxată a unuia care face plajă, picior peste picior și cu berea la gură, iar lângă el se afla un ambalaj fleșcăit cu douăsprezece cutii. I-am răcnit din nou numele şi s-a uitat la mine, împungând nasul spre mine când m-a văzut, ca un câine de vânătoare răutăcios. Era un gest pe care-l aveam şi eu.

— Ce vrei? s-a răstit Runner strângând berea în palmă. Le-am spus la toți, în seara asta nu facem negoț.

— Runner, sunt Libby. Libby, fata ta.

S-a ridicat în coate atunci și și-a sucit șapca pe ceafă. Și-a dat cu palma peste dâra de salivă uscată de pe față, izbutind să curețe o parte.

— Libby? a zis și-a rânjit. Libby, Libby, prichindel! Păi vino încoace, scumpo! Vino și zi-i salutare lu' tac-tu.

S-a străduit să se ridice în capul oaselor, s-a oprit în mijlocul cuvei, cu vocea răsunându-i adânc și melodios, rezonând în metal, în vreme ce lanternele îl învăluiau într-un halou nebunesc. Am șovăit pe scară, care se curba spre capăt și se sfârșea deasupra cuvei.

— Haide, Libby, asta-i casa lu' babacu-tău acuma, a zis și-a întins spre mine brațele.

Nu era periculos să sar în bazin, dar nici tocmai floare la ureche.

— Haide! Isuse, ai venit de-așa de departe să mă vezi și-acuma faci pe tine de frică, a lătrat Runner.

Auzind asta, mi-am trecut picioarele peste margine și-am rămas așa, pe muchie, ca un înotător fricos. După încă un *ah, Isuse!* venit dinspre Runner, am început să cobor, stânjenită. Runner își făcuse mereu copiii plângăcioși, lași. Nu-l știusem pe tipul ăsta decât o vară, dar a naibii vară mai fusese. Batjocura lui funcționase mereu cu mine: ajungeam să mă atârn de crengile copacilor, să sar de pe căpița de paie, să mă arunc în pârâu chiar dacă nu știam să înot. Și nu mă simțisem niciodată triumfătoare după, ci numai enervată. Acum îmi dădeam drumul într-o cuvă ruginită și, chiar când brațele începeau să-mi tremure și picioarele să mi se bâțâie, Runner a venit și m-a apucat de mijloc, m-a desprins de pe perete și-a început să mă învârtă în cercuri strânse, ca un nebun. Picioarele mele scurte fluturau de parcă aveam

iarăși șapte ani și am început să mă zbat ca să le pun pe pământ, dar asta l-a făcut pe Runner să mă strângă și mai tare, cu brațele înfipte sub sânii mei, sucindu-mă prin aer ca pe-o păpușă.

— Oprește-te, Runner, pune-mă jos, oprește.

Am răsturnat două lanterne, care au început să se rostogolească, cu razele împrăștiindu-se în toate direcțiile. Ca lanternele care mă vânaseră atunci, în noaptea aceea.

— Spune unchi, s-a hlizit Runner.

— Lasă-mă jos.

M-a învârtit și mai tare. Îmi simțeam sânii stâlciți, ridicați până-n gât, subsuorile dureroase de la strânsoarea lui Runner.

— Spune unchi.

— Unchi! am țipat, cu ochii holbați de furie.

Runner mi-a dat drumul. Ca și cum aș fi fost aruncată dintr-un leagăn, m-am trezit deodată în aer, fără greutate, năpustindu-mă înainte. Am aterizat în picioare și am făcut trei pași, dând peste marginea cuvei. S-a auzit un tunet metalic. Mi-am frecat umărul.

— Măi, copiii ăștia ai mei au fost mereu niște papă-lapte! a gâfâit Runner, cu amândouă palmele pe genunchi.

A dat capul pe spate și și-a făcut să pocnească, zgomotos, vertebrele de la ceafă.

— Dă-mi și mie o bere din alea, scumpo.

Așa fusese întotdeauna Runner — nebun, apoi iarăși normal, și așteptându-se să te prefaci, la orice chestie umilitoare te-ar fi supus, că nu s-a întâmplat nimic. Am rămas pe loc, cu brațele încrucișate, fără să schițez un gest spre bere.

— La naiba, Debby… ăă… Libby, te-ai făcut femeie emancipată? Ajută-l pe tăticu' tău.

— Știi de ce-am venit, Runner? l-am întrebat.

— Nț, a pufnit și s-a dus singur să-și ia berea, aruncându-mi o uitătură încruntată.

Presupusesem c-o să-l dea peste cap să mă vadă, dar Runner își murase de mult partea aceea a creierului capabilă să simtă surpriza. Zilele îi erau atât de lăbărțate și fără sens, orice se putea întâmpla, așa că de ce nu și o vizită de la fiica lui, după jumătate de deceniu.

— Câți ani au trecut de când nu ne-am văzut, fetițo? Ai primit scrumiera aia cu flamingo pe care ți-am trimis-o?

Pe aceea o primisem cu mai bine de două decenii în urmă, când eram o nefumătoare, aveam vreo zece ani.

— Mai ții minte scrisoarea pe care mi-ai scris-o, Runner? Despre Ben? Unde ziceai că știi că nu el a… făcut-o.

— Ben? De ce i-aș scrie nemernicului? E soi rău. Știi doar, nu eu l-am crescut, a fost numai mâna maică-tii. Un ciudat s-a născut și ciudat a rămas. Dacă ar fi fost animal, ăl mai jale din turmă era, l-am fi gătat de zile.

— Mai ții minte scrisoarea pe care mi-ai scris-o *mie*, acum câteva zile? Unde ziceai că ești pe moarte și voiai să spui adevărul despre ce s-a întâmplat în noaptea aia.

— Uneori mă-ntreb dacă a fost al meu măcar, dacă a fost băiatu' meu. Mereu m-am simțit așa, cam fraier că l-am crescut. Cred că lumea râdea de asta când nu eram prin zonă. Fin'că n-are nimic în el care să-mi amintească de mine. A fost sută la sută băiatu' lu' maică-ta. Băiatu' mamii.

— În scrisoare — mi-ai scris-o abia acum câteva zile, Runner, ții minte — ziceai că nu Ben a făcut-o. Știai, măcar, că Peggy își ia înapoi ce-a zis de alibiul tău? Iubita ta de demult, Peggy?

Runner a tras un gât bun de bere și s-a strâmbat. Și-a trecut degetul mare peste buzunarul blugilor și-a scos un hohot furios.

— Da, ți-am scris scrisoare. Uitasem. Mda, îs pe moarte, am scoli… cum e aia cu ficatul, când se strică?

— Ciroză?

— Da, din aia am. Plus ceva aiurea la plămâni. Cică o să mor într-un an. Știam io că trebuia să mă fi-nsurat cu cineva cu asigurare. Peggy avea ceva de genu', mereu se ducea să-și curețe dinții, avea *rețete*.

O zisese de parcă ar fi mâncat caviar la cină, *rețete*.

— Mereu să ai asigurare de sănătate, Libby. Foarte important. Fără aia ești zero barat.

Și-a cercetat dosul palmei, apoi a clipit.

— Deci ți-am scris o scrisoare. Câteva lucruri care trebuia lămurite. Multe rahaturi s-au întâmplat în ziua aia cu omorurile, Libby. M-am gândit mult la asta, mi-a tot stat pe cap. A fost o zi a dracului de proastă. Blestemată. O Zi blestemată, a zis și s-a împuns cu degetul în piept. Dar, frate, așa te mai arătau cu degetul pe-atunci — ar fi băgat pe oricine la pârnaie. N-am putut să o spun pe-a dreaptă, cum aș fi vrut. N-ar fi fost isteț.

A zis asta ca și cum ar fi fost o decizie de afaceri oarecare, apoi a râgâit înfundat. Mi-am imaginat cum ar fi fost să apuc oala de tinichea și să i-o azvârl în față.

— Păi, acum poți vorbi. Ce s-a întâmplat, Runner? Spune-mi ce s-a întâmplat. Ben e de zeci de ani în închisoare, așa că, dacă știi ceva, zi acum.

— Ce, și după aia să intru la mititica? a zis cu un mârâit indignat și s-a așezat pe prosopul de plajă, suflându-și nasul cu un colț. Că doar frate-tu nu era un copilaș nevinovat. Frate-tu era cu vrăjitoria, cu Diavolu'. Dacă-ți faci

de lucru cu Diavolul, mai devreme sau mai târziu îi cânți în strună… trebuia să-mi dau seama când l-am văzut cu Trey Teepano, căcăciosul ăla… de căcat.

Trey Teepano, numele care tot apărea dar nu ducea niciunde.

— Ce-a făcut Trey Teepano?

Runner a rânjit și un dinte spart i s-a ivit de sub buza de jos.

— Oho, lumea habar n-are ce s-a-ntâmplat în noaptea aia. Te umflă râsu'.

— Nu-i nimic de râs. Mama e moartă, fratele meu e-n închisoare. Copiii tăi sunt morți, Runner.

A ridicat capul și s-a holbat la lună, care era curbată ca o cheie mecanică.

— Tu n-ai murit, a zis.

— Michelle și Debby au murit. Patty a murit.

— Da' de ce n-ai murit și tu, te-ntrebi vrodată? a zis și-a scuipat un cheag de sânge. Pare ciudat.

— Ce-are Trey Teepano de-a face cu asta? am repetat.

— Capăt vreo recompensă sau ceva dacă vorbesc?

— Sunt sigură, da.

— Nu-s nevinovat, nu cu totu', dar nici fratele tău nu-i, nici Trey.

— Ce-ai făcut, Runner?

— Cine s-a ales cu banii? Io nu.

— Ce bani, n-aveam bani.

— Maică-ta avea bani. Cățeaua de mă-ta avea bani, crede-mă.

Acum se ridicase și se holba la mine, cu pupilele dilatate acoperindu-i irisurile, făcându-i ochii albaștri să arate ca niște explozii solare. Și-a lăsat iarăși capul în piept, spasmodic, ca un animal, și a început să pășească

spre mine. Ținea palmele desfăcute, în sus, dorind să-mi arate că nu voia să-mi facă rău, ceea ce m-a făcut să simt că voia.

— Unde s-au dus toți banii ăia, Libby, din asigurarea lui Patty? Ăsta-i alt mister la care ai de gândit. Fiindcă eu, să dea dracii, n-am pus mâna pe ei.

— N-a luat nimeni niciun ban, Runner, s-au dus toți pe apărarea lui Ben.

Runner se înălța deasupra mea acum, încercând să mă sperie ca atunci când eram mică. Era scund, dar tot avea vreo cincisprezece centimetri în plus față de mine, și-mi sufla tare în față, duhnind a bere călâie, la cutie.

— Ce s-a întâmplat, Runner?

— Maică-ta ținea mereu banii pentru ea, niciodată nu m-ajuta, și-am băgat ani din viață la ferma aia fără să văd o lețcaie. Ehei, și s-a întors roata. Iar maică-ta și-a făcut-o cu mâna ei. Dacă îmi dădea banii ăia…

— I-ai cerut bani în ziua aia?

— Toată viața am fost dator pe la alții, a zis. Toată viața am stat pe loc, tot timpu' am fost dator. Ai ceva parale, Libby? Pe naiba, normal că ai, ai scris cartea aia, așa-i? Deci nici tu nu ești chiar nevinovată. Dă-mi niște bani, Libby. Dă-i lu' bătrânu' tău niște marafeți. O să-mi cumpăr un ficat pe piața neagră și-apoi o să depun mărturie la ce vrei. Orice vrea copilașu'.

M-a împuns cu două degete în coșul pieptului și-am început, încetișor, să mă retrag.

— Dacă ai vreo legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea aia, o să se descopere, Runner.

— Ehei, nimica nu s-a descoperit atuncea, de ce s-ar descoperi acuma. Nu vezi că toți, polițaii, avocații, toți care-au fost băgați în caz, toată lumea care a ajuns

celebră — arăta acum spre mine, scoțând în afară buza de jos —, crezi că gata, or să… ce… a, am greșit, pardon, haide, Benny băiatule, dă-i drumu' și bucură-te de viață. Noo. Ce-a fost a fost, o să rămână acolo pe vecie.

— Nu și dacă spui adevărul.

— Ești exact ca mă-ta, așa o… pizdă. Nu te lași niciodată moale, mereu vrei să faci lucrurile în stilu' dur. Dacă mă ajuta și pe mine o dată, în toți anii ăia… dar era o cățea. Nu zic că merita să moară — a râs și și-a mușcat o unghie — …mă, da' ce dură mai era. Și-a crescut un nenorocit de pedofil. Un pervers. Puștiu' ăla n-a fost niciodată bărbat. A, și poți să-i spui lu' Peggy să-mi sugă și ea pula.

M-am întors să plec și mi-am dat seama că nu puteam urca pe cuvă fără ajutorul lui Runner. M-am întors iarăși cu fața spre el.

— Ben copilașu', crezi că a făcut el singur toate crimele? Ben?

— Atunci cine-a fost, Runner? Ce-ncerci să spui?

— Zic că Trey avea nevoie de bani, era un cămătar care trebuia plătit.

— De tine?

— N-o să mă maimuțăresc io acuma, da' era cămătar. Și-n noaptea aia umbla cu Ben. Cum crezi c-a intrat în rahatu' ăla de casă?

— Dacă asta crezi că s-a întâmplat, dacă tu crezi că Trey Teepano ți-a omorât familia, trebuie să depui mărturie, l-am întrerupt. Dacă-i adevărat.

— Oau, nimica nu știi, a zis și m-a apucat de braț. Aștepți de toate, vrei pe gratis totu', să-ți pice mură-n gură, iar io să-mi pun capu-n laț pentru… Ți-am zis să vii cu bani. Ți-am zis.

M-am smucit din strânsoarea lui, am apucat mini-frigiderul și-am început să-l trag până sub scară, iar chestia a zdrăngănit destul de tare cât să-l acopere pe Runner. M-am suit pe el, dar tot mai aveam vreo câțiva centimetri până la marginea cuvei.

— Dă-mi cincizeci de bișari și te ridic io, a zis Runner, cântărindu-mă leneș din ochi.

M-am întins să apuc marginea, pe vârfuri, m-am străduit, apoi am simțit cum frigiderul se clatină sub mine și-am căzut, lovindu-mă la falcă, mușcându-mi limba, dându-mi lacrimile de durere.

Runner a râs.

— Isuse, ce panaramă, a zis privindu-mă de sus. Te temi de mine, fetițo?

M-am furișat după frigider, cu ochii pe el, căutând totodată ceva pe care să mă sui, să mă cațăr.

— Nu omor fete, a zis ca din senin. N-aș omorî fetițe.

Apoi ochii i s-au luminat.

— Hei, da' pe Dierdre au găsit-o vrodată?

Știam numele, știam ce voia să zică.

— Diondra?

— Mda, Di-*on*-dra!

— Ce știi despre Diondra?

— Mereu m-am întrebat dac-au omorât-o în noaptea aia, n-a mai apărut după noaptea aia.

— Prietena… lui Ben, am subliniat.

— Mda, așa cred. Ultima dată am văzut-o cu Ben și Trey și cam sper că a apucat să fugă. Îmi place câteodată ideea c-aș fi bunic.

— Ce tot zici?

— Ben a lăsat-o borțoasă. Sau așa a zis. A făcut mare tam-tam, de parcă era mare lucru. Am văzut-o atunci,

în noaptea aia, și după aia n-a mai apărut. M-am gândit c-o fi moartă. Nu asta fac ei, ăștia de se-nchină la Diavol — omoară femei gravide și copiii lor? Da' de dispărut a dispărut sigur.

— Și n-ai zis nimic la poliție?

— Păi ce, era treaba mea?

Patty Day

2 ianuarie 1985, 9:12. p.m.

Casa rămăsese tăcută vreo câteva momente, după ce Runner o luase din loc, să caute pe altcineva pe care să-l stoarcă de bani. Peggy Bannion, ea era acum prietena lui, așa auzise Patty — de ce nu se ducea s-o hărțuiască pe ea? Poate că asta și făcuse.

O secundă, două, trei. Apoi fetele izbucniseră într-un vălmășag de întrebări, îngrijorări, punându-şi mânuțele pe ea, peste tot, de parcă ar fi încercat să se încălzească la un foc de tabără ce abia pâlpâia. Runner fusese înfricoșător de data asta. Întotdeauna avusese, cumva, un aer amenințător, mereu își ieșise din pepeni când nu-i reușea câte ceva, dar niciodată nu fusese mai aproape s-o agreseze decât acum. De cele mai multe ori. Cât fuseseră căsătoriți o mai îmbrâncise, o mai plesnise peste ceafă, pălmuțe făcute mai mult să te înfurie, să-ți amintească de cât de neajutorată erai, decât să te doară. *De ce nu-i mâncare-n frigider?* Pleosc. *De ce-i așa o cocină locu' ăsta?*

Pleosc. *Unde se duc toți banii, Patty?* Pleosc, pleosc, pleosc. *Tu m-auzi, fată? Ce mama dracului faci cu banii?* Omul era obsedat de bani gheață. Chiar și în rarele momente paterne, când juca morocănos Monopoly cu copiii, aproape că nu făcea decât să dosească banii din Bancă, strângând bancnotele portocalii și vinețiii în poală. *Mă faci trișor?* Pleosc. *Zici că taică-tu trișează, Ben?* Pleosc, pleosc, pleosc. *Te crezi mai dăștept ca mine?* Pleosc.

Acum, la aproape o oră de la plecarea lui Runner, fetele erau încă grămadă pe ea, pe lângă ea, prin spatele ei, pe sofa, întrebând-o ce se întâmplase, ce se întâmplase cu Ben, de ce tata se înfuriase așa de tare. De ce-l înfuriase pe tata? Libby stătea cel mai departe, încovrigată, sugându-și un deget, cu mintea ei plină de griji agățată de vizita la casa familiei Cates, de polițist. Părea să aibă febră, iar când Patty întinse mâna s-o atingă, se feri.

— E OK, Libby.

— Ba nu, zise fetița cu ochii țintă, fără să clipească, asupra lui Patty. Vreau să vină Ben înapoi.

— O să vină, zise Patty.

— De unde știiii? se smiorcăi Libby.

Debby se băgă și ea.

— Știi unde e? De ce nu-l găsim? Are probleme din cauza părului?

— Știu de ce are el probleme, zise Michelle cu vocea ei cea mai persuasivă. Din cauza sexului.

Patty se întoarse către ea, furioasă pe tonul acela secretos, de bârfă. Ton de radio-șanț, de zvonuri discutate în supermarket. Acum lumea folosea tonul ăla ca să discute de familia ei prin tot Kinnakee. O înhăță de braț pe Michelle, mai tare decât ar fi vrut.

— Ce vrei să spui, Michelle, ce ți se pare că știi?

— Nimic, mami, nimic, bolborosi Michelle. Ziceam și eu așa, nu știu.

Începu să suspine întretăiat, cum făcea când știa că a dat de belea și că a greșit.

— Ben e fratele tău, nu vorbești urât de fratele tău. Nu în cadrul familiei și cu siguranță nu în afară. Adică la biserică, la școală, oriunde.

— Dar mami, începu Michelle, plângând mai departe, mie nu-mi place de Ben.

— Nu spune asta.

— E rău, face lucruri rele, toți de la școală știu…

— Știu ce, Michelle?

Simțea că fruntea îi arde, și-ar fi dorit ca Diane să fie acolo.

— Nu pricep ce zici acolo. Ben… ți-a făcut ție Ben ceva… rău?

Își promisese să nu întrebe asta nicicum, era o trădare măcar să o gândească. Când era Ben mai mic, pe la șapte sau opt ani, se obișnuise să se cațere noaptea la ea în pat, se trezea cu el băgându-i degetele prin păr, apucându-i câte un sân în palmă. Momente nevinovate dar supărătoare, în care se trezea simțindu-se senzual, excitată, apoi sărea din pat strângându-și pe ea halatul și cămașa de noapte, ca o fecioară oripilată. *Nu, nu, nu, să n-o atingi așa pe mami*. Dar nu bănuise nicicând — până acum — că Ben le-ar fi făcut ceva surorilor lui. Așa că lăsă întrebarea în suspensie, iar Michelle se făcu tot mai agitată și își împinse ochelarii ei mari pe nasul ascuțit, bocind.

— Michelle, îmi pare rău c-am țipat la tine. Ben are probleme. Spune, ți-a făcut ceva de care ar trebui să știu?

Era cu nervii la pământ: avea momente de panică adevărată, urmate de momente de detașare totală. Simți

din nou panica, jetul acela propulsor, ca și cum ar fi decolat cu un avion.

— Ce să-mi facă?

— Te-a atins cumva ciudat, cum nu face un frate?

Parcă plutea în gol acum, ca și cum motoarele ar fi încetat să meargă.

— Singurele dăți când mă atinge e când mă împinge, când mă trage de păr și mă îmbrâncește, bâzâi Michelle, litania ei obișnuită.

Ușurare, oh, ce ușurare.

— Dar ce zic, atunci, la școală despre el?

— Că-i un dubios, că te face să te simți aiurea. Nimeni nu-l place. Păi uită-te la el în cameră, mami, are tot soiul de ciudățenii pe-acolo.

Era pe cale să o mustre pe Michelle pentru că-i umbla lui Ben prin cameră fără voia lui, și-i venea să-și dea palme. Se gândi la ce zisese detectivul Collins, la organele de animale puse în recipiente de plastic. Și le imagină. Unele uscate, făcute ca niște bile tari, altele proaspete și duhnind când desfăceai capacul.

Patty se ridică.

— Ce-i la el în cameră?

Porni spre hol, împiedicându-se, ca de obicei, de spurcatul de fir. Trecu de ușa lui zăvorâtă, merse pe hol, dădu colțul spre stânga, trecu de camera fetelor și intră în dormitor la ea. Peste tot zăceau șosete, pantofi și blugi, rămășițele fiecărei zile, abandonate morman.

Deschise sertarul noptierei și descoperi un plic, inscripționat „În caz de Urgență" cu scrisul prelung și cursiv al lui Diane, care semăna perfect cu al mamei lor. Înăuntru erau 520 de dolari în bancnote. Habar n-avea când strecurase Diane banii în dormitor și se bucura că

nu știuse, altfel Runner ar fi mirosit-o că ascunde ceva. Duse banii la nas și-i adulmecă. Apoi îndesă plicul la loc în sertar și scoase un clește de tăiat lacăte pe care-l cumpărase cu câteva săptămâni în urmă, să-l aibă la îndemână, în caz că trebuia vreodată să intre în bârlogul lui Ben. Îi fusese rușine. Porni înapoi spre hol, pe lângă camera fetelor, care arăta ca la internat, cu paturi lipite de fiecare perete, în afară de cel cu ușa. Parcă-i vedea pe cei de la poliție strâmbând din nas — *aici dorm toate?* —, apoi o izbi mirosul de urină și își dădu seama că una dintre ele făcuse pe ea astă-noapte. Sau cu o noapte înainte?

Se gândi dacă să schimbe pe loc cearșafurile, dar se sili să se ducă glonț la ușa lui Ben și se opri, cu ochii pe un poster vechi cu o chitară Fender, pe care Ben îl jupuise parțial. Simți, pentru o clipă, că-i vine greață, și fu cât pe ce să decidă că nu se putea uita. Dacă găsea fotografii doveditoare, poze scârboase?

Poc. Lacătul căzu pe covor. Țipă la fete, care ițeau capetele din camera de zi ca niște căprioare speriate, să se uite la televizor. Trebui să zică asta de trei ori — *uitativăla televizoruitativălatelevizor* — până ce Michelle, în cele din urmă, se urni.

Patul lui Ben nu era făcut și gemea sub un maldăr de geci, blugi și pulovere, însă restul camerei nu era chiar un dezastru. Biroul îi era plin cu caiete și casete audio, plus un glob geografic depășit, care fusese al lui Diane. Patty îl învârti, lăsând o urmă în praf pe lângă Rhodezia, apoi începu să dea foile caietelor. Erau pline cu nume de trupe pe coperți: AC/DC cu semnul fulgerului, Venom, Iron Maiden. Înăuntrul caietelor Ben desenase pentagrame și scrisese poeme despre crime și Satan.

Copilul e al meu
Dar nu-i al meu cu-adevărat
Fiindcă Satana are-un plan întunecat
Ucide-l pe copil, ucide-o și pe mamă
Ucide totul
Nu îți fie teamă

Simți că îi vine rău, de parcă i s-ar fi sucit înăuntru o venă ce ducea de la gâtlej până la pelvis. Răsfoi și alte caiete și, când puse mâna pe ultimul, se deschise de la sine pe mijloc. Pagină după pagină, Ben desenase cu pixul vagine, cu mâini intrând prin ele, utere cu creaturi înăuntru, rânjind demonic, femei însărcinate despicate în două, cu bebelușii căzând din ele.

Patty se așeză pe scaunul lui Ben, năucită, dar continuă să dea foile până ce ajunse la o pagină cu câteva nume de fete scrise în șir, de sus în jos: Heather, Amanda, Brianne, Danielle, Nicole, apoi, iarăși și iarăși, cu slove gotice tot mai înflorite: Krissi, Chrissy, Krissie, Krissi Day, Krissi Day, Krissi Dee Day, Krissi D. Day, Krissi D-Day!

Krissi Day înăuntrul unei inimi.

Patty își lăsă capul pe pupitrul rece. Krissi Day. Ca și cum avea de gând să se însoare cu micuța Krissi Cates. Ben și Krissi Cates. Așa se gândea? Asta făcea mai puțin nasoale lucrurile la care-o forțase? Își imaginase c-o va aduce pe fetiță la cină, acasă, lăsându-și mama să-i cunoască iubita? Și Heather. Era numele fetei familiei Hinkel, pe care o văzuse la familia Cates. Și numele celelalte erau tot de fete cărora le făcuse rău?

Patty își simțea capul greu, își dorea să nu se mai miște de-acolo. Voia să stea cu capul acolo, pe birou, până îi spunea cineva ce să facă. Era bună la asta, uneori stătea

ore întregi fără să se ridice de pe scaun, bălăngănindu-și capul pe piept ca o pacientă de ospiciu, gândindu-se la copilărie, când părinții aveau pentru ea liste cu sarcini și-i spuneau când să se ducă la culcare, când să se scoale și ce să facă peste zi, și nu-i cerea nimeni să ia decizii. Dar, cum stătea așa, cu privirea ațintită spre așternuturile mototolite ale lui Ben, cu avioane pe ele, amintindu-și că o rugase să-i ia cearșafuri noi — cearșafuri *fără model* — cam cu un an în urmă, observă o pungă de plastic plină ochi ieșind de sub marginea patului.

Se puse în patru labe și trase o plasă de cumpărături veche. Era destul de grea, se legăna ca un pendul. Se uită în ea și nu văzu decât haine, apoi își dădu seama că se uită la îmbrăcăminte de fată: flori și inimioare, ciupercuțe și curcubee. Le vărsă morman pe podea, temându-se, chiar când făcea asta, ca nu cumva și pozele alea să cadă de-acolo. Dar nu erau decât haine: chiloței, cămășuțe, chiloței cu mânecuță. Erau de toate mărimile, de la haine pentru vârsta lui Krissi până la îmbrăcăminte de sugari. Erau folosite. Fuseseră, adică, purtate de niște fetițe. Cum spusese și detectivul. Patty le băgă la loc în pungă.

Fiul ei. Băiatul ei. Avea să ajungă la închisoare. Ferma se ducea, Ben va ajunge la închisoare, iar fetele… Își dădu seama, cum făcea adesea, că nu știa cum să funcționeze cum trebuie. Lui Ben îi trebuia un avocat bun și nu știa cum să facă rost de unul.

Ieși în camera de zi, gândindu-se la un proces și la cât de insuportabil ar fi fost. Le trimise pe fete în camera lor, cu voce răstită, iar fetele se uitară după ea cu gurile căscate, lezate și speriate, iar ea își spuse că agrava şi mai tare situația pentru Ben, o mamă singură, incompetentă, copleșită, se gândi cu cât îi înrăutățea

situația, apoi puse niște vreascuri și ziare pe foc și doar vreo câțiva bușteni deasupra, și dădu foc hainelor. O pereche de chiloței cu margarete tocmai lua foc pe la elastic când sună telefonul.

Era Len Lipitoarea. Patty începu îndată cu scuzele, îi spuse că se întâmplau prea multe ca să poată vorbi acum despre executarea silită. Era o problemă cu fiul ei…

— De asta am sunat, o întrerupse el. Am auzit de Ben. N-aveam de gând să sun. Dar, cred că te pot ajuta. Nu știu dac-o să vrei. Dar am o opțiune.

— O opțiune pentru Ben?

— O cale de a-l ajuta pe Ben. Cu costurile juridice. Cu ce te așteaptă, o să-ți trebuiască o căruță de bani.

— Credeam că s-au terminat opțiunile, zise Patty.

— Ar mai fi ceva.

Len nu voia să vină la fermă, nici să se vadă cu ea în oraș. O făcea pe misteriosul, insista ca ea să vină cu mașina pe drumul comunal 5, la parcul și locul de picnic de-acolo. Se târguiră, îl imploră, iar Len, în cele din urmă, pufni tare a lehamite, făcând-o să-i tremure buzele.

— Dacă vrei ajutor, vino încoace, acum. Să nu mai aduci pe nimeni. Să nu spui nimănui. Fac asta fiindcă eu cred că pot să am încredere în tine, Patty, și te plac. Chiar vreau să te ajut.

Urmă o pauză, o tăcere atât de profundă, încât Patty se uită la receptor și șopti *Len?* în el, gândindu-se că deja închisese, gata să închidă și ea.

— Patty, chiar nu știu cum să te ajut, decât așa. Cred că… ei, o să vezi. Mă rog pentru tine.

Reveni la vatră, răscoli jarul, văzu că doar jumătate dintre haine arseseră. Nu mai avea lemne, așa că dădu fuga în garaj, apucă toporul cel vechi al lui taică-său, cu capul greu și lama ascuțită ca briciul — pe-atunci se făceau unelte ca lumea —, și despică un braț de lemne, pe care-l aduse în casă.

Tocmai punea pe foc lemnul, când o simți pe Michelle foindu-se pe lângă ea.

— Mami!

— Ce-i?

Ridică privirea și văzu că Michelle, în cămașă de noapte, arăta către foc.

— Era cât pe-aci să arunci și toporul în foc, zâmbi Michelle. Zăpăcito.

Toporul, ca un vreasc, era întins peste brațele lui Patty. Michelle îl luă, ținând lama la distanță, cum fusese învățată, și îl puse lângă ușă.

O urmări pe Michelle cum se retrage ezitând spre camera ei, de parcă ar fi căutat ceva prin iarbă, și se luă după fiica ei. Fetele erau toate grămadă pe jos și vorbeau cu păpușile. Era gluma aia pe care-o ziceau unii, că își iubeau cel mai mult copiii când dormeau, haha, și Patty simți un junghi. Ei chiar îi plăceau cel mai mult când dormeau, când nu puneau atâtea întrebări, când nu le trebuia mâncare sau distracție, și-apoi îi plăceau când erau așa: obosite, calme, neinteresate de mama lor. O lăsă pe Michelle șefă și plecă, prea extenuată ca să poată face altceva decât să ceară îndrumări de la Lipitoarea Len.

Nu spera la prea mult, își spuse. Nu spera.

Era un drum de jumătate de oră prin zăpada strălucitoare, cu fulgi ce se transformau, luminați de faruri, în steluțe. Era o „zăpadă bună“, cum ar fi spus mama

lui Patty, iubitoarea de iarnă, iar Patty se gândi că fetele aveau să se joace în ea toată ziua de mâine, apoi își zise: Chiar așa? Ce se-ntâmplă mâine? Unde o să fie Ben? Unde era Ben?

Trase mașina în spațiul pentru picnic abandonat, al cărui adăpost compact fusese construit din beton și metal prin anii 1970, cu mese lungi și un acoperiș a cărui înclinare părea rezultatul unei tentative nereușite de origami. Două leagăne acoperite cu o palmă de zăpadă, scăunașe negre și vechi de cauciuc, încremenite, fără să se legene niciun pic, deși Patty avea impresia c-ar trebui. Bătea un pic vântul, de ce nu se clinteau deloc?

Mașina lui Len nu era acolo. Nu era, de fapt, nicio mașină, și începu să-și facă de lucru cu fermoarul gecii, trecându-și degetul, cu zgomot, peste dinții de metal. Ce se putea întâmpla: se ducea la locul de picnic și descoperea că Len îi lăsase un plic burdușit cu bani, gest de gentleman pentru care avea să-l răsplătească. Ori poate că Len strânsese vreo câțiva oameni miloși, care erau pe cale să vină și să-i ofere banii lor, ca în filmul „O viață minunată", iar Patty avea să-și dea seama că, până la urmă, toată lumea o iubea.

În geamul ei se auzi o bătaie; zări niște degete mari, roz, și trupul unui bărbat. Nu era Len. Deschise parțial geamul și aruncă o privire afară, gata să audă din partea bărbatului un circulați, doamnă. Genul acela de ciocănit fusese.

— Haide, zise în loc de asta omul, fără să se aplece, așa că tot nu-i zări fața. Haide, o să vorbim afară, pe bănci.

Opri mașina și ieși, bărbatul o luase deja înainte, băgat sub un palton gros și o pălărie cu boruri mari. Ea purta o căciuliță de lână care nu-i venea prea bine, mereu

îi ieșeau pe-afară urechile, așa că deja își freca vârfurile când ajunse lângă el.

Părea de treabă. Trebuia să fie de treabă. Avea ochi închiși la culoare și mustață pe oală, cu vârfuri prelungite spre bărbie. Avea, probabil, vreo patruzeci de ani și părea să fie din partea locului. Părea de treabă, își spuse iar. Se așezară la mesele de picnic, prefăcându-se că nu erau pline de zăpadă. Poate era avocat? se gândi ea. Un avocat pe care-l convinsese Len să-l apere pe Ben. Dar atunci de ce s-ar fi întâlnit afară, în…

— Am auzit că ai niște belele pe cap, zise cu voce răsunătoare, potrivită cu ochii lui, iar Patty se mulțumi să dea din cap. Că o să-ți execute silit ferma, iar băiatu-i pe cale să fie arestat.

— Poliția voia să vorbească cu el despre un incident care…

— Fiul tău e pe cale să fie arestat, și știu pentru ce. Anul ăsta o să-ți trebuiască bani ca să-ți liniștești creditorii, ca să-ți poți ține copiii acasă — în casa lor, ce naiba — și-o să-ți trebuiască bani de avocat pentru fiul tău, fiindcă nu vrei ca băiatul să ajungă în închisoare cu eticheta de pedofil.

— Sigur că nu, dar Ben…

— Nu, ascultă: nu vrei ca băiatul *tău* să ajungă la *închisoare* cu eticheta de *pedofil*. Mai rău decât e-n pușcărie pentru un abuzator de copii nu se poate. Am văzut asta. Ce le fac oamenilor ălora e-un coșmar. Îți trebuie deci un avocat foarte bun, care costă o groază de bani. Îți trebuie unul chiar acum, nu peste săptămâni, nu peste câteva zile. Chiar acum. Lucrurile astea scapă repede de sub control.

Patty încuviință așteptând. Discursul omului îi amintea de-un vânzător de mașini: trebuie s-o faci acum, modelul ăsta, prețul ăsta. Mereu pierdea în conversațiile astea, mereu lua ce insista vânzătorul să-i vândă.

Bărbatul își apăsă pe cap pălăria și pufni ca un taur.

— Am fost și eu fermier cândva, și tata înaintea mea, și tatăl lui înainte. Patru sute de hectare, vaci, porumb, grâu, pe lângă Robnett, Missouri. O fermă frumoasă, ca a ta.

— Noi n-am avut niciodată patru sute de hectare.

— Dar ai avut o fermă a familiei, afurisitul tău de pământ. E afurisitul tău de pământ. Ne-au mătrășit pe noi, fermierii. Au zis „pune mâna pe teren!“ și-așa am făcut, al naibii. Cumpără mai mult pământ, ziceau, că-i prețios, altul nu se mai fabrică! Și-apoi hopa, scuze, v-am sfătuit prost. O să vă luăm ferma, locul ăsta pe care-l aveți de generații, o să-l luăm și gata, nicio supărare. Tu ești fraierul care ne-a crezut, nu-i vina noastră.

Patty mai auzise toate astea, le gândise și ea. Proastă afacere fusese. Să revenim odată la fiul meu. Se lăsă într-o rână, tremurând, încercând să aibă răbdare.

— Eu, unul, nu-s om de afaceri, nu-s contabil, nu-s politician. Dar te pot ajuta, dacă te interesează.

— Da, da, mi-ar plăcea, zise ea. Vă rog.

Și, în sinea ei, își spuse: „Nu spera, să nu speri la prea multe“.

Libby Day

Acum

Am condus, la întoarcere, prin păduri împuțite. Undeva, pe marginea uneia dintre șoselele astea lungi și înguste, era o zonă cu gunoaie tasate. Groapa în sine n-am văzut-o, dar am mers vreo treizeci de kilometri buni printre deșeuri răspândite. În dreapta și-n stânga pământul licărea de mii de plase de cumpărături din plastic, iținduse și fâlfâind la firul ierbii. Arătând ca fantomele unor lucruri micuțe.

Ploaia a început să picure, apoi ploaia s-a îndesit, a devenit rece ca gheața. Afară totul părea strâmb. Când am zărit un loc singuratic — ca o gropiță în mijlocul peisajului, un pâlc de arbori bărboși —, mi-am imaginat-o pe Diondra îngropată dedesubt, o grămăjoară de plastic și de oase neștiute de nimeni: un ceas, o talpă de pantof, poate cerceii roșii, bălăngănitori, pe care-i purtase în poza din albumul școlii.

Cine dă o para găurită pe Diondra? mi-am zis, cu o expresie de-a lui Diane. Cui îi pasă c-a omorât-o Ben, fiindcă oricum ne-a omorât familia, și cu asta basta.

Îmi dorisem tare mult ca Runner să scape ceva, să mă facă să cred că el era făptașul, dar văzându-l îmi amintisem doar de imposibilitatea ca el să-i fi omorât pe toți, atât era de tont. *Tont*, un cuvânt pe care-l foloseau copiii, dar cel mai bun pentru a-l descrie pe Runner. Viclean și în același timp tont. Magda și cei de la Clubul Omor aveau să fie dezamăgiți, deși le-aș fi dat cu bucurie adresa lui, dacă pofteau să continue conversația. În ceea ce mă privea, speram să nu mai aibă mult de trăit.

Am trecut pe lângă un ogor compact, cu pământ cafeniu, unde un adolescent stătea rezemat de gard, în ploaie, pe întuneric, posac sau plictisit, holbându-se la șosea. Gândul mi-a fugit înapoi la Ben. Diondra și Ben. Însărcinată. Tot ce-mi spusese Ben despre noaptea aceea părea adevărat, credibil, în afară de minciuna insistentă legată de Diondra. Asta părea un lucru de care să mă îngrijorez.

Am gonit spre casă, simțindu-mă contaminată. M-am dus glonț la duș și m-am frecat bine cu o perie aspră de parcă fusesem expusă la radiații, făcându-mi pielea să arate, când am terminat, ca și cum aș fi fost atacată de-o haită de pisici. M-am băgat în pat simțindu-mă tot infectată, m-am foit în așternut vreo oră, apoi m-am ridicat și-am mai făcut un duș. Cam pe la ora două am căzut într-un somn greu, asudat, plin cu bărbați care rânjeau, despre care credeam că-s tatăl meu, dar când mă apropiam suficient cât să le văd fețele, acestea se topeau. Apoi coșmaruri și mai fioroase: Michelle făcea clătite, iar prin compoziție mișcau lăcuste, ale căror picioare pocneau când Michelle amesteca cu telul. Lăcustele ajungeau în clătite, iar mama ne punea să le mâncăm oricum, cică aveau proteine, pocneau între dinți, trosneau. Apoi am început să murim toate — sufocându-ne, cu bale, cu

ochii înfundați în orbite — fiindcă lăcustele fuseseră otrăvite. Am înghițit una dintre insectele cele mai mari și-am simțit-o cum încearcă să mi se suie înapoi pe gâtlej, cum corpul lipicios îmi urcă în gură, cum îmi stropește limba cu tutun și-și izbește capul de dinții mei, ca să scape.

Cerul, de dimineață, era de un cenușiu deloc impresionant. Am făcut încă un duș — mi se părea că pielea încă dă de bănuit —, apoi am făcut un drum cu mașina până la biblioteca publică din centru, o clădire cu coloane albe care fusese cândva o bancă. M-am așezat lângă un bărbat mirosind acru, cu barbă încurcată și o jachetă militară pătată, genul lângă care mă trezesc mereu prin locuri publice, și-n cele din urmă am intrat pe internet. Am găsit trista și uriașa bază de date cu persoane dispărute și i-am introdus numele.

Ecranul a scos un scrâșnet, sunetul care arăta că procesează, și eu am început să transpir, sperând că avea să apară un mesaj cu „Nu există date". Dar de unde așa noroc? Fotografia era alta decât cea din album, dar nu foarte diferită: Diondra, cu cârlionți dați cu fixativ și șuvițe ridicate pe cap, dată cu negru pe la ochi și ruj roz. Zâmbea aproape imperceptibil, țuguind buzele.

DIONDRA SUE WERTZNER
NĂSCUTĂ: 2 OCTOMBRIE 1967
DECLARATĂ DISPĂRUTĂ: 21 IANUARIE 1985

Ben mă aștepta iarăși, de data asta cu brațele încrucișate la piept, lăsat pe spate în scaun, pus pe harță. Mă tratase o săptămână cu tăcere, înainte să-mi permită să-l văd. Acum, când m-am așezat, a clătinat din cap spre mine. M-am fâstâcit.

— Știi, Libby, m-am mai gândit de când am vorbit ultima oară, a zis în cele din urmă. M-am gândit și nu-mi trebuie asta, durerea asta. Adică sunt deja aici, n-am nevoie să-mi apară surioara, ba cred în tine, ba nu. Să-mi pună întrebări dubioase, să mă pună în gardă, al naibii, după douăzeci și patru de ani. Nu-mi trebuie tensiunea asta. Așa că, dacă vii aici ca să „dai de cap poveștii ăsteia", a zis și-a făcut prin aer ghilimele furioase, știi ce, du-te în altă parte. Fiindcă mie așa ceva nu-mi trebuie.

— L-am găsit pe Runner.

Nu s-a ridicat, a rămas neclintit în scaun. Apoi a oftat, un oftat a ei-și-ce.

— Uau, Libby, ți-ai ratat vocația de detectiv. Și ce-a avut Runner de zis? Încă-i în Oklahoma?

Am simțit, deși nu se cădea, că-mi vine să zâmbesc.

— E la groapa de gunoi Superfund de la marginea Lidgerwood-ului, l-au dat afară de la cămin.

Ben a zâmbit cu toată gura.

— Locuiește într-o groapă de deșeuri toxice, ha.

— Zice că Diondra Wertzner era prietena ta, că ai lăsat-o însărcinată. Că era gravidă și că v-a văzut împreună în noaptea crimelor.

Ben și-a pus o mână peste față, cu degetele răsfirate. Îi vedeam ochii, clipind. A vorbit cu fața ascunsă așa și n-am auzit ce zice. A încercat de două ori, iar eu l-am întrebat de fiecare dată ce spune, iar a treia oară a înălțat capul, morfolindu-și interiorul obrazului, și s-a aplecat spre mine.

— Am zis: ce mama dracului te obsedează așa de tare Diondra? Parcă te mănâncă-n fund chestia asta și știi ce-o să se întâmple, o s-o dai urât de tot în bară. Aveai o șansă să crezi în mine, să faci ce trebuie și să-ți crezi, în fine,

fratele. Pe care îl *cunoști*. Să nu zici că nu-i așa, fiindcă-i o minciună. Adică nu pricepi, Libby? E ultima șansă pentru noi doi. Lumea poate să creadă că-s vinovat, să creadă că-s nevinovat, știm amândoi că nu plec nicăieri. Nu există niciun ADN care să mă elibereze — nici nenorocita aia de *casă* nu mai există. Așa că nu ies de-aici. Și singura persoană de care-mi pasă, care-aș vrea să știe că nu puteam să-mi *omor familia*, ești tu.

— Nu poți să mă învinuiești fiindcă mă întreb dacă…

— Ba pot. Sigur că pot. Te pot învinui că nu crezi în mine. Te pot, adică, ierta pentru minciună, pentru că te-ai încurcat, fiindcă erai un copil. Asta pot să iert. Dar ce mama naibii, Libby, ce se-ntâmplă acum? Ai, cât, treizeci și ceva de ani, și tot mai crezi că cineva sânge din sângele tău ar fi putut să facă așa ceva?

— A, sunt convinsă că sângele meu ar putea să facă așa ceva, am zis simțind că-mi crește furia, că mi se umflă sub coaste. Sunt complet convinsă că sângele nostru e rău. L-am simțit în mine. Am bătut oameni de s-au căcat pe ei, Ben. Eu. Am spart uși și geamuri și… am omorât chestii. Când cobor privirea, văd că am pumnii strânși.

— Crezi că suntem așa de răi?

— Cred.

— Chiar și cu sângele mamei în noi?

— Chiar și.

— Păi atunci îmi pare rău de tine, fetițo.

— Unde e Diondra?

— Las-o baltă, Libby.

— Ce-ai făcut cu copilul?

Mă simțeam febrilă, îngrețoșată. Dacă copilul supraviețuise, ar fi avut (el, ea) douăzeci și patru de ani. Copilul nu mai era copil. Am încercat să-mi reprezint un adult,

dar creierul îmi tot revenea la imaginea unui copilaș în scutece. La naiba, abia dacă reușeam să mă închipui *pe mine* ca adultă. Împlineam acuși treizeci și doi de ani, vârsta mamei când fusese ucisă. Iar ea arăta atât de adultă. Mai adultă decât puteam eu să fiu vreodată.

Dacă era, așadar, în viață, copilul avea douăzeci și patru de ani. M-a năpădit una dintre viziunile mele oribile. Una dintre viziunile ce-ar-fi-fost-dacă. Noi, dacă trăia toată lumea, acasă, în Kinnakee. Michelle în camera de zi, tot umblând cu ochelarii aceia mult prea mari, muștruluind o adunătură de copii care-și dau ochii peste cap, exasperați, dar fac ce li se spune. Debby, grăsuță, ciripitoare, cu un soț fermier, mare și blond, și o încăpere specială, în casa ei de la fermă, pentru lucru de mână, plină cu funde, petice de material și tuburi cu lipici. Mama, trecută bine de cincizeci de ani și bătută de soare, cu părul aproape alb, încă ciorovăindu-se prietenește cu Diane. Și în cameră intră copilul lui Ben, o fată roșcată trecută de douăzeci de ani, slăbuță și sigură pe ea, cu brățări zdrăngănitoare pe încheieturile delicate, o absolventă de facultate care nu ne ia pe niciunul în serios. O fată Day.

M-am înecat cu propria salivă, am început să tușesc, nu mai puteam respira. Vizitatoarea de la două scaune de mine s-a întins să se uite, apoi, hotărând că n-o să mor, s-a întors spre fiul ei.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aia, Ben? Trebuie să știu. Trebuie, pur și simplu, să știu.

— Libby, nu poți câștiga jocul ăsta. Îți spun că-s nevinovat, asta înseamnă că tu ești vinovată, că mi-ai distrus viața. Îți spun că-s vinovat… cred că nici asta nu te-ar face să te simți prea bine, așa-i?

Așa era. Fusese unul dintre motivele pentru care nu mișcasem nimic atâția ani.

Am pus la bătaie altceva:

— Și cum e cu Trey Teepano?

— Trey Teepano.

— Știu că era cămătar de pariuri și că era băgat în rahaturi cu Diavolul, că era prieten cu tine și că a fost cu tine în noaptea aia. Toate astea par destul de nasoale.

— De unde le-ai scos? a zis Ben și m-a privit în ochi, apoi și-a ridicat privirea și s-a holbat îndelung la rădăcinile roșii ale părului meu, care-mi ajungeau, acum, la urechi.

— Tata mi-a spus. Mi-a spus că-i datora bani lui Trey Teepano și…

— Tata? Acuma-i *tata*?

— Runner a zis…

— Runner a zis pe pizda mă-sii. Trebuie să te maturizezi, Libby. Trebuie să alegi o tabără. Poți să-ți petreci restul vieții încercând să-ți dai seama ce s-a întâmplat, încercând să pui cap la cap totul. Sau poți să ai încredere în tine. Să alegi o tabără. Să fii de partea mea. E mai bine.

Ben Day

2 ianuarie 1985, 10:23 p.m.

Trecură de marginea orașului, intrară pe un drum neasfaltat, Ben se zguduia în spate, cu palmele apăsând plafonul camionetei, încercând să stea locului. Era luat, era blană, iar dinții și capul îi zdrăngăneau. *N-ai toate țiglele pe casă?* Îi lipseau vreo două-trei țigle. Voia să doarmă. Să mănânce mai întâi, apoi să doarmă. Văzu cum luminile din Kinnakee rămâneau în urmă, apoi urmară kilometri de zăpadă licărind albăstriu, ici și colo câte-un petic de iarbă, dincolo un gard în zigzag, ca o cicatrice, dar mai mult zăpadă, ca pe suprafața lunii. Ca și cum chiar ar fi fost în spațiu, pe altă planetă, și n-avea să se mai întorcă niciodată acasă.

Cotiră pe un drumeag și copacii îi absorbiră, făcându-se ca un tunel, din toate părțile, și își dădu seama că habar nu are pe unde erau. Spera doar ca ceea ce avea să se întâmple să nu țină mult. Voia un hamburger. Maică-sa făcea niște demențe de hamburgeri, le zicea

chiftele de casă, carne tocată ieftină amestecată cu cepe și macaroane și orice altă mizerie care era gata să se strice. O dată, putea să jure, găsise o bucată de banană, într-o mare de ketchup — maică-sa credea că ketchup-ul face totul comestibil. N-o făcea, ea gătea ca naiba, dar ar fi mâncat, pe loc, o chiftea din aia. *Mi-e așa de foame, c-aș mânca o vacă întreagă,* își spuse. Și atunci, ca și cum rugăciunea sa de flămând i-ar fi fost ascultată, își mută ochii de la o pată pământie de pe banchetă afară și văzu zece sau douăzeci de vaci Hereford stând, fără niciun motiv, în zăpadă. Era un țarc alături, dar nici urmă de casă, iar vacile erau prea proaste ca să meargă înapoi în țarc, așa că stăteau, grase și idioate, suflând aburi pe nări. Rasa asta de vaci era cea mai urâtă cu putință, vite uriașe, cu piele ruginie, boturi albe, încrețite, și ochi încondeiați cu roz. Vacile Jersey arătau cumva simpatice, aveau fețele acelea mari de căprioare, dar vacile Hereford arătau preistorice, agresive, răutăcioase. Chestiile aveau picioare groase, blănoase, și coarne ascuțite, curbate, iar Ben simți, când Trey opri mașina, un fior de neliniște. Ceva rău era pe cale să se întâmple.

— Am ajuns, zise Trey. Toată lumea jos.

Încălzirea fusese închisă și frigul începea să se strecoare în maşină.

Trey întinse mâna peste Diondra, în torpedou — atingând burta Diondrei și schimbând zâmbete aiurea —, apucă o casetă și-o băgă în casetofonul de bord. Muzica frenetică, cu suișuri și coborâșuri, începu să zgârie creierul lui Ben.

— Haide, Ben, zise Trey pășind scrâșnit pe zăpadă.

Trase scaunul șoferului, făcându-i loc lui Ben, iar băiatul se împiedică pe zăpadă, pășind greșit, însă Trey îl prinse de braț.

— E vremea să capeți niște înțelegere, să simți ceva putere. Acuși o să fii tată, gagiule, zise și-l zgâlțâi de amândoi umerii. Tată!

Vocea-i suna destul de prietenos, dar nu zâmbea. Se uita fix, cu buzele strânse și ochii înroșiți, aproape însângerați. Luând decizia. Avea o uitătură de luat decizii. Apoi Trey îi dădu drumul, își încheie nasturii de la geaca de blugi și dădu ocol camionetei, prin spate. Ben încercă să vadă peste capotă, surprinse privirea Diondrei, îi aruncă o uitătură însemnând „ce mama dracului?", dar ea se aplecă în cabină și scoase o altă punguță de sub scaun, gemând, cu o mână la pântece, ca și cum i-ar fi venit tare greu să se aplece douăzeci de centimetri. Se ridică iarăși, acum cu palma pe șale, și începu să scormonească prin pungă. Era plină cu ambalaje de gumă din staniol. Scoase afară trei.

— Dă-ncoa, zise Trey, își băgă două în buzunar și pe al treilea îl desfăcu. Tu și Ben puteți să împărțiți.

— Nu vreau să-mpart, se smiorcăi Diondra. Mă simt ca naiba, îmi trebuie unul întreg.

Trey slobozi un oftat de frustrare, apoi îi aruncă un pachețel, mormăind *Isuse Cristoase.*

— Ce-i chestia aia? întrebă în cele din urmă Ben.

Simțea picuri calzi pe creștet, știa că sângerează iar. I se înrăutățise și durerea de cap, simțea un zvâcnet în spatele ochiului stâng, pe ceafă și umeri, ca și cum o infecție i s-ar fi deplasat prin sistem. Își frecă gâtul, se simțea de parcă cineva ar fi făcut noduri la un furtun de grădină și i l-ar fi implantat sub piele.

— E praful Diavolului, gagiule, ai luat vreodată?

Trey își turnă în palmă pulberea și se aplecă spre ea ca un cal la zahăr, apoi trase brusc, ca o bubuitură, își

azvârli capul pe spate, se împletici vreo câțiva pași, cu spatele, apoi îi privi ca și cum n-aveau ce să caute acolo. Un cerc de un portocaliu-intens îi acoperea nasul și gura.

— La ce pula mea te uiți, Ben Day?

Pupilele lui Trey se măreau și se micșorau ca și cum ar fi urmărit o păsărică invizibilă. Diondra trase pe nas porția ei cu același pufnet lacom, animalic, apoi căzu în genunchi, râzând. Pentru trei secunde râsul fu vesel, apoi se transformă într-un hohot înecat, genul pe care-l scoți când nu-ți vine a crede ce noroc de căcat ai, genul ăla de hohot. Țipa și hohotea întretăiat, lăsându-se acum pe zăpadă, râdea în patru labe, apoi începu să vomite, nacho cu brânză și bucăți de spaghetti care aproape că miroseau bine în sosul dulceag de vomă. Când ridică ochii, Diondra mai avea încă un fir de spaghetti atârnându-i de buză. Firul rămase acolo o secundă, până să-și dea seama, apoi îl trase în gură, în vreme ce Ben își imagina tăițelul blocat pe la jumătatea gâtlejului ei, râcâind-o să iasă afară. Diondra îl scuipă pe jos, tot în patru labe — și se uită la el, tresărind, cu mutra aceea schimonosită de copilaș care-și rupe bojocii plângând, cum făceau surorile lui când se loveau. Bocetul de sfârșit de lume.

— Diondra, ești bine…? începu.

Diondra dădu să înainteze spre el, și vomită iarăși, lângă piciorul lui Ben. El se feri din calea jetului și se ridică în picioare, privind-o pe Diondra, în patru labe, bocind.

— O să mă omoare tata! se lamentă iarăși, cu broboane de sudoare la rădăcina părului.

Fața i se schimonosi când își privi burta.

— O să mă *omoare*.

Trey se uita la Ben, fără să-i dea nicio atenție Diondrei, și făcu un gest, cu un singur deget, menit să arate că Ben trebuia să nu se mai codească și să ia odată praful Diavolului. Își apropie nasul, simțind miros de radieră veche și de praf de copt.

— Ce-i asta, cocaină?

— E ca acidul de baterie pentru creierul tău. Hai, bagă.

— Omule, deja mă simt nașpa de tot, nu știu dacă vreau chestia asta. Mi-e foame de crăp, omule.

— Pentru ce-o să se întâmple, îți trebuie. Haide.

Diondra chicotea iarăși, cu fața albă sub fondul bej de ten. O bucățică de nacho plutea spre Ben într-un pârâiaș roz. Se mișcă. Apoi le întoarse spatele, se răsuci spre vacile care-i priveau, își turnă praful în palmă și-l lăsă să fie luat de vânt.

Când grămăjoara se făcu cât un bănuț, trase pe nas, tare și cu ifos cum făcuseră și ei, dar nu reuși să-și bage pe nas decât o parte.

Ceea ce era bine, fiindcă îi urcă direct la creier, aspru precum clorul dar și mai înțepător încă, și-și imagină substanța suind, șerpuitoare precum crengile unui copac, arzându-i venele din cap. Era de parcă tot sângele i se transformase în metal lichid, îl dureau până și oasele încheieturilor. Își simți măruntaiele revoltate, agitându-se precum un șarpe care se trezește, și preț de o clipă se gândi că avea să se cace pe el, dar în loc de asta îi veni pe gât niște bere, își pierdu vederea și se prăbuși în zăpadă, simțindu-și capul zvâcnind de la rana deschisă, simțind cum i se prelinge sânge pe față la fiecare bătaie a inimii. I se părea c-ar fi putut să alerge cu o sută de kilometri pe oră, și că așa și trebuia să facă, fiindcă dacă mai rămânea pe loc avea să i se despice pieptul și-avea

să se năpustească afară un demon, să-și fluture aripile, scuturând de pe ele sângele lui Ben, să-și plece capul pe piept la ideea de a rămâne blocat pe lumea asta și să-și ia apoi zborul spre cer, încercând să se întoarcă în iad. Și, tocmai când credea că-i trebuie o pușcă, cu care să se împuște și să termine odată, îl lovi un val de ușurare, ca o bulă de aer care-l cuprinse, îi alină zvâcnetul venelor și, în clipa aceea, își dădu seama că-și ținuse respirația și începu să tragă aer cu lăcomie, iar apoi se simți al naibii de bine. Deștept lucru să respiri, asta era. Simțea că se dilată, că se mărește, că devine impozant, de netrecut cu vederea. Ca și cum, orice-ar fi făcut, era alegerea corectă, da domnule, desigur, ca și cum ar fi putut să-și pună la zid toate alegerile pe care trebuia să le facă în lunile următoare și să le doboare trăgând la țintă, ca pe niște animale de carnaval, și să câștige ditamai premiul. Un premiu imens. Ura pentru Ben, să-l ridicăm pe umeri ca să-l aclame lumea.

— Ce naiba-i chestia asta? întrebă.

Vocea îi suna solid, ca o ușă grea, care se închidea ca lumea.

Trey îl ignoră, aruncă o privire spre Diondra, care se ridica de pe jos, cu degetele roșii de pe unde și le înfipsese în zăpadă. O privi rânjind, parcă fără să-și dea seama. Apoi căută prin spatele camionetei și reveni cu un topor, care lucea la fel de albastru ca și zăpada. Îl întinse în direcția lui Ben, cu lama în față, iar Ben își lăsă brațele să-i cadă pe coapse, *nununu, nu mă poți face să-l iau,* de parcă ar fi fost un puști pus să țină în brațe un nou-născut, *nununu.*

— Ia-l.

Ben luă toporul, îl simți rece. Avea pete ruginii.

— E sânge?

Trey îi aruncă o privire leneșă și piezișă, fără a se obosi să-i răspundă.

— A, vreau eu toporul! scheună Diondra și țopăi spre mașină, iar Ben se întrebă dacă nu cumva își băteau joc de el, ca de obicei.

— E prea greu pentru tine, ia cuțitul de vânătoare.

Diondra se tot bâțâia înainte și înapoi, îmbrăcată cu paltonul, a cărui glugă cu margine îmblănită sălta în sus și-n jos.

— Nu vreau cuțitul, e prea mic, dă-i-l lui Ben, el vânează.

— Atunci Ben capătă și asta, zise și-i dădu o armă de vânătoare de calibru 10.

— Atunci lasă-mă pe mine să iau pușca, o iau eu, zise Diondra.

Trey îi luă mâna, îi desfăcu pumnul și-i puse cuțitul în palmă.

— E ascuțit, așa că nu te prosti.

Dar nu asta făceau, se prosteau?

— BenGay, șterge-te pe față, lași numai sânge peste tot.

Cu toporul într-o mână și cu pușca în cealaltă, Ben își șterse fața cu mâneca și simți că amețește. Sângele tot curgea, acum îi ajunsese în păr și se prelingea peste un ochi. Înghețа de frig și-și aminti că asta se întâmpla când mureai de la o hemoragie, ți se făcea frig, apoi își dădu seama că ar fi fost o nebunie să nu-i fie frig, îmbrăcat în geaca cea mică a Diondrei, cu trupul amorțit, cu pielea ca de găină.

Trey scoase, în cele din urmă, și un târnăcop uriaș, cu lama atât de ascuțită că arăta ca un țurțure. Își puse pe umăr unealta, ca un bărbat care pleacă la muncă.

Diondra încă se uita botoasă la cuțit, iar Trey se răsti la ea.

— Vrei s-o spui? zise. Vrei s-o faci?

Fata lăsă deoparte aerul mohorât, mișcă ușor din cap a încuviințare și înfipse cuțitul în mijlocul cercului accidental în care se aflau. Dar nu, nu era accidental, fiindcă după aceea Trey își lăsă târnăcopul lângă cuțit și-i făcu semn lui Ben să facă la fel, un gest nerăbdător, ca un părinte către copilul care-a uitat să spună rugăciunea la masă. Așa că Ben așeză pușca și toporul peste celelalte, iar grămada de metal ascuțit, licărind, îi făcu inima să-i bubuie în piept.

Și, deodată, Diondra și Trey îl luară de mâini, palma lui Trey fermă și fierbinte, cea a Diondrei moale și lipicioasă, stând în cerc, în jurul armelor. Razele lunii făceau ca totul să împrăștie lumină. Fața Diondrei arăta ca o mască, numai depresiuni și povârnișuri, și când își îndreptă bărbia spre lună, cu gura deschisă, Ben avu o erecție înaintea grămezii de metal, dar nu-i păsă. Creierul îi sfârâia semiconștient, creierul i se prăjea la propriu, și deodată Diondra începu să psalmodieze.

— Ție, Satan, îți aducem sacrificiu, îți aducem durere, sânge, și frică, și furie, rădăcinile vieții umane. Te onorăm, Întunecatule. Cu puterea ta devenim și noi mai puternici, prețuindu-te devenim și noi prețuiți.

Ben nu știa ce-i cu vorbele acelea. Diondra se ruga mereu. Se ruga în biserică, precum oamenii normali, dar se ruga și zeițelor, se ruga și la pietre și cristale și la alte rahaturi. Era mereu în căutare de ajutor.

— O să-ți facem copilul un războinic, Dio, ce mama mă-sii, zise Trey.

Apoi rupseră cercul, toată lumea își luă de pe jos armele și porniră în tăcere pe câmp, unde zăpada scotea un scârțâit ca de cauciuc când o călcau și-i spărgeau

crusta de la suprafață. Ben își simțea picioarele înghețate la propriu, niște lucruri separate, care-i fuseseră atașate artificial. Dar nu conta cu adevărat, nu asta, nu prea mai conta nimic, erau într-o bulă în noaptea asta, nimic nu avea consecințe, și, atâta timp cât izbutea să stea în bulă, totul avea să fie bine.

— Pe care, Diondra? zise Trey când făcură un popas.

Patru vaci stăteau aproape, nemișcate în zăpadă, fără să-și facă griji în privința oamenilor. Imaginație puțină.

Diondra se opri, întinse un deget — într-o numărătoare fără cuvinte, ala-bala-portocala — și degetul se opri pe cel mai mare animal, un taur cu o ditamai pulă urâtă, lăsată în jos spre stratul de zăpadă. Diondra își trase buzele într-un rânjet de vampir, cu caninii dezgoliți, iar Ben se așteptă la un strigăt de luptă, un asalt, însă ea se mulțumi să pășească spre animal. Făcu trei pași mari, stângaci din cauza zăpezii, ajunse lângă taur, care nu făcuse decât un pas înapoi, și-i înfipse cuțitul de vânătoare în beregată.

Se-ntâmplă, își spuse Ben. Aici, acum. Un sacrificiu adus lui Satan.

Sângele taurului curgea precum uleiul, întunecat și gros — gâl, gâl, apoi, dintr-odată, un zvâcnet, vena se mișcase sau ceva, și sângele țâșni, o pâclă furioasă, acoperindu-i cu picuri de roșu pe fețe, pe haine, pe păr. Diondra răcnea acum, în sfârșit, de parcă prima parte se petrecuse sub apă și deodată ieșise la suprafață, iar țipetele răsunau pe suprafața înghețată. Înfipse cuțitul în capul taurului, îi împunse ochiul stâng, i-l făcu să se sucească în orbită, neted și negru-sângeriu. Taurul se împletici prin zăpadă, greoi și nedumerit, ca un individ adormit trezit brusc din cauza unei urgențe — speriat,

dar apatic. Părul alb îi era stropit cu sânge. Trey ridică lama spre lună, scoase un chiot, balansă tesla și-o înfipse în burta animalului. Crupa animalului se înmuie preț de o clipă, apoi se ridică și începu să se bâțâie fără vlagă. Celelalte vaci se depărtaseră de ei, ca niște copii care se uită la o bătaie, și mugeau încet, privindu-i.

— Pe el, țipă Diondra.

Trey săltă prin zăpadă, azvârlindu-și în sus picioarele ca și cum ar fi dansat, învârtindu-și lama prin aer. Îi cânta lui Satan și, în mijlocul versului, izbi spinarea animalului și-i frânse coloana vertebrală, făcându-l să se prăbușească în zăpadă. Ben nu se clinti. Dacă se mișca însemna că trebuia să ia parte și el, dar nu voia, nu voia să simtă carnea taurului despicându-se, nu fiindcă ar fi fost ceva greșit în asta, ci fiindcă s-ar fi putut simți prea bine, ca și cu iarba, de care, după primul fum pe care-l trăsese, știuse că n-o să se mai lase. Ca și cum fumatul găsise înăuntrul lui un loc lăsat liber pentru fumat și se cuibărise acolo. Poate că și pentru asta exista un spațiu. Senzația uciderii, poate că era un locșor acolo care se voia ocupat.

— Haide, Ben, nu ne lăsa baltă acuma, strigă Trey, înghițind lacom aer după o a treia, o a patra, o a cincea lovitură.

Taurul era pe-o parte acum, gemând, un geamăt chinuit, ca de pe altă lume, cum ar fi sunat, probabil, un dinozaur căzut într-un puț bituminos — îngrozit, pe moarte, nepricepând.

— Haide, Ben, dă-i la cap. Nu poți să vii și să te uiți doar, țipă Diondra, de parcă să stai ar fi fost lucrul cel mai jalnic din lume.

Taurul ridică ochii spre ea, iar fata începu să-l înjunghie în mandibulă, iute și eficient, cu dinții încleștați,

țipând „nenorocitule!“, înfigând din nou și din nou lama, cu o mână pe cuțit și cu cealaltă ținându-se de burtă.

— Stai așa, D., zise Trey și se sprijini de coada târnăcopului. Dă-i drumul, Ben, ce pula mea, sau o să te rănesc, omule.

Ochii încă-i luceau sub influența drogului și Ben își dori să fi luat mai mult din pulberea Diavolului, să nu fi rămas așa blocat între stări, cu un pic de logică rămasă, dar fără frică.

— E șansa ta, gagiule. Fii bărbat. Mama copilului tău e aici, se uită la tine, ea și-a făcut partea. Nu fi un băiețaș speriat și fără coaie toată viața, din ăla care-i lasă pe alții să-l mâne, să-l sperie. Eram și eu ca tine, omule, și nici nu visez să mă-ntorc acolo. Căcat, uite cum s-a purtat cu tine propriul tată. Cum te porți cu o puță bleagă. Dar ai parte de ce meriți, știi? Cred că știi asta.

Ben trase aer înghețat în plămâni, simțind că vorbele celuilalt i se îngropau sub piele, făcându-l din ce în ce mai furios. Nu era laș.

— Haide, Ben, fă-o și gata, îl îmboldi și Diondra.

Taurul abia dacă mai gâfâia, cu sângele curgând din zeci de răni, o băltoacă roșie în zăpadă.

— Trebuie să lași furia să iasă, omule, e cheia spre putere, ești prea speriat, omule, nu ești sătul să fii așa de speriat?

Taurul, pe jos, era jalnic acum, atât de neajutorat că lui Ben i se păru dezgustător. Mâna i se încleștă tot mai strâns pe topor, chestia aia trebuia omorâtă, să i se pună capăt chinurilor, apoi ridică toporul deasupra capului, sus și greu, și-l coborî peste capul taurului, cu un scrâșnet buimăcitor și un ultim muget al animalului, făcând

bucățele de creier și de os să sară împrejur, iar mușchii lui se simțiră atât de bine întinzându-se, făcându-i umerii să se miște — treabă de bărbat —, că lovi iarăși și despică în două craniul, taurul murise de-acum, cu un ultim zvâcnet al picioarelor din față, așa că-și îndreptă atenția spre mijlocul corpului, unde putea face pagubă serioasă, în sus și-n jos, țăndările de os zburau, odată cu bucăți înspumate de măruntaie. „Să te fut să te fut să te fut" țipă, cu umerii imposibil de tensionați, ca și cum erau de cauciuc, cu falca vibrându-i, cu pumnii strânși, cu pula tare împingându-i pantalonii, ca și cum lumea întreagă ar fi putut izbucni într-un orgasm. Lama sus, izbește!

Era pe cale să pună mâna și pe pușcă, însă brațele îi cedară, furia i se prelinse afară din corp și nu simți deloc putere. Se simțea stânjenit, ca atunci când și-o freca cu vreo revistă deocheată, pleoștit şi dobitoc, ca şi cum făcuse o prostie.

Diondra izbucni în râs:

— E destul de dur după ce chestia, practic, a murit.

— L-am omorât, nu?

Gâfâiau cu toții, epuizați, cu fețele pline de sânge în afară de locurile pe unde se șterseseră la ochi, și se uitau acum, ca niște ratoni, prin fantele acelea.

— Sigur ăsta-i tipul care te-a lăsat însărcinată, Diondra? zise Trey. Sigur i se scoală? Nu-i de mirare că se descurcă mai bine cu fetițele.

Ben lăsă toporul din mână și porni spre mașină, gândindu-se că de-acum era vremea să se întoarcă acasă, gândindu-se că numai maică-sa era de vină, pentru că fusese așa de scorpie de dimineață. Dacă n-ar fi apucat-o pandaliile din cauza părului lui, acum ar fi fost acasă, curat la căldurică sub pătură, auzindu-și surorile de după

ușă, cu televizorul bâzâind în capătul holului și maică-sa lepădând pe masă ceva tocană pentru cină. Dar în loc de asta era aici, batjocorit ca de obicei, după ce făcuse tot ce putuse ca să se arate vrednic și-o dăduse în bară, după ce, ca întotdeauna, adevărul ieșise la iveală. Noaptea asta avea să fie amintită de-a pururi, noaptea în care Ben nu putuse să omoare.

Însă știa, acum, senzația pe care ți-o dă violența și voia mai mult. În câteva zile avea să se gândească la asta, ce se făcuse nu se mai putea desface, așa că avea să se gândească la asta, să fie obsedat de asta, de omorât, dar se îndoia că Diondra și Trey aveau să-l mai ia vreodată cu ei, și singur, ca de obicei, avea să fie prea prăpădit și prea speriat ca s-o facă.

Rămase cu spatele la ei, apoi ridică pușca la umăr și se-ntoarse pe călcâie, armând-o, cu degetul pe trăgaci. Bum! Își imagină răsunetul, izbitura puștii în umăr, ca și cum i-ar da cineva un pumn prietenesc, zicând bună treabă! Și el frângând pușca, băgând alt cartuș, înaintând mai mult pe câmp, închizând pușca iarăși și bum!

Își imagină vuietul și aerul mirosind a fum, pe Trey și Diondra tăcând, de data asta, din gură, și el în picioare, pe un câmp plin de cadavre.

Libby Day

Acum

Lyle îmi lăsase nouă mesaje în zilele cât fusesem în Oklahoma fără să dau vreun semn, cu ton variabil: începuse prin imitarea unei văduve bogate, cred, vorbind ținându-se de nas, întrebându-mă de sănătate, ceva din vreo comedie, apoi tonul îi devenise agasat, grav, urgent și panicat, după care, la ultimul mesaj, se făcuse iarăși ridicol. „Dacă nu-mi răspunzi, vin eu… și *iadul* odată cu mine!“ țipase, adăugând apoi „Nu știu dac-ai văzut *Tombstone*.“

Îl văzusem, dar el îl imita tare prost pe Kurt Russell.

L-am sunat, i-am dat adresa (o decizie neobișnuită pentru mine), i-am zis că, dacă voia, putea să treacă. Pe fundal am auzit o voce de femeie întrebând cine era, zicându-i lui Lyle să mă întrebe ceva — *întreab-o, hai, nu te prosti, întreab-o* — în vreme ce Lyle încerca să închidă la repezeală telefonul. Poate era Magda, care voia un raport despre Runner? I l-aș fi dat. Voiam, de fapt, să vorbesc,

altminteri m-aș fi vârât în pat și nu m-aș mai fi ridicat vreo zece ani.

Cât am așteptat, mi-am vopsit părul. Cumpărasem o cutie cu vopsea de la băcănie, în drum spre casă, după ce-l văzusem pe Ben. Plănuiam să-mi aplic nuanța mea blondă obișnuită — platinată —, dar în cele din urmă am plecat cu un tub de Roșu Insolent, cu o roșcată zâmbind ademenitor pe cutie. Mai puțină întreținere, da, preferam mereu mai puțină întreținere. Și mă gândisem să mă schimb la loc, dacă tot remarcase Ben că semănam așa de bine cu mama, ideea era irezistibilă pentru mine, mă gândeam că aș fi putut să apar cumva la rulota lui Diane, arătând ca o Patty Day reînviată, și poate că ar fi fost de ajuns ca să intru. A naibii Diane, care nu voia să-mi răspundă la telefon.

Mi-am întins pe cap un glob vinețiu de chimicale, mirosind ușor a ceva ars. Mai aveam paisprezece minute de stat în cap cu minunea când am auzit soneria. Lyle. Evident că venise mai devreme. A intrat grăbit, spunând cât de ușurat era că primise vești de la mine, apoi s-a tras înapoi.

— Ce-i aia, un permanent?

— Mă fac iar roșcată.

— A, bun. Adică da, e drăguț. Nuanța naturală.

În cele treisprezece minute rămase, i-am spus lui Lyle despre Runner și despre Diondra.

— OK, a făcut Lyle privind înspre dreapta, cu urechea îndreptată spre mine, poziția lui de ascultare-cugetare. Deci, potrivit lui Ben, el s-ar fi întors în noaptea aia acasă, pentru scurt timp, s-a certat cu mama voastră, a plecat iarăși și în rest nu mai știe nimic.

— Potrivit lui Ben, am încuviințat.

— Și potrivit lui Runner, cum ar fi? Ori Trey ți-a omorât familia fiindcă Runner îi era dator, ori Ben și Trey ți-au omorât familia *și* pe Diondra într-un soi de ritual satanic. Ce-a zis Runner când a auzit că iubita lui îşi retrage alibiul?

— A zis să-i sugă pula. Trebuie să-mi spăl chestia asta.

M-a urmărit până la baie, proțăpit pe hol, cu mâinile întinse pe amândoi pereții, cugetând.

— Pot să-ți spun ceva anume despre noaptea aceea, Libby?

Eram aplecată peste cadă, cu apa picurând din capul de furtun atașabil — nu existau dușuri în zonă —, dar am tăcut.

— Nu pare, cum ar veni, că ar fi putut să fie doi oameni? Cumva? Uciderea lui Michelle a fost… cu mama ta și Debby a fost, gen, aproape ca și cum le-ar fi vânat. Dar Michelle a murit în patul ei, cu pătura pe ea. Au atmosfere diferite. Cred.

Am ridicat din umeri țeapănă, simțind cum se învârtejesc imagini din Loculîntunecat, și mi-am băgat capul sub jet, unde nu mai auzeam. Cât eram cu capul în jos încă, l-am simțit pe Lyle cum îmi ia capătul de furtun și mi-l lipește de ceafă. Stângaci, fără pic de romantism, pur și simplu isprăvind treaba.

— Încă aveai niște cremă din aia, a țipat acoperind zgomotul apei, apoi mi-a dat iarăși furtunul.

M-am ridicat, a întins mâna spre mine, mi-a luat un lob al urechii între degete și l-a șters.

— Și niște chestie roșie pe ureche. Probabil că n-ar merge cu cerceii.

— N-am găuri în urechi, am zis pieptănându-mă, încercând să-mi dau seama dacă ieșise bine culoarea.

Încercând din răsputeri să nu mă gândesc la cadavrele familiei, să mă concentrez doar asupra părului.

— Serios? Credeam că toate fetele au urechile găurite.

— N-a avut cine să-mi facă.

S-a uitat la mine cum mă pieptănam, zâmbind cu tristețe.

— Cum e părul? a întrebat.

— O să vedem când se usucă.

Ne-am așezat, după aceea, pe canapeaua jegoasă din camera de zi, fiecare la câte un capăt, ascultând ploaia care se pornise iarăși.

— Trey Teepano a avut un alibi, a zis în cele din urmă.

— Păi și Runner a avut. Se pare că-s ușor de obținut.

— Poate ar trebui să mergi înainte și să-ți retragi oficial mărturia?

— Nu retrag nimic până nu-s sigură, am zis. Și nu-s.

Ploaia s-a întețit, făcându-mă să-mi doresc un foc zdravăn.

— Știi că ferma a intrat în execuție silită în ziua crimelor, nu? a zis Lyle.

Am încuviințat din cap. Era una dintre cele patruzeci de mii de noi informații care-mi intraseră în creier mulțumită lui Lyle și fișelor sale.

— Nu ți se pare că-i ceva? Nu că-i prea ciudat, ca și cum am trece cu vederea ceva evident? O fată minte, o fermă se duce la fund, datoriile de la pariuri sunt colectate de un, aoleu, de un cămătar adorator al Diavolului. Toate în aceeași zi.

— Și absolut toată lumea din cazul ăsta minte, minte întruna sau a mințit.

— Acum ce facem? a întrebat.

— Ne uităm la televizor, am zis și-am dat drumul aparatului, apoi m-am trântit la loc și mi-am luat între degete o șuviță pe jumătate uscată, ca să-i verific culoarea.

Era de-un roșu-pur, șocant, dar, până la urmă asta îmi era culoarea adevărată a părului.

— Știi, Libby, sunt mândru de tine, pentru toate astea, a zis Lyle, protocolar.

— A, nu zice asta, pare așa de condescendent, mă înnebunește când faci așa.

— Nu eram condescendent, a zis cu o voce mai pițigăiată.

— Doar nebun.

— Nu eram. Cum ar veni, e foarte mișto că am ajuns să te cunosc.

— Da, mare senzație. Sunt plină de merite.

— *Ești*.

— Lyle, te rog, nu, OK?

Mi-am ridicat un genunchi până sub bărbie și-am stat amândoi așa, prefăcându-ne că ne uităm la o emisiune de gătit, cu o prezentatoare parcă prea vioaie.

— Libby?

Mi-am îndreptat privirea spre el, încet, de parcă m-ar fi durut ochii.

— Pot să-ți zic ceva?

— Ce?

— Ai auzit de focurile alea de vegetație din apropiere de San Bernardino din '99 care au distrus, gen, optzeci de case şi cam 36 000 de hectare?

Am ridicat din umeri. Părea că în California e mereu câte un incendiu.

— Eu am pus focul. Nu dinadins. Sau, cel puțin, nu am vrut să scape de sub control. Eram doar un puști, gen,

doișpe ani, și nu mă pasiona focul sau mai știu eu ce, dar m-am ales cu o brichetă, nici nu mai știu cum, dar îmi plăcea s-o aprind și umblam pe dealurile de pe lângă cartierul meu, plictisit, și cărarea era plină de ierburi uscate și din astea. Și mergeam așa și aprindeam bricheta, doar să văd dacă pot aprinde vârfurile buruienilor, aveau vârfurile astea, ca niște mustăți.

— Iarbă înspicată.

— Și, când m-am întors… luaseră toate foc. Erau vreo douăzeci de mini-focuri în spatele meu, ca niște făclii. Și era vreme cu vânt, așa că vârfurile au început să ardă și să aprindă și alte locuri, apoi altele. Și nu mai erau, gen, niște focuri mici, ici și colo. Era un ditai focul.

— Așa de rapid?

— Da, în secundele alea se făcuse *incendiu*. Încă țin minte senzația, că pentru un moment aș fi reușit, poate, să-l opresc, dar nu. Acuma ajunsese, gen, ceva mai mare decât mine. Și avea să se facă rău de tot. Știu că mă gândeam că-s în mijlocul unei chestii de care n-o să trec niciodată. Și n-am trecut. E greu să fii așa de tânăr și să-ți dai seama de așa ceva.

Ar fi trebuit, acum, să zic și eu ceva.

— N-ai făcut asta intenționat, Lyle. Ai fost un copil care-a avut un ghinion oribil, ciudat de-a binelea.

— Păi știu, dar de aia, ştii, mă identific cu tine. Acum nu mult timp am aflat de povestea ta și m-am gândit *s-ar putea să fie ca mine.* Ar putea să știe și ea senzația aia, când ceva îți scapă cu totul de sub control. Știi, cu declarația ta și ce s-a mai întâmplat după aceea…

— Știu.

— N-am mai spus nimănui povestea asta. De bunăvoie, adică. M-am gândit că tu…

— Știu. Mersi.

Dacă aș fi fost un om mai bun, i-aș fi luat mâna, i-aș fi strâns-o cu căldură, i-aș fi transmis că înțelegeam, că eram pe aceeași lungime de undă. Numai că nu eram, un mersi era suficient. Buck a sărit pe sofa, între noi, cerându-mi de mâncare.

— Ăă… și ce faci în weekend? a zis Lyle apucând marginea sofalei, același loc unde Krissi stătuse cu capul în palme, plângând.

— Nimic.

— Ăă… păi mama voia să vadă dacă ai vrea să vii la petrecerea asta de aniversare pe care-o face pentru mine, a spus. Doar o masă, gen, ca între prieteni.

Lumea dădea petreceri, așa făceau oamenii mari, dar felul în care o zisese Lyle mă făcea să mă gândesc la clovni, baloane și poate la călărit de ponei.

— O, dar poate vrei să te bucuri de ziua aia cu prietenii tăi, am zis căutând telecomanda din priviri.

— Așa-i. De aia te-am invitat.

— Aha. Bine atunci.

Încercam să nu zâmbesc, ar fi fost groaznic, și încercam să mă gândesc ce să zic, să-l întreb câți ani are — dacă avea doisprezece în 1999, asta însemna, Doamne-Dumnezeule, douăzeci și doi? —, dar un nou buletin de știri începuse vijelios. În această dimineață, Lisette Stephens fusese găsită moartă, pe fundul unei prăpăstii. Fusese ucisă cu luni în urmă.

Patty Day

3 ianuarie 1985, 12:01 a.m.

Kinnakee cel prăpădit. N-avea să simtă lipsa orașului ăstuia, mai ales iarna, când drumurile erau pline de gropi și simplul mers cu mașina îți zdruncina toate oasele. Când ajunse acasă, Patty le găsi pe fete dormind tun, Debby și Michelle întinse pe dușumea ca întotdeauna, Debby cu o jucărie de pluș pe post de pernă, Michelle cu pixul în gură și jurnalul sub braț, părând să stea comod în ciuda unui picior îndoit sub ea. Libby era în pat, făcută ghem, cu pumnișorii la bărbie, scrâșnind din dinți. Patty se gândi să le bage pe toate în pătuț, dar nu voia să riște să le trezească. Așa că le trimise un sărut doar și închise ușa, simțind că o izbește izul de urină, și își dădu seama că uitase să schimbe, până la urmă, cearșafurile.

Plasa cu hăinuțe arsese cu totul, mai rămăseseră doar niște petice pe fundul vetrei. Un pătrățel de bumbac alb cu o stea vineție stătea în cenușă, înfruntând-o. Patty mai

puse pe foc un buștean, ca să fie sigură, și aruncă peticul drept în flacără. Apoi o sună pe Diane și-o rugă să vină dis-de-dimineață, ca să-l caute iarăși pe Ben.

— Pot să vin acum, dacă ai nevoie de companie.

— Nu, mă bag în pat, zise Patty. Mersi pentru plic. Pentru bani.

— Deja am început să dau telefoane după avocați, până mâine ar trebui să avem o listă bună. Nu-ți face griji, Ben o să vină acasă. Probabil că a intrat în panică. Stă peste noapte la cineva. Apare el.

— Îl iubesc așa de mult, Diane…, începu Patty, dar se întrerupse. Hai, somn ușor.

— O să aduc niște fulgi de cereale când vin, azi am uitat să aduc.

Fulgi. Suna normal, așa de normal încât o lovi ca un pumn în burtă.

Patty o apucă spre dormitor. Voia să stea și să se gândească, să cugete, să mediteze. Nevoia era intensă, dar și-o înăbuși. Era ca și cum ai fi încercat să te lupți cu un guturai. Își turnă, în cele din urmă, două degete de bourbon și se îmbrăcă cu rândurile groase de haine pentru dormit. Vremea de gândit trecuse. De-acum putea să se și relaxeze un pic.

Se gândise că avea să plângă — ușurarea de toate astea —, dar nu plânse. Se urcă în pat, se uită la tavanul crăpat și-și spuse: „Nu trebuie să-mi mai fac griji că pică tavanul“. Nici la plasa ruptă de la geamul de lângă pat n-avea să se mai uite, gândindu-se, an după an, s-o repare odată. N-avea să-și mai facă griji diminețile, când se trezea și avea nevoie de cafea, că filtrul de cafea și-a dat, în fine, duhul. N-aveau s-o mai preocupe prețul alimentelor, costurile operative, dobânzile sau cardul de

credit pe care-l făcuse Runner pe numele ei, și cheltuind bani pe care n-avea cum să-i achite. N-avea să mai vadă vreodată familia Cates, cel puțin o perioadă îndelungată. N-avea să-și mai facă griji pentru Runner și felul în care se împăuna mergând ori în privința procesului, ori din cauza avocatului fițos, cu păr pieptănat pe spate și cu ceas de aur masiv, care i-ar fi spus lucruri liniștitoare și-ar fi judecat-o. Nu mai avea de ce să stea trează nopțile, întrebându-se oare ce-i spunea avocatul nevestei, lungiți în patul lor de puf, unde îi zicea povești despre „mama familiei Day" și odraslele ei jegoase. Nu mai trebuia să-și facă griji că Ben va ajunge la închisoare. Că nu fusese în stare să aibă grijă de el. De ei toți. Lucrurile aveau să se schimbe.

Pentru prima dată în ultimul deceniu, nu-și mai făcea griji, așa că nu plânse. Cândva, după ora unu, Libby intră izbind ușa și se băgă, adormită, în pat lângă ea, iar Patty se răsuci și-o pupă de noapte bună și zise te iubesc, se bucura că poate zice asta, cu voce tare, unuia dintre copii, iar Libby era așa de adormită că Patty se întrebă dacă o auzise măcar.

Libby Day

Acum

M-am trezit simțind că am visat despre mama. Tânjeam după hamburgerii ei dubioși, pe seama cărora ne distram întotdeauna, făcuți cu cartofi, bucăți de nap și, uneori, fructe vechi. Și asta era ciudat, de vreme ce nu mănânc carne. Dar voiam unul din burgerii ăia.

Mă gândeam chiar la gătitul hamburgerilor când a sunat Lyle, cu vocea lui pițigăiată. Doar unul și gata. Asta zicea necontenit: cu o singură persoană să mai vorbesc și, dacă nu ieșea nimic din asta, puteam s-o las baltă. Trey Teepano. Ar fi trebuit să-l caut pe Trey Teepano. Când am zis că mi-ar fi prea greu să dau de el, Lyle i-a recitat adresa. „A fost ușor, are o afacere proprie. Teepano Feed", a zis. Mi-a venit să-i spun și eu „bună treabă" — nu că ar fi fost ușor? —, dar n-am făcut-o. Lyle a zis că femeile Magdei mi-ar da 500 de dolari ca să vorbesc cu Trey. Aș fi făcut-o și pe gratis, dar am acceptat, oricum, banii.

Știam că aveam să o tot țin așa, că nu mă puteam, de fapt, opri până ce nu găseam un răspuns. Ben știa, eram sigură de asta acum, Ben știa ceva, dar nu zicea. Deci să continui. Mi-am amintit că urmărisem odată, la televizor, un expert în dragoste cu foarte mult bun-simț. Sfatul lui: „Nu te descuraja — orice relație pe care-o ai e un eșec, până o găsești pe cea potrivită". Așa mă simțeam în privința misiunii ăsteia nefericite: toți cei cu care vorbeam mă dezamăgeau, până ce aveam să găsesc o persoană care să mă poată ajuta să lămuresc ce se întâmplase în noaptea aceea.

Lyle venea și el la Teepano Feed, pe de o parte fiindcă voia să vadă cum era Trey Teepano și, pe de altă parte, cred, fiindcă tipul îl neliniștea. („Nu prea am încredere, gen, în satanişti"). Teepano Feed era ceva mai la est de Manhattan, Kansas, undeva pe niște pământuri cultivate înghesuite între niște suburbii noi. Ansamblurile imobiliare erau curățele și lipsite de personalitate. Arătau la fel de false ca și prăvăliile cu suveniruri din Vestul Sălbatic din Lidgerwood, un loc unde oamenii doar se prefăceau că trăiesc. În stânga mea, casele pătrățoase au lăsat, în cele din urmă, locul unei lagune de iarbă ca smaraldul. Un teren de golf. Nou-nouț și mititel. În ploaia rece de dimineață, câțiva bărbați rămâneau pe peluză, suciți și aplecați, cu crosele în mâini, arătând ca niște stegulețe galbene și roz pe fondul verde. Apoi, la fel de iute, casele false, iarba falsă și bărbații în tricouri pastelate au dispărut și m-am trezit că mă uit la un câmp cu vaci Jersey drăguțe, cafenii, care se uitau la mine întrebător. M-am holbat și eu înapoi — vacile sunt printre puținele animale care chiar par că te văd. M-am holbat așa de tare, că am ratat clădirea mare din cărămidă purtând niște panouri

cu Teepano Feed și Materiale Agricole, iar Lyle m-a bătut pe umăr, LibbyLibbyLibby. Am apăsat pe frână și-am alunecat vreo cincisprezece metri buni pe șoseaua udă și intensitatea senzației mi-a amintit de cum mă simțisem când îmi dăduse Runner drumul din brațe, după ce mă învârtise. Am dat înapoi vijelios și-am tras în parcarea cu pietriș pe jos.

O singură mașină mai era parcată în fața magazinului și locul întreg părea cam ponosit. Umpluturile de ciment dintre cărămizi erau pline de mucegai, iar un carusel pentru copii de lângă ușa mare — un sfert de dolar tura — rămăsese fără scaune. Când am pășit pe treptele largi de lemn din față, am văzut pâlpâind anunțurile luminoase din vitrine: „Avem lame!“ Ciudate cuvinte. Un semn de tinichea pe care scria Sevin 5% Praf se bălăngănea de unul dintre stâlpii clădirii.

— Ce-i aia găinușă egipteană? a zis Lyle când am ajuns pe cea mai de sus treaptă.

Când am deschis ușa s-a auzit clinchet de clopoțel și am pășit într-o încăpere mai rece decât afară — aerul condiționat vâjâia dat la maximum, la fel și un sistem de sunet care deversa un jazz cacofonic, un fel de coloană sonoră pentru apoplexie.

În spatele unei tejghele lungi se vedeau pușți, închise într-un dulap scânteietor, a cărui sticlă te atrăgea precum un luciu de apă. Șiruri după șiruri de saci cu îngrășăminte și peletă, târnăcoape, pământ și șei, întinzându-se până în spatele prăvăliei. Lipită de peretele cel mai depărtat se afla o cușcă de sârmă conținând niște iepurași cu privire fixă. Cele mai idioate animale de companie din lume, mi-am zis. Cine și-ar fi dorit un animal care stătea,

tremura și se răhățea peste tot? Se spunea că îi poți învăța la tava cu nisip, dar era o minciună.

— Să nu… știi tu, am început să-i zic lui Lyle, care-și întindea gâtul deja, adoptând stilul său inchizitorial dement, să… nu.

— Nu fac nimic.

Jazzul cel înnebunitor continua. Lyle a strigat un „bună". Nu vedeam niciun angajat, niciun client, dar era totuși destul de dimineață, într-o zi ploioasă de marți. Am simțit, cu muzica aceea și lumina arzătoare și necruțătoare a becurilor fluorescente, că mă ia amețeala. Apoi am deslușit ceva mișcându-se, prin spate, aplecându-se printre șirurile de rafturi, și am început să înaintez spre silueta aceea. Bărbatul avea pielea închisă, era musculos, cu părul des și negru prins la spate, în coadă. S-a îndreptat de umeri când ne-a văzut.

— O, fir-ar! a zis tresărind.

S-a uitat la noi, apoi la ușă, de parcă ar fi uitat că magazinul e deschis.

— Nu v-am auzit intrând.

— Probabil din cauza muzicii, a răcnit Lyle arătând cu degetul spre plafon.

— Prea tare? Probabil că așa-i. Stați un pic numai, a zis și a dispărut în direcția unui birou aflat în spate, apoi muzica s-a oprit brusc.

— E mai bine? Acuma, cu ce vă pot ajuta?

S-a sprijinit de un sac cu semințe și ne-a aruncat o privire care spunea că am face bine să meritățm faptul că oprise muzica.

— Îl caut pe Trey Teepano, am zis. El e proprietarul magazinului?

— Eu sunt. Da, e-al meu. Cu ce vă pot ajuta?

Avea o energie încordată, se tot ridica pe călcâie, își apuca buzele între dinți. Era foarte arătos, iar fața îi arăta când tânără, când mai în vârstă, în funcție de poziție.

— Ei bine…

Ei bine, nu știam. Numele lui îmi umbla prin minte ca un descântec, dar ce să fac mai departe: să-l întreb dacă se ocupase de pariuri, dac-o știa pe Diondra? Să-l acuz de crimă?

— Ăă… e în legătură cu fratele meu.

— Ben.

— Mda, am zis surprinsă.

Trey Teepano a zâmbit, un zâmbet rece, de crocodil.

— Da, mi-a luat un pic dar te-am recunoscut. Părul roșu, asta cred că e, și aceeași figură. Tu ești aia care-a supraviețuit, nu? Debby?

— Libby.

— Așa. Și tu cine ești?

— Un prieten, atât, a zis Lyle.

Îl simțeam cum se străduiește să nu vorbească, să nu facă cum făcuse la întâlnirea cu Krissi Cates.

Trey a început să îndrepte rafturile, să reașeze sticlele de Deer-Off, prefăcându-se, nu cu foarte mult succes, că-i ocupat, ca și cum ar fi citit o carte ținută de-a-ndoaselea.

— Îl știai și pe tata?

— Pe Runner? Toată lumea îl știa pe Runner.

— Runner ți-a pomenit numele, ultima dată când l-am văzut.

Și-a scuturat părul.

— Da, a murit?

— Nu, el… trăiește în Oklahoma. Pare să creadă că ai fost cumva… implicat în noaptea aia, că ai putea să aduci lumină asupra celor întâmplate. Cu omorurile.

— Mda. Bătrânul e nebun, întotdeauna a fost.

— Zicea că erai un fel de agent de pariuri sau ceva, pe-atunci.

— Dap.

— Și că erai satanist.

— Dap.

A zis toate astea cu tonul molcom al unui fost dependent, cu vibrația aceea de sfârșeală pașnică.

— Deci e adevărat? a zis Lyle și s-a uitat apoi la mine vinovat.

— Da, și Runner îmi datora bani. O mulțime. Încă-mi datorează, cred. Dar asta nu-nseamnă că aș ști ce s-a întâmplat în casa voastră în noaptea aia. Am mai trecut prin asta, acum zece ani.

— Mai degrabă vreo douăzeci și cinci.

Trey a ridicat din sprâncene.

— Oho, cred că așa-i, a zis părând încă neconvins, strâmbându-se în timp ce socotea anii.

— L-ai cunoscut pe Ben? am insistat.

— Un pic, nu prea bine.

— Numele tău apare peste tot.

— Am un nume ușor de reținut, a ridicat Trey din umeri. Uitați, pe atunci Kinnakee era rasist ca naiba. Nu-i plăceau pe indieni. Am fost învinuit de-o groază de rahaturi pe care nu le-am făcut. Era înainte de *Dansând cu lupii*, pricepi ce zic? Era doar IDV, tot timpul, acolo în EFIC.

— Ce?

— IDV, Indianu-i De Vină. Recunosc, eram un rahat cu ochi. Nu eram un tip de treabă. Dar după noaptea aia, după ce s-a întâmplat cu familia ta, m-am lăsat de chestii. Nu chiar imediat, dar cam la vreun an sau doi. M-am lăsat de droguri, m-am lăsat de crezut în Diavol. Mai greu a fost să mă opresc din crezut în Diavol.

— Chiar ai crezut în Diavol? a zis Lyle.

A dat din umeri:

— Sigur. În ceva tre' să crezi, nu? Fiecare cu chestia lui.

Eu nu, mi-am spus.

— E, cum ar fi, crezi că ai puterea lui Satan în tine, așa că ai puterea lui Satan în tine, a zis Trey. Dar asta era acum mult timp.

— Și cu Diondra Wertzner cum e? am zis.

A tăcut, a plecat de lângă noi, s-a dus la cușca iepurilor și-a început să mângâie unul, prin ochiurile de plasă, cu degetul arătător.

— Unde vrei s-ajungi cu asta, Deb… ăă… Libby?

— Încerc s-o găsesc pe Diondra Wertzner. Am auzit că era însărcinată cu copilul lui Ben când au fost crimele și că după aia a dispărut. Unii zic că a fost văzută, ultima oară, cu tine și cu Ben.

— A, căcat, Diondra. Știam eu că fata asta, mai devreme sau mai târziu, o să mă muște de cur, a zis și-a rânjit cu toată gura. Of, Diondra. N-am habar pe unde-i Diondra, mereu fugea, mereu făcea circ. Fugea de-acasă, părinții ei se dădeau de ceasul morții, se întorcea, stăteau cuminți o vreme, apoi părinții ei se făceau iar nesimțiți — o neglijau ca naiba —, iar ei îi trebuia drama, să înceapă vreo chestie, să fugă de-acasă, din astea. Telenovelă curată. Cred că, ultima dată când a fugit, s-o fi gândit că nu mai merita să se-ntoarcă. În cartea de telefon te-ai uitat?

— E dată dispărută, a zis Lyle și iar s-a uitat la mine, să vadă dacă mă deranjase întreruperea.

Nu mă deranjase.

— A, e-n regulă, a zis Trey. Aș zice că trăiește pe undeva și că și-a luat unu' din numele alea tâmpite ale ei.

— Nume tâmpite? am zis și mi-am lăsat palma pe brațul lui Lyle, ca să nu scape ceva pe gură.

— A, nu-i mare lucru, era genul de fată care voia mereu să fie altfel. Într-o zi vorbea cu accent englezesc, în alta cu accent din sud. Nu spunea nimănui cum o cheamă cu adevărat. Ca atunci când te duci la salonul de cosmetică și-ți dai alt nume, sau când comanzi pizza și-ți dai alt nume. Îi plăcea să ia în balon lumea, să se joace așa. „Sunt Desiree din Dallas, sunt Alexis din Londra." Mereu dădea… ăăă, își folosea numele porno.

— A făcut chestii porno? am zis.

— Nu, e ca-n jocul ăla. Cum îl chema pe animalul tău din copilărie?

M-am holbat la el.

— Numele animalului din copilărie, m-a îmboldit.

M-am folosit de câinele mort al lui Diane:

— Gracie.

— Și cum se chema strada pe care-ai crescut?

— Șoseaua Rurală nr. 2.

A râs.

— Ei, ăsta nu merge. Ar trebui să sune porcos, gen Bambi Evergreen sau din astea. Al Diondrei era… Polly cumva… Palm. Polly Palm, nu că-i mișto?

— Deci nu crezi că-i moartă?

A ridicat din umeri.

— Crezi că Ben chiar e vinovat? l-am întrebat.

— N-am nicio părere. Probabil.

Lyle se încordase brusc, bâțâia din cap, mă împungea cu degetul în spinare, încercând să mă mâne spre ușă.

— Deci mersi pentru timpul acordat, a bolborosit Lyle.

M-am încruntat la el, mi-a răspuns și el încruntându-se. Un neon de deasupra s-a aprins zumzăind și a început să pâlpâie, scăldându-ne într-o lumină bolnăvicioasă, iar iepurii au început să se agite în paiele din cușcă. Trey s-a uitat urât la neon și acesta s-a oprit, ca și cum ar fi știut că-i certat.

— Păi… pot să-ți dau numărul meu, în caz că îți vine ceva în minte? am zis.

Trey a zâmbit și a clătinat din cap.

— Nu, mersi.

Apoi a plecat de lângă noi. În vreme ce ne îndreptam spre ușă, muzica a început iarăși să bubuie. Am întors capul. Furtuna începea să huruie, o parte a cerului era neagră, cealaltă galbenă. L-am văzut pe Trey ieșind din birou, privindu-ne, cu mâinile în șolduri, iar iepurii din cușcă au început să se zbată brusc.

— Hei, Trey, ce-i aia EFIC?

— Egiptul Futut În Cur, Libby. Orașul nostru natal.

Lyle tropăia grăbit înaintea mea, sărea peste trepte. A ajuns la mașină din trei pași mari și-a început să dea din mână, să-l las înăuntru, *haidehaidehaide*. M-am trântit lângă el, deja iritată.

— Ce-i? am zis.

A bubuit un tunet. O pală de aer mi-a adus pe la nas mirosul de pietriș ud.

— Întâi pornește, hai să plecăm de-aici, rapid.

— Da, șefu'.

Am țâșnit din parcare, înapoi spre Kansas City, în vreme ce ploaia începea să răpăie cu înverșunare. Conduceam de vreo cinci minute când Lyle mi-a zis să trag pe dreapta, a întins capul spre mine și-a zis:

— O, Doamne-Dumnezeule!

Ben Day

3 ianuarie 1985, 12:02 a.m.

Opriră mașina la casa Diondrei și câinii începură să latre cu frenezie, ca de obicei, ca și cum n-ar fi văzut niciodată o mașină, ori vreo persoană, ori pe Diondra. Apoi tustrei o zbughiră prin poarta din dos, după care Diondra le zise lui Ben și lui Trey să stea în fața porții glisante și să-și dea jos hainele, ca să nu lase peste tot urme de sânge. *Scoteți-le de pe voi, faceți-le grămadă și-o să le ardem.*

Câinii se temeau de Trey. Lătrau, însă nu se apropiau de el — îl bătuse rău pe cel alb odată, și de atunci pășeau cu toții grijulii în jurul lui. Trey își scoase cămașa peste cap, cum fac tipii prin filme, la modul dur, apoi își desfăcu nasturii de la blugi, cu ochii pe Diondra, ca și cum erau pe cale să și-o pună. Ca și cum era vorba de vreun preludiu dement. Ben își trase și el cămașa în același fel, și-și coji pantalonii de pe el, pantalonii ăia de piele pe care-i făcuse deja lac de sudoare, și câinii dădură buzna, amușinându-l între picioare, lingându-i brațele ca și cum

ar fi vrut să-l devoreze. Îl împinse pe unul deoparte, cu palma pe bot, îl împinse tare, însă câinele reveni, bălos, agresiv.

— Vrea să-ți sugă pula, omule, râse Trey. Nu rata ocazia, așa-i?

— De la mine nu pupă așa ceva, n-are decât, se răsti Diondra răsucind capul, cum făcea când era agasată.

Ieşi din blugii desfăcuți, arătând niște dungi arămii pe unde ar fi trebuit să fie chiloții, dar nu erau, doar carne albă și păr negru, des, ieșind în relief ca blana unei pisici ude. Apoi își dădu jos și puloverul și rămase doar în sutien, cu sânii umflați și cu urme albe de vergeturi în partea de sus.

— Ce? făcu înspre Ben.

— Nimic, ar trebui să intri în casă.

— Mersi, geniule.

Dădu cu piciorul în haine, îngrămădindu-le, și-i spuse lui Trey — reușind, cumva, să transmită că doar lui Trey îi vorbea — că se duce după niște gaz pentru brichetă.

Trey își împinse spre centru blugii, cu piciorul, și rămase în niște boxeri albaștri, apoi îi zise lui Ben că nu reușise să se arate vrednic.

— Mie nu mi se pare, mormăi Ben, dar când Trey făcu *ce?* se mulțumi să clatine din cap.

Un câine era acum peste el cu totul, cu labele pe coapsele lui Ben, încercând să-l lingă pe lângă stomac, unde se adunase niște sânge.

— Dă-te de-aici, se răsti Ben, iar când câinele nu făcu decât să sară iarăși pe el îl lovi cu dosul palmei.

Câinele mârâi, la fel și al doilea câine, iar al treilea lătră, dezgolindu-și colții. Ben, gol pușcă, se retrase

împleticit spre intrarea casei, țipând „plecați", însă câinii nu dădură înapoi decât când apăru Diondra.

— Câinii respectă puterea, zise Trey, țuguind ușor buzele la vederea goliciunii lui Ben. Fain tufiș roșcovan mai ai.

Trey luă cutia cu combustibil pentru brichetă de la Diondra, care rămăsese tot goală de la stomac în jos, cu buricul ieșit în afară ca un vârf de deget. Trey vărsă gazul pe haine, ținând cutia lângă pulă, ca și cum s-ar fi pișat în ea. Aprinse bricheta dintr-o latură, și PFUUU! hainele luară foc, făcându-l pe Trey să se retragă doi pași, împiedicându-se, cât pe ce să cadă. Era prima dată când Ben îl vedea într-o postură ridicolă. Diondra se întoarse cu spatele, nevrând să-l stânjenească pe Trey uitându-se. Și lucrul ăsta îl întristă cel mai mult din toată seara pe Ben: femeia pe care-o voia de soție, femeia care avea să-i nască un copil îi oferise bunăvoința aceea altui bărbat, dar niciodată, niciodată lui Ben.

Trebuia să o facă să-l respecte.

Era blocat acolo, la Diondra, și-i urmărea cum mai fumează ceva. Nu se putea duce acasă fără bicicletă — prea era frig, frig de-ți înghețau oasele, se pornise o ninsoare deasă, în caz că se pornea viscolul, vacile acelea, care mai rămăseseră, aveau să înghețe bocnă până dimineață dacă lenețul ăla de fermier nu făcea ceva. Foarte bine. Așa-i trebuia, să-i fie de învățătură. Ben simți cum furia urcă iarăși, puternică, în el.

Să le fie de învățătură tuturor. Tuturor cretinilor care nu păreau să aibă vreodată vreo problemă, care păreau să treacă precum gâsca prin apă — la dracu', până și Runner, bețiv de căcat cum era, părea să tragă mai puține ponoase

decât Ben. Erau o groază de oameni care aveau nevoie de-o lecție, care trebuia să priceapă odată, cum pricepea Ben, că nimic nu venea ușor, că cele mai multe lucruri aveau să se ducă pe copcă.

Diondra arsese, din greșeală, și blugii lui împreună cu pantalonii de piele. Așa că purta o pereche de nădragi mov de-ai Diondrei, o cămașă largă și șosete groase, albe, despre care-i spusese deja, de două ori, că le voia înapoi. Erau în partea aceea rămasă fără rost a nopții, după ce marele eveniment se terminase, iar Ben încă se întreba ce însemnase totul, dacă se rugase pe bune la Diavol, dacă acum chiar avea să simtă puterea în el. Sau dacă nu cumva era vreo șmecherie sau vreo chestie din alea, pe care te convingeai singur s-o crezi — ca plăcile de spiritism sau clovnul ucigaș din dubița albă. Erau cu toții de acord, tacit, să creadă că făcuseră cu adevărat un sacrificiu pentru Satan sau era doar o scuză ca să-și rupă capul cu droguri și s-o ia razna?

Ar fi trebuit să se oprească din luat droguri mai demult. Fusese o chestie ieftină, își dădea seama după cât îl duruse, până și iarba intra greu, luptându-se, ca și cum ar fi fost pusă pe făcut pagubă. Chestiile ieftine îi făceau răi pe oameni.

Trey se cufundă în somn, încetișor, uitându-se la TV, ochii îi clipiră mai întâi, apoi capul începu să-i cadă pe piept, jos și iarăși sus. După care se lăsă pe-o parte și rămase lat.

Diondra spuse că trebuia să facă pipi, iar Ben rămase în camera de zi, dorindu-și să fie acasă. Își imagina cearșafurile lui de lână, se imagina pe el însuși în pat, vorbind la telefon cu Diondra. Niciodată nu-l suna acasă, și nici el n-avea voie s-o sune, fiindcă părinții ei erau așa de

nebuni. Așa că Diondra își lua țigări cu ea și se oploșea în cabina telefonică de lângă benzinărie sau de la mall. Era singurul lucru pe care-l făcea pentru el, ca să se simtă bine, și chiar îi plăcea că face efortul ăla pentru el. Poate că-i plăcea mai mult ideea de a vorbi cu Diondra decât să vorbească cu ea propriu-zis, fiindcă în ultima vreme se purta foarte urât cu el când erau împreună. Se gândi iarăși la taurul însângerat, dorindu-și să aibă iarăși pușca în mână, asta voia, apoi o auzi pe Diondra zbierându-i numele din dormitor.

Dădu colțul și o văzu lângă robotul ei telefonic de-un roșu sclipicios, cu capul înclinat într-o parte și, zicându-i doar „Ești terminat", apăsă pe buton.

— Bună, Dio, Megan sunt. Sunt total îngrozită de Ben Day, ai auzit de chestie, că a *molestat* fetițele alea? Am și eu o soră într-a șasea. N-are nimic, slavă Domnului, dar ce *pervers*, măicuță. Cred că l-a arestat poliția. În fine, sună-mă.

Apoi un clic, un vâjâit și o altă voce de fată, profundă, nazală:

— Hei, Diondra, aici Jenny. Ți-am *spus* că Ben Day era un tip din ăia cu Diavolul, ai auzit panarama? Cred că *fuge* de poliție acuma. Mâine o să fie o adunare mare la școală pe tema asta. Nu știu, voiam să văd dacă vrei să vii.

Diondra stătea lângă aparat ca și cum ar fi vrut să-l strivească, ca și cum ar fi fost un animal căruia i-ar fi putut face ceva. Se întoarse spre Ben și țipă „Ce pizda mă-sii?" aprinzându-se la față și împroșcând cu salivă, iar Ben, îndată, zise ce nu trebuia:

— Mai bine mă duc acasă.

— Mai bine te duci acasă? Ce-i asta, Ben, ce se-ntâmplă?

— Nu știu, de aia ar trebui să mă duc acasă.

— Nu, nu și nu, băiatul lu' mămica. Băiatul mămichii, *blegomanule*. Ce, o să te duci *acasă* s-aștepți poliția și pe mine să mă lași aici, iar tu să intri la pârnaie? Și eu să aștept să se-ntoarcă nenorocitul de *taică-meu*? Cu nenorocitul tău de *copil*, de care nu mai pot să scap?

— Ce-ai vrea să fac, Diondra?

Acasă. Doar la asta se putea gândi.

— Plecăm diseară din oraș. Mi-au mai rămas vreo 200 de dolari. De la tine cam cât ai putea să scoți?

Cum Ben nu răspunse imediat, fiindcă era cu mintea la Krissi Cates, se gândea dacă sărutul ăla era o chestie pentru care să fie arestat, cât din toate astea era adevărat și dacă polițaii chiar umblau după el, Diondra păși spre el și-i arse o palmă, tare.

— Cât ai la tine acasă?

— Nu știu. Am niște bani pe care i-am pus deoparte, iar mama are, de obicei, vreo sută–două ascunși pe undeva. Dar nu știu unde.

Diondra se lăsă într-o parte, închise un ochi și-și privi ceasul deșteptător.

— Stă până târziu maică-ta, e trează la ora asta?

— Dacă poliția-i acolo, da.

Dacă nu era poliția, ar fi dormit, chiar și speriată de moarte. Era marea glumă în familie, că mama nu sărbătorise niciodată Anul Nou, fiindcă mereu adormea înainte de miezul nopții.

— Mergem acolo și, dacă nu vedem vreo mașină de poliție, intrăm. Poți să iei banii, să-ți pui niște haine, iar după aia să ne cărăm dracului de-acolo.

— Și după aia, ce?

Diondra se apropie de el din cealaltă parte a încăperii și-l mângâie pe obrazul ce-l înțepa încă. Machiajul de la

ochi îi cursese până pe la jumătatea obrazului, însă el tot simți un val de ce… iubire? Putere? Ceva. Un val, un sentiment, ceva bun.

— Ben, puiule, sunt mama copilului tău, da?

El înclină aproape imperceptibil din cap.

— OK, atunci scoate-mă din oraș. Scoate-ne pe amândoi. Fără tine nu pot să fac asta. Trebuie să plecăm. Să pornim spre vest. Putem să punem cortul undeva, să dormim în mașină, orice. Altfel intri în pușcărie, iar pe mine mă omoară tăticu'. O să mă lase să nasc copilul și-apoi o să mă omoare. Și n-ai vrea să ai un copil orfan, nu? Nu dacă poți s-o previi. Așa că să mergem.

— N-am făcut ce zic ei, cu fetele alea, n-am făcut, șopti în cele din urmă Ben, iar Diondra se lăsă pe umărul lui și cârlionții ei îi intrară în gură.

— Cui îi pasă dacă ai făcut sau nu? zise, lipită de pieptul lui.

Libby Day

Acum

Lyle sălta pe bancheta lui.

— Libby, ai observat? Să-mi trag una, ai observat?

— Ce?

— Numele porno al Diondrei, pe care-l folosea tot timpul, ai observat?

— Polly Palm, ce-i cu el?

Lyle zâmbea cu toată gura, iar dinții lungi licăreau, mai strălucitori decât restul feței, în mașina întunecoasă.

— Libby, ce nume avea fratele tău tatuat pe brat? Mai ții minte numele la care ne-am gândit noi? Molly, Sally și unul de care-am zis că sună a nume de câine?

— O, Doamne.

— Polly, corect?

— O, Doamne, am zis iarăși.

— Nu-i vreo coincidență, este?

Sigur că nu era. Oricine păstrează vreun secret arde să-l spună. Ăsta era felul lui Ben de a-l spune. Omagiul

său către iubita secretă. Dar n-ar fi putut să folosească numele ei real în tatuaj, Domnișoara Diondra cea Dispărută. Așa că folosise numele pe care și-l lua ea când se juca. Mi l-am închipuit trecându-și degetele peste liniile umflate, cu pielea încă usturând, mândru. Polly. Poate un gest romantic. Poate unul menit s-o comemoreze.

— Mă întreb cât de vechi e tatuajul ăla, a zis Lyle.

— Nu părea chiar așa de vechi. Părea încă, nu știu, proaspăt, nu se șterse deloc.

Lyle și-a scos laptopul, punându-l în echilibru pe genunchii strânși.

— Haide, haide, găsește rețeaua.

— Ce faci?

— Nu cred că Diondra e moartă. Cred că-i în exil. Și, dacă te-ai duce în exil și-ar trebui să-ți alegi un nume, n-ai fi tentată să folosești unul pe care l-ai mai folosit, unul pe care doar câțiva prieteni l-ar ști, o glumă ca pentru tine și-un pic de… acasă? Ceva ce și-ar putea tatua iubitul tău, gen, și-ar însemna ceva pentru el, ceva permanent la care să se uite. Hai *odată*, s-a stropșit la laptop.

Am mai mers vreo douăzeci de minute pe autostradă până să prindă Lyle semnal, apoi a început să butoneze în ritm cu ploaia, în vreme ce eu încercam să arunc câte-o privire pe ecran fără să murim amândoi. Şi-a ridicat brusc privirea, cu un zâmbet extaziat, dement.

— Libby, a zis, cred că mai bine tragi iar pe dreapta.

Am întors mașina brusc, pe marginea drumului, aproape de Kansas City, și-o camionetă cu remorcă m-a atenționat claxonând, făcându-mi mașina să se zguduie când a trecut pe lângă mine în viteză.

Numele îi apăruse pe ecran: Polly Palm din Kearney, Missouri. Adresă și număr de telefon, chiar acolo, și era

singura Polly Palm din toată țara, asta dacă nu țineai cont de un salon de manichiură din Shreveport.

— Trebuie neapărat să-mi pun şi eu net, am zis.

— Crezi că ea e? a făcut Lyle, holbându-se la nume ca și cum ar fi putut să dispară. Ea trebuie să fie, așa-i?

— Să vedem, am zis și am scos telefonul.

A răspuns la al patrulea țăr, tocmai când trăgeam o gură bună de aer ca să-i las un mesaj.

— Vorbesc cu Polly Palm?

— Da.

Vocea era încântătoare, numai lapte și țigări.

— Vorbesc cu Diondra Wertzner?

Tăcere. Telefon pus în furcă.

— Îmi găsești drumul spre casa aia, Lyle?

Lyle voia să vină, chiar voia, chiar credea, pe bune, că ar fi trebuit să vină cu mine, dar nu credeam c-aş avea sorți de izbândă cu el și nu-l doream acolo, așa că l-am lăsat la Sarah's Pub, el încercând să nu arate prea morocănos, eu promițând să-l sun în clipa în care plecam de la Diondra.

— Serios vorbesc, nu uita, a strigat după mine. Serios!

I-am dat un claxon și am pornit. Când am virat după colț, încă striga ceva în urma mea.

Îmi înțepeniseră degetele de cât strânsesem volanul; Kearney era la vreo patruzeci și cinci de minute bune, la nord-est de Kansas City, iar adresa Diondrei, potrivit indicațiilor extrem de precise ale lui Lyle, era la încă cincisprezece minute de orașul propriu-zis. Am știut că mă apropii când am început să dau peste indicatoarele cu Ferma lui Jesse James și Mormântul lui Jesse James. M-am întrebat de ce alesese Diondra să locuiască în orașul de

baștină al unui nelegiuit. Părea ceva ce-aș fi făcut eu. Am trecut de ieșirea spre ferma James — fusesem acolo în școala generală, era un loc micuț și rece unde, într-un atac neașteptat, fratele vitreg al lui Jesse fusese ucis — și țin minte că gândisem: „E fix ca acasă la noi". Am mers mai departe pe o șosea îngustă, șerpuitoare, în sus și-n jos pe coline, apoi iarăși printr-o zonă rurală, unde case de lemn erau construite pe loturi mari, plane, cu câini în fiecare curte, ținuți în lanț. N-am văzut nici țipenie de om, zona părea pustie. Doar câini, câțiva cai și, mai încolo, o lizieră deasă, căreia i se dăduse voie să rămână între case și autostradă.

Casa Diondrei a apărut după alte zece minute. Era urâtă, avea un aer tupeist, se apleca într-o parte ca o femeie înfuriată, cu mâna în șold. Avea nevoie de aerul ăsta, fiindcă altceva nu prea mai era de capul ei. Fusese construită la o oarecare distanță de stradă și arăta ca o baracă pentru lucrători sezonieri a unei ferme mari, dar nu mai era o altă casă acolo, ci doar niște petice noroioase de ambele părți, teren accidentat, cu hârtoape, de parcă pământul ar fi avut acnee. Și, în zare, tristele rămășițe ale pădurii.

Am luat-o pe drumeagul lung și neasfaltat care ducea spre casă, îngrijorându-mă deja că avea să-mi rămână blocată mașina, și ce mă făceam dacă-mi rămânea blocată mașina?

De după norii de furtună, soarele de amiază târzie a ieșit exact la timp ca să mă orbească; am trântit portiera și-am pornit spre casă, simțindu-mi măruntaiele reci. Cum mă apropiam de treptele din față, o femelă mare de oposum a țâșnit de sub verandă, stropșindu-se la mine. Apariția m-a neliniștit, cu fața aia lunguiață și albă și

ochi negri, arătând a ceva ce-ar fi trebuit să fie deja mort. Plus că femelele de oposum sunt niște cățele nasoale. A zbughit-o în tufe, iar eu am bătut cu piciorul în trepte ca să mă asigur că nu mai erau și alții, apoi am urcat. Piciorul drept, cel paradit, mi-a fâșâit în gheată. Lângă ușă atârna un prinzător-de-vise, colți sculptați de animal și pene mișcând în bătaia vântului.

Așa cum ploaia, în oraș, poartă mirosul de beton, aici aducea iz de pământ și de bălegar. Mirosea ca acasă și asta nu era de bine.

O tăcere prelungă a urmat bătăilor mele în ușă, apoi am auzit pași apropiindu-se molcom. Diondra a deschis ușa, în mod evident teafără şi nevătămată. Nici nu părea foarte diferită de pozele pe care le văzusem. Nu mai avea cârlionți spiralați, dar tot își purta părul în bucle negre, tot își încondeia ochii cu negru, și asta-i făcea ochii să arate azurii, ca niște acadele. Îşi dăduse cu două rânduri de rimel, lungit pe la colțurile ochilor, răsfirat în punctulețe negre pe pernițele cărnoase de sub ochi. Buzele îi erau cărnoase, ca niște labii. Fața ei, întregul ei trup, toate erau o serie de curbe blânde: obraji roz, cu ceva fălcuțe, sâni care-i ieșeau un pic peste marginea sutienului, un colăcel de piele mărginindu-i blugii pe talie.

— O, a zis deschizând ușa și lăsând un val de căldură să iasă. Libby?

— Da.

Mi-a cuprins fața în palme.

— La naiba, Libby. Mereu m-am gândit că într-o zi o să dai de mine. Deșteaptă fată!

M-a îmbrățișat, apoi m-a ținut un pic de brațe.

— Bună. Intră.

Am intrat într-o bucătărie cu cămară, care-mi amintea prea mult de casa mea pierdută. Am străbătut un hol scurt. În dreapta se căsca ușa de la pivniță, de unde se ridicau răbufniri de aer rece. Neglijență. Am intrat într-o cameră de zi cu tavan scund, cu o scrumieră pe jos, scoțând rotocoale de fum, cu pereții îngălbeniți și toată mobila arătând ponosită. Un televizor mare era lipit, ca un divan, de perete.

— Te-ar deranja dacă ți-ai scoate încălțămintea, te rog, drăguță? a zis arătând spre covorul din camera de zi, murdar și cleios.

Întreaga casă era cu susu-n jos, părăginită, plină de pete. Un rahat de câine miniatural stătea făcut grămadă lângă trepte, iar Diondra îl ocoli cu iscusință.

M-a condus spre canapea, lăsând în urmă cel puțin trei mirosuri diferite: de fixativ, cu iz de struguri, de loțiune floral și poate... spray împotriva insectelor? Purta o bluză decoltată și blugi strâmți, cu accesorii ieftine de adolescentă. Era una dintre femeile acelea între două vârste care aveau impresia că-i pot păcăli pe ceilalți.

Am urmat-o, simțind lipsa celor câțiva centimetri în plus pe care mi-i ofereau ghetele, simțindu-mă ca un copil. Diondra și-a întors profilul spre mine, cercetându-mă cu coada ochiului, și am văzut un canin ascuțit ieșindu-i de sub buza de sus.

Și-a înclinat capul într-o parte și a zis:

— Haide, ia loc. Mamă, e clar că ești o Day, ha? Părul roșu ca focul, mereu mi-a plăcut asta.

De îndată ce ne-am așezat, trei pudeli cu picioare scurte au apărut în fugă, cu zgărzi scoțând clinchete de zurgălăi, și i s-au cățărat în poală. M-am încordat.

— Rahat, *chiar* că ești o Day, a zis ea cu voce hârâită. Și Ben era mereu tensionat când vedea câinii. Sigur, aveam unii mai mari decât copilașii ăștia.

A lăsat câinii să-i lingă degetele, limbuțe roz zvâcnind înăuntru și afară.

— Deci, *Libby*, a început, ca și cum numele meu, existența mea, ar fi fost un soi de glumă doar de ea pricepută, Ben ți-a spus unde să mă găsești? Spune-mi adevărul.

— Te-am găsit după ceva ce-a zis Trey Teepano.

— Trey? Isuse, da' cum ai ajuns la Trey Teepano?

— Are un magazin pentru fermieri, e în Pagini Aurii.

— Magazin. Asta nu mi-aș fi închipuit. Apropo, cum arăta?

Am dat entuziastă din cap — arăta bine —, apoi mi-am luat seama și m-am oprit.

După care am zis:

— Ai fost cu Ben în noaptea aia.

— Îhâm. Am fost, a zis și mi-a cercetat figura, prudentă însă interesată.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat.

— De ce?

— *De ce?*

— Scuze, donșoară Libby, da-i totul așa, dintr-odată. Ți-a spus Ben ceva? De ce, adică, să vii acuma să mă cauți? De ce acuma?

— Trebuie să știu exact ce s-a întâmplat.

— Of, Libby, of, a zis și mi-a aruncat o privire plină de milă. Ben n-are probleme să stea acolo pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia. El vrea să îndure. Lasă-l.

— El mi-a omorât familia?

— De asta ai venit?

— Mi-a omorât Ben familia?

S-a mulțumit să-mi zâmbească, cu buzele acelea fără contur înțepenite.

— Îmi trebuie liniște sufletească, Diondra, te rog. Doar spune-mi.

— Libby, aşadar e vorba de liniște sufletească? Crezi că, dacă afli răspunsul, o să-ți găsești pacea? Ca și cum, dacă știi, asta o să te repare cumva? Crezi că mai poate exista liniște pentru tine, după câte s-au întâmplat? Ce zici de asta? În loc să te întrebi ce s-a întâmplat, acceptă ce s-a întâmplat. Dă-mi seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, Rugăciunea Seninătății. Pe mine m-a ajutat mult.

— Zi-mi numai, Diondra, zi-mi! Și după aia o să încerc să accept.

Soarele apunea, mă lovea acum prin geamul din spate, mă făcea să clipesc de la atâta strălucire. S-a aplecat spre mine, mi-a luat mâinile.

— Libby, îmi pare rău, pur și simplu nu știu. Am fost cu Ben în noaptea aia. Aveam de gând să plecăm din oraș. Eram însărcinată cu copilul lui. Plănuiam să fugim. El trebuia să se ducă acasă, să ia niște bani. Și a trecut o oră, au trecut două, trei. M-am gândit că s-a pierdut cu firea. Până la urmă am plâns până am adormit. După aceea, dimineața, am aflat ce s-a întâmplat. Întâi am crezut că a fost și el omorât. Apoi am auzit că nu, că-i reținut și că poliția crede că-i băgat într-un cuib, un clan satanic gen Charles Manson. Și așteptam o bătaie și la ușa *mea*. Dar nimic. Au trecut câteva zile, am auzit că Ben n-are niciun alibi, că nu a zis absolut nimic de mine. Mă proteja.

— Atâția ani.

— Atâția ani, da. Polițaii n-au fost mulțumiți doar cu Ben. Voiau mai mult, ar fi dat mai bine. Dar Ben n-a scos o vorbă. Ei drăcie, e eroul meu.

— Deci nimeni nu știe ce s-a întâmplat în noaptea aceea. N-o să aflu niciodată, în veci.

Am simțit o ușurare stranie zicând asta cu voce tare. Acum, poate, izbuteam s-o las baltă. Dacă oricum nu puteam să știu niciodată, puteam s-o las baltă.

— Chiar cred că-ți poți găsi liniștea dacă accepți asta. Adică, Libby, nu cred că Ben a făcut-o. Cred că-l protejează pe tatăl vostru, asta cred. Dar cine știe? Nu-mi place s-o spun, dar orice s-ar fi întâmplat în noaptea aia, Ben trebuia să ajungă în închisoare. Chiar și el zice. Avea în el o chestie care nu se potrivea cu lumea de-afară, ceva violent. În închisoare se descurcă mult mai bine. E foarte popular. Corespondează cu femeile alea, femeile-s înnebunite după el. Primește vreo zece cereri în căsătorie pe an. Din când în când mai are impresia c-ar vrea să iasă. Dar nu vrea de fapt.

— De unde știi?

— Ținem legătura, a ridicat vocea Diondra, apoi a zâmbit dulce.

Lumina galben-arămie a soarelui îi scălda bărbia, în vreme ce ochii, dintr-odată, i se cufundaseră în întuneric.

— Unde-i copilul, Diondra? Copilul cu care erai însărcinată?

— Aici sunt, a rostit Fata Day.

Ben Day

3 ianuarie 1985, 1:11 a.m.

Ben deschise ușa ce dădea spre camera de zi întunecată, zicându-și „sunt acasă“. Ca un erou-navigator ce se întorcea după luni petrecute pe mare. Aproape că-i închise ușa-n nas Diondrei — nu mă prinzi! —, dar o lăsă totuși înăuntru, fiindcă… Fiindcă se temea de ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-o făcea. Bine, măcar, că nu-l luaseră și pe Trey. Nu voia ca Trey să-i umble prin casă și să facă mişto de lucruri despre care Ben știa, oricum, că-s jenante.

Toată lumea dormea acum, întreaga casă executa un exercițiu comun de respirație: inspiră–expiră. Voia s-o trezească pe maică-sa, își dorea să dea nas în nas cu ea, cu ochii cârpiți de somn, înfășurată bine în straturile ei de haine, și ea să-l întrebe pe unde umblase, *ce-l mâncase să facă asta?*

Diavolul. M-a mâncat Diavolul, mamă.

Nu voia să se ducă nicăieri cu Diondra, însă era în spatele lui, cu furia emanându-i din corp precum

căldura — *mai repede, mai repede* —, așa că începu să caute tiptil prin dulapuri, după ascunzișurile pentru bani ale maică-sii. Găsi, în primul dulap, o cutie veche cu fulgi de grâu, o deschise și înghiți cât de mult putu din cerealele uscate, cu fulgii lipindu-i-se de buze și de gâtlej, făcându-l să tușească ușor, o tuse de bebeluș. Apoi băgă mâna în cutie și apucă fulgii cu pumnul, îndesându-i în gură, apoi deschise frigiderul și descoperi un recipient de plastic cu capac conținând mazăre și cubulețe de morcovi, cu un strat de unt pe deasupra, și băgă lingura acolo, duse la gură marginea cutiei și se apucă să-și vâre spornic în gură, cu boabe de mazăre căzându-i pe piept și-apoi pe jos.

— Haide! sâsâi Diondra.

Încă avea pe el nădragii ei mov; ea purta blugi drăguți, un pulover roșu și ghetele negre ca de bărbat care-i plăceau atâta, numai că avea picioarele așa de mari încât ghetele chiar erau bărbătești. Nu-i plăcea s-o recunoască. Acum bătea cu o gheată în dușumea. Hai odată, hai odată.

— Să mergem la mine-n cameră, zise el. Am sigur niște bani pe-acolo. Și un cadou pentru tine.

Auzind asta, Diondra se învioră — chiar și acum, când îi umblau ochii aiurea, zănatici de la droguri și băutură, o bucura gândul unui cadou.

Lacătul era smuls și Ben se enervă, apoi începu să se îngrijoreze. Maică-sa sau poliția? Nu că ar fi avut ce să găsească, dar chiar și așa… Deschise ușa, aprinse lumina, Diondra închise ușa după el și se așeză pe pat. Și vorbea, vorbea și tot vorbea, dar el n-o asculta, apoi o bușì plânsul, așa că se opri din făcut bagajul și se întinse lângă ea. Îi netezi părul, îi mângâie burta și încercă s-o liniștească, încercă să-i șoptească vorbe alinătoare despre ce frumoasă

avea să fie viața lor și alte minciuni de felul ăsta. Și trecu o jumătate de oră bună până ce se liniști. De parcă nu tot ea fusese aia care-i tot zicea să se grăbească. Tipic.

Se ridică iar, se uită la ceas, dorindu-și să iasă odată de aici, dacă tot aveau de gând cu adevărat s-o șteargă. Ușa se crăpase, dar nu se opri ca s-o închidă, o voia deschisă, pericolul îl făcea mai iute. Aruncă niște blugi și niște pulovere într-o geantă sport, împreună cu caietul pe care-l umpluse cu nume care-i plăceau, pentru copil — încă era de părere că Krissi Day era cel mai bun, că era un nume ca lumea, Krissi Day. Krissi Patricia Day sau, după Diane, Krissi Diane Day. Ăsta îi plăcea fiindcă prietenii ei puteau să-i zică D-Day, ar fi fost mișto. Dar trebuia să se certe cu Diondra pe tema asta, fiindcă ei i se părea că numele alese de el erau prea comune. Voia nume gen Ambrosia, Calliope sau Nightingale.

Cu geanta pe umăr, băgă mâna în fundul sertarului de la birou și scoase de-acolo teancul de bani dosit. Pusese deoparte câte-o bancnotă de cinci și zece, când și când, și se convinsese că avea vreo trei–patru sute de dolari, dar văzu, acum, că nu erau nici măcar o sută. Și-i îndesă în buzunar, se lăsă în patru labe ca să ajungă sub pat și, unde fusese plasa cu hăinuțe, era gol acum. Hăinuțele fiicei lui.

— Unde-i cadoul meu? zise Diondra gutural, fiindcă stătea tolănită pe spate, cu burta țuguindu-se drept în sus, sfidătoare, ca un deget ce face un semn obscen.

Ben înălță capul, o privi, se uită la buzele mânjite și la ochii pătați cu negru și-și spuse că arăta ca un monstru.

— Nu-l găsesc, zise.

— Cum adică nu-l găsești?

— Nu dau de el, cineva a umblat pe-aici.

Rămaseră așa, în licărul singurului bec, neștiind ce să mai facă.

— Crezi că a fost una din surorile tale?

— Poate. Michelle își bagă mereu nasul pe-aici. Și nici n-am atâția bani câți am crezut că aveam.

Diondra se ridică, apucându-se de burtă, gest pe care nu-l făcea niciodată afectuos, protector. O înhăța de parcă ar fi fost o povară pe care el era prea prost ca să se ofere s-o care. O ținea acum îndreptată spre el, zicând:

— Ești tatăl nenorocitului ăstuia de copil, așa că ai face bine să te gândești rapid la ceva, tu m-ai lăsat gravidă, tu să repari. Sunt aproape în șapte luni, aș putea să nasc oricând, și tu…

O umbră neașteptată în ușă, un fâșâit scurt de cămașă de noapte, apoi un picior săltat, încercând să-și mențină echilibrul. O izbitură accidentală și ușa se deschise larg. Michelle se furișase pe hol, încercând să tragă cu urechea, dar se aplecase prea tare în ușă. Fața ei brăzdată de somn se arătă vederii, cu ochelarii ăia mari reflectând pătrățele gemene de lumină. Avea în mâini un jurnal nou, iar din gură i se prelingea o dâră de pastă de pix.

Michelle își plimbă privirea de la Ben la Diondra, apoi și-o ațintи asupra burții Diondrei și zise:

— Ben a lăsat o fată gravidă. Știam eu.

Ben nu-i putea vedea ochii, ci doar luminițele de pe lentile și zâmbetul din josul lor.

— Mamei i-ai spus? întrebă Michelle surescitată, ridicând vocea. Să-i spun eu mamei?

Ben era pe cale să întindă mâna după ea, s-o vâre la loc în pat cu o amenințare pe cinste, însă Diondra se repezi. Michelle încercă să ajungă la ușă, însă Diondra o apucă de păr, de părul acela lung, șaten, și o trânti la

pământ. Michelle căzu rău, pe noadă, iar Diondra șopti *niciun cuvânt pizdă mică niciun cuvânt în morții mă-tii,* și Michelle se smuci, se împinse în perete cu picioarele încălțate în papuci, lăsând-o pe Diondra cu un smoc de păr în mână, pe care-l azvârli pe jos și-o porni după Michelle, iar dacă Michelle ar fi fugit spre dormitorul mamei ar fi fost bine totul, însă ea se duse glonț spre dormitorul ei, spre camera fetelor, cu Diondra după ea, cu Ben în spatele lor, șoptind *Diondra, stai, Diondra, las-o în pace*. Numai că Diondra n-avea de gând s-o lase, se îndreptă spre patul lui Michelle, unde Michelle se lipise de perete, scâncind, și-o trase de-un picior, o întinse pe pat și se lăsă peste ea, *vrei să spui la toată lumea că-s gravidă, ăsta-i planul tău, o șmecherie de-a ta ca să vinzi un secret pe cincizeci de cenți, să-i spui lui mămica, ia ghici ce știu eu, nu cred, rahat mic, oare de ce toată familia asta-i așa de tâmpită*, și-și înfipse mâna în gâtul lui Michelle, și picioarele lui Michelle, în papucii ăia ce-ar fi trebuit să arate ca niște lăbuțe de cățel, se zbăteau în sus și-n jos, și Ben se uită la picioare, absent, gândindu-se că arătau pe bune ca niște lăbuțe, apoi Debby începu să-și revină încet din somnul ei ca o transă, Ben închise ușa în loc s-o deschidă larg și să-și strige mama, voia să fie liniște, n-avea alt impuls decât să rămână la plan, adică să nu trezească pe nimeni, și încercă să se înțeleagă cu Diondra, spunându-și că totul avea să fie bine, *Diondra, Diondra, liniștește-te, n-o să spună*, *dă-i drumul*, în vreme ce Diondra, lăsându-se și mai grea pe gâtul lui Michelle, gâfâi *Crezi c-o să-mi petrec viața făcându-mi griji de târfa asta mică,* și Michelle o zgârie, apoi înfipse pixul în mâna Diondrei, un punctuleț de sânge, și Diondra îi dădu o clipă drumul, arătând uimită,

ca și cum nu i-ar fi venit a crede, iar Michelle se lăsă pe-o parte, sorbind aer cu lăcomie, și Diondra o înhăță iarăși de gât, iar Ben își lăsă palmele pe umerii Diondrei, ca s-o tragă de-acolo, dar în loc de asta își ținu palmele unde erau.

Libby Day

Acum

Fata Day era zveltă, aproape înaltă și, când a intrat în cameră, mi-a arătat un chip care, efectiv, era al meu. Avea și părul nostru roșu, vopsit castaniu, însă rădăcinile roșii se ițeau pe dedesubt, exact ca la mine cu câteva zile în urmă. Statura probabil o avea de la Diondra, însă chipul era bucățică ruptă eu, Ben, mama. S-a uitat lung la mine, apoi a scuturat din cap.

— Scuze, a fost aiurea, a spus și a roșit.

Pielea îi era plină de pistruii familiei.

— N-am știut, adică presupun că e logic că semănăm, dar… oau.

S-a uitat la maică-sa, apoi iarăși la mine, la mâinile mele, la mâinile ei, la degetul care-mi lipsea.

— Sunt Crystal, nepoata ta.

Îmi venea s-o îmbrățișez, voiam s-o îmbrățișez. Am dat mâna.

Fata s-a apropiat șovăielnic, încolăcindu-şi brațele ca într-o împletitură, încă privindu-mă pieziș, cum te uiți la tine însăți într-o vitrină, când treci, încercând să te vezi un pic fără să-și dea seama ceilalți.

— Ți-am spus că o să se întâmple dacă așa-i menit să fie, dragă, a zis Diondra. Așa că uite-o. Vino încoace, stai jos.

Fata s-a lăsat alene spre maică-sa, s-a lăsat cuprinsă de brațul îndoit al Diondrei, cu obrazul pe umărul ei, iar Diondra a început să se joace cu o șuviță de păr roșu/șaten. M-a privit din poziția aceea sigură. Protejată.

— Nu pot să cred că ajung, în fine, să te cunosc, a zis. N-ar fi trebuit să ne întâlnim vreodată. Sunt un secret, să știi, a zis şi și-a ridicat privirea spre maică-sa. Un copil de taină din flori, așa-i?

— Așa-i, a zis Diondra.

Fata deci știa cine sunt, cine fuseseră cei din familia Day, că tatăl ei era Ben Day. Eram peste poate de uimită că Diondra avusese încredere în fiica ei să-i spună asta, avusese încredere c-o să păstreze secretul, că n-o să mă caute. M-am întrebat de câtă vreme știa Crystal, dacă vreodată trecuse pe lângă casa mea, doar să arunce o privire, o singură privire. M-am întrebat de ce i-ar fi spus Diondra un adevăr atât de oribil, când nu era, de fapt, nevoie să-l știe.

Diondra părea să fi intuit ce gândeam.

— E OK, a zis. Crystal știe toată povestea. Nu-i ascund nimic. Suntem cele mai bune prietene.

Fata a încuviințat din cap.

— Am chiar și un album cu fotografii, cu toți. Ei, chestii tăiate de prin reviste și din astea. E ca un fals album de familie. Mereu am vrut să te cunosc. Să-ți spun mătușă Libby? E aiurea? E cam aiurea.

Nu știam ce să zic. Mă simțeam ușurată. Familia Day nu era pe cale de dispariție. Înfloreau, de fapt, mulțumită fetei ăsteia înalte, drăguțe, care arăta ca mine, dar avea toate degetele la mâini și la picioare, şi n-avea creierul meu plin de coșmaruri. Îmi venea să pun o sumedenie de întrebări indiscrete: Avea probleme cu vederea, ca Michelle? Era alergică la căpșuni, ca mama? Avea sângele dulce, ca Debby, o înțepau țânțarii de picioare, își petrecea verile duhnind a unguent cu camfor? Se înfuria iute, ca mine, era distantă ca Ben? Îi învârtea pe toți pe degete și nu avea remușcări ca Runner? Cum era, cum era, voiam să-mi spună multele feluri în care era ca alde Day, voiam să-mi reamintească de cum am fost odată cu toții.

— Ți-am citit și cartea, a adăugat Crystal. *Începe o nouă zi*. A fost foarte bună. Voiam să spun cuiva că te știu, fiindcă, na, eram mândră.

Vocea îi susura ca un flaut, ca și cum ar fi fost mereu pe cale să izbucnească în râs.

— A, mersi.

— Ești bine, Libby? a zis Diondra.

— Mm, cred că..., cred că nu înțeleg de ce ați rămas ascunse atâta timp. De ce Ben încă se jură că nu vă cunoaște. Adică, presupun că nici nu și-a întâlnit vreodată fiica.

Crystal a clătinat din cap.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc totuși, e eroul meu. A apărato pe mama, atâția ani.

— Și chiar e nevoie să păstrezi secretul ăsta, Libby, a zis Diondra. Sperăm că așa o să faci. Nu pot să risc să se creadă că am fost complice sau așa ceva. Nu pot să risc. Pentru Crystal.

— Nu cred că-i nevoie de...

— Te rog? a zis Crystal, pe un ton normal, dar rugător. Te rog. Serios că nu suport ideea că pot să vină oricând și să mi-o ia pe mama. Chiar e prietena mea cea mai bună.

Amândouă ziseseră asta. Am fost cât pe ce să-mi dau ochii peste cap a lehamite, dar am văzut că fata era pe cale să izbucnească în lacrimi. Se temea deci de spectrul pe care-l crease Diondra: polițiștii cei răi și răzbunători care puteau năvăli ca s-o ia pe mami de lângă ea. Puteam să jur că Diondra era prietena ei cea mai bună. Trăiseră, atâția ani, într-o capsulă pentru două persoane. Secretă. Trebuie să rămân ascunsă de dragul lui mami.

— Deci ai fugit și n-ai mai luat legătura cu ai tăi?

— Am plecat chiar când începea să se vadă, a zis Diondra. Aveam niște părinți demenți. M-am bucurat să scap de ei. Copilul a fost secretul nostru, al meu și-al lui Ben.

Un secret în familia Day, ce neobișnuit! Michelle, în sfârșit, pierduse ceva.

— Zâmbești, a spus Crystal, răspunzând și ea cu un zâmbet identic.

— Ha, mă gândeam cât i-ar fi plăcut soră-mii Michelle să-și bage nasul în bârfa asta. Îi plăceau chestiile dramatice.

S-au uitat la mine de parcă le-aș fi pălmuit.

— Nu voiam să fac glume, pardon, am zis.

— Lasă, nu-ți face griji, a spus Diondra.

Am rămas așa, holbându-ne una la alta, bâțâind din mâini și picioare, până ce, până la urmă, Diondra a rupt tăcerea:

— Ai vrea să rămâi la cină, Libby?

Mi-a pus înainte o tocană de vită sărată, pe care am încercat s-o înghit, și o groază de vin rozaliu dintr-o cutie

care părea fără fund. Nu sorbeam, beam zdravăn. Femei cum îmi plăceau mie. Am vorbit despre tot soiul de prostii, povești despre frate-meu, cu Crystal aruncând întrebări la care mi-era jenă că nu ştiam să răspund. Lui Ben îi plăcea rock-ul sau muzica clasică? Citea mult? Avea diabet cumva, fiindcă ea, una, avea probleme cu zahărul în sânge. Și bunica Patty, ea cum fusese?

— Vreau să-i cunosc, gen, să știu ce fel de oameni erau. Nu doar ca victime, spuse cu aerul pios al cuiva de doar douăzeci şi ceva de ani.

M-am scuzat și m-am dus la baie. Aveam nevoie de un moment ca să mă distanțez de amintiri, de fată, de Diondra. Îmi dădeam seama că nu mai aveam cu cine vorbi, că ajunsesem la capăt, și acum trebuia s-o iau de la început și să mă gândesc la Runner din nou. Baia era la fel de jegoasă ca și restul casei, plină de igrasie, cu toaleta curgând încontinuu și ghemotoace de hârtie igienică mânjite cu ruj aruncate pe lângă coș. Pentru prima dată singură aici, n-am putut rezista să nu-mi caut un suvenir. O vază roșie, smălțuită, era așezată pe capacul rezervorului de la toaletă, dar n-aveam geanta cu mine. Îmi trebuia ceva mărunt. Am deschis dulăpiorul de medicamente și-am dat peste câteva flacoane de pilule, pe a căror etichetă scria Polly Palm. Somnifere, analgezice și chestii pentru alergii. Am luat câteva pastile de Vicodin, apoi am șterpelit un ruj roz-deschis și un termometru. Ce noroc, fiindcă nu m-aș fi gândit în veci să-mi cumpăr un termometru, dar mereu îmi dorisem unul. Când zac în pat, e bine de știut dacă sunt bolnavă sau doar leneșă.

Am revenit la masă și-am găsit-o pe Crystal cu un picior ridicat pe scaun și bărbia sprijinită de genunchi.

— Încă mai am întrebări, a zis, cu vocea de flaut făcând arpegii.

— Probabil că n-am răspunsuri, am început să zic, încercând s-o parez. Eram foarte mică atunci când s-a întâmplat totul. Și uitasem așa de multe despre familie, până ce am început să vorbesc cu Ben.

— N-ai albume cu fotografii? a întrebat Crystal.

— Ba da. O vreme le-am ținut deoparte, în cutii.

— Prea dureros, a spus cu voce voalată Crystal.

— Abia de curând am început să mă uit iarăși prin ele — prin albumele foto și anuarele de la școală și alte vechituri.

— De pildă? a zis Diondra stâlcind niște mazăre sub furculiță ca o adolescentă plictisită.

— Păi, cam jumate erau chestii rămase de la Michelle, am zis, dornică să pot răspunde cu ceva sigur la o întrebare.

— Jucării? a întrebat Crystal jucându-se cu marginea fustei.

— Nu, bilețele și alte prostii. Jurnale. Michelle punea totul pe hârtie. Vedea un profesor că face ceva ciudat, ajungea în jurnal, i se părea că mama favorizează pe cineva, băga la jurnal, se certa cu prietena cea mai bună pe seama unui băiat pe care-l plăceau amândouă, ajungea în…

— … odd Delhunt, a murmurat Crystal, dând din cap, apoi a mai tras o dușcă de vin.

— …jurnal, am continuat, fără să fi auzit prea bine.

Apoi mi-am dat seama. Zisese cumva Todd Delhunt? Todd Delhunt, nu mi-aș fi amintit niciodată numele singură, Michelle se luase la ceartă pentru micul Todd Delhunt. Se întâmplase chiar de Crăciun, chiar înainte de

crime, țin minte că o ținuse toată dimineața de Crăciun, stătuse și mâzgălise în noul ei jurnal. Dar totuși, Todd Delhunt, cum de…

— O știai pe Michelle? am întrebat-o pe Diondra, în vreme ce creierul încă îmi duduia.

— Nu prea, a zis Diondra. Mai deloc, a adăugat.

Începea să-mi amintească de Ben, când pretindea că n-o cunoaște pe Diondra.

— E rândul meu să fac pipi, a zis Crystal după o ultimă gură de vin.

— Deci, am început, apoi m-am poticnit.

Crystal n-ar fi avut cum să știe că lui Michelle îi plăcea de Todd Delhunt, decât dacă… Dacă citise jurnalul lui Michelle. Cel pe care-l primise în dimineața de Crăciun, să înceapă anul 1985 cu el. Presupusesem că niciunul dintre jurnale nu lipsește, fiindcă cel din 1984 era intact, dar la cel pe 1985 nu mă gândisem. Noul ei jurnal, cu doar nouă zile de însemnări — de acolo citase Crystal. Citise jurnalul surorii mele moarte…

Am sesizat o licărire metalică la dreapta mea și chiar în clipa aceea Crystal m-a izbit în tâmplă cu un fier de călcat vechi, cu gura deschisă larg, într-un țipăt înghețat.

Patty Day

3 ianuarie 1985, 2:03 a.m.

Pe Patty chiar o luase somnul, ce ridicol, și se trezi la 2:02, se desprinse de Libby și ieși pe hol. Cineva făcea zgomot în camera fetelor, se auzea scârțâind un pat. Michelle și Debby dormeau duse de felul lor, dar erau gălăgioase — aruncau plapuma de pe ele, vorbeau în somn. Trecu de camera lui Ben, unde rămăsese lumina aprinsă de când intrase ea prin efracție. Ar fi vrut să mai zăbovească, dar era târziu și lui Calvin Diehl nu păreau să-i placă întârzierile.

Ben copilașul.

Mai bine că n-avea timp. Păși spre ușă și, în loc să-și facă griji în privința frigului, se gândi la ocean, la acea singură călătorie în Texas, când era mică. Se imaginăunsă bine cu ulei și prăjindu-se la soare, văzu valurile, simți sarea de pe buze. Soare.

Deschise ușa, iar cuțitul îi pătrunse în piept, căzu în brațele bărbatului, care șoptea *Nicio grijă, se termină*

totul cam în treizeci de secunde, s-o mai facem o dată ca să fim siguri, și o depărtă de el, era ca o dansatoare condusă de partener, simți cum cuțitul i se răsucește în piept, nu-i nimerise inima, ar fi trebuit să-i nimerească inima, simți oțelul mișcându-se în ea și-l văzu pe bărbat cum o privește de sus, cu chip blând, gata să mai lovească o dată, dar se uită peste umărul ei și chipul cel blând i se schimonosi, mustața începu să-i tremure…

— Ce dracului?

Iar Patty întoarse fața doar un pic, către interiorul casei, și-o văzu pe Debby, în cămașa de noapte de culoarea lavandei, cu codițele strâmbate de somn și cu o fundă albă atârnată de braț, țipând *Mami, îi fac rău lui Michelle!* Fără să observe că mami era rănită și ea, atât de concentrată era asupra mesajului ei, *vino, mami, vino,* iar Patty apucă să gândească doar: prost moment pentru un coșmar. Apoi: închide ușa. Sângele îi curgea pe picioare, dar încercă să închidă ea ușa, așa încât Debby să n-o vadă, însă bărbatul o împinse, deschizând-o larg, și țipă *ladraculadraculadracu!* Răcni asta în urechea lui Patty, ea simți că încearcă să smulgă cuțitul din pieptul ei și-și dădu seama ce însemna asta, că o voia pe Debby, bărbatul zisese că nu trebuia să știe nimeni, nu putea să-l vadă nimeni, voia ca Debby să se ducă odată cu Patty, iar Patty strânse palma peste mâner și împinse cuțitul mai tare în ea, și bărbatul țipă, lăsă cuțitul, împinse ușa cu piciorul și intră. Patty căzu, îl văzu că se duce după topor, toporul pe care-l proptise Michelle de ușă, iar Debby dădu să alerge spre ea, să-şi ajute mama, și Patty țipă *Fugi!* iar Debby încremeni, țipă, vomită înaintea ei, alunecă pe gresie și o apucă în partea cealaltă, izbuti să ajungă la capătul holului, gata să dea colțul, însă bărbatul era chiar

în spatele ei, ridica toporul, și văzu cum toporul coboară, Patty se chinui să se ridice, împiedicată ca un bețiv, neputând să mai vadă cu un ochi, pășind ca într-un coșmar în care picioarele se mișcă iute dar rămâi pe loc, țipând *fugi, fugi, fugi,* și ajunse la colț, unde-o văzu pe Debby zăcând pe jos, între două băltoace de sânge ca niște aripi, iar bărbatul era furios acum, cu ochi umezi, lucioși, țipa *De ce m-ai făcut să fac asta?* și se întoarse, ca și cum ar fi dat să plece, iar Patty alergă pe lângă el și-o apucă pe Debby, care merse câțiva pași, împleticindu-se ca un bebeluș gras, și era rănită, lovită rău, brațul, mânuța ei dulce, *e-n regulă, puiule, ești bine,* iar cuțitul alunecă din pieptul lui Patty și căzu cu un zăngănit, sângele țâșnea din ea mai iute acum, pulsând, iar bărbatul reveni, de data asta cu o pușcă de vânătoare, pușca lui Patty, pe care-o pusese așa de bine deasupra vetrei, unde nu puteau s-o ajungă fetele. O îndreptă spre ea când ea încercă să se pună înaintea lui Debby, fiindcă acum nu mai putea să moară.

Bărbatul trase piedica și Patty mai avu timp pentru un ultim gând: aș vrea, aș vrea, aș vrea să pot lua înapoi toate astea.

Și atunci, cu un vâjâit, ca un vânt de vară ce se strecoară prin geamul unei mașini, focul de armă îi smulse jumătate din cap.

Libby Day

Acum

— Scuze, mamă, zicea Crystal.

Eram aproape oarbă, zăream doar un portocaliu- închis, ca atunci când stai în soare cu pleoapele lăsate. Am zărit imagini scurte cu bucătăria, care au dispărut îndată. Mă durea obrazul, simțeam cum zvâcnește până în măduva spinării, până în fluierele picioarelor. Eram cu fața-n jos pe dușumea, iar Diondra era călare peste mine. Îi simțeam mirosul — izul ăla de insecticid — în timp ce mă ținea acolo, la pământ.

— Doamne, am făcut-o de oaie.

— E-n regulă, puișor, du-te numai și adu-mi arma.

I-am auzit pașii lui Crystal pe scări, apoi Diondra m-a întors pe spate și m-a apucat de beregată. Voiam să mă înjure, să țipe ceva, dar era tăcută, grea, respira potolit. Îi simțeam apăsarea degetelor pe gâtlej. Jugulara îmi sălta, apoi a început să zvâcnească înfundat sub degetul ei mare. Aveam să mor. Știam asta, pulsul îmi era

accelerat, apoi mult prea scăzut. Mi-a blocat brațele cu genunchii, nu le puteam urni, nu puteam decât să dau cu călcâiele în podea, dar picioarele îmi alunecau. Îmi respira în față, simțeam căldura, îmi imaginam gura ei căscată. Da, chiar, îmi imaginam pe unde-i era gura. Am împins o dată, tare, am reușit să-mi eliberez brațele și am izbit-o cu pumnul în față.

Am lovit ceva, abia dacă-i simțisem osul, pârâind, însă pumnul mă durea și așa, apoi m-am tras spre ușă, încercam să găsesc un scaun, încercam să văd naibii ceva, i-am simțit mâinile apucându-mă de gleznă, *de data asta nu, drăguță*, și-mi ținea piciorul cu șosetă, însă era piciorul drept, cel la care-mi lipseau degete, așa că-i venea mai greu să-l țină, șosetele nu se potriveau niciodată perfect și, dintr-odată, eram în picioare iar ea a rămas cu șoseta în mână, Crystal nu apăruse încă, nu avea arma, am fugit spre partea din spate a casei, însă nu vedeam, nu mă puteam menține în linie dreaptă, așa că am cotit la dreapta, printr-o ușă deschisă, și-am căzut cu fața înainte pe scările ce duceau către răcoarea din pivniță, m-am lăsat moale ca un copil, fără să opun rezistență, e cel mai bine când cazi așa, și până să ajung la fundul pivniței mă și ridicasem, simțind mirosul de umezeală stătută. Vederea îmi pâlpâia ca un televizor vechi — închis, apoi deschis —, după care am izbutit să zăresc umbra Diondrei zăbovind în patrulaterul de lumină din capul scării și, în sfârșit, închizând ușa de la pivniță după mine.

Le auzeam vorbind, Crystal se întorsese:

— O să trebuiască să…

— Păi… *acuma* da.

— Nu pot să cred, mi-a ieșit pe gură, așa de proastă…

Am început să dau târcoale prin pivniță, încercând să găsesc o cale de ieșire: trei ziduri de ciment și unul ce dădea spre curtea din spate, astupat până la tavan cu gunoaie. Diondra și Crystal nu erau îngrijorate de mine, trăncăneau dincolo de ușa de la parter, în vreme ce eu scormoneam prin gunoaie încercând să găsesc un loc în care să mă ascund, încercând să dau de vreo chestie pe care s-o pot folosi ca armă.

— …Nu prea știe ce s-a întâmplat, nu-i sigură…

Am deschis un cufăr în care mă puteam ascunde, în care puteam muri.

— …știe, nu-i proastă…

M-am apucat să arunc de-acolo un cuier pentru pălării, două roți de bicicletă, iar valul de gunoaie se mișca de fiecare dată când săpam mai mult prin el.

— … O s-o fac eu, eu sunt de vină.

Am dat peste un munte de cutii vechi, cu adâncituri în ele, precum cele pe care le aveam sub casa scării, acasă. Le-am împins și-am făcut să cadă o bară cu arc pentru sărit, prea grea ca s-o pot mânui.

— …o fac eu, e-n regulă…

Voci: furioasă-vinovată-furioasă-vinovată-decisă.

Subsolul era mai mare decât casa însăși, era o pivniță zdravănă din Vestul Mijlociu, făcută să reziste la tornade, să poți depozita legume, adâncă și murdară. Am început să dau deoparte resturile și să înaintez, apoi, scormonind după un birou masiv, am descoperit o ușă veche. Era o cu totul altă încăpere, partea serioasă a adăpostului anti-tornade și da, o fundătură, dar n-aveam vreme să stau pe gânduri, trebuia să înaintez, iar acum pivnița era luminată, Diondra și Crystal veneau, am închis ușa după mine și-am pășit în încăperea îngustă, unde erau băgate

și mai multe chestii — casetofoane vechi, un leagăn, un mini-frigider, înghesuite toate pe laturi, nu mai aveam decât vreo șase–șapte metri de fugit, iar în spate auzeam cum muntele de gunoi se prăbușește înaintea ușii, dar asta nu ajuta, aveau să treacă de el în câteva secunde.

— Trage încolo, pe-acolo a apucat-o, a zis Crystal.

Diondra a făcut șșș, le-am auzit pașii grei pe ultimele trepte, nu se grăbeau, Diondra îndepărta chestii lovindu-le cu piciorul și înainta spre ușă, mă încolțea ca pe un animal turbat care trebuia lichidat, și nici măcar nu era foarte concentrată, fiindcă deodată a zis:

— Tocana aia a fost prea sărată.

Am băgat de seamă, în cămăruța mea, o geană de lumină într-un ungher. Venea de undeva din plafon.

M-am grăbit într-acolo, împiedicându-mă de un căruț roșu, şi femeile, auzindu-mă cum cad, au râs, iar Crystal a zis:

— Acuma ți-ai făcut o bubă.

Diondra izbea lucrurile din cale, am ajuns sub lumină, era o deschizătură pentru un ventilator, aerisirea adăpostului pentru tornade, și prea mică pentru ca un om oarecare să încapă, dar nu și pentru mine, și-am început să adun chestii sub mine ca să mă pot sălta pe ele, în vreme ce Diondra și Crystal aproape că trecuseră peste muntele de resturi. Am încercat să mă sui pe un căruț vechi de bebeluș, dar fundul i-a cedat, mi-am julit piciorul, am început să îngrămădesc chestii: o masă de înfășat strâmbă, apoi niște enciclopedii și peste enciclopedii eu, simțindu-le gata să se dărâme, însă mi-am întins brațele prin gura de ventilație, am trecut prin paletele ventilatorului ruginit, a trebuit doar să împing o dată, tare, și respiram aerul rece al nopții, eram gata să mă împing

încă o dată și să ies cu totul. Chiar dacă Crystal m-a apucat de picior, încerca să mă tragă înapoi, am lovit-o cu picioarele, m-am zbătut. Țipete în spatele meu, *împușc-o!,* și Crystal urlând *am prins-o*, și greutatea ei mă trăgea în jos, pierdeam înălțime, ieșisem doar pe jumătate, și atunci i-am ars un șut zdravăn în plină față, cu piciorul paradit, am simțit cum îi mut nasul din loc cu călcâiul, am auzit un urlet ca de lup în spate și pe Diondra văitându-se, *of, copilaș,* și eram liberă, din nou în picioare, cu brațele pline de zgârieruri adânci și roșii, dar în picioare, pe pământ, și gâfâiam după aer, stăteam așa în noroi și gâfâiam, și-o auzeam deja pe Diondra zicând *suie-te acolo, suie-te*.

Nu mai aveam cheile de la mașină, le lăsasem înăuntru pe undeva, așa că m-am întors și-am rupt-o la fugă spre pădure, alergam șchiopătând, ca și cum aș fi avut trei picioare, fără o șosetă, lipăind prin noroi, puțind a balegă în lumina lunii, apoi m-am răsucit, simțindu-mă aproape bine, și le-am văzut ieșite din casă, se luaseră după mine, mă hăituiau — fețe albe, palide, de pe care picura sânge —, însă am izbutit să ajung în pădure. Mi se învârtejea capul, nu puteam fixa cu privirea pe nimic: copac, cerul, un iepure speriat de apariția mea. *Libby!* în spate. Am intrat mai adânc în pădure, cât pe ce să leșin, și, pe când ochii mi se împăienjeneau, am dat peste un stejar gargantuesc. Trona în susul unei râpe de vreun metru adâncime, cu rădăcini întortocheate iradiind pe la exterior precum razele de soare, așa că m-am scoborât prin noroi și m-am vârât într-o vizuină părăsită, pe sub una dintre rădăcini, groasă cât un om. Am scurmat în pământul rece, ud, eram un lucru mărunt într-o scobitură mică, tremurătoare dar tăcută, mă ascundeam, mă pricepeam la asta.

Luminile s-au apropiat, au atins trunchiul copacului, le-am văzut pe cele două cățărându-se pe malul râpei, o bucată de fustă, un picior cu pistrui roșii, în treacăt, *aici trebuie să fie, nu se poate să fi ajuns așa de departe,* am încercat să nu respir, știind că orice gură de aer avea să-mi aducă un glonț în față, mi-am ținut deci răsuflarea și le-am simțit greutatea apăsând pe rădăcinile copacului, și Crystal a zis *poate s-a întors înapoi,* iar Diondra *uită-te mai departe, e rapidă*, precum cineva care știa, apoi s-au întors și-au alergat și mai spre adânc în pădure, iar eu am răsuflat lipită de pământ, cu fața în noroi, am respirat aer cu iz de pământ. Ore întregi, pădurea a răsunat de strigătele lor mânioase, frustrate, — *nu-i bine, e foarte rău* — și după aceea, la un moment dat, strigătele s-au oprit. Am mai așteptat niște ore, până la răsărit, apoi am ieșit din ascunziș și-am apucat-o, împleticindu-mă printre copaci, spre casă.

Ben Day

3 ianuarie 1985, 2:12 a.m.

Diondra era, încă, aplecată peste trupul lui Michelle. Ascultând. Ben se făcuse ghem, se legăna singur, în vreme ce de pe hol veneau țipete și blesteme, toporul izbea în carne, apoi o bubuitură de pușcă și liniște, apoi mama lui din nou, scăpase, poate nu era rănită, dar apoi știu că era, scotea sunete fără sens, *ulalalla* și *giiiii,* se izbea de pereți, apoi se auziră bocancii aceia, pășind greoi pe podeaua din hol, către camera mamei, după aceea sunetul groaznic al unor mânuțe încercând să apuce ceva, mâinile lui Debby zgâriind scândurile podelei, și iarăși toporul și o expirație zgomotoasă, gâfâită, apoi încă un foc de armă, care-o făcu pe Diondra, suită pe Michelle, să tresară.

Diondra își arăta spaima numai după păr, cârlionții îi tremurau în cap. Altfel nu mișca. Pașii se opriră în fața ușii, ușa pe care Ben o închisese după ce începuseră țipetele, ușa după care se ascundea în vreme ce alături membrii familiei lui mureau. Auzi, apoi, o voce

lamentându-se —*fir-ar să fiiie* — și pașii se auziră, bocănind iute și greoi către ieșire.

Ben șopti către Diondra, arătând spre Michelle:

— Ea e-n regulă?

Diondra se încruntă, ca și cum ar fi insultat-o.

— Nu, e moartă.

Ben nu izbutea să se țină pe picioare.

— Ești sigură?

— Sută la sută, zise Diondra și se dădu de pe ea, iar capul lui Michelle se bălăngăni pe-o parte, cu ochii deschiși spre Ben. Lângă ea se aflau ochelarii spărți.

Diondra veni înspre Ben, ajunse cu genunchii lângă fața lui. Îi întinse o mână:

— Hai, ridică-te!

Deschiseră ușa, iar ochii Diondrei se făcură mari, ca și cum ar fi văzut prima ninsoare din viața ei. Peste tot sânge, Debby și maică-sa într-o baltă de sânge, toporul și pușca lepădate prin hol și mai încolo un cuțit. Diondra păși înainte și se uită cu mai multă atenție, lăsând o reflexie întunecată în balta de sânge care se lărgea, curgând către ei.

— Măiculiță, șopti ea. Poate chiar ne-am tras-o cu Diavolul.

Ben dădu fuga la bucătărie, intenționând să vomite în chiuvetă, se simți ușurat când icni, *dă afară, dă afară tot,* cum spunea maică-sa, ținându-i fruntea cu palma deasupra toaletei, când era copil. *Scoate afară toată răutatea.* Însă nu se întâmplă nimic, așa că se împletici spre telefon, dar dădu peste Diondra, care voia să-l oprească.

— O să mă dai în gât? Pentru Michelle?

— Trebuie să sunăm la poliție, zise el cu ochii pe ceașca de cafea pătată a maică-sii, cu câteva granule de cafea instant rămase pe fund.

— Unde-i aia mică? întrebă Diondra. Unde-i copila?

— Rahat! Libby!

Se întoarse pe hol în fugă, încercând să nu se uite la cadavre, prefăcându-se că-s doar obstacole pe care le putea sări, și privi în camera maică-sii simțind frigul, văzu cum draperiile flutură în bătaia vântului și văzu fereastra deschisă. Se întoarse în bucătărie.

— A dispărut, zise. A scăpat afară, s-a dus.

— Păi du-te și ad-o înapoi.

Ben se răsuci spre ușă, gata să alerge afară, apoi se opri.

— S-o aduc înapoi, de ce?

Diondra traversă încăperea, îi luă mâinile și i le puse pe burtă.

— Ben, nu-ți dai seama că așa a fost menit? Crezi că-i o coincidență că am făcut ritualul în noaptea asta, că avem nevoie de bani și că — poc! — un bărbat ți-a omorât familia? O să moștenești acum totul de pe asigurarea mamei tale, poți să faci ce vrei, să te duci să trăiești în California, pe plajă, sau în Florida, putem face asta.

Ben nu spusese niciodată că ar fi vrut să stea în California sau Florida. Diondra spusese asta.

— Suntem o familie acum, putem fi o familie adevărată. Dar Libby e o problemă. Dacă a văzut ceva.

— Dar dacă n-a văzut?

Însă Diondra scutura deja din cap:

— Trebuie să facem curat, puiule. E prea periculos. E timpul să fii curajos.

— Dar, dacă trebuie să plecăm din oraș în noaptea asta, n-o să mai pot aștepta asigurarea de viață.

— Păi sigur că nu putem pleca acum. Acum trebuie să rămânem, altfel ar da de bănuit. Dar vezi ce cadou e

asta — lumea o să uite tot rahatul cu Krissi Cates, fiindcă acum tu ești victima. Oamenii or să vrea să fie buni cu tine. Eu o să încerc să ascund asta, zise împungându-se cu degetul în burtă, încă vreo lună, cumva. O să port un palton sau ceva, tot timpul. Și, după ce căpătăm banii, am și luat-o din loc. Liberi. N-o să trebuiască să mai suporți rahaturi.

— Și Michelle?

— I-am luat jurnalul, zise Diondra, arătându-i un caiet nou, cu Minnie Șoricica pe copertă. Suntem acoperiți.

— Dar ce spunem despre Michelle?

— Zici că nebunul a făcut-o și pe asta, ca pe celelalte. Și cu Libby la fel.

— Dar ce facem cu…

— Și, Ben, nu poți spune că mă cunoști, nu până plecăm. Nu pot să mă asociez cumva cu asta, pricepi? Vrei să-ți nasc copilul în închisoare, știi ce se-ntâmplă, ajunge în plasament, n-o să-l mai vezi niciodată. Vrei asta pentru copilul tău, pentru mama copilului tău? Încă ai ocazia să fii băiat mare, să fii bărbat. Acuma du-te și adu-o pe Libby.

Luă lanterna cea mare și ieși în ger, strigând-o pe Libby. Era o puștoaică iute, alerga bine, putea să fi străbătut tot drumul până la autostradă de-atunci. Sau se ascundea în locul ei obișnuit, lângă iaz. Păși scrâșnind prin zăpadă, întrebându-se dacă nu cumva totul era, până la urmă, un vis urât, efectul drogurilor. Avea să se întoarcă în casă și totul urma să fie ca mai devreme, să audă încuietoarea deschizându-se cu un pocnet și totul să fie normal, toată lumea adormită, o noapte ca toate celelalte.

Apoi o văzu pe Diondra ghemuită asupra lui Michelle ca o gigantică pasăre de pradă, zguduindu-se amândouă

în întuneric, și știu că nimic n-o să fie bine și că n-avea să o aducă pe Libby înapoi în casă. Trecu lumina lanternei peste stufăriș, văzu o licărire de păr roșu printre tulpinile gălbejite și țipă „Libby, stai unde ești, puișor!“, apoi se răsuci și alergă înapoi spre casă.

Diondra dădea cu toporul în pereți, izbea canapeaua, țipând, cu dinții rânjiți. Mânjise pereții cu sânge, scrisese chestii. Lăsase urme peste tot cu pantofii ei bărbătești, mâncase fulgi de orez în bucătărie și lăsase dâre de mâncare, lăsa amprente peste tot și țipa: „O fac să arate bine, să arate chiar bine“, dar Ben știa ce era asta, era setea de sânge, aceeași senzație pe care-o avusese și el, flama aceea de furie și putere care te făcea să te simți așa de tare.

Curăță destul de iute urmele de pantofi, i se păru lui, deși era greu de spus care fuseseră ale bărbatului și care ale Diondrei — și cine naiba era tipul ăla? Șterse tot ce atinsese ea — întrerupătoarele, toporul, blatul din bucătărie, totul din camera lui, iar Diondra apăru în pragul ușii și zise „am șters gâtul lui Michelle“ și Ben încercă să nu gândească, nu gândi. Cuvintele scrise pe pereți le lăsă, nu știa cum să rezolve cu asta. Diondra o lovise cu toporul pe maică-sa, avea niște răni noi, adânci, și se întrebă cum de putea fi atât de calm și când aveau să i se topească oasele și să se prăbușească, apoi se sili să-și adune mințile, *fii bărbat, fă ce trebuie să facă un bărbat*, și-o conduse pe Diondra afară din casă, iar locul mirosea, deja, a pământ și a moarte. Închise ochii, văzu un soare roșu și, din nou, îi veni în minte cuvântul acela, *anihilare*.

Libby Day

Acum

Eram, iarăși, pe cale să-mi pierd câteva degete. Am stat aproape o oră în fața unei benzinării închise, frecându-mi picioarele care-mi zvâcneau, așteptându-l pe Lyle. Ori de câte ori trecea o mașină, mă dădeam pe după clădire, în caz că ar fi fost Crystal și Diondra, căutându-mă. Dacă m-ar fi găsit acum, nu aș fi fost în stare să fug. M-ar fi prins și aș fi fost terminată. Așteptam de ani întregi să mor, dar nu în ultima vreme și nu de mâna ticăloaselor ălora.

Îl sunasem pe Lyle, cu taxă inversă, de la un telefon de lângă benzinărie despre care nu fusesem sigură că funcționează, și-a început discuția încă dinainte ca operatoarea să iasă de pe linie *alo, auzi? ai auzit?* Nu auzeam. Nu voiam să aud. Doar să vină acolo, să mă ia. Am închis înainte să apuce să mă pistoneze cu întrebări.

— Ce s-a întâmplat? a zis Lyle ajungând în cele din urmă, găsindu-mă jucând țonțoroiul în aerul înghețat.

M-am aruncat în mașină, cuprinzându-mă strâns cu brațele, ca o mumie.

— Diondra n-a murit, în mă-sa, asta-i clar. Du-mă acasă, vreau să merg acasă.

— La un spital ar trebui să mergi, să vezi ce față ai, gen. Ți-ai văzut fața? a zis și-a aprins lumina din habitaclu, ca să mă pot uita mai bine.

— Mi-am simțit fața.

— Sau la poliție? Ce s-a întâmplat? Știam eu că trebuia să vin cu tine. Libby, Libby, ce s-a întâmplat?

I-am spus. I-am spus totul, lăsându-l să pună cap la cap ce-mi scăpa printre hohote de plâns, sfârșind cu *și apoi ele, ele, ele au încercat să mă omoare*… cu vorbele ieșindu-mi de parcă aveam sentimentele lezate, ca o fetiță care-i spune maică-sii că cineva a fost rău cu ea.

— Deci Diondra a omorât-o pe Michelle, a zis Lyle. Mergem la poliție.

— Ba nu. Vreau să mă duc acasă, am zis trăgându-mi nasul și smiorcăindu-mă.

— Trebuie să ne ducem la poliție, Libby.

Am început să răcnesc, să spun chestii nașpa, să dau cu mâna de geam, am urlat până mi s-a uscat gura, și toate astea n-au făcut decât să-l convingă și mai mult pe Lyle că trebuia să mergem la poliție.

— O să vrei să mergi la poliție, Libby. Când o să-ți spun ce trebuie să-ți spun, o să vrei să te duci.

Știam că asta trebuia să fac, dar creierul mi-era năpădit de amintirea celor întâmplate după ce-mi fusese ucisă familia: orele lungi, epuizante, de revenit iarăși și iarăși, cu poliția, asupra relatării mele, cu picioarele atârnând pe marginea unor scaune prea mari și ciocolată fierbinte în pahare de plastic, prea înfrigurată să mă încălzesc, dorindu-mi

doar să mă pot pune la somn, extenuarea aceea totală când până și fața ți-a amorțit. Și poți spune ce-ți poftește inima, nu contează, oricum sunt morți cu toții.

Lyle a pus pe maxim încălzirea și-a îndreptat toate fantele spre mine.

— OK, Libby, mai am niște vești, gen. Cred că… păi… mai bine zic și gata, da?

— Mă bagi în sperieți, Lyle. Spune odată.

Beculețul din habitaclu nu făcea destulă lumină și mă tot uitam în lungul parcării, să mă asigur că nu vine nimeni.

— Îl mai ții minte pe Îngerul Datornicilor? a început Lyle. Cel pe care-l investiga Clubul Omor? A fost prins într-o suburbie din Chicago. L-au găbjit chiar când ajuta un fraier sărăcit la bursă să-și însceneze moartea. Ar fi trebuit să arate ca un accident la călărie. Îngerul a fost prins pe una dintre piste, când îl lovea pe tip cu un bolovan, să-i facă terci capul. Îl cheamă Calvin Diehl. A fost fermier cândva.

— OK, am zis, dar știam că urma şi altceva.

— OK, și se pare că a ajutat la omorât oameni din anii '80. Era isteț. Are bilete scrise de mâna tuturor celor pe care i-a omorât — treizeci și doi de oameni — care se jură că l-au angajat.

— OK.

— Unul din biletele alea era de la mama ta.

M-am chircit, dar am continuat să mă uit la el.

— L-a angajat s-o omoare. Dar ar fi trebuit să fie doar ea. Ca să capete asigurarea de viață, să salveze ferma. Să vă salveze pe voi, pe Ben. Și au biletul.

— Așa, deci. Cum? Nu, n-are niciun sens. Diondra a omorât-o pe Michelle. Avea jurnalul ei. Tocmai am stabilit că Diondra…

— Păi asta-i chestia. Calvin Diehl ăsta se dă așa, un fel de haiduc — jur, era puhoi de lume în fața închisorii în ultimele zile, oameni cu pancarte, gen Diehl, Bunul Samaritean. Or să scrie cântece despre el acuși: a ajutat oameni să moară pentru ca băncile să nu le ia proprietățile, ba a mai şi tras în piept companiile de asigurări. Oamenilor le place la nebunie. Dar… hmm… el zice că n-o să recunoască omorârea niciunuia dintre cei treizeci și doi, zice că în toate cazurile a fost, gen, sinucidere asistată. Zice că recunoaște numai în cazul lui Debby, zice că ea a apărut întâmplător, a fost prinsă la mijloc, situația s-a agravat. Zice că numai pentru ea îi pare rău.

— Și Michelle?

— Zice că nici măcar n-a dat ochii cu ea. Nu văd de ce-ar minți.

— Doi ucigași, am zis. Doi ucigași în aceeași noapte. Ghinionişti ca de obicei.

Cât stătusem ascunsă în pădure, apoi scâncind la benzinărie, apoi cât urlasem în mașina lui Lyle și, în cele din urmă, cât durase să conving un ajutor de șerif local, somnoros, că nu eram nebună (sunteți sora *cui?*), pierdusem șapte ore. Diondra și Crystal făcuseră curat după ele până dimineață, dar curat de-a binelea. Dăduseră drumul la gaz și dăduseră foc la casă, și locul arsese cu totul până să apuce, măcar, mașinile pompierilor să pornească.

Mi-am spus povestea de-o groază de ori, o poveste primită cu consternare și neîncredere, apoi, până la urmă, parcă a început să mă ia în serios.

— Ne va mai trebui câte ceva, știți, ca să-i dovedim implicarea în uciderea surorii dumneavoastră, a zis detectivul, apăsându-mi în palme un pahar cu cafea rece.

După încă două zile, detectivii mi-au apărut la ușă. Aveau fotocopii cu scrisori de la mama. Voiau să vadă dacă recunosc scrisul, voiau să vadă dacă voiam să mă uit la ele.

Prima era o misivă simplă, de-o pagină, care-l absolvea pe Calvin Diehl de uciderea ei.

A doua era pentru noi.

Dragă Ben, Michelle, Debby și Libby,

Nu cred că scrisoarea asta o să ajungă la voi, dar domnul Diehl mi-a promis c-o va păstra și cred că asta mă liniștește întrucâtva. Nu știu. Bunicii voștri mi-au spus mereu „Să ai o viață utilă". Nu cred c-am făcut asta, nu chiar, dar pot să mă descurc cu o moarte utilă. Sper că o să mă iertați toți. Ben, orice s-ar întâmpla, să nu te învinovățești. Lucrurile ne-au scăpat de sub control și asta trebuia făcut. Mie mi se pare foarte clar. Într-un fel sunt mândră. Viața mi-a depins așa de mult de accidente, că mi se pare plăcut, acum, că un „accident intenționat" o să îndrepte iarăși lucrurile. Un accident fericit. Să aveți grijă unii de alții, știu că Diane o să vă sprijine pe toți. Doar îmi pare rău că n-o să apuc să văd ce oameni de ispravă ați ajuns. Dar nici nu trebuie. Așa-s de sigură de copiii mei.

Vă iubesc,

Mama.

Mă simțeam pustiită. Moartea mamei nu folosise nimănui. Am simțit o împunsătură de furie împotriva ei, apoi mi-am imaginat momentele ultime și sângeroase din

casă, când își dăduse seama că ceva o luase razna, când Debby, căzută la pământ, murise și-apoi se terminase totul, viața ei lipsită de însemnătate. Furia a lăsat, apoi, locul unei compasiuni stranii, ce-ar simți o mamă pentru copiii ei, și mi-am spus: Măcar a încercat. A încercat, în acea ultimă zi, cât poate cineva, omenește, încerca.

Și aveam de gând să-mi găsesc liniștea în asta.

Calvin Diehl

3 ianuarie 1985, 4:12 a.m.

O prostie, ce razna o luase, așa una-două! Și el, care-i făcuse un serviciu fermierei cu păr roșu. Mama naibii, nici măcar nu-i lăsase destui bani: se înțeleseseră la 2 000, iar ea îi pregătise un plic cu doar 812 dolari și 75 de cenți. Ce chestie jalnică, meschină și prostească, toată povestea. Ținuse garda jos, se crezuse grozav și asta dusese la... Și nici nazuri nu făcuse femeia. Cei mai mulți erau pretențioși când venea vorba de felul în care să moară, dar ea ceruse numai să nu se înece. Nu voia să se înece, vă rog frumos. Ar fi putut s-o facă în atâtea feluri simple, ca întotdeauna. Însă după aceea se dusese să bea ceva la un bar, nu mare lucru, umblau camionagiii pe-acolo necontenit, nu ieșea în evidență. Dar dăduse, acolo, peste bărbatul ei, și era așa un rahat moțat, așa un șobolan uman fără valoare, încât Calvin se trezise că ascultă atent care-i treaba cu Runner ăsta și lumea zicea fel de fel de istorii, despre cum dusese ferma la ruină, cum își distrusese

familia și cum era înglodat până peste cap în datorii. Iar Calvin Diehl, un om de onoare, se gândise: de ce nu?

S-o înjunghie pe femeie în inimă, în pragul ușii ei, să-l facă pe ăsta, pe Runner, să asude un pic. Să-l ia poliția la întrebări pe dobitocul ăla care nu-și asuma nicio responsabilitate. Să și-o încaseze nițel. În cele din urmă cazul avea să fie trecut la omucideri întâmplătoare, la fel de credibile ca și alte chestii pe care le făcuse, accidente de mașină ori domestice. Pe lângă Ark City înecase un om în propriul său grâu, făcând să pară că se stricase basculanta. Omorurile lui Calvin aveau, mereu, de-a face cu anotimpul: înecări în perioadele cu inundații din primăvară, accidente de vânătoare toamna. Ianuarie era perioada menită jafurilor și violenței. Crăciunul se dusese, iar anul cel nou îți amintea doar cât de puține ți se schimbaseră în viață și, fir-ar să fie, lumea se înfuria în ianuarie.

S-o înjunghie deci în inimă, repede, cu un cuțit mare de vânătoare. Să se termine totul în treizeci de secunde, durerea nu era așa de mare, se zicea. Era un șoc prea puternic. Ea moare, sora ei o găsește, îi spusese surorii să vină pe la ea dis-de-dimineață. Avusese grijă de asta.

Calvin simțea nevoia să se-ntoarcă acasă la el, lângă granița statului Nebraska, și să se spele pe cap. Se șterse cu pumni de zăpadă, capul i se aburise de la ger. Dar tot cleios rămânea. N-ar fi trebuit să aibă sânge pe el, trebuia să și-l spele, simțea mirosul în mașină.

Trase pe marginea șoselei, simțind că, în mănuși, îi transpiră palmele. I se păruse că vede un copil, alergând înainte prin zăpadă, dar își dădu seama că o zărea, doar, pe fetița pe care-o omorâse. Dolofană, cu părul împletit, alergând, și el speriindu-se, văzând-o nu ca pe o fetiță, nu încă, ci ca pe o pradă, ceva ce trebuia doborât. Nu

voise s-o facă, dar nu se putea ca cineva să-i vadă chipul, protecție înainte de orice, și trebuise să ajungă la ea înainte să-i trezească și pe ceilalți copii — știa că mai erau, și știa că n-ar fi avut inima să-i măcelărească pe toți. Nu asta era misiunea lui, misiunea lui era să ajute.

Văzuse fetița întorcându-i spatele, dând să fugă, și deodată apucase toporul în mână — văzuse și pușca, dar își spusese că toporul face mai puțin zgomot, încă pot să fac totul fără zgomot.

Și poate că atunci înnebunise, era tare furios pe copil — izbise cu toporul o fetiță —, era așa de furios pe femeia roșcată, fiindcă stricase tot, fiindcă nu murise ca lumea. Și omorâse o fetiță cu toporul. Împușcase în cap o mamă cu patru copii în loc să-i ofere moartea pe care o merita. Ultimele ei momente fuseseră oribile, trăise un coșmar, în loc s-o susțină lăsând-o să sângereze în zăpadă, și să moară cu fața la pieptul lui. Tăiase cu toporul o fetiță.

Pentru prima oară, Calvin Diehl se gândea la el însuși ca la un criminal. Se lăsă pe spate în scaun și răcni.

Libby Day

Acum

La treisprezece zile de la dispariția Diondrei și a lui Crystal, poliția nu le luase încă urma, și nici nu găsise vreo dovadă concretă a implicării Diondrei în uciderea lui Michelle. O lăsau mai moale, vânătoarea se transforma într-un caz de incendiere, își pierdea din zel.

Lyle venea pe la mine să se uite la emisiuni TV proaste, era noul lui obicei. Îi dădeam voie să vină dacă nu vorbea prea mult, făceam mare caz de asta, să nu vorbească prea mult, dar îi simțeam lipsa în zilele în care nu venea. Și ne uitam, într-o zi, la un reality-show deosebit de grotesc, când Lyle s-a îndreptat, brusc, de spate:

— Hei, ăla-i puloverul meu.

Purtam unul dintre puloverele lui prea strâmte, pe care-l luasem de pe bancheta mașinii lui la un moment dat, și chiar arăta mult mai bine pe mine.

— Chiar arată mai bine pe mine, am zis.

— Măi, Libby, puteai să-l ceri, doar știi.

S-a întors din nou către tv, unde niște femei săreau una la cealaltă ca niște câini furioși, ținuți în cușcă.

— Libby Furăcioasa. Păcat că n-ai luat și tu, gen, peria de păr a Diondrei. Aveam niște ADN acum.

— A, ADN-ul magic, am spus.

Încetasem să mai cred în ADN.

La televizor, o femeie blondă o apucase pe alta, tot blondă, de păr și-o împingea pe niște trepte; am schimbat canalul la o emisiune cu crocodili.

— O, o, Doamne, am zis și-am zbughit-o din cameră.

M-am întors, am trântit pe masă rujul și termometrul Diondrei.

— Lyle Wirth, ești un geniu, am zis și l-am îmbrățișat.

— Păi…, a făcut el, apoi a râs. Uau. Fantastic. Libby Furăcioasa crede că-s genial.

— Absolut.

ADN-ul de pe amândouă obiectele se potrivea cu sângele de pe cuvertura lui Michelle. Vânătoarea s-a întețit iar. Nu-i de mirare că Diondra insistase atâta că n-avusese nimic de-a face cu Ben. Cu progresele științifice făcute în tot timpul ăsta, se făcuse din ce în ce mai ușor să i se verifice ADN-ul: probabil că, an de an, se simțise tot mai amenințată. Prea bine.

Au pus mâna pe Diondra la un ghișeu poștal din Amarillo. Crystal nu era pe nicăieri, însă pe Diondra o găbjiseră, deși fusese nevoie de patru agenți ca s-o bage în mașină. Diondra era, deci, la pușcărie, iar Calvin Diehl mărturisise. Îl reținuseră până și pe un ofițer de credite scârbos, numai numele lui îmi dădea tremurici: *Len*. Și puteai crede, după toate astea, că ar fi trebuit să-i dea drumul lui Ben, însă lucrurile nu mergeau atât de rapid.

Diondra nu voia să mărturisească, și până la procesul ei aveau de gând să-l țină mai departe pe frate-meu, care refuzase s-o implice. M-am dus să-l vizitez în cele din urmă, pe la sfârșitul lui mai.

Părea mai dolofan și mai ostenit. A schițat un zâmbet când m-am așezat.

— Nu eram sigură că mai vrei să mă vezi, am spus.

— Diondra a fost tot timpul sigură c-o s-o găsești. Mereu a fost sigură. Presupun c-a avut dreptate.

— Presupun că da.

Niciunul dintre noi nu părea dornic să mai insiste. Ben o protejase pe Diondra vreme de aproape douăzeci și cinci de ani, iar eu spulberasem asta. Părea plin de lehamite, dar nu trist. Poate că sperase tot timpul că avea să fie dată în vileag. Eram dispusă să cred asta, pentru binele meu. Era mai uşor să nu pun întrebarea.

— O să scapi repede de-aici, Ben. Poți să crezi? O să ieși din închisoare.

Nu era sub nicio formă bătut în cuie — un pic de sânge pe așternutul unei fete moarte e ceva, dar o mărturisire e și mai și. Dar aveam totuși speranțe. Totuși.

— Nu m-ar deranja, a zis. Poate că-i timpul. Mă gândesc că douăzeci și cinci de ani o fi destul. Destul pentru că… am stat cu mâinile-n sân. Pentru că am lăsat să se întâmple ce s-a întâmplat.

— Și eu cred.

Lyle și cu mine puseserăm cap la cap cele întâmplate în noaptea aceea, din cele povestite de Diondra: erau în casă, gata să fugă din oraș, și ceva s-a întâmplat, a scos-o din minți pe Diondra, care a omorât-o pe Michelle. Ben nu a oprit-o. Părerea mea e că Michelle aflase cumva de sarcină, de copilul secret. Aveam să-l întreb pe Ben într-o

zi, să cer amănunte. Dar știam că în momentul de față n-avea să-mi spună nimic.

Cei doi Day s-au uitat unul la altul, gânditori. Ben și-a scărpinat o aluniță de pe braț, iar Y-ul din tatuajul cu Polly s-a ițit afară din mânecă.

— Deci: Crystal. Ce-mi poți spune despre Crystal, Libby? Ce s-a *întâmplat* în noaptea aia? Am auzit mai multe variante. Ea e… a luat-o pe căi greșite… e rea?

Așadar era rândul lui Ben, acum, să se întrebe ce se întâmplase într-o casă singuratică și rece din afara orașului. Mi-am trecut degetul peste cele două cicatrici în formă de lacrimă de pe obraz, rămase de la impactul cu fierul de călcat.

— A fost destul de isteață să se ferească de poliție atâta timp. Diondra n-o să spună niciodată unde e.

— Nu asta am întrebat.

— Nu știu, Ben, își apăra mama. Diondra a zis că i-a spus totul lui Crystal și cred că a vorbit serios. Totul: *am omorât-o pe Michelle și nu poate să știe nimeni asta*. Ce se întâmplă în capul unei fete care știe că maică-sa e o criminală? Devine obsedată, încearcă să se lămurească, taie din ziare poze cu rudele ei moarte, citește jurnalul mătușii ei moarte până ce îl ştie pe de rost, știe toate amănuntele, își duce viața gata să-și apere mama. Și atunci apar eu, iar Crystal face o greșeală. Și apoi? Încearcă s-o repare. Înțeleg cumva. O iert. N-o să ajungă la închisoare din cauza mea.

Dădusem o declarație vagă, la poliție, în privința lui Crystal — voiau să vorbească despre incendiu cu ea, dar nu știau că încercase să mă ucidă. N-aveam de gând să-mi mai pârăsc vreun membru al familiei, uite-așa, chiar dacă în cazul ăsta se-ntâmpla să și fie vinovat. Am încercat

să-mi spun că nu era așa de bolnavă la cap. Poate fusese nebunie temporară, din dragoste. Dar, până la urmă, și maică-sa suferise de așa ceva și de la asta i se trăsese moartea surorii mele.

Sper să n-o mai văd niciodată pe Crystal, dar, dac-o văd, mă bucur că am o armă, să zicem așa.

— Chiar o lași în pace?

— Știu câte ceva despre cum e să încerci să îndrepți lucrurile și s-o dai în bară, am adăugat.

— De mama vorbești? a zis Ben.

— Vorbeam de mine.

— Puteai să vorbești de noi toți.

Ben și-a lipit palma de geam. Mi-am lăsat și eu palma peste cea a fratelui meu.

Ben Day

Acum

Deunăzi, în curtea închisorii, simțise miros de fum. Fumul plutea, purtat de curent, la vreo doi metri jumătate mai sus de capul lui, și își imaginase focurile aprinse, toamna, pe câmp, pe când era copil, flăcările înaintând pe sol în șiruri pâlpâitoare, arzând ce nu era de folos. Nu suportase să fie copil de fermă, dar acum numai la asta se gândea. La a fi afară. Noaptea, când ceilalți bărbați scoteau sunetele lor lipicioase, închidea ochii și vedea hectarele de sorg, foșnindu-i pe la genunchi, cu mărgelușele lor micuțe, cafenii, ca bijuteriile pentru fete. Vedea Dealurile de Cremene din Kansas, cu vârfurile lor stranii, aplatizate, ca și cum fiecare colină și-ar fi așteptat coiotul care să urle de pe culme. Sau închidea ochii și-și imagina piciorul lui, vârât adânc în noroi, senzația că pământul îl absoarbe, că-l ține strâns.

O dată sau de două ori pe săptămână, Ben avea câte un moment de voioșie prostească, aproape că râdea. Era

la închisoare. Pe viață. Pentru că-și omorâse familia. Oare chiar așa era? Ajunsese să se gândească la Ben, la Ben cel de cincisprezece ani, aproape ca la un fiu, ca la o ființă cu totul diferită, și uneori îi venea să-l zgâlțâie bine pe puștiul ăla lipsit de curaj — își imagina că-l zguduie pe Ben până ce nu i se mai deslușea fața.

Dar uneori era mândru.

Da, fusese un laș nenorocit și smiorcăit în noaptea aia, un băiat care lăsase lucrurile să se întâmple. Speriat. Dar, după crime, ceva se încheagă, poate, în el. Avea să tacă, s-o salveze pe Diondra, femeia lui, și pe copil. A doua lui familie. Nu reușise să se năpustească afară din cameră și să-și salveze mama și pe Debby. Nu se putuse urni ca s-o oprească pe Diondra și s-o salveze pe Michelle. Nu izbutise decât să tacă și să îndure. Să stea locului și să îndure. Asta putea face.

Avea să fie genul ăla de om.

Devenise celebru fiindcă fusese genul ăla de om. Mai întâi fusese gagiul Diavolului, negru în cerul gurii, de care se fereau toți, până și gardienii, apoi se transformase în prizonierul cel de treabă, neînțeles. Mereu veneau femei pe la el și încerca să nu spună mare lucru, să le lase pe ele să-și imagineze la ce se gândea. De obicei își imaginau că se gândea la lucruri bune. Și uneori așa și era. Iar uneori se gândea la ce s-ar fi întâmplat dacă noaptea aceea ar fi decurs altfel: el, Diondra și un copil urlător pe undeva prin vestul Kansasului, Diondra plângând de ciudă în vreo cămăruță mizeră de hotel închiriată cu săptămâna. Ar fi omorât-o. Ar fi putut s-o facă, la un moment dat. Sau poate ar fi luat copilul și-ar fi fugit, iar el și Crystal ar fi fost fericiți pe undeva, ea absolventă de facultate, el ocupându-se de fermă, cu filtrul de cafea mereu pornit, ca acasă.

Poate că, acum, era rândul lui să fie afară și al Diondrei să fie înăuntru. Voia să iasă și s-o caute pe Crystal, era o fată crescută în puf, nu putea să dispară mult timp, avea s-o găsească și să aibă grijă de ea. Ar fi fost plăcut să aibă grijă de ea, să și facă ceva concret în afară de a-şi ține gura şi de a îndura.

Dar, chiar și când se gândea la toate astea, știa că trebuia să nu-și stabilească obiective grandioase. Asta învățase, până acum, de la viață: găsește ținte mărunte. Era născut să fie un singuratic, asta știa cu certitudine. De copil fusese, de adolescent, și cu siguranță era acum. Uneori se simțea de parcă ar fi fost plecat o viață întreagă — exilat, departe de locul în care ar fi trebuit să se afle și că, asemenea unui soldat, visa să fie lăsat la vatră. Tânjea după un loc în care nu fusese niciodată.

Dacă ieșea, avea de gând să se ducă la Libby, poate. Libby, care arăta ca maică-sa, care arăta ca el, care avea ritmurile acelea pe care le știa, le știa fără urmă de îndoială. Își putea petrece restul vieții cerșindu-și iertarea de la Libby, surioara lui, undeva afară. Undeva, într-un loc micuț.

Asta era tot ce voia.

Libby Day

Acum

Rotocoalele de sârmă ghimpată ale închisorii licăreau galben când am ajuns la mașină, cu mintea plină de oamenii, atâția, care avuseseră de suferit: intenționat, accidental, pe merit, pe nedrept, un pic, pe deplin. Mama, Michelle, Debby. Ben. Eu. Krissi Cates. Părinții ei. Părinții Diondrei. Diane. Trey. Crystal.

M-am întrebat cât din toate astea se putea repara, dacă cineva avea să poată fi vindecat sau măcar alinat.

Am oprit la o benzinărie ca să cer indicații, fiindcă uitasem cum se ajunge la parcul de rulote al lui Diane, și, la naiba, aveam de gând s-o văd pe Diane. Mi-am trecut degetele prin păr în toaleta benzinăriei, mi-am dat cu strugurel pe buze, unul pe care era cât pe ce să-l fur, dar îl cumpărasem până la urmă (însă fără să mă simt complet împăcată cu acea decizie). Apoi am străbătut orașul și-am ajuns la micul parc de rulote, cu gărduleț alb, unde locuia Diane, totul în jur gemând de narcise galbene.

Există și parcuri de rulote drăguțe, să știți.

Locuința lui Diane era exact unde mi-o aminteam. M-am oprit, am claxonat de trei ori, ritualul ei de pe vremea când ne vizita, odinioară. Era în grădinița ei, pe lângă lalele, cu spatele lat la mine, ditamai muntele de femeie cu păr ondulat, de culoarea oțelului.

S-a întors pe călcâie la auzul claxonului și-a clipit tare când m-am dat jos din mașină.

— Mătușă Diane? am zis.

A pornit-o spre mine cu pași mari, apăsați, cu fața încordată. Când a ajuns în fața mea, m-a înhățat și m-a strâns în brațe cu o asemenea forță că mi-a scos aerul din plămâni. M-a bătut apoi pe spate, tare, de două ori, m-a ținut la o lungime de braț, privindu-mă, după care m-a strâns iarăși.

— Știam eu că o să poți, știam, Libby, a mormăit în părul meu, cu răsuflare caldă, cu iz de tutun.

— Să fac ce?

— Să încerci un pic mai mult.

Am stat la Diane vreo două ore, până ce am rămas fără subiecte de discuție, ca întotdeauna. M-a mai îmbrățișat o dată, ca un urs, și mi-a poruncit să revin sâmbătă. Avea nevoie de ajutor ca să instaleze un blat de bucătărie.

N-am apucat-o direct pe autostradă, ci am mers încetișor spre locul unde fusese odată ferma noastră, încercând să-mi spun că o apucasem întâmplător pe acolo. Primăvara fusese cu toane până atunci, dar am coborât geamurile. Am ajuns la capătul bucății lungi de șosea care ducea la fermă cândva, pregătindu-mă să dau peste ansambluri imobiliare sau centre comerciale. Dar am găsit

o cutie poștală veche, de tinichea, pe care, pe o latură, scria cursiv „Familia Muehler“. Ferma noastră era din nou fermă. Un bărbat păștea pe ogor. Mai încolo, lângă iaz, o femeie și o fată se uitau la un câine care se bălăcea, iar fata își bălăngănea plictisită mâinile pe lângă corp.

Am studiat totul vreme de câteva minute, păstrându-mi mintea limpede, ținându-mă departe de Loculîntunecat. Nu tu țipete, nici focuri de armă, fără cârâieli nebunești de coțofană. Am ascultat liniștea și atât. Bărbatul m-a observat într-un târziu și mi-a făcut cu mâna. I-am răspuns la gest, dar m-am retras când a început să se îndrepte spre mine, cum fac vecinii dornici de vorbă. Nu voiam să-l întâlnesc, nu voiam să spun cine sunt. Voiam să fiu o femeie oarecare, o femeie care se întoarce acasă, spre Acolo, În Direcția Aia.

Mulțumiri

Crescută fiind în Kansas City, Missouri, unde un drum de douăzeci de minute cu mașina te poate aduce în mijlocul unor câmpuri nesfârșite de porumb și de grâu, m-au fascinat întotdeauna fermele. Fascinată am fost, dar, să zicem, neștiutoare. Mulțumiri multe fermierilor și experților care m-au instruit în ceea ce privește realitățile de la o fermă, atât din timpul crizei agrare din anii '80, cât și de acum: Charlie Griffin de la Kansas Rural Family Helpline; Forrest Buhler de la Departamentul de Mediere pentru Agricultură Kansas; Jerrold Oliver; verișoara mea, Christy Baioni, și soțul ei David, care-a fost o viață fermier în Arkansas. O cantitate uriașă de recunoștință le revine lui Jon și Danei Robnett: Jon nu doar că m-a lăsat să mă joc de-a ferma o zi, pe terenurile lui din Mississippi, dar mi-a răspuns și la întrebări nesfârșite despre agricultură — de la silozuri până la castrarea taurilor. N-a ajuns să-mi explice exact cum se sacrifică o vacă într-un ritual satanic, dar îl iert pentru bunul său gust.

Fratele meu, Travis Flynn, unul dintre cei mai buni țintași din zona Missouri-Kansas, a fost foarte generos cu timpul său, sfătuindu-mă în privința istoriei și

personalității armelor și ducându-mă să trag cu de toate, de la o pușcă de 10 până la un Magnum calibrul 44 — și-i mulțumesc soției lui, Ruth, pentru că ne-a suportat.

Pentru întrebări legate de locul crimei, m-am adresat iarăși locotenentului Emmet B. Helrich. Pentru muzica rock am apelat la Slayer, Venom și Iron Maiden. Vărul meu, avocatul Kevin Robinett, a răspuns la întrebările de natură juridică cu amestecul său tipic de umor și isteține. Mii de mulțumiri unchiului meu, judecătorul Robert M. Schieber, care a îndurat întrebările mele stranii și oribile vreme de doi ani și care își găsește mereu timp să discute despre ce s-ar fi putut întâmpla, ce s-ar întâmpla și ce-ar fi probabil să se întâmple când vine vorba despre lege. Judecata lui a fost de neprețuit. Orice greșeală privind agricultura, armele de foc sau domeniul juridic sunt ale mele. Sper că ceilalți locuitori din Kansas City vor trece cu vederea libertățile pe care mi le-am luat în reprezentarea dragului nostru oraș.

Pe partea editorială, mulțumiri lui Stephanie Kip Rostan, pe a cărei voioșie, isteține și judecată limpede mă bazez. Îi zic mulțumesc frumos editorului meu, Sarah Knight, care mă pune la încercare și, totodată, are încredere în mine — o combinație plăcută — și știe cum să scoată o fată, seara, în oraș la distracție. În Marea Britanie, Kirsty Dunseath și gașca ei de la Orion au fost deosebit de amabili. În fine, un mulțumesc inimitabilei Shaye Areheart, care și-a încercat norocul cu mine acum câțiva ani!

Am un grup minunat de prieteni și rude care îmi oferă, constant, încurajări. Mulțumiri speciale pentru: Jennifer și Mike Arvia, Amie Brooks, Katy Caldwell, Kameren Dannhauser, Sarah și Alex Eckert, Ryan Enright,

Paul și Benetta Jensen, Sean Kelly, Sally Kim, Steve și Trisha London, Kelly Lowe, Tessa și Jessica Nagel, Jessica O' Donnell, Lauren Oliver, Brian Raftery, Dave Samson, Susan și Errol Stone, Josh Wolk, Bill și Kelly Ye, precum și încântătorul şi talentatul Roy Flynn-Nolan, care a ajutat la conceperea unor minunate propoziții precum: nfilsahnfiojfios343254nfa.

Mulțumesc marii mele familii din Missouri-Kansas-Tennessee: familiilor Schieber, Dannhauser, Nagel, Welsh, Basler, Garrett, Flynn și bunicii Rose Page. Mătușa mea, Leslie Garrett, și unchiul, Tim Flynn, m-au sprijinit îndeosebi și mi-au oferit multe reflecții relevante asupra scriiturii mele „gonzo feministe".

Rudelor mele prin alianță: James și Cathy Nolan, Jennifer Nolan, Megan și Pablo Marroquin, le mulțumesc pentru că au fost mereu atât de drăguți în privința cărții, că m-au făcut să râd pe neașteptate și pentru că m-au lăsat să le mănânc desertul. N-aș fi putut nimeri într-o familie mai distractivistă. Și nu, *distractivistă* nu e un cuvânt.

Și super-prietenilor mei din cercul meu literar: Emily Stone are un ochi fantastic pentru detalii și-mi amintește să mă bucur pe parcursul procesului uneori anevoios de a scrie, Scott Brown citește, apoi mai citește o tură, și întotdeauna mă face să mă simt extraordinar de deșteaptă. Plus că mai și știe când să se oprească din scris și să plece în vizită pe la ferme de pui bântuite din Alabama.

Părinților mei, Matt și Judith Flynn. Tată, umorul, creativitatea și bunătatea ta mă uimesc și acum. Mamă, ești cea mai bună, cea mai generoasă persoană pe care o cunosc și, într-o zi, o să scriu o carte în care mama nu este a) o persoană rea sau b) omorâtă. Meriți mai mult! Vă mulțumesc amândurora pentru că m-ați însoțit prin

diverse călătorii pe șoselele din Missouri-Kansas și pentru că mi-ați arătat întotdeauna că sunteți mândri de mine. Un copil nu și-ar putea dori mai mult de-atât.

În cele din urmă, îi mulțumesc sclipitorului, amuzantului, inimosului și super-atrăgătorului meu soț, Brett Nolan. Ce să-i spun unui om care știe cum gândesc și, cu toate astea, doarme lângă mine cu lumina stinsă? Unui om care-mi pune întrebări ce mă ajută să-mi găsesc calea? Unui om care citește cu nesaț, face o supă de bame ca la mama acasă, arată fain în costum și se pricepe să fluiere? Unui bărbat care e mișto în felul ăla ca pe vremuri, à la Nick Charles, de nu-ți vine a crede! Ce să zic despre noi? Două cuvinte.

Fata dispărută

Gillian Flynn

Titlul original: Gone Girl
Traducere din engleză de Bogdan Perdivară

Cine eşti?
Cum am ajuns aici?
Sunt întrebări care îl frământă pe Nick în ziua când sărbătoreşte cinci ani de căsnicie. Şi tocmai acum, soția sa dispare pe neaşteptate. Primul suspect este Nick. Deşi îşi susține nevinovăția, dovezile împotriva lui nu încetează să apară. Sub presiunea mass-mediei, face paradă de cinism şi de minciuni. Iar jurnalul lui Amy, descoperit de poliție, dezvăluie că mariajul lor era departe de a fi perfect.

Este Nick un ucigaş?
Adevărul îți dă fiori: este mai întunecat decât ți-ai fi imaginat.

Gillian Flynn s-a născut în 1971, în Kansas City, Missouri. A obținut licența în literatură engleză şi jurnalism la University of Kansas, după care şi-a luat masteratul în jurnalism la Northwestern University, Chicago.

Timp de zece ani a scris pentru revista *Entertainment* Weekly. Romanul său de debut, *Dark Place*s, publicat în 2006, a câştigat de două ori Dagger Award, prima carte care a obținut vreodată două premii Dagger în acelaşi an. Al doilea roman al lui Gillian Flynn, *Sharp Objects*, publicat în 2009, a fost un New York Times bestseller. Cărțile sale au fost publicate în douăzeci şi opt de țări.

Autoarea locuieşte la Chicago, împreună cu fiul şi soțul ei.

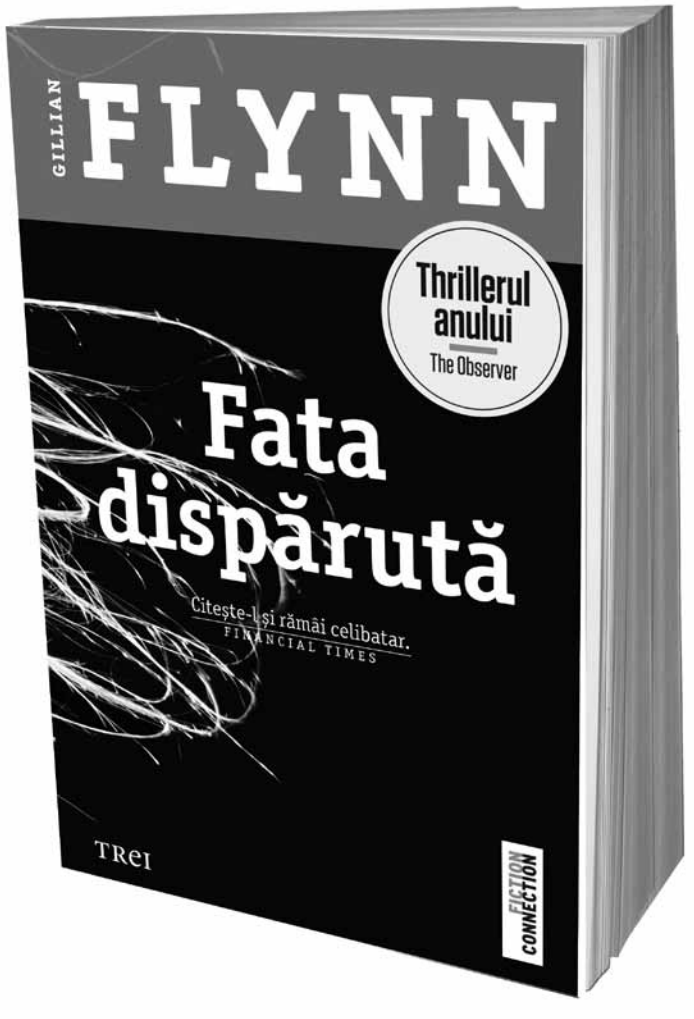
GILLIAN
FLYNN
Thrillerul anului
The Observer
Fata dispărută
Citește-l și rămâi celibatar.
FINANCIAL TIMES
TREI
FICTION CONNECTION

Secretul soțului

Liane Moriarty

Titlul original: The Husband's Secret
Traducere din engleză de Luminița Gavrilă

Imaginează-ți că soțul tău ți-a scris o scrisoare pe care nu trebuie să o deschizi decât după moartea lui. Mai mult, imaginează-ți că acea scrisoare conține secretul lui cel mai întunecat şi mai bine ascuns – ceva atât de teribil, încât poate să distrugă nu numai viața pe care ați construit-o împreună, ci şi viețile altora. Imaginează-ți apoi că dai peste acea scrisoare în timp ce soțul tău este încă în viață...

Un roman tulburător despre secretele pe care alegem să nu le împărtăşim cu partenerul nostru de viață.

Liane Moriarty este una dintre cele mai iubite autoare australience, ale cărei romane (*Three Wishes, What Alice Forgot*, *The Hypnotist's Love Story* ş.a.) au cunoscut un mare succes internațional.

A scris prima sa carte, *Three Wishes*, pentru examenul final de Master la Macquarie University din Sydney. Înainte de a fi scriitoare, Moriarty a avut o carieră de succes în marketing şi publicitate. A publicat, de asemenea, mai multe cărți pentru copii.

Secretul soțului a cunoscut o ascensiune fulminantă în topul New York Times, ajungând pe locul 1 la doar două săptămâni de la apariția în Statele Unite. Compania de televiziune CBS a achiziționat recent drepturile de ecranizare a romanului.

LIANE
MORIARTY
Secretul soțului
NEW YORK TIMES BESTSELLER
ADEVĂRUL POATE SCHIMBA TOTUL!
TREI
FICTION CONNECTION